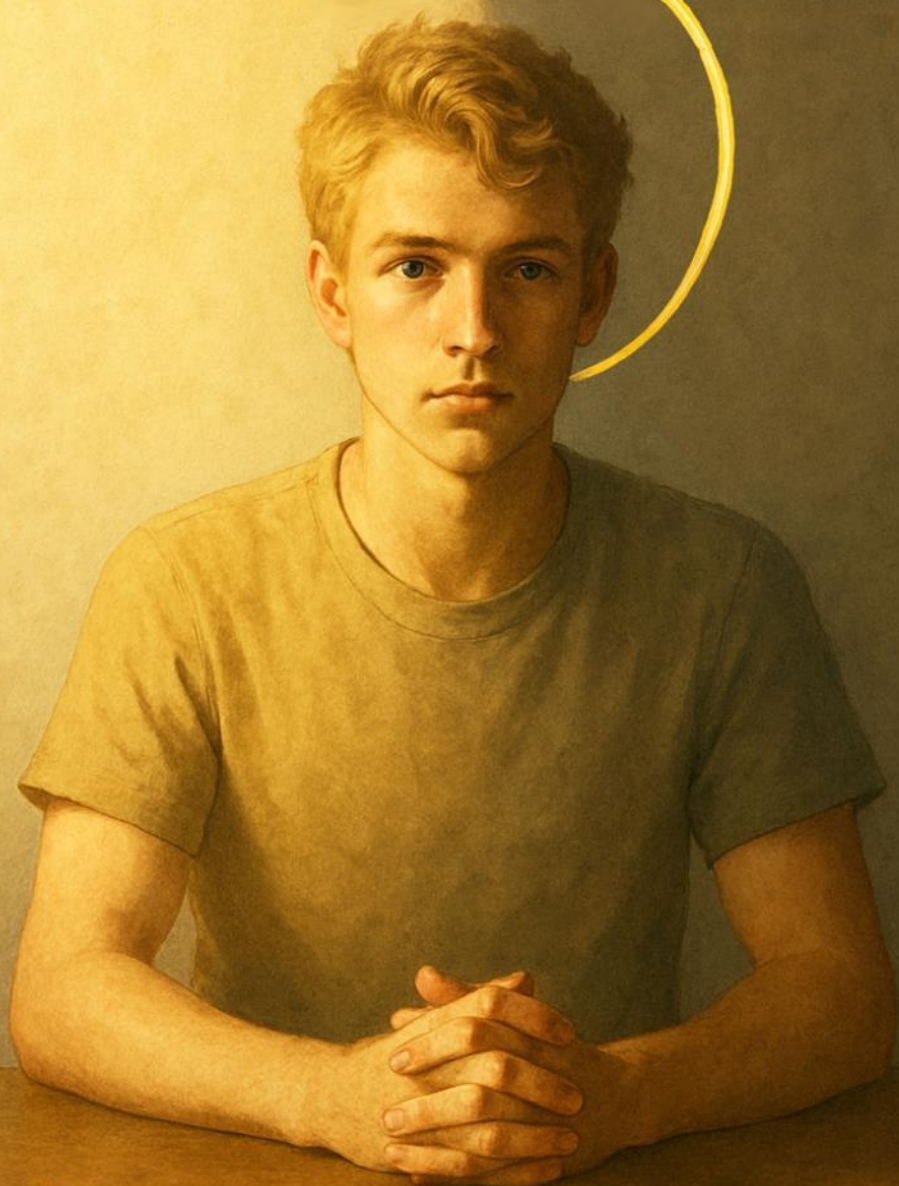

Sint Vincent

Christian Deterink

Sint Vincent

Christian Deterink

Proloog

Maart 1997

“Nou, je kan niet zeggen dat we ons jubileum niet goed gevierd hebben!” Vincent lag naast zijn vriendin op zijn rug in het twijfelaartje, dat steeds toch nog maar net in zijn studentenkamer paste. Hij keek opzij naar Sanne en zij prevelde met haar blik op het plafond gericht: “Dat was lang niet gek inderdaad!” Ze keek hem grijnzend aan: “Ik zei nog zo, jongetje Vegelij: oefening baart kunst!”

“Oh jij”, gromde Vincent en hij porde haar in de ribben. Er ontstond een worsteling die ergens wel wat leek als de seks die ze zojuist hadden gehad. Dat was voor Vincent de bekroning geweest van een hele fijne avond, die was begonnen met een etentje bij een geweldig nieuw Frans bistrootje in de binnenstad. Ze hadden gelachen, gedanst zelfs uitgelaten, zo tussen de kleine tafeltjes door en aangespoord door andere gasten. En ze waren zo volledig in elkaar opgegaan, dat Vincent opeens was ingevallen dat hij helemaal niet zijn bijzondere gaven nodig had om iemand volledig voor zich te winnen.

Vincent werkte zich uit de beklemming en slaagde erin uit bed te stappen. Hij trok een kast open en pakte een zak chips. Uit het kleine horecakoelkastje onder zijn bureau haalde hij twee blikjes bier tevoorschijn. Met zijn bekpakking liet hij zich naast Sanne weer in het bed vallen.

“Wat is dit”, vroeg Sanne lachend.

“De vreetkick na de daad”, antwoordde Vincent terwijl hij de zak chips open trok, “je wilt ook niet weten hoeveel calorieën je verbrandt met al die wippi-wappa.” Hij wierp Sanne één van de twee blikjes bier toe.

“Wippi wappa?” Sanne schaterde het uit.

“Je weet donders goed wat ik bedoel”, grijnsde Vincent en hij trok zijn blikje open en tikte het bij wijze van proost tegen Sanne’s bier, waarbij hij een beetje morste op de lakens.

“Bier en chips op bed? En we begonnen de avond nog zo in stijl ...”, grinnikte Sanne.

“Dit is de echte Vince, baby!”

“Ja, voor als je bij je vrienden bent. Je jaarclub. Iets voor je bromance!”

“Ha! Mijn Setebos-broeder Saco en ik vullen elkaar alleen op intellectueel niveau naadloos aan!”

Vincent had het gekscherend bedoeld, maar door de stilte die opeens viel, voelde hij aan dat er iets in de stemming veranderde.

“Je wil nog steeds met Saco op reis?”

“Eh... ja!” Vincent keek opzij. Hij had Sanne eerder verteld over zijn plannen om rond te gaan reizen in Tadzjikistan en Kirgizië, en dat had ze maar niets gevonden. Wat wou hij daar? Was het niet veel te gevaarlijk? Et cetera, et cetera.

“En wij dan?”

“Wij kunnen toch óók op vakantie. Zeg het maar, waar wil je heen?”

“Nou, Lanzarote of zo? Lekker helemaal niets, behalve zon...”

“Saai!”, liet Vincent zich spontaan ontvallen.

“Vincent!”

Hij draaide zich snel haar om en probeerde: “Maar ik laat me graag overtuigen.”

Sanne knorde en keek hem bestuderend aan, “Soms denk ik dat we wel erg veel van elkaar verschillen.”

“Wat dan nog meer dan?” Vincent verbeet zich dat hij zo geagiteerd reageerde.

“Nou, hoe laconiek je over je studie doet, bijvoorbeeld!”

Vincent zuchtte. De grote levenskeuzes; daar hadden ze ook eerder over gehad. Sanne had het ook maar niets gevonden dat Vincent wilde stoppen met zijn studie om ondernemer te worden: zelf zijn geld te gaan verdienen. Of in ieder geval zichzelf in een ‘tussenjaar’ daarvoor de kans te geven. Maar ook dat dat Sanne niet kunnen bekoren: “Wees

toch eens volwassener! Het is toch veel verstandiger om eerst je bul te krijgen? En dan daarna werken en sparen voor een huis?” Vincent had geïrriteerd gereageerd: wilde Sanne echt zo’n burgermansbestaan? Had ze nou echt niet meer fantasie? En ook nu voelde hij weer die zelfde irritatie opkomen.

“Sanne, moeten we die discussie nu opnieuw voeren”, zei hij ten slotte vermoeid, “Ik heb nog niets eens iets besloten!”

“Daarom juist!”, zei Sanne, die zich omhoog werkte naar een zittende houding. Ze keek hem fel aan.

Vincent moest er aan denken hoe hij ooit verliefd op haar was geworden: de ongenaakbare vrouw, misschien nèt iets te knap voor hem, die zelfs op de wildste feestjes op de sociëteit altijd iets afstandelijks gehad; alsof ze er niet helemaal bij hoorde, zich er zelf een beetje boven plaatste. Op het ‘Über-Foute Feest’, waarop ze voor het eerst hadden gezoend, was hij verkleed geweest als nazi. Saco had zelfs een professioneel leren sm-setje aangetrokken, inclusief leren kap en voorbind-dildo. Maar niet Sanne: oh nee; zij was gewoon opgedaagd zoals altijd: een smaakvol niet te bloot topje op een strakke spijkerbroek. Vincent had die afstandelijke houding van Sanne altijd intrigerend gevonden, maar opeens begon hij in te zien dat Sanne misschien wel zo deed omdat ze gewoon... *gewoon* was. En dat was iets dat hij liever niet van haar wilde zien.

“Schat”, probeerde Vincent verzoenend en hij werkte zich ook omhoog.

“Nee, Vincent!”

Vincent voelde de woede in zich opwellen en pakte zijn vriendin vast. En op hetzelfde moment begon hij te ‘duwen’ zoals hij dat noemde. Hij zette zijn speciale ‘Vincent Charme’ in, zoals hij het altijd voor zichzelf noemde, zijn gave om andere mensen voor zich te winnen. Of voor bepaalde ideeën te winnen: zoals het idee van een avontuurlijke vakantie of iets minder gaan voor zekerheid... Vincent had het al twee of drie keer eerder bij Sanne gedaan; en altijd met succes.

Sanne’s blik verstarde en ze bevroor in zijn greep, voor ze zich uit zijn greep probeerde te bevrijden. “Nee, je doet het wéér!”, bracht ze

uit, en opeens heftiger: “Laat me lós!”

Vincent liet haar geschrokken gaan en keek verbijsterd toe hoe Sanne zich van hem verwijderde en onhandig uit bed ging. Ze ging staan, gekleed in slechts haar ondergoed, en drukte zichzelf met haar rug tegen de spiegel op de kledingkast drukte. In dat spiegelbeeld zag Vincent zichzelf, op zijn hurken zittend op het bed, zijn handen bezwerend omhoog.

“Wat is er toch, Sanne? Er is toch niet aan de hand!” Het besef dat hij deze keer echt te ver was gegaan, drong tot hem door.

Sanne maakte een afwerend gebaar; “Oh, jawel, dat is er wèl! Je deed het verdomme wéér!”

Vincent staaarde haar verbijsterd aan; had ze het óók al eerder gemerkt dat hij haar een charme-duwtje gegeven had?

Sanne drukte zichzelf helemaal in de spiegel alsof ze erin wilde verdwijnen en fluisterde; “Ik heb nog geprobeerd mezelf ervan te overtuigen dat er niets aan de hand was. Dat het nooit meer zou gebeuren. En dan toch; nu! Uitgerekend tijdens ons eerste jubileum!”

“Sanne, je praat onzin, er is niets aan de hand”, probeerde Vincent weer en hij kroop over het bed naar haar toe.

“Blijf waar je bent!”, gilde Sanne weer, “En blijf uit mijn hoofd! Stop met dat *fucken* van mijn hoofd!”

“Schat, ik weet echt niet...”, poogde Vincent weer.

“Oh, dat weet je heel goed! Dat weet je heel goed, Vincent. Die ene keer dat ik niet naar het studentengala wilde? En ik opeens toch heel veel zin had om te gaan? En tòch met je meeding? Later die avond herinnerde ik me weer precies waarom ik niet wilde gaan, toen jij bijna niet van de blackjacktafel af te slaan was...”

Ze had hem door, besepte Vincent in paniek. Dat was inderdád één van de momenten geweest dat hij haar een ‘duwtje’ gegeven had. Hij wilde iets zeggen maar Sanne was hem voor:

“... Ik voelde me mezelf niet meer, begrijp je dat wel Vincent? Ik voelde me ... verkracht!”

Vincent voelde een koude rilling door zijn lijf lopen en probeerde iets te zeggen; “Schat...”, bracht hij ten slotte uit.

“Ik ben je schat niet!”, schreeuwde Sanne opeens weer, “Niet meer!”

Begrijp je dat dan niet?” Ze bracht een oerkreet uit en woelde door haar donkere haar.

“Sanne, ik heb nooit... Ik zal nooit...”, probeerde Vincent.

“Hou toch je kop!”, viel Sanne uit. In een flits pakte ze het pistool op dat toevallig nog op het nachtkastje lag. Het pistool dat ze een paar avonden eerder in een mal rollenspel mee hadden genomen naar de slaapkamer; zogenaamd zij als arrestante en hij als strenge politieagent. Het was allemaal maar spel, gekkigheid. Want natuurlijk was het geen echt pistool; het was een aansteker. Een kunststof prul dat Vincent de vorige zomer tijdens een weekje weg met jaarclub Setebos aan het Balaton-meer gekocht had. Waarschijnlijk zo illegaal als wat, want het zag er verdacht echt uit, maar ja: als jonge zorgeloze student maalde hij daar natuurlijk niet om.

Maar hoe echt of nep het pistool ook was, toch bezorgde het Vincent kippenvel toen Sanne doodserieus de loop van het pistool tegen de onderkant van haar hals zette.

“Ik maak nog liever een einde aan mijn leven, dan dat jij met mijn hoofd loopt te *fucken!* Hoor je dat Vin?”

“Sanne, doe niet zo....”, zei Vincent, maar hij voelde zelfs zichzelf krachteloos klinken.

“Ik meen het!”, schreeuwde Sanne, “Je blijft van me af!” Ze keek hem met een woedende blik aan en wierp ze hem opeens het speelgoedpistool toe. Vincent kon het maar net ontwijken. En toen hij opkeek stond Sanne met bruuske bewegingen zich al in haar strakke spijkerbroek te hijsen.

“We zijn klaar, Vincent Vegelij! Je zoekt maar iemand ander om je handpop te worden!”

“Sanne”, Vincent werkte zich snel van het bed, in alleen zijn boxer, en wilde een hand op haar schouder leggen. Maar zij weerde hem af.

“Blijf van me af!”

Vincent keek schutterig toe hoe Sanne snel de rest van haar kleding aanschoot en haar mobieltje van zijn nachtkastje pakte. Ze beende woedend de kamer uit en draaide zich in de deuropening om. Heel even zag Vincent iets van verdriet, of spijt. Maar toen verhardde haar blik zich weer en trad het besef binnen dat hij het definitief verbruid

had met haar.

“Bel me niet”, beet ze hem toe. En na die woorden draaide ze zich om.

Vincent zakte krachteloos op zijn knieën. De klap van de dichtgeslagen deur resoneerde nog lang na in zijn hoofd.

Deel 1

Charme Nudge

Juni 2004-Juli 2004

Hoofdstuk 1

De hotellobby was een stuk koeler en donkerder dan buiten, merkte Vincent meteen toen hij door de draaideuren naar binnen was gelopen, met alleen een klein rolkoffertje in één hand. Zijn ogen moesten even wennen aan het donker, voor hij de receptie ontdekte. Hij liep er naar toe over de blinkende marmeren vloer. Hij keek bewonderend om zich heen in de hoge vide waarin hij zich bevond: de kantoorassistente had voorwaar niet bezuinigd op zijn hotelverblijf hier in Brussel!

De receptioniste was al bezig met een stelletje dat aan het inchecken was en Vincent stelde zich achter hen op. Hij haalde zijn mobieltje erbij en probeerde zijn ongeduld te verdrijven door het nieuws te scannen, maar drukte dit na een paar seconden weer weg. Hij begon de recent binnen gekomen sms-jes te lezen. Eentje ervan bevatte nog enkele laatste details over de zakelijke bespreking die hij morgen had en waarvoor hij naar Brussel was gekomen. En eentje was van Goof, die hem nog eens succes wenste. Niet voor niets, want het was een belangrijke ontmoeting die hij zou hebben: in een informele setting zou hij gaan lunchen met een marketinggoeroe waar zijn bedrijf, GetIt zich graag aan wilde verbinden. Maar niet alleen om die reden wilde Vincent hem spreken; hij hoopte ook dat deze man hen een ingang zou bieden richting de twee oprichters van SeeMee, hun belangrijkste concurrent in de Verenigde Staten, waar ze al tijden meer in contact wilden komen.

“Meneer”, klonk een stem. Vincent schrok op en merkte dat het

stelletje wegliep richting de liften. Snel sloot hij aan bij de balie en noemde zijn naam.

De receptioniste, een knappe jonge vrouw gehuld een keurig jasje en bloesje van het hotel, boog zich meteen over haar scherm.

“Aha, meneer Vegelij””, zei ze, waarbij de zijn naam op zijn Frans uitsprak, zodat het rijmde op Chopin, “Ik zie uw gegevens. Wacht, ik zie ook dat u...” De vrouw boog dichter richting haar scherm, drukte op enkele toetsen en richtte haar blik weer op hem, “Dit maak ik voor het eerst mee, er is vanochtend een brief voor u bezorgd! Wacht u even, dan haal ik die even op.” De vrouw stond op, verdween door een deur en was een moment later al weer terug met een kleine enveloppe. Ze reikte het hem aan en Vincent nam het over. In een ouderwets krullerig en enigszins trillerig handschrift stond er op de voorzijde ‘Monsieur Vegelyn’. Zonder dat hij precies wist waarom trok er een kille rilling door zijn lijf, toen hij de envelop openscheurde en er een klein briefje uit haalde. Hij vouwde het open en las snel. In hetzelfde sierlijke maar ook licht beverige handschrift, stond er een korte boodschap. Het duurde even voor hij die ontcijferd had, met name omdat die in het Frans bleek te zijn opgesteld. Kortweg werd hij, ‘Monsieur Vegelyn’, vriendelijk verzocht vanavond het diner te gebruiken in ‘Dominio Sao Vicente’, waarbij een adres werd genoemd in St. Genesius-Rode; een chique voorstad van Brussel, wist hij. Maar pas toen Vincent las wie het briefje ondertekend had, kreeg hij spontaan opnieuw een koude rilling: ‘Mme. Igone Waller’.

“Gaat het meneer?”, vroeg de receptioniste.

Vincent rukte zijn ogen van het briefje en hij wist er een knikje uit te persen. Maar intussen stormden de gedachten door zijn hoofd. Want mevrouw Waller herinnerde hij zich nog al te goed, ook al had hij haar maar één keer ontmoet, en ook al was dat al zeker drie jaar geleden. Hoe had mevrouw Waller hem überhaupt gevonden? Geweten dat hij vanavond in dit hotel zou verblijven? En waarom wilde ze in hemelsnaam afspreken? Wat wilde ze van hem?

“Uw keycard, meneer.”

Werktuiglijk nam hij het papieren mapje waar het pasje in zat aan van de receptioniste en knikte kort. Maar in zijn hoofd was hij al

ergens anders.

:

Hij vóelde haar aanwezigheid al, voor hij haar voor het eerst zag, op die zomerse dag ruim drie jaar geleden. Een vreemde sensatie die hij nog nooit eerder had gehad en nergens van kende. Het zorgde ervoor dat hij even stil hield op het grond van de inrit voor het huis. Pas nadat hij zichzelf voornam enorm op zijn hoede te zijn, liep hij verder.

Hij bedacht zich toen, daar, op dat moment, hoe zorgeloos hij nog naar dit adres toe was gereden. Een nieuwe klant uit Doorn, die haar huis wilde verkopen. Vincent had uiteraard op kantoor al even wat voorwerk gedaan. Het bleek te gaan om een villa in een Engelse landhuisstijl daterend uit begin 20e eeuw. De termen die hij in de verkoopbrochure zou opnemen kwamen zonder enige moeite in hem op: “authentiek”, “fin de siècle’-allure”, “uniek”, “riante ligging op bosrijke locatie”. Hij had meteen geweten dat het geen enkele moeite zou kosten om de woning te verkopen, zelfs een makelaar zonder zijn speciale... charme.

Naast de voordeur bevond zich een klassieke trekbel en toen Vincent die gebruikte, hoorde hij het gedempte geklingel in wat de hal moest zijn. Het duurde niet lang voordat het gerommel klink van een slot dat nog moest worden opgedraaid. Maar daarna zwenkte de deur naar binnen open en onthulde die een vrouw in een strenge grijze jurk, met het haar strak gebonden in een knot. Haar vormeloze jurk, die iets weg had van een verpleegstersuniform, vond Vincent niet echt passen bij de dame met ‘oud geld’ die hij verwacht had. De vrouw maakte daarnaast met haar grijzende haar, haar bleke gelaat en vreugdeloze oogopslag een merkwaardig uitgebluste indruk. Ondanks dat ze niet veel ouder leek te zijn dan een jaar of veertig, alhoewel hij dat moeilijk kon inschatten.

“Mevrouw Waller”, zei Vincent en hij stak zijn hand naar voren.

De vrouw keek hem aan met een lege blik aan en knipperde enkele malen heftig met haar ogen. Ten slotte zei ze met toonloze stem: “Mevrouw wacht op u in de salon.”

Het duurde enkele momenten voor Vincent beseftte dat deze vrouw de werkster of zo moest zijn. Hij herpakte zich snel en glimlachte

breed, “Uitstekend!” Terwijl hij over de drempel stapte, probeerde hij heel even iets van zijn Vincent Charme op de vrouw uit, maar kreeg tot zijn verbazing geen enkel resultaat. Was hij voorwaar toch iets meer uit zijn doen dan hij had gedacht? Hij had weinig tijd om erover na te denken, want de vrouw wenkte hem al en ging hem voor richting twee grote openslaande deuren. De makelaar in Vincent kon het natuurlijk niet nalaten meteen zijn blik rond te laten gaan in de hal. De fraai bewerkte trap, glas-in-lood ramen en granieten tegelvloer zouden zou alleen maar bijdragen aan de verkoopprijs. Maar meteen vielen hem ook het afbladderend schilderwerk, de verkleurde muren en het tot op de draad versleten Perzische tapijt op, die verrieden dat er weinig was gedaan aan onderhoud. Hij wist dat als een koper verliefd zou worden op dit huis, die de staat ervan, met het hoogstwaarschijnlijk het ontbreken van enige woningisolatie en de gedateerde voorzieningen volledig over het hoofd zou zien. Dit was een huis waar kopers verliefd op konden worden. En als ze dat niet werden, kon hij ze altijd nog een handje helpen!

De werkster opende de twee grote openslaande deuren en stapte opzij om Vincent te laten voorgaan, met de vormelijkheid van een lakei, bijna alsof hij op audiëntie ging bij de koningin. Hij keek een grote ruimte in en merkte haar meteen op. Ze zat keurig rechtop in een Louis Quatorze-stoel naast de open haard, die op deze zomerse dag niet aangestoken was. Omdat ze een kleine vogelachtige gestalte had, leek het alsof ze werd verzwolgen in die stoel. Vincent kon zijn blik niet van haar weg trekken.

Maar nog veel meer dan hij haar zag, vóelde hij haar aanwezigheid ook. Alsof ze een hele sterke energie uit straalde. Vincent beseftte meteen dat haar weinig imposante gestalte bedrieglijk was, want iemand die zo veel aanwezigheid uit straalde: dat was iemand om rekening mee te houden!

Er was geen weg terug, bedacht Vincent zich en terwijl hij de ruimte binnen ging herhaalde hij voor zichzelf de spreuk van zijn oude oma: “God zegen de greep”. Terwijl hij op haar toe liep, werd dat vreemde gevoel snel sterker. En erger nog; Vincent beseftte nu pas dat het een héél onaangename sensatie was: het leek hem te willen

waarschuwen voor dreiging en gevaar.

Vincent probeerde zijn gevoel uit te schakelen en liep met stevige tred verder. Hij merkte nu pas dat mevrouw Waller hem grondig bestudeerde met een hooghartig soort dedain dat een vorst zou hebben voor een onderdaan. Heel even viel Vincent in dat hij misschien wel geacht werd voor haar stoel neer te knielen, maar meteen begreep hij hoe absurd dit was. In plaats daarvoor stapte hij naar voren, boog zich en reikte zijn hand. “Mevrouw Waller, een hele goede middag.”

Opeens werd Vincent bevangen door angst om het idee dat hij deze vrouw fysiek zou gaan aanraken en hij moest zichzelf tegenhouden om zijn hand niet terug te trekken. Maar dat deed hij niet, alhoewel hij wel het ongemakkelijke gevoel had dat hij hiermee nu echt een onzichtbare grens was overgestoken.

Mevrouw Waller bracht haar rechterhand, die op de leuning van de stoel had gerust, omhoog, maar slechts om een afwerend gebaar te maken.

“Van dat soort fysiek contact ben ik zo niet gediend, jongeman”, klonk haar krassende maar toch verbazingwekkende krachtige stem op verwijtende toon.

Ergens was Vincent opgelucht, maar daar geneerde hij zich meteen voor; waar was hij bang voor? Schutterig zocht hij een uitweg en balde uiteindelijk zijn hand tot een vuist; “Een boks dan maar, mevrouw?”

De dame keek hem alleen maar strak aan met een minachtende blik.

Opeens begreep hij wat collega-makelaars bedoelden, als ze zeiden dat ze met een *‘tough cookie’* te maken hadden als klant. Opgelaten liet hij zijn hand weer zakken.

“Gaat u alsjeblijft zitten”, hoorde hij achter zich. Het was weer die werkster, in wie hij een moment mevrouw Waller had vermoed. Maar zo’n vreemde aanname was dat toch ook niet? Wie had er überhaupt in deze moderne tijden nou nog een werkster? Tegelijkertijd moest hij wel toegeven dat het helemaal bij de entourage paste: deze villa ademde nog helemaal de sfeer van het tijdperk waarin het was gebouwd, de jaren twintig van de vorige eeuw: bijna alsof hij in een

tijdmachine was gestapt.

Vincent keek om zich heen en vroeg zich af waar hij was geacht te gaan zitten. Er was maar één andere stoel, aan de andere zijde van de open haard en Vincent ging maar snel zitten. Hij verbaasde zich erover dat die niet tegenover Waller was gezet, maar er schuin naast, aan de andere alsof dit een topontmoeting tussen twee wereldleiders was.

“Koffie graag, juffrouw Nieman”, zei Waller op de toon van iemand die gewend is bevelen te geven. Vincent fronste kort. Waarom werd hem niet gevraagd wat hij wilde? Hij dronk eigenlijk meestal een cappuccino of latte macchiato. En die werkster een ‘juffrouw’ noemen? Dat leek voor een vrouw die toch wel in de veertig moest zijn een beetje vreemd.

Vincent liet een blik vallen op mevrouw Waller en het viel hem in dat hij van deze dame al eveneens de leeftijd onmogelijk kon inschatten. Alles tussen achterin de vijftig en begin tachtig, leek hem mogelijk. Igone Waller was een magere vrouw met een lang gezicht, een benige neus en dunne lippen. Haar mondhoeken bogen licht omlaag, waardoor haar standaard gezichtsuitdrukking er eentje was waarin je altijd iets van afkeer en afkeuring kon lezen. Ze had halflang grijs haar in zo’n ouderwets kapsel, waarvan Vincent wel eens had opgevangen dat het een ‘page’-kapsel was. Maar wat wist hij, als makelaar, van dat soort dingen? Mevrouw Waller was verder gekleed in een strenge donkere jurk waarbij de enige frivoliteit een oubollig kanten wit kraagje en een lange parelketting om haar dunne hals waren. Kortom: Mevrouw Waller was al met al het archetype van de dame van oude adel: een gravin of zo; een freule, of hoe noemde je zo iemand?

Vincent boog zich wat naar haar toe: “U heeft een werkelijk prachtig huis, mevrouw Waller, een pareltje!”

Mevrouw Waller drukte haar lippen op elkaar en zei op strenge toon: “U heeft het nog helemaal niet gezien.”

Vincent toonde zijn brede glimlach, “Natuurlijk krijg ik straks nog wel een rondleiding. Maar met mijn bredere makelaarservaring heb ik aan wat korte indrukken genoeg. Een villa vol originele elementen, een groot perceel, aan de rand van het bos. Dit huis is geen warm broodje

meer, mevrouw, maar een homp loeihete lava!”

Vervolgens deed Vincent wat hij zo vaak deed, als hij graag wilde dat zijn toehoorder een grapje leuk vond en hem sympathiek vonden. Hij duwde: de ‘Vincent Charme’, dat bijzondere... talent van hem om mensen voor zich te winnen. En precies het talent dat hem zo’n succesvolle makelaar maakte. Wilde de verkopende partij dat de makelaar een koper zocht die verliefd werd op hun huis? Dan was Vincent hun man! Hij wist altijd weer de mensen om zijn vingers te winden; hen te laten inzien dat dit huis, dat hij hen aanbood, precies was wat ze wilden. ‘Een gave met woorden’, had zijn assistente, Chantal, eens gezegd. Maar dat was het niet, helemaal niet! Het waren niet de woorden die het verschil maken, nee: het was iets heel anders...

Mevrouw Waller reageerde echter helemaal niet zoals hij verwacht had. Geen lachje, zelfs niet een lichte opwaartse beweging van die mondhoeken. Sterker nog: Vincent merkte tot zijn verbazing dat ze heel even ... leek te schrikken. Verontrust beseftte hij dat de trein van de rails begon te lopen en dat hij iets moest doen.

“Een slechte metafoor, lava is natuurlijk vloeibaar”, zei hij met een nog bredere glimlach, “Maar wat ik bedoel is dat ik ervan overtuigd ben dat ik uw prachtige villa echt voor een heel mooie prijs kan verkopen. Daar kunt u gerust op zijn!” En wéér duwde hij, harder nu. Maar tot zijn verbijstering gebeurde er iets dat hij nog nooit had meegemaakt: zijn poging werd... afgeslagen. Hij had er geen betere term voor. Bij die werkster, juffrouw Nieman, had hij nog gedacht dat zijn eigen zenuwen de reden waren dat zijn poging niet was geslaagd. Maar dit was iets anders. Hij had nog nooit enige moeite gehad om verbinding te maken, of beter gezegd: om ... toe te treden, binnen te dringen bij een ander. Maar mevrouw Waller leek wel... Fort Knox, ze was een onneembare vesting! Vincent wist niet eens dat dit kón.

Mevrouw Waller’s gezicht had zich verhard tot een frons; “Doe dat niet opnieuw, jij domme jongeman.”

Vincent voelde zich opeens heel opgelaten en, vooral, betrapte en merkte dat hij een enorme boei kreeg. Wat was de laatste keer dat dit was gebeurd? Niet later dan de middelbare school in ieder geval.

“Ahem”, klonk opeens. Vincent keek verschrikt op en zag dat

'juffrouw' Nieman geluidloos de kamer was binnengekomen. Ze had een dienblad vast met daarop een ouderwetse porseleinen kan en twee kopjes op schoteltjes.

Vincent voelde nog steeds hoe mevrouw Waller's boze blik alleen op hem gericht was, maar toch draaide mevrouw Nieman zich woordeloos om en liep met het dienblad weer de woonkamer uit.

Vincent knipperde met zijn ogen en probeerde te begrijpen wat er gebeurd was. Had de werkster de opeens onaangename sfeer in de woonkamer aangevoeld en begrepen dat ze niet gewenst was? Of...?

"Ons onderhoud is beëindigd, meneer Vegelij. Ik dank u voor uw tijd."

Vincent hapte naar adem, "Ma-maar, uw villa dan? De verkoop? Wa...?"

Mevrouw Waller hief haar hand, maar niet alléén dat. Vincent voelde iets dat hij nog nooit eerder had gevoeld. Iets waardoor hij opeens wilde stoppen met praten. Zijn kaken klapten duidelijk hoorbaar en bijna pijnlijk op elkaar.

"Ik ben ervan overtuigd dat ik een goede makelaar vind en mijn woning snel verkoop. Maakt u zich maar niet ongerust daarover!" Verbazingwekkend kwiek stond mevrouw Waller op van haar chique stoel. Vincent haastte zich haar voorbeeld te volgen.

"Ik ga u ook nu geen hand geven, meneer Vegelij. Tot ziens." Ze keek hem aan met een kille blik. Maar héél even meende Vincent ook nog iets anders te zien. Schrik? Onrust?

Vincent zocht naar woorden, een opening om dit rampzalige gesprek te redden, maar toen zei mevrouw Waller alweer: "Juffrouw Nieman begeleidt u naar de uitgang."

Vincent keek om en zag de werkster met een volledig uitdrukkingloos gezicht naast de geopende deuren staan.

"Tja, dan.... Is-is er nog iets...?", begon hij hikkend, maar mevrouw Waller schudde heel kort het hoofd. En opnieuw voelde Vincent het! Het gevoel alsof ze hem... onderhuids aanspoorde te doen wat zij hem vroeg. En bijna onwillekeurig draaide Vincent zich om en verliet de woonkamer. Hij voelde zich duizelig toen hij door juffrouw Nieman door de hal werd geleid. Snel opende ze voor hem de voordeur

en voor hij het wist stond hij op het grind van het pad in de voortuin en liep hij terug naar de straat. De zon leek wel te fel te schijnen en nog steeds had Vincent een heel onwerkelijk gevoel. Op de stoep dwong hij zichzelf om eindelijk om te kijken. De villa lag er roerloos bij en nergens was meer een teken van leven. Maar toch voelde Vincent nog steeds de aanwezigheid van die twee vreemde vrouwen. Hij moest onwillekeurig huiveren en liep snel terug naar zijn BMW. Zelfs toen hij instapte, had hij nog het idee dat mevrouw Waller hem in de gaten hield. Wat was gebeurd? Hij snoof de kenmerkende geur van nieuw leer op van zijn auto die hem altijd zo geruststelde en probeerde te begrijpen wat er was gebeurd. Afwezig startte hij de auto en terwijl hij voor de villa langs weg reed, daalde het besef in: een zelfde iets als de 'Vincent Charme' was tégen hem gebruikt. Door iemand die veel sterker was dan hij!

Hij drukte het gaspedaal dieper in. Hij wilde alleen maar zo snel mogelijk weg van hier. Zo ver mogelijk weg van Igone Waller. Hij was er van overtuigd dat hij haar nooit meer zou hoeven zien.

:

Maar daar had hij zich dus in vergist...

Hoofdstuk 2

Vincent liet zich, aangekomen in zijn hotelkamer, op het bed vallen en drukte zijn handen op zijn gezicht. Hij was verbaasd hoe krachtig die beelden van wat er ruim drie jaar geleden gebeurd was van die eerste ontmoeting met mevrouw Waller bij hem terug kwamen. Nu hier, liggend op dit bed, zag hij meteen wéér die zonnige dag in het voorjaar voor zich, toen hij op weg was naar die villa in Doorn.

Hij verbaasde zich er over hoe levendig en gedetailleerd hij zich alles herinnerde: het knerpemde grind van het tuinpad, het licht dat door de bomen speelde toen die werkster voor hem de deur had open gedaan, juffrouw Nieman met het uitdrukkingloze, lege en bleke gezicht. Maar vooral herinnerde hij zich maar al te goed mevrouw Igone Waller zèlf, de bejaarde adellijke dame, die hem had overrompeld met de kracht van haar, ja wat... geest?

In al die jaren was hij haar nooit meer tegengekomen, maar natuurlijk woonde mevrouw Waller ook al lang niet meer in die statige villa in Doorn. Via-via had Vincent jaren geleden wel eens vernomen dat een andere makelaar in de stad uiteindelijk de woning verkocht had en dat mevrouw was verhuisd naar het buitenland; België had hij begrepen. Maar hij had nooit doorgevraagd, of nooit meer actief naar haar gezocht. Het allerliefste wilde hij haar gewoon vergeten. En met name wilde hij vergeten dat hij zelfs bang was geworden van haar!

Hij voelde weer dat zelfde onrustbarende gevoel als toen, en werkte zichzelf snel overeind van het bed. Hij liep naar het bureau waar hij zijn jas over een stoel had gedrapeerd en zocht naar zijn mobieltje.

Toen hij het eenmaal in zijn handen had, liep hij doelloos door de lijst met gekozen telefoonnummers. Hij voelde heel erg dat hij met iemand moest spreken, wie dan ook. Tot een handvol aantal jaar geleden zou dat Sanne zijn geweest, natuurlijk. Maar natuurlijk stond ze niet in de lijst; hij had haar al even lang niet meer gezien. Het besef dat hun relatie voor eens en altijd voorbij was, stak hem opnieuw. Erica dan? Zijn verstandige zus met wie hij in zijn jeugd zoveel had gedeeld? Nee, daarvoor sprak ze hem te weinig. Zo kwam hij uit bij Goof en hij aarzelde niet langer.

Al na enkele keren overgaan werd er opgenomen en klonk diens bekende stem: “Vin! Ouwe rukker! Como esta?”

Vincent kon niet nalaten meteen te glimlachen door het enthousiasme van zijn oude middelbare schoolvriend. Hij deelde hem snel mee dat hij was aangekomen.

“Aha, dan heb je de hele avond nog om nog even die stukken te bekijken die ik je gemaïld heb!”

Dat verbaasde Vincent niets, hun bedrijf groeide zo snel en er was zoveel tegelijkertijd gaande, dat een dag eigenlijk moest bestaan uit minimaal 48 uur om het allemaal even bij te kunnen houden. Ach, Vincent had zelf voor dit bestaan gekozen. Hij had prima nog steeds makelaar kunnen zijn, maar hij had al heel snel door dat hij meer wilde in het leven. Natuurlijk: hij was toen nog maar halverwege de twintig, met een iets te grote auto onder de kont en alle voorspoed die hem breed toe lacht. Maar toen Goof hem had gevraagd mee te doen in een startup, had hij nauwelijks getwijfeld: hij was allang weer toe aan een nieuwe uitdaging!

En zo was hij aangesteld als ‘chief commercial officer’ van GetIt.com. Een belachelijk pretentieuze titel voor een bedrijfje dat aanvankelijk bestond uit vijf ambitieuze mannetjes, waaronder hij, opererend vanuit de kelderverdieping van een naamloos kantoorpand in Houten. In de oprichtingsvergadering had elk van hen, met veel gevoel voor ironie, zo’n ronkende titel aangenomen: Govert ‘Goof’ Frins werd bijvoorbeeld aangewezen als de CEO, de chief executive officer, en ‘übernerd’ IJsbrand ‘IJs’ van Wallensteyn moest natuurlijk de ‘chief digital officer’ worden; hij was niet voor niets het brein dat de

krachtige ‘engine’ had ontworpen waar hun website op draaide.

Maar die titels waren steeds minder absurd geworden toen hun onderneming groeide als kool. Hun kelderverdieping werden al snel de bovenste etage van een kantoorkolos in Amsterdam en de vijf medewerkers werden er drie keer zoveel. En nog steeds leek het bedrijf nog niet eens in de èchte groeispurt gekomen te zijn.

“Ik zal er naar proberen te kijken, Goof”, zei Vincent, “Maar kan het even wachten? Ik ben gevraagd voor een etentje vanavond...”

“Een etentje? In Brussel?” vroeg Goof met hoge stem, “Hoe dat zo? Heb je misschien een mooie dame leren kennen? Een Française zeker, haha, dat weet ik zeker. Alleen al die taal van hun! Toegegeven, je kan er geen touw aan vastknopen, maar wat maakt dat uit als zo’n vrouwtje van die geile woordjes tegen je koert!” Goof lachte hard en vervolgde in een gemaakt stemmetje: “Oh, Vincent, je t’aime. Embrasse-moi!” En erbij hijgend: “Je suis a toi!”

Vincent kon niet anders dan in de lach schieten om de aanstekelijke vrolijkheid van zijn vriend en voelde zichzelf ontspannen. “Ik moet je teleurstellen, Goof, maar ik vrees dat het wat minder opwindend gaat worden dan dat!”

“*Bull*”, riep Goof meteen, “Je wil het alleen niet zeggen, Vin. Maar ik weet zeker dat het over een tijdje wel uitkomt: je avontuurtjes met geile Emmanuele. Zo heet ze ja! Ik weet het zeker!”

Vincent lachte opnieuw en zei: “Je hoort het allemaal wel. Ik moet hangen. Wens me geluk voor die bijeenkomst morgen. Ik zie je morgenavond weer!”

“De ballen, pik!”, was het laatste wat Goof zei, voor hij de verbinding verbrak. Hun standaard-begroeting sinds dat ze elkaar voor het eerst leerden kennen, toen ze na de brugklas beide in dezelfde VWO-klas terecht waren gekomen.

Vincent staaarde naar zijn dode mobieltje en bedacht zich dat Goof er al helemaal van uit was gegaan dat hij de uitnodiging voor vanavond, terwijl hij daar zelf nog helemaal niet zo zeker van was.

Alhoewel, of was hij dat wel? Want ondanks dat hij geen prettige herinnering aan haar had, fascineerde ze hem ook en riep ze in hem een nieuwsgierigheid naar boven. Ze leek immers net als hem die

bijzondere gave te hebben en hij was heel benieuwd wat die haar had gebracht en hoe zij ermee omging. Dat wat hij altijd zijn ‘Vincent Charme’ had genoemd.

:

Tja, die gave. Al in zijn jongste jeugd had hij gemerkt dat hij heel makkelijk mensen voor zich kon winnen, charmeren. Nou was het natuurlijk zo dat veel meer mensen charmerend of innemend konden zijn. Maar Vincent had al snel begrepen dat wat hij deed méér was dan dat. Want als hij vroeger bijvoorbeeld tegen schoolvriendjes vertelde over hoe hij mensen ánders kon zien, als hij zich op hen concentreerde, dan kreeg hij alleen maar glazige blikken als antwoord.

Toch was het voor hem zo gewoon: voor hem was het niet meer dan normaal dat je ook iets van de ziel van een mens kon zien, als je gewoon je best deed. Een beetje alsof een acteur op een toneel werd uitgelicht, alles leek even scherper. Maar niet alleen dat; als je goed keek zag je ook een ongedefinieerde vorm heel licht doorschijnen in die persoon; een soort wolk van, ja wat... energie? Vincent had meer dan eens gedacht dat het de ziel was die hij zag.

En als Vincent zichzelf in die staat had gebracht, dan was hij vervolgens in staat om te duwen: gedachten te projecteren op die persoon. Sympathie voor hem, Vincent, bijvoorbeeld, of meegaandheid voor zijn ideeën.

Hoe vaak het niet was geweest dat Vincent zichzelf als jong kind al zo had gered, bijvoorbeeld als hij kattenkwaad had uitgehaald thuis, of zich in het klaslokaal misdragen had, of als hij geen geld had voor een kaartje bij het zwembad. Zo had hij zich uit menig situatie gered. Hij had het gedachteloos gedaan, in de overtuiging dat het heel normaal was wat hij deed. Maar pas toen hij al naar de middelbare school ging, was het besef bij hem ingedaald dat het helemaal niet zo normaal was wat hij kon. En niet alleen dat: ook dat hij er heel erg mee moest oppassen. Het ging al niet eens om onschuldige dingen, zoals die mevrouw van de kassa bij het zwembad, die de badmeester op hem had afgestuurd, nadat hij haar ervan had overtuigd zonder kaartje naar binnen te mogen.

Zo was er Sjoerd geweest, zijn beste vriend op de basisschool en in

de brugklas. Toen Vincent voor de zoveelste keer zijn speciale charme op hem had gebruikt, was Sjoerd opeens ontploft: “Kijk, zie je wel! Je doet iets, je doet iets met mij! Je zit gewoon met mijn hoofd te kloten! Ik voel het, Vincent!”

Vincent had natuurlijk meteen alles heel heftig ontkend, maar hij had zich heel betrappt gevoeld en waarschijnlijk had Sjoerd dat van zijn gezicht af kunnen lezen. Want hij was alleen maar bozer geworden. Hem allerlei gelegenheden van de laatste jaren voorgehouden waarop Vincent inderdaad ook zijn speciale charme op hem had gebruikt. En vervolgens was Sjoerd boos van hem weg gelopen.

De vriendschap was niet meteen verbroken geweest. Maar achteraf was het misschien beter geweest als dat wel zou zijn gebeurd. Want alle volgende keren dat Vincent zijn jeugdvriend nog had gezien, was die continu op zijn hoede geweest. Gereserveerd, afhoudend, afstandelijk. Vincent had alles geprobeerd om het weer te laten worden als vroeger, maar er was iets kapot gedaan. En uiteindelijk was hem opgevallen dat hij de enige was die nog eens probeerde samen af te spreken om iets te doen. En zo was hun vriendschap langzaam dood gebloed. En alsof het zo had moeten zijn, was Sjoerd na de brugklas doorgestroomd naar de HAVO en hij zelf naar het VWO en was hij hem steeds minder tegen gekomen.

En dan probeerde hij al niet eens aan Sanne te denken...

Maar het was niet alleen dit soort gebeurtenissen geweest, dat ervoor zorgde dat hij dacht dat hij moest oppassen met zijn speciale gave. Dat was ook een ander sluimerend gevoel van onheil. Het was iets dat hij zelf niet rationeel kon verklaren, maar het was alsof hij intuïtief voorvoelde dat hij op moest passen met het volop exploreren ervan.

Wat het ook was, dat hem dit gevoel gaf, wist hij niet. Maar het was alsof zijn intuïtie hem waarschuwde dat hij moest oppassen zo open en bloot zijn ‘Vincent Charme’ te gebruiken, omdat dit hem in gevaar kon brengen. Voor iets of iemand?

Vincent wist het toen niet en nog steeds niet. Maar hoe dan ook had hij sinds zijn middelbare schooltijd zijn speciale gave steeds minder gebruikt. En al helemaal niet op mensen die hem na stonden,

zoals zijn familie en naaste vrienden. Bij Goof had hij zelfs nog nooit geprobeerd te 'duwen'. En sindsdien deed hij het alleen nog wel eens bij vreemden, en alleen als het echt niet anders kon.

Hij kreunde en probeerde al die gedachten uit zijn hoofd te bannen. Hij wist dat hij nú een beslissing moest nemen en probeerde het rationeel te bekijken. Had hij dringende dingen te doen vanavond? Nee. Had hij al iets bedacht voor het avondeten? Ook niet. Wat kon er dan mis in zijn op de uitnodiging in te gaan? Vincent merkte bij zichzelf dat hij ergens ook heel erg gefascineerd was door die vrouw. En hoe gevaarlijk kon één avondje nou helemaal zijn? Wat kon hem gebeuren?

Vincent beseftte dat hij allang zijn besluit genomen had en stond op.

Hoofdstuk 3

Vincent ademde diep in toen hij op de bel drukte naast de voordeur. Het was geen ouderwetse mechanische deze keer, maar een elektrische.

Zo, nu was er echt geen weg meer terug.

Het navigatiesysteem in de auto, die hij een uur geleden had gehuurd, had hem probleemloos geleid naar deze dure Brusselse wijk, tot aan de oprit van een statige villa die in het halfduister warempel wel wat leek op die in Doorn. De makelaar in hem schatte het pand meteen in op zeker anderhalf miljoen euro, als niet meer. Mevrouw Waller was er voorwaar niet op achteruit gegaan!

Het was onmiskenbaar de werkster, ‘juffrouw’ Nieman, die enkele momenten later de voordeur voor hem opende, maar Vincent moest moeite doen om niet een kreet van verbazing te slaken. Ze droeg nog steeds een smakeloos grijzig vest op een jurk en had haar haar in exact dezelfde paardenstaart samengebonden, daar lag het niet aan. Maar ze leek in de afgelopen drie jaar wel tien, misschien vijftien jaar, ouder te zijn geworden. Haar strak naar achteren gebonden haar was volledig grijs en had diepe rimpels in haar gezicht. Je zou haar als je het niet beter wist een laat-vijftiger schatten, zeker niet jonger.

“Juffrouw”, wist Vincent uit te brengen en hij probeerde te glimlachen, “Leuk u weer te zien. Hoe gaat het?”

De vrouw knipperde een paar keer snel met haar ogen en vroeg toen toonloos: “Als ik uw jas mag aannemen.” Het leek wel alsof ze zijn vraag niet eens gehoord had. Het viel Vincent op hoe bléék ze was, als

ze als patiënt in het ziekenhuis zou rondlopen, zou ze niet uit de toon vallen.

Verbaasd reikte Vincent haar zijn zwarte trenchcoat aan. Hier onder had hij maar zijn nette staalgrijze business-suit aangetrokken. Wat droeg je eigenlijk als een bejaarde rijke dame je vroeg met haar 'het diner te gebruiken' ? Als het avondkleding of zo iets was, was dit het dichtst in de buurt. Zijn oog viel op het borstzakje op zijn colbert en Vincent vroeg zich af of hij er nog een pochet in had moeten stoppen.

“Loopt u alstublieft met me mee”, zei Nieman toonloos. Vincent volgde haar de donkere en vreemd ruikende hal in, alsof ze zich in een stoffig museum bevonden. Het onrustbarende gevoel dat Vincent ook al had gehad toen hij was uitgestapt voor dit huis, was inmiddels snel sterker geworden. Vincent herkende het van drie jaar geleden en besefte waar het vandaan moest komen: hij voelde de nabijheid van iemand anders met de Gave, dat moest het wel zijn!

Nieman had inmiddels zijn jas aan een kapstok gehangen en ging hem voor naar een dubbele deur. Ze opende die allebei in een onbedoeld pompeuze beweging. Alsof Vincent op bezoek was bij The Great Gatsby, of nog beter: bij die adellijke familie in Downton Abbey. Verrek: dat bejaarde kreng dat werd gespeeld door Maggie Smith léék misschien zelfs wel een beetje op Igone Waller.

Nieman gebaarde hem binnen te treden en terwijl hij dat deed vroeg Vincent zich voor de zoveelste keer af waarom Igone Waller hem in hemelsnaam uitgenodigd had. De enige keer dat ze elkaar hadden gesproken, had hij haar goedkeuring bepaald niet kunnen wegdragen en was hem na minder dan vijf minuten weer de deur gewezen. Het móest te maken hebben met wat voorgevallen was: dat hij niet degene was die duwde, maar geduwd wèrd. En dat was ook precies de reden waarom hij bepaald niet gerust was voor wat komen ging.

De ruimte waar hij was binnen gelopen was een luxe zitkamer, waarin grote fauteuils in een boog om een enorme haardpartij stonden. De enige lichtbron in de ruimte werd gevormd door het kleine vuur dat daarin brandde. Toen Vincent naderbij liep, zag hij dat Igone Waller in de fauteuil zat die het dicht bij de haard stond. Ze leek

wel bijna vergroeid met de enorme leren kolos. Het licht van het vuur speelde over haar gezicht en verdiepte de harde lijnen in haar smalle, strenge gezicht. Het gaf haar een bijna demonische uitstraling. Vincent hield zijn adem in van schrik.

“Meneer Vegelij.” Ze sprak de naam op zijn Frans uit, met dus een ‘in’ aan het einde zoals ‘Chopin’, maar praatte gelukkig wel Nederlands, in een zwaar accent, dat wel. “Wat fijn dat u op mijn uitnodiging bent ingegaan. Gaat u toch zitten. Juffrouw Nieman serveert eerst een aperitiefje.”

Vincent bromde een begroeting en nam onwennig plaats in de fauteuil aan de andere zijde van de open haard. Alhoewel mevrouw Waller nog geen beweging had gemaakt, oogde ze heel vitaal. In tegenstelling tot juffrouw Nieman leek zij nog geen seconde ouder te zijn geworden in die kleine drie jaar. Haar blik was nog steeds even opmerkelijk, streng en dwingend als hij zich herinnerde.

“Heeft u het kunnen vinden?”, informeerde ze vormelijk.

Vincent maakte een handgebaar: “Geen enkele probleem met mijn TomTom. Verdwalen is onmogelijk!”

Mevrouw Waller knipperde met haar ogen; “U heeft dus een chauffeur?”, vroeg ze.

Even wist Vincent niet waar ze het over had, maar toen haastte hij zich te zeggen: “Nee, nee, niet Tom of zo. Ik bedoel het navigatiesysteem, TomTom. Een soort... computerkastje, die ... je automatisch de weg wijst, zoiets.” Vincent verbaasde zich erover hoe houderig dat er uit gekomen was. Maar hoe legde je moderne technologie ook uit aan zo’n oud dametje?

Mevrouw Waller knikte en zweeg.

“En als ik de bal terug mag kaatsen: hoe heeft u mij dan kunnen vinden?”, vroeg Vincent.

Mevrouw Waller maakt een vaag wegwerpend gebaar met haar hand, “Daar heb ik mijn mensen voor. Sinds onze vorige ontmoeting heb ik je... in de gaten laten houden...”

“Oh, heeft u dat?”, vroeg Vincent die zich hier ongemakkelijk voelde.

Mevrouw Waller antwoordde niet.

Zoals altijd als Vincent zich ongemakkelijk voelde, nam hij snel het woord; “Zo, u bent er zeker niet op achteruit gegaan sinds Doorn.” Hij keek om zich heen en beseftte dat hij niet loog: deze hele kamer ademde... bovengemiddelde welstand.

“Het is... toereikend”, zei mevrouw Waller zuinigjes, “Ik heb op betere plekken gewoond, vroeger. Veel vroeger...” Ze keek op en zei: “Aha, de drankjes!”

Nieman was wederom geluidloos verschenen en nu werd Vincent wél bediend. Hij kreeg een weelderig gevormd kristallen glaasje in de hand met een likeurtje of iets dergelijks.

“Santé”, proostte Waller.

Vincent hief zijn glaasje en keilde de inhoud in één keer achterover. Hij hield helemaal niet van die zoete troep. Maar ja; hij had al begrepen dat mevrouw Waller niet een type was dat vragen stelde.

“Zo...”, zei hij, wederom om de stilte te breken, terwijl hij het glaasje weer op het dienblad zette van Nieman. Deze verdween daarna even geruisloos als ze verschenen was. Mevrouw Waller had haar glaasje nog steeds in haar benige handen en nam er wederom een klein sipje uit.

“Het is al even geleden; hoe gáát het eigenlijk...”, begon Vincent maar aan een beleefde vraag om het ijs te breken. Maar iets zorgde ervoor dat hij midden in de zin stokte. En hij herkende meteen weer dat zo onbekende gevoel: die druk, die ervaring dat iets, nee: iemand in zijn hoofd zat. Hij staarde mevrouw Waller verbijsterd aan.

“Zo, en nu is het tijd dat we ter zake komen. Tijd dat je gaat luisteren”, zei mevrouw op een dringende toon: “Luisteren en leren, want er is heel wat werk te doen!”

Vincent wilde iets zeggen en opende zijn mond, maar sloot die plotsklaps weer; hij wist niet eens of hij het zelf deed.

“Laat ik meteen ter zake komen”, ging mevrouw Waller door met haar scherpe stem, “Ik heb een speciale gave, en die herken ik ook in jou. En niet zomaar een gave: dé Gave, met een hoofdletter, knoop je dat goed in je oren, jongeman?”

Vincent knikte driftig. Hij merkte dat hij oppervlakkig ademde: het leek wel alsof er opeens minder zuurstof in de kamer was.

“Ik hoef je verder hopelijk niet alles te vertellen over de Gave. Het is volstrekt uniek, laat dat duidelijk zijn, die maar heel weinig mensen hebben. En die stelt ons in staat om bij andere mensen binnen te dringen. Niet fysiek, maar geestelijk. Vertel ik hiermee iets nieuws?”

Vincent schudde langzaam zijn hoofd.

“De Gave is in potentie ongelooflijk sterk, laat ik je dat meteen ook duidelijk maken. Je kunt hiermee andere mensen precies laten doen wat jij wilt. Hoor je? Je kan ze als je wilt besturen als marionetten, stropoppen.”

Vincent schrok van die termen. Zijn duwtjes, zijn natuurlijke charme nooit meer waren geweest om mensen heel subtiel in een bepaalde richting te duwen. Maar dat andere mensen daarmee... marionetten voor hem waren? Dat gevoel had hij geen moment gehad. “Dat meent u toch niet serieus”, bracht hij daarom uit.

Mevrouw Waller boog voorover in haar stoel en zei met nadruk: “Jij hebt nog geen flauw benul wat de Gave in volle omvang behelst! Je moet nog zoveel leren.”

“Maar... marionetten?”

Mevrouw Waller leek zich op te winden: “Absoluut. En waag het niet daar aan te twijfelen! Zeg me, wat doe je precies als jij je Gave gebruikt op anderen?”

Vincent begon te vertellen over dat hij dit zelden deed, en als hij het al deed dat het dan alleen ging om kleine duwtjes de goede richting op. Intussen zat Mevrouw Waller hem al die tijd geringschattend en met nauw verhogen afkeer aan te kijken, alsof hij verslag deed van een gênante scene.

“Dan ben je wel uitzonderlijk onbeholpen, moet ik toegeven”, zei mevrouw Waller op laatzinnige toon, “Maar zelfs op drie rudimentaire en primitieve manier van jou, ben je uiteindelijk mensen aan het manipuleren!”

Vincent wilde iets tegenwerpen, maar mevrouw Waller ging door en haar stem klonk nog strenger dan eerst: “De Gave is uniek en zeer uitzonderlijk, dat besef je helemaal nog niet, domme jongen, maar zo is het wel. Luciden zoals ons zijn er maar zeer weinig.”

“Wat zei u nou”, vroeg Vincent, “Lu... ehh... luciden?”

Mevrouw Waller knikte ferm; “Zo noem ik ons. Want naar mijn stellige overtuiging hebben we een sterkere geest dan andere mensen. Veel helderder. We kunnen andere mensen daardoor beter zien! En dat maakt wat we kunnen.”

Vincent knikte nadenkend.

Mevrouw Waller zakte weer terug in haar stoel; “En nu je weet hoe bijzonder onze Gave is, weet je ook hoe bijzonder het is dat ik die in jou herkende, drie jaar geleden in Doorn!”

Vincent moest moeite doen om niet te lachen, “Ha, daar liet u dan maar helemaal niets van merken. Het duurde volgens mij nog geen vijf minuten, en toen werd ik al bij kop en kont uw woning uit gegooid.”

Mevrouw Waller keek hem vragend aan; “Kop en kont?”

“Oké, oké. Ik werd vriendelijk naar de uitgang begeleid door uw bediende daar”, zei Vincent snel. “Maar nog steeds. U wilde zo snel mogelijk van me af.” Er viel hem opeens een vraag in: “En waarom wilde u me nu eigenlijk opeens weer zien, na drie jaar?”

Mevrouw Waller zuchtte: “Je verraste me, toen, drie jaar geleden in Doorn. Ik was overrompeld toen ik voelde dat je de Gave had. En ik geef toe; ik wist even niet wat ik moest doen. Daarom stuurde ik je meteen weer weg.”

Vincent knikte; “U was zich kortom kapot geschrokken.”

Mevrouw Waller antwoordde snel: “Niet meer dan jij, jongeman! Maar toegegeven, ik moest even tijd hebben om me te bezinnen over wat ik met je wilde. En daarover heb ik inmiddels een besluit genomen. Ik wil je helpen met je Gave. En met hoe je dit echt ten volle kunt gebruiken.”

Vincent staaarde haar perplex aan; “Wat zegt u nu?”

“Ben je dan echt zo traag van begrip? Ik wil je mentor worden.”

Hoofdstuk 4

Vincent was de grensovergang van Nederland naar België nog niet gepasseerd, toen hij ernstig overwoog van de snelweg af te gaan en terug zou omkeren naar Amsterdam.

Waar was hij nou helemaal mee bezig? Het was anderhalve week geleden dat hij en mevrouw Waller elkaar hadden ontmoet in St. Genesius-Rode. Nog voor ‘juffrouw’ Nieman het diner uit had geserveerd, had mevrouw Waller hem voor het eerst over verteld over wat zij ‘de Gave’ noemde, met een hoofdletter geschreven. Het duizelde hem nog steeds van wat ze hem nog allemaal verteld had, nadat ze beiden het diner gebruikt hadden. Vincent had zoveel opmerkelijks gehoord, dat soms nog steeds zijn hoofd ervan tolde. Zo had ze kort iets verteld over haar jonge wilde jaren in de *Roaring Twenties*. De jaren ’20 van de vorige eeuw, inderdaad! Het betekende dat ze al ruim honderd jaar oud moest zijn, iets dat Vincent nog steeds niet echt geloofde. Ze had hem verteld over de twee vrienden waarmee ze in die tijd omging; haar ‘beaus’, zoals zij ze melancholisch noemde. Maar Vincent was de helft ervan al weer vergeten, zo overrompeld was hij door alles geweest.

Hij passeerde een afslag richting de laatste verzorgingsplaats voor de grens, Hazeldonk, en besloot die te nemen. Hij volgde de borden richting het parkeerterrein en zette de auto niet veel later stil. Secondenlang bleef hij stil zitten achter het stuur terwijl er in zijn hoofd een strijd werd gevoerd. Het ene stem vroeg wat hem eigenlijk weerhield nog een keer mevrouw Waller te bezoeken? Hij had nog

zoveel vragen over, ze zou hem zoveel kunnen leren over zijn Gave! Maar het andere, wat voorzichtiger stemmetje zei: pas toch op met die mevrouw! Het is gevaarlijk als je bij haar in de buurt komt, wie weet wat ze met je van plan is... Ben je echt zo naïef om te denken dat ze jou belangeloos wil helpen? Het andere stemmetje onderbrak hem: waarom zoek je meteen overal wat achter? Het kan toch best zijn dat ze je wil helpen? Als je haar mag geloven zijn er maar enkelen zoals haar! Misschien is ze wel heel blij een medestander te vinden? Meteen kwam echter het weerwoord: Oh ja, weet je dat wel zeker? Denk eraan dat je intuïtie je altijd al heeft gewaarschuwd voor precies dit! En moet ik je eraan herinneren dat mevrouw Waller al meerdere keren in je hoofd is geweest? Waarom zou ze dat niet steeds meer gaan doen? En weet je dan wel zeker of je het echt zèlf bent, die nog een keer met haar wil afspreken? Of heeft zij je dan op een gegeven moment al in haar web gevangen?

:

Tja die intuïtie van hem, Vincent begreep het nog steeds niet. Zonder duidelijke reden was Vincent altijd voorzichtig geweest om dat speciale dingetje van hem te gebruiken. Zelfs al vóór Sjoerd. Vér voor Sanne. Waarom snapte hij nog steeds niet precies. Maar als hij zijn gave het gebruikte, voelde hij zich niet zozeer machtig, maar eerder kwetsbaar: alsof hij zich blootgaf. Maar voor wat of wie? Vincent wist het niet precies. Net zoals iemand die pleinvrees, of zo had. Het was onberedeneerd en irrationeel, die angst voor zijn gave, maar daarom niet minder aanwezig.

Maar misschien was dat nog niet het hele verhaal. Vincent had ook altijd het gevoel gehad, dat het speciale dingetje iets was wat buiten hem zelf stond. Zonder dat dingetje was hij gewoon Vincent. Gewoon een normale jongeman, die zijn weg in zijn leven zocht, vaak struikelend en soms vallend, zoals iedereen. Maar dat dingetje was eigenlijk iets buiten hem als iets wat wel en niet bij hem hoorde. Het gaf hem voordelen, dat was duidelijk maar tegelijkertijd voelde het voor hem alsof iets gevaarlijks deed: alsof hij iets deed waarvan hij wist dat het niet mocht: spieken tijdens de les of een zakje snoep stelen in de buurtsuper.

Precies dit was ook de reden dat hij zijn dingetje nooit uitgebreid had geëxploreerd: hij had nooit geprobeerd hoe ver hij precies kon gaan. In gevallen had hij alleen geduwd, zo noemde hij het, en vrijwel altijd om sympathie te winnen. Zijn ‘*Charme Nudges*’ noemde hij het; kleine geestelijke duwtjes om mensen zijn kant op te krijgen. Bij zijn werk als makelaar had het hem enorm geholpen en daarbuiten ook in allerlei situaties. Maar tegelijkertijd was dat gevoel van dreiging nooit ver weg geweest: het gevoel dat het dingetje, zijn charme hem uiteindelijk in problemen zou brengen. En gebracht heeft, bedacht Vincent zich, toen hem opnieuw inviel hoe hij in zijn leven al meerdere keren naasten had afgestoten.

Hij probeerde de pijnlijke herinneringen weg te drukken en slaakte een vloek. Hij besepte dat hij nog steeds niet wist wat hij moest doen en stapte uit zijn auto. Een ommetje lopen, dat zou hem goed doen! Besluiteloos sjokte hij naar de rand van de parkeerplaats. Daar stonden enkele verweerde betonnen banken op een ruw grasveldje. Verspreid zaten enkele mensen te genieten van het nazomerzonnetje. Direct naast een hekwerk van gaas was een looppaadje ingesleten in het grasveld en gedachteloos begon Vincent dat te volgen. Zijn oog viel op een tweetal jonge jongens dat verderop gebogen zat voor dat hek. Het hoge stemmen klonken opgewonden. Toen Vincent naderbij gekomen was, zag hij dat ze bezig waren een gat in het gaas, dat er misschien al had gezeten, nog groter te maken. En dat lukte, want er schoot een groot stuk los.

“We passen er nu doorheen”, hoorde Vincent zeggen, en: “Ja, laten we er doorheen kruipen.” Vincent hield in, opeens benieuwd wat er zou gebeuren.

“Jij gaat!”, zei het ene jongetje op besliste toon.

“Dat durf ik niet; ga jij maar”, zei de andere.

“Nee. Ben jij een schijterd of zo?”

“Ga dan lekker zelf!”

“Wie is hier nou de baas? Jij gaat!”

“Nee!” Ze begonnen met elkaar te worstelen en dat ontaardde erin dat één van de jongetjes begon te gillen, zich los rukte en weg rende, roepend dat zijn broertje hem pijn gedaan had.

Vincent liep weer verder en liet het tafereel achter zich. Hij beseftte dat hem zojuist een blik in het verleden was gegund: die twee jongetjes; dat waren Sjoerd en hij. Maar alleen was het bij hun héél anders gegaan.

Vlakbij het huis van Sjoerd had een oude boerderij gestaan, en ze hadden daar regelmatig rond gescharreld. Maar uiteindelijk wilden ze natuurlijk ook naar binnen. Ze hadden een kiepraam gevonden dat op een kiertje had open gestaan en dat wisten ze verder open te wrikken; door de klap barstte een ruit. En toen kwam natuurlijk de volgende vraag op: wie ging er nu daadwerkelijk naar binnen? Vincent wilde dat Sjoerd dat deed, maar die weigerde dat glashard.

Het had toen op een zelfde soort ruzie kunnen uitlopen, zoals die jongetjes zojuist, maar hier was het anders gegaan: Vincent had zijn zin ‘doorgedrukt’, letterlijk gedrukt, want hij had gebruik gemaakt van dat dingetje van hem. En Sjoerd had hem zijn zin gegeven. Niet zuchtend en steunend of met frisse tegenzin. Nee; het was bijna alsof hij als een blad aan de boom gedraaid was. Even ongewoon als het ook zou moeten zijn.

En natuurlijk was het vervolgens mis gegaan. Sjoerd was uitgegleden toen hij zich door het raam werkte en was hard naar binnen gevallen. Zijn pijnkreet kon Vincent zich nog steeds zo voor de geest halen. Met een groeiend schuldbesef was hij zelf óók naar binnen geklauterd, om te zien dat Sjoerd zijn rechterpols wiegde in zijn andere hand. Zijn gezicht was rood geweest van de tranen en van de pijn, maar Vincent kon zich nu nog steeds scherp herinneren dat zijn vriendje hem ook héél even met een vreemde blik had aangekeken. Een mengeling van verbazing, verwarring, en: dat laatste was het ergste: een vleugje angst.

Natuurlijk had Vincent zijn vriendje met de grootste spoed de boerderij uit geholpen en was hij met hem meegereden naar de Eerste Hulp, maar desondanks had dit voorval waarschijnlijk het eerste zaadje geplant. Het sluimerende wantrouwen van Sjoerd. Heel misschien was het met een sisser afgelopen als Vincent zich daarna definitief had kunnen inhouden. Maar op momenten had hij het niet kunnen laten zijn speciale charme op hem te gebruiken. Tot dat

vreselijke moment dat Sjoerd opeens ontploft was: “Kijk, zie je wel! Je zit gewoon met mijn hoofd te kloten!”

:

Vincent was onwillekeurig richting de shop bij het tankstation gelopen en besloot er een koffie te kopen.

Er kwamen hem mensen tegemoet lopen: een jong stel met een kinderwagen. De vrouw had donker sluijk haar in een paardenstaart en heel even herinnerde dat Vincent aan Sanne en hoe ze ooit had gezegd jong met kinderen te willen beginnen. Even jong als het stel dat hem nu tegemoet was komen lopen. Heel even leek het wel alsof Vincent in de spiegel keek van een mogelijk ander heden: een situatie waarin Sanne niet bij hem was weggegaan, waarin ze misschien een jaar geleden of zo zelfs getrouwd waren en nu met een kinderwagen bij een tankstation liepen.

Het stel passeerde hem al weer en Vincent liep zonder omkijken verder. Waarom was hij hier nu opeens zo sentimenteel over? Omdat hij nu inmiddels getrouwd had willen zijn en een kindje had willen hebben? Hij wist het niet; hij had zich toen, toen Sanne erover was begonnen, nog geen mening kunnen vormen en kon dat nog steeds niet.

Hij liep de shop binnen en sloot zich aan in een korte rij voor de koffieautomaat. Er viel hem opeens in dat hij bang was dat de Gave zijn leven zou beschadigen, terwijl dat in zeker zin al gebeurd was? Sanne had immers hun relatie verbroken, precies om de reden dat hij zijn speciale gaven op haar had gebruikt. Hij wilde er vooral niet te lang aan terugdenken, maar was dat niet al een hele heftige waarschuwing geweest?

Vincent was aan de beurt om een koffie te maken en koos voor een extra grote latte macchiato. Terwijl hij sippend aan zijn koffie de shop uit liep, besepte hij dat hij inmiddels de keuze al had gemaakt. Hij zou omkeren! Terug keren naar zijn normale leventje en mevrouw Waller daaruit verbannen.

:

Maar eenmaal terug in de auto, besepte hij dat hij niet zomaar kon weg blijven. Hij was het ten minste verschuldigd aan mevrouw dat hij

zich zou afmelden. Hij koos het telefoonnummer dat hij meteen na de eerste ontmoeting in zijn mobieltje had gezet en wachtte af tot de verbinding tot stand kwam. Hij nam zich voor om het kort en zakelijk te houden.

“De woning van mejuffrouw Igone Waller”, hoorde hij een stem. Het was onmiskenbaar de toonloze stem van Nieman.

Vincent kondigde zich aan en vroeg om mevrouw. Nieman reageerde niet. Er klonk wat gestommel en wat gedempt geluid, bijna alsof Nieman hem plotsklaps vergeten was, de telefoon uit haar hand had laten vallen en de verbinding had verbroken. Maar net op het moment dat Vincent zich afvroeg of hij zelf maar weer moest ophangen, klonk daar opeens de stem van mevrouw Waller met een kordaat: “Goedemorgen.”

Vincent haastte zichzelf voor te stellen en mee te delen dat hij niet zou komen, vandaag niet en daarna ook niet.

“Ach, dat is zonde, waarom toch niet?”

Vincent begon te vertellen dat, als hij al een Gave had net als zij, hij geen interesse meer had om zich daar nader in te verdiepen.

“Ach jongen. En je weet nog helemaal niets”, klonk de krakerige maar toch krachtige stem van mevrouw Waller, “er is nog een hele wereld voor jou om te ontdekken.”

“Maakt me niet uit. Ik wil het niet weten. Bovendien...”, hij twijfelde even of hij wel moest verder gaan met deze zin, “...voel ik me niet op mijn gemak bij u.”

“Ach, waarom toch.”

“Ik voel me niet veilig! U heeft al enkele keren in mijn hoofd gezeten; ik weet het zeker. Drie jaar geleden al! En anderhalve week nog een keer...”

Er volgde een lange stilte en even was Vincent bang dat de verbinding verbroken was, maar toen klonk de stem weer van mevrouw Waller: “Dat had ik inderdaad niet mogen doen, en daar excuseer ik me voor.”

Vincent was overdonderd dat ze zo snel excuus maakte, voor zover hij mevrouw een beetje kende was dat niets voor haar. Hij zei: “Dat is goed om te horen, maar hoe kan ik daar zeker van zijn?”

Mevrouw Waller lachte, “Als het goed is, kan je daar zelf het antwoord op geven.”

Vincent wist meteen wat ze bedoelde. Drie jaar geleden had hij nog geen idee gehad dat er iets gebeurde in zijn hoofd en had hij alleen maar pas nadien kunnen concluderen dat dat het geval was geweest. Dat was een heel verschil met anderhalve week geleden; toen had hij het gevoel herkend dat er iemand in zijn hoofd zat. Een zeer onprettig gevoel, dat nauwelijks te beschrijven was...

“Alsof er een kever tussen je hersenen scharrelt, zo zou ik het omschrijven”, hoorde Vincent mevrouw Waller’s stem, alsof ze al raadde waar hij aan dacht.

“Je raakt steeds meer vertrouwd met je Gave, dat is wat er gebeurt”, klonk op beleerende toon, “En daarom zul je de volgende keer als ik nog zou proberen je opnieuw te... manipuleren, meteen herkennen. En kun je jezelf beschermen. Geeft dat je geen gevoel van veiligheid?”

Vincent beseftte dat ze gelijk had, maar er viel hem meteen iets is: “En juffrouw Nieman dan?” Hij meende dat hij zijn vraag toch niet nader behoefde toe te lichten. Het was inmiddels toch wel duidelijk dat de vrouw in wie hij eerst de werkster had vermoed, volledig onder controle stond van mevrouw Waller. Hij wist niet dat dit kon en begreep ook volstrekt niet hoe mevrouw Waller dat had klaar gespeeld, maar de signalen waren te duidelijk.

“Jongen toch, wees daar niet bang voor. Ik heb aan één juffrouw Nieman méér dan voldoende. Het idee alleen al om nóg zo iemand te moeten aanhouden, vreselijk.”

‘Aanhouden?’, dacht Vincent verward. Er viel een stilte waarin hij verwerkte wat er gezegd was.

“Ik heb je nog zoveel te vertellen, kom dan ten minste vandaag nog, zodat we kunnen verder praten. Ik kan me niet voorstellen dat je niet ten minste enigszins nieuwsgierig bent!”

Daar had mevrouw Waller een punt. De terughoudendheid die hij altijd had gehad als het zijn gave betrof, stond niet in de weg dat hij bij zichzelf merkte dat hij méér wilde weten. Hoe gevaarlijk dat misschien ook was...

Vincent nam een snel besluit, “Vooruit. Ik kom. En na vandaag beslis ik hoe verder.”

“Uitstekend. Ik verwacht je over een klein uur.”

Hoofdstuk 5

“Goed, het is dus hoogste zaak dat je snel meer leert over de Gave.” Mevrouw Waller zat diep weggezonden in haar fauteuil, een oubollig porseleinen theekopje balancerend in haar leerachtige handen.

“Heel goed, daarom ben ik ook hier”, zei Vincent en hij ging rechter op zitten in de fauteuil waarin hij was neergezet, toen hij binnenkwam. Zo zaten ze in de salon aan weerszijden van de open haard, in een opstelling die Vincent alleen kende van topontmoetingen tussen wereldleiders. Maar inmiddels begon hij er al aan te wennen; de vorige keer hadden ze in precies dezelfde opstelling met elkaar gepraat.

“Prima, ik heb je verteld over de Gave die wij Luciden hebben, toch?”, klonk mevrouw Wallers snijdende stem weer. Ondanks dat ze niet eens zo luid sprak, was ze meer dan duidelijk te verstaan.

“Zeker”, antwoordde Vincent.

“Herhaal dat nog maar even”, droeg mevrouw Waller hem op.

Hij werd gewoon als een scholier overhoord, besepte Vincent terwijl hij begon te vertellen: over dat een beperkt aantal mensen de Gave hebben en dat dit betekende dat hun geest sterker was, helderder; en daarom waren ze in staat andere mensen te manipuleren. Vincent besloot het initiatief terug te pakken: “Hoeveel Luciden zijn er eigenlijk op de wereld?”

Mevrouw Waller wuifde met een hand; “Ik heb werkelijk geen idee. Niet zo veel in ieder geval, en ook steeds minder. Want de hele wereld bevindt zich in een neergang, dat is wel duidelijk, lijkt me toch. En dat geldt ook voor de mens zelf: elke volgende generatie bereikt weer een

nieuw dieptepunt van stompzinnigheid.”

Vincent had wel vaker gemerkt dat mevrouw Waller niet erg positief was over de moderne tijden en overwoog om in te brengen dat een ‘dieptepunt van stompzinnigheid’ juist moest betekenen dat de mensheid steeds slimmer werd. Maar dat was teveel ‘*smart-ass*’ en bovendien niet wat hem echt bezig hield: “Denkt u dat het er ook steeds minder worden? De Luciden?”

De oude dame knikte en zette haar kopje op een met kanten kleedjes bedekte bijzettafeltje; “Dat denk ik inderdaad: de menselijke soort takelt af en verliest uiteindelijk ook helemaal dit vermogen. Maar er zijn ook andere redenen...”

Vincent vroeg zich af wat die andere redenen dan waren, toen mevrouw Waller hem al vroeg: “En wat heb je nog van me meer gehoord?”

Vincent schudde zijn hoofd: “U heeft me wat over uzelf verteld. Over de tijd dat u zelf uw Gave ontdekte. De Jaren Twintig van de vorige eeuw.” Hij boog verder naar haar toe; “Maar dat kan toch bijna niet? Dat is dan meer dan tachtig jaar geleden!”

Mevrouw Waller keek hem afkeurend aan en snoof; “Ik heb je toch niet verteld dat ik toen pas wist wat mijn Gave vermocht? Ik heb je verteld dat dit de mooiste tijd in mijn leven was! Ik zou zeggen: de jaren twintig tot begin jaren veertig.”

“Ja, u had het al eerder erover dat u toen twee goede vrienden had.”

“Mijn beaus”, mevrouw Waller veroorloofde zich zelfs een kort glimlachje, “Jazeker, dat waren goede vrienden...”

Vincent wilde zijn eerdere vraag nog niet laten schieten en vroeg: “Maar dat is al zo lang geleden, hoe oud bent u dan inmiddels?”

Het gezicht van mevrouw verhardde: “Ik neem aan dat je zelf kunt rekenen. Of leren ze dat kinderen niet meer op school?”

“Maar...”, begon Vincent.

Mevrouw Waller hief haar hand; “Genoeg daar over. Je bent hier omdat je meer over de Gave wilt leren, laten we ons daar eens op richten.” Haar dwingende blik overtuigde Vincent ervan dat ze geen tegenspraak zou accepteren en hij knikte. Mevrouw Waller knikte

tevreden en klingelde met een verzilverd weelderig gevormd belletje dat op het salontafeltje stond. Het gaf een helder doordringend geluid

“De basistheorie hoef ik je neem ik aan toch niet meer uit te leggen, jongeman”, zei mevrouw, “Daarom gaan we meteen naar de praktijk.”

De salondeuren openden zich en juffrouw Nieman verscheen; overdreven netjes sloot ze de deuren weer achter zich en op vijf meter van hun posteerde ze zich gedienschtig. De blik in haar ogen was volledig neutraal, viel Vincent op. Alsof ze geen enkele emotie, zelfs geen enkele gedachte had. Hij vermoedde dat Nieman vroeger een knappe vrouw moest zijn geweest. Maar de jaren hadden haar gezicht gegroefd en in haar strak naar achteren getrokken blonde haar bevonden zich veel grijze plukken.

“Het belletje heb ik eigenlijk niet eens nodig”, ging mevrouw Waller door, “Want ik kan juffrouw Nieman natuurlijk veel directer... aansturen. Maar ik hou nu eenmaal van het decorum, de...”

“...traditie”, vulde Vincent in.

Mevrouw Waller trok verrast een wenkbrauw op; “Precies!” Ze richtte haar aandacht op haar bediende en zei intussen: “Observeer nu wat er gebeurt.”

Mevrouw Nieman ging vanuit het niets op één been staan en daarna trok ze haar armen op en maakte oerwoudgeluiden met overdreven getuite lippen. Vincent had het bijna grappig kunnen vinden, als het hem niet was opgevallen hoe Nieman’s blik volledig leeg en koud bleef. En daardoor kreeg het geheel iets heel naargeestigs...

Mevrouw Waller keek hem van opzij aan en ving zijn blik; “Ik neem aan dat je begrijpt wat hier plaats vindt, nu.” Vincent staaarde haar ademloos en verbijsterd aan. Ze zit in Nieman’s hoofd. Zij doet dit! Het is echt! Maar hij had weinig tijd de implicaties te doorzien, want intussen praatte mevrouw Waller gewoon door: “Weet dan ook dat ik niet alleen zonder enige moeite juffrouw kan aansturen, ik dat zelfs kan doen terwijl ik iets anders aan het doen ben, zoals dat ik met jou aan het converseren ben.”

Vincent beseftte dat Nieman even plotseling als dat ze was begonnen, inmiddels was gestopt met haar vreemde apendansje. Hij

staarde mevrouw Waller aan: “Hoe... wat... deed u dat...?”, stamelde hij.

Mevrouw bekeek hem met een hautain glimlachje: “En dat is nog maar een onbenullig tipje van de sluier. Ik heb je nog niets laten zien over hoe ik juffrouw Nieman aan een touwtje heb. Maar het is nog te vroeg het daar over te hebben.” Mevrouw Nieman’s stem klonk hard, als metaal op metaal, “Maar weet wel, jongen: de Gave is zoveel meer dan zoals jij hem gebruikte! Hoe noemde je het de vorige keer? Dat je alleen wel eens mensen... geduwd hebt?”

Vincent knikte.

“Dat is alsof je een volledig functionerend fornuis alleen gebruikt om je sigaret mee aan te steken. In de kern wellicht effectief, maar tegelijkertijd natuurlijk een grove onderbenutting van het potentieel.” Mevrouw Waller schoof verder naar voren op haar stoel: “Vertel mij nu eens, Vincent, hoe dat nu kan?”

“W-wat bedoelt u?”, stamelde Vincent.

“Heb je echt zelf nooit beseft hoeveel méér je kon doen met je Gave.”

Vincent begon opnieuw te hikkelen en wist niet wat hij moest zeggen. Hoe kon hij uitleggen wat hij van kindsbeen af had gevoeld: dat hij voorzichtig moest zijn met dat ‘speciale dingetje’ van hem. Niet alleen dat het andere mensen kon schaden, maar ook hem zélf, op een manier die hij nog steeds niet doorzag. Maar hij hoefde zich maar te herinneren aan wat er was gebeurd met Sjoerd, de jeugd vriend, die was afgedreven, om te beseffen dat zijn onberedeneerde vrees, zeker niet helemaal onzin was.

“Ik was... bang, denk ik”, bracht Vincent ten slotte krachteloos uit, “Bang om mensen van me af te stoten.”

Mevrouw Waller keek hem onderzoekend aan, “En dat is ook gebeurd, begrijp ik?”

Mevrouw had zijn gedachten goed gelezen! Of had ze stiekem meer gedaan en was ze in zijn hoofd geweest? Hij deinsde onwillekeurig terug.

Natuurlijk merkte mevrouw Waller het; “Ach, jongeman. Dat is toch gewoon deductie en mensenkennis. Wees toch eens niet zo

dwaas!”

Vincent begreep dat ze gelijk had. Als ze in zijn hoofd was geweest, zou hij het hebben gemerkt, zoveel had hij inmiddels toch wel geleerd.

“Wie was het?”, vroeg mevrouw Waller op een toon die zowaar enige empathie deed vermoeden.

Vincent begon te vertellen over Sjoerd. Hoe hij te ver was gegaan en hoe de jeugdvriendschap verloren was gegaan. Mevrouw Waller luisterde aandachtig en vroeg: “Was hij de enige?”

Vincent staaarde haar aan en natuurlijk viel hem meteen Sanne in. Maar hij vond het te pijnlijk om het met Mevrouw Waller over haar te hebben en bracht krachteloos uit: “Nee...”

Mevrouw bekeek hem fronsend, maar drong niet aan. In plaats daarvan vroeg ze: “Maar als iets je afschrikt om meer met je Gave te doen, waarom ben je dan nu toch weer naar mij gekomen?”

Vincent haalde zijn schouders op en probeerde te glimlachen; “Dat heb ik mezelf ook afgevraagd. Maar ik moet toegeven dat de Gave me ook ronduit fascineert, en ik wil er ook echt meer van weten. Ondanks dat het me op hetzelfde moment ook afschrikt!”

Mevrouw Waller knikte, “Zo dwaas ben je dus toch niet, jongeman.”

Vincent keek haar bevreemd aan: “Zegt u nu dat de Gave inderdaad gevaarlijk is?”

Mevrouw Waller haalde haar schouders op; “Wat is gevaarlijk? Het léven is gevaarlijk. Maar ja, ik zou denken dat je dat inderdaad kunt stellen. Er zijn anderen, natuurlijk...”

Anderen? Vincent wilde er over doorvragen, maar mevrouw Waller praatte al door; “En natuurlijk zou je kunnen zeggen dat het ook gevaarlijk is om me met jou in te laten. Heb je daar al eens aan gedacht, jongeman?”

Vincent knikte, dat was óók iets waar hij meer duidelijkheid over wilde. Wat was eigenlijk de reden voor mevrouw Waller geweest om hem bij zich te roepen? Behulpzaamheid? Vriendelijkheid? Het leken toch niet bepaald termen die van toepassing leken op deze strenge oude dame.

“Het is niet voor het eerst, moet je weten”, klonk mevrouw Waller’s

snepende stem weer; “Ik ben eerder een mentor geweest van iemand. Ook een jongeman, net als jij. Waarom, vraag je natuurlijk. Je jeugdige onschuld, misschien? Gewoon gezelschap voor een eenzame dame als ik? Mijn fascinatie voor hoe jij met je Gave om bent gegaan tot dusverre? Ik weet het zelf niet eens precies, allemaal misschien een beetje. Ach, misschien is het wel de dwaling van een melancholiek oud vrouwtje.”

Vincent had moeite om mevrouw Waller als zodanig te zien.

“Ik heb je toch eerder verteld over mijn gloriejaren? Midden in de ‘Roaring Twenties’, zoals ze terecht de geschiedenisboeken in zijn gegaan. Ik zal me inhouden om niet teveel te gaan dwepen over die heerlijke tijd, maar nog regelmatig denk ik terug aan die tijd.”

Vincent begreep het: “Uw beaus.” Zij had eerder verteld over de twee mannen met wie ze toen haar leven had gedeeld.

Mevrouw Waller knikte als een tevreden docent. “Etienne, mijn vorige.... student, deed me aan hem denken, met zijn knappe gelaat en zijn mooie blonde lokken. Net als jij, Vincent. Aan Charles.”

Er tolden allerlei vragen door Vincent’s hoofd: Wie waren die ‘beaus’ van haar precies? Wie was Etienne? En wat was er met hen allen gebeurd? Maar hij kreeg geen kans om een vraag te stellen, want mevrouw Waller klapte opgeruimd in haar handen, “Maar voldoende daar over. Want ik moet je nu ècht meer gaan vertellen over de Gave zelf.”

Vincent wist dat er weinig anders op zat dan om het voor nu te laten lopen en wachtte af.

Mevrouw Waller vervolgde met krachtige stem; “En daarvoor moet ik beginnen bij de reden waarom ik ons ‘Luciden’ noem. Heel letterlijk gezegd betekent dat: scherpszienden. Want in essentie is dat onze kracht: we kunnen een ander veel beter, scherper zien.”

Natuurlijk was dat al bekend, maar Vincent merkte bij zichzelf een zekere gretigheid en nieuwsgierigheid; hij wilde heel graag meer weten! En zo vertelde mevrouw Waller verder en Vincent luisterde toe.

Hoofdstuk 6

“Dit bankje is acceptabel”, zei mevrouw Waller, haar woorden begeleidend met een minieme hoofdbeweging; “een plek in de schaduwen.”

Vincent knikte. Hij had veel liever verderop op een bankje in de zon gezeten, maar wist dat hij mevrouw Waller toch niet zou kunnen ompraten. Als zij eenmaal iets vond, week ze daar niet meer van af. Hij zette zich naast mevrouw Waller en zakte comfortabel een beetje onderuit. Hij keek rond. Het was een stralend zonnige dag en daarom was het bepaald druk in het park. Mensen wandelden rond, overal renden spelende kinderen en veel mensen waren ergens op het gras neergestreken. Er werd gedronken, gegeten en niet ver weg zag hij een stelletje zoenen.

“Vreselijk, hoe ordinair”, knorde mevrouw Waller, die blijkbaar hetzelfde had gezien. Niet voor het eerst had Vincent het gevoel dat de dame continu zijn gedachten volgde. “Dat is toch in strijd met de goede zeden!” Vincent wist dat ze over nog veel meer dingen haar mening klaar had, bijvoorbeeld over het clubje meisjes gekleed in slechts een in zeer hoog afgeknipte spijkerbroek en een topje, of die mannen verderop die het op een zuipen had gezet. Maar hij wist inmiddels ook dat mevrouw Waller niet zo’n prater was.

“In uw tijd was het vast allemaal beter”, glimlachte Vincent.

Ze keek hem strak aan, kaarsrecht gezeten op het bankje, met haar handtas in haar schoot. “Probeer me niet belachelijk te maken, dat past je zeer slecht!”

Vincent wilde nog iets zeggen over dat hij het niet zo gemeend had, maar zweeg. Hij keek weer rond en vroeg zich af of ze door zouden gaan met hun plan. Mevrouw Waller had duidelijk een rustiger park voor ogen gehad. Juist om die reden had ze ook gekozen voor het 'Bois de la Chambre', het grootste stadspark van Brussel en ook nog eens grotendeels aangelegd in de Engelse landschapsstijl waar zij zo van hield. Maar, in deze drukte, leek ze zich allerminst op haar gemak te voelen.

Ach, het voordeel was ook nog eens dat het een vrij kort ritje bleek te zijn vanuit St. Genesius-Rode hier naar toe. Mevrouw Waller leek er zowaar te hebben genoten en ze had het luxe interieur van zijn BMW wel kunnen waarderen. "Goddank dat er ondanks alles, toch nog iets van beschaving is overgebleven", had ze voor zich uit gepreveld.

Vincent bedacht zich dat dit nu al de vijfde keer was dat hij bij mevrouw Waller op bezoek was in België in anderhalve maand tijd. Het was steeds in de weekenden geweest, omdat hij doordeweeks veel te druk was. Zij collega's bij GetIt.com waren al vragen over zijn tripjes gaan stellen: hield hij daar een nieuw liefje verborgen, daar in België? "Een weekend-scharrel? Ouwe snoepert", had Goof gezegd, hem een por in de ribben gevend. Ze moesten eens weten naar wie hij ècht op bezoek ging. Een verschrompeld oud wijf, een verzuurd kreng, dat had Goof vast over haar gezegd, want zo zag ze er ook zeker uit: door die stijve oubollige kleding van haar en die harde en eeuwig afkeurende blik in haar ogen. Maar Goof en al die anderen wisten niets.

Ze wisten niets van haar 'Gave'.

Vincent had nog steeds enorm veel vragen en het leek wel alsof, hoe vaker hij mevrouw Waller sprak, er maar meer vragen in zijn hoofd bij kwamen. Hij moest het misschien allemaal eens opschrijven, bedacht hij zich, maar verwierp die gedachte meteen: mevrouw Waller was er categorisch op tegen dat er ook maar iets vastgelegd werd.

"Ben je er nog? Blijf je bij de les, jongeman?", hoorde Vincent mevrouw Waller zeggen. Vincent schrok op en keek haar aan. Mevrouw Waller wendde meteen haar gezicht af en wees heel even met haar magere leerachtige hand richting de speelweide voor hun.

"Zie je dat? Je ziet mensen, jong en oud. Natuurlijk. Allemaal bezig

met hun nietsige betekenisloze bezigheidsjes. Mieren in een terrarium. Maar zie je ze ook echt? Zie je ze, Vincent?”

“J-ja”, zei Vincent weifelend, “Ik denk het...”

Mevrouw Waller schudde heel even haar hoofd. “Laat me dit proberen: roep dat gevoel op van wat jij ‘drukken’ noemt. Kijk met die zelfde intentie naar de mensen.”

Vincent knikte verwoed en deed zijn best.

“Laten we iemand kiezen. Die jonge neger daar in die sportkleding, zie je hem?”

Vincent moest zich inhouden om niet te zeggen dat ‘neger’ toch echt niet meer kon, maar wist dat de boodschap volstrekt niet zou aankomen; mevrouw Waller leek vaak echt in een vorige eeuw te leven. Hoe dan ook was het wel duidelijk wie ze bedoelde: een donkere jongen van ongeveer zestien in een Barça-tenuë, die in zijn eentje op het gras zat en ontspannen om zich heen keek.

“Probeer hem echt te zien!”

Vincent probeerde zich voor te stellen dat hij de jongen voor zich moest winnen, zoals hij zo vaak bij mensen had gedaan met zijn ‘charme nudge’. Hij kreeg meteen die bekende sensatie weer, die van het drukken.

“Stop!”, beval mevrouw Waller, “Je gaat verdorie meteen weer als een onbehouden slager te werk!”

Vincent trok zich gefrustreerd terug. Hoe vaak had hij al die metaforen al niet van haar moeten horen? Dat hij bij een diner zijn biefstukje met een slagerebijl te lijf ging. Dat hij in de tuin de kettingzaag op alles zette. Dat hij in het symfonieorkest alleen maar lomp op de pauk kon rossen, maar eens moest leren dat je veel betere muziek kon maken door heel licht de snaren van een harp te beroeren.

“Hoe moet het dan?”, vroeg hij ongeduldig.

“Heb eens een keer wat meer geduld. Cirkel om je slachtoffer. Interesseer jezelf in hem. Probeer hem te lezen. Zoek zijn zwakke plek. En glij dan heel voorzichtig naar binnen, als een muis die zich door een spleetje in de muur drukt!”

Vincent bromde en concentreerde zich weer. Hij riep het gevoel van zijn ‘charme nudge’ weer op.

“Observeer hem”, hoorde hij mevrouw Waller.

Vincent probeerde te doen wat ze vroeg en probeerde de jongen nog beter te zien. Net op het moment dat hij zich afvroeg waarom hij zijn tijd liep te verdoen, kwamen er opeens gedachten en gevoelens bij hem binnen. Heel vaag en onscherp, maar steeds duidelijker en helderder. De jongen dacht aan een meisje dat hier al lang had moeten zijn. Hij overwoog om verder te lopen. Hij heette Carlo.

Verrast trok Vincent zichzelf los en keek mevrouw Waller perplex aan. Hij begon opeens te begrijpen waarom zij haar Gave als ‘lucide’, helder zijn, omschreef.

“Waarom kijk je naar mij? Kijk naar hem!”, beet ze me toe.

Vincent richtte zijn aandacht weer op de jongen in het Barça-shirt, Carlo. Het kostte hem moeite om weer terug te komen. Hoe had hij dat zonet toch gedaan? Hij dwong mezelf geduld op te brengen en alleen maar te kijken. De jongen droeg een shirtje met een opdruk van Eto’o, wist Vincent opeens zeker. Het meisje heette Gabriella.

“Heb je het muizengaatje gevonden?”, hoorde hij van veraf een stem. Vincent veronderstelde dat mevrouw Waller hardop tegen hem sprak, maar wist het niet zeker. Hij wist nog steeds niet wat ze precies bedoelde, maar ging alleen maar door met observeren. De knul had honger en zin in iets vets. Hij wilde vanavond voetballen met zijn maten. Zijn broertje heette Marco; beide waren ze genoemd naar sterspelers van het AC Milan van eind jaren ‘80. En opeens zag Vincent wat mevrouw Waller leek te bedoelen. Een opening. Hij begreep opeens dat het duwen van hem altijd zoiets was geweest als met heel veel kracht een boom om proberen te duwen. Hij had, bij gebrek aan een betere metafoor, het eekhoorn-hol in die boom nog nooit opgemerkt. Hij had, anders gezegd, nooit begrepen dat je ook van binnenuit te werk kon gaan.

“Goed zo, maar voorzichtig nu”, klonk mevrouw Waller’s stem.

Vincent wrong zich door de opening naar binnen. Het is moeilijk te omschrijven wat hij zag. Waren er vormen? Was er licht? Hij kon het niet goed duiden. Hij wist alleen dat hij instinctief begreep dat dit de èchte Carlo was, op een veel dieper, fundamenteler niveau.

“Kom niet aan zijn kern. Denk aan de harp en niet aan de pauk! Ga

op zoek naar die ene gedachte dat hij vet wil eten”, klonk de stem van mevrouw Waller. Hoe wist zij dit dan weer?

Vrijwel meteen vond Vincent wat ze bedoelde.

“Haal het weg, en zet er een veel sterkere drang voor in de plaats een roomijsje te kopen.”

Hij deed wat ze vroeg en merkte hoe makkelijk het was.

“Observeer!”, klonk mevrouw Waller’s stem weer. Vincent voelde een tik op zijn arm en schrok op uit de trance waarin hij gezeten had en keek mevrouw Waller geschrokken aan. Hij was het contact Carlo opeens kwijt.

“Tsss... Mannen kunnen ook nooit twee dingen tegelijk doen”, zei ze geringschattend. Ze maakte een beweging met haar ogen, “Kijk!”

Verward keek Vincent in de richting die ze bedoelde en zag hoe Carlo was opgestaan en gehaast van hen weg liep richting een ijscokraam. Hij had inderdaad echt de naam van Eto’o op zijn rug staan.

“Kijk beter”, zei mevrouw Waller dringend, “Je moet begrijpen dat je op beide plekken kunt zijn op hetzelfde moment.”

Vincent concentreerde zich en kékéé weer. Hij zag Carlo, vond de opening en voor hij het wist was hij weer binnen. Opeens leek het zo makkelijk. Hij volgde op hetzelfde moment gefascineerd hoe Carlo haastig een Magnum kocht en voelde hoe veel zin hij daar aan had. De knul kreeg zijn wisselgeld van de verkoper en draaide zich ongeduldig om.

“Vind nu opnieuw die plek waarin hij een roomijsje wil. Haal die intentie weer weg.”

Appeltje-eitje, ‘done and done’. Vincent zag hoe Carlo inmiddels al gulzig de wikkel had losgetrokken, maar nu fronsend met het ijsje in zijn hand bleef staan.

“Zet er de gedachte voor in de plaats dat hij walgt van dit roomijsje.”

Geen probleem. Vincent zag hoe Carlo zijn Magnum omhoog hield, alsof hij het beter wilde bekijken. En toen voelde hij de rillingen die over zijn lijf liepen. De jongen gruwde opeens van het ding in zijn hand. Het kostte hem twee, drie stappen om bij een vuilnisbak te

komen en in een snelle beweging wierp hij het ding daarin, bijna alsof hij een dode rat of zo in de handen had gehad.

“Hé”, riep een vuile slecht geklede man op het bankje naast de vuilnisbak, waarschijnlijk een dakloze, “Dat was goed eten!”

“Hou je bek, sukkel”, gromde Carlo en dit keer was het weer echt helemaal Carlo die dit deed. Maar Vincent merkte dat de jongen nog steeds heel verward was. Hij liep afwezig vlak voor hen langs en verdween toen na een bocht in het voetpad achter de bomen. Vincent verbrak het contact.

Mevrouw Waller wreef vergenoegd haar handen in elkaar, “Zo, en dat was les één.”

Vincent probeerde te bevatten wat er zojuist gebeurd was.

“Begrijp je het, jongeman?”, zei mevrouw Waller. Vincent draaide zijn hoofd naar haar toe, “Dit was natuurlijk nog onbenullig. Een jonge neger in een park en een verspild ijsje. Maar begrijp je de reikwijdte van de Gave?”

Vincent knikte.

“Je begrijpt het niet”, zei mevrouw Waller teleurgesteld, “Voor jou is dit allemaal nog spel. Maar met onze Gave kunnen we alles, letterlijk alles. Weet je wat we kunnen worden als we het willen?” Natuurlijk wachtte ze niet op een antwoord: “Meesters van het Universum!”

Hoofdstuk 7

“Dit bankje is acceptabel!” Zich bewust van hoe mevrouw Waller eerder exact dezelfde woorden had gesproken, wees Vincent naar een tweetal lege bankje dat langs het water stond. En dat was al heel wat: hij had nooit kunnen vermoeden hoeveel mensen het Openluchtmuseum bezochten; het leek de Kalverstraat wel op koopavond! Hij keek om zich heen en waande zich heel even echt in het Nederland van de zeventiende eeuw. In één oogopslag was een ophaalbrug, een groepje typisch Zaanse houten huisjes te zien en minimaal twee molens.

Bij zijn neefjes Krijn en Freek leek dat allemaal niet erg binnen te komen. Zij waren vooral heel druk bezig hun ijsjes op te likken, voor die in hun handen weg smolten. Ze streken op één van de bankjes neer en vertelden elkaar intussen druk wat ze zojuist hadden gedaan in de ambachtenwerkplaats. Iets met houtbewerking, maakte Vincent op uit hun woorden. Krijn had blijkbaar een kapstokje gemaakt van hout, Freek een paar houten onderzetters.

Vincent bekeek glimlachend hoe beide jongetjes de strijd tegen hun smeltende ijsjes leken te verliezen. Freek's T-shirt zat inmiddels al onder de chocoladevlekken en Vincent besepte dat hij vast een uitbrander zou krijgen van zijn zus Erica. “Tja, dan had je ze ook niet aan me moeten mee geven, je onverantwoordelijke broer”, zou hij zeggen. Hij grijnsde en zakte achteruit tegen de leuning van het bankje en liet zijn gezicht verwarmen door de gul schijnende zon.

Hij merkte dat hij genoot van het ongedwongen en

ongecomplieerde vermaak en de nabijheid van zijn familie. Toen Erica hem had verteld dat ze een weekendje op de Veluwe gingen kamperen, was hij op het idee gekomen hun daar te bezoeken. “Ik werp zo even mijn festival-tentje voor een nachtje of twee uit”, had hij gezegd. De kinderen hadden het natuurlijk geweldig gevonden dat hun favoriete oom zou langs komen, en zo was de afspraak al snel gemaakt. Net als dat hij zelf de jongens mee zou nemen voor een dagje uit. Zodoende hadden Erica en zijn zwager Peter tijd om in alle rust Museum Arnhem te bezoeken.

Vincent had al besloten een nachtje langer te blijven, want hij merkte dat de ontspanning hem goed deed. Hij beseftte dat de bezoeken aan mevrouw Waller van de laatste tijd hem meer hadden gedaan, dan hij misschien zelf wilde toegeven. Hij werd nog steeds verscheurd door verschillende emoties. Natuurlijk vond hij het aan de ene kant fascinerend om meer te leren over zijn eigen Gave, die zo meer behelsde dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Maar aan de andere kant bleef hij twijfel houden over waar hij mee bezig was. Was het niet gewoon heel fout wat hij deed? Op zo’n verregaande manier andere mensen manipuleren. En was het niet ook gevaarlijk? Want elke keer als Vincent mevrouw Waller bezocht, bleef hij dat knagende gevoel houden van dreiging. Dat hij zich steeds dieper in het hol van het roofdier waagde. En dat dit wel echt een keer mis moest gaan...

Vincent schudde de verwarrende gedachten van zich af en keek om zich heen. Nog steeds sjokten grote drommen mensen over de ophaalbrug voorbij.

“Oom Vincent!” Hij voelde dat hij aan zijn mouw werd getrokken, “Hij heeft mijn kapstok vies gemaakt!”

Krijn, met acht jaar de oudste van de twee broertjes, hield beschuldigend zijn werkstukje, dat hij natuurlijk mee had mogen nemen, omhoog en was ook die besmeurd met het chocolade-ijs van Freek.

“Ik heb niets gedaan, dat is je eigen schuld!”, klonk meteen het verweer.

‘*Note to self: geef jonge kinderen nooit chocolade-ijs*’, dacht Vincent cynisch. Hij nam het ding over en bedacht dat hij een flesje

water in zijn rugzak had zitten.

“Geen probleem; dat maak ik zo even schoon!” Krijn zette zijn sceptische gezicht op, maar zijn frons verdween toen Vincent inderdaad de vlekken met een zakdoekje wist weg te krijgen.

“Dank je wel, oom”, zei Krijn en Vincent gaf hem een aai over de bol. Misschien had hij ergens de wens om zelf kinderen te hebben, maar was hij zijn 29 levensjaren nog niet veel te jong? En bovendien beviel het zo nu en dan suikeroom spelen hem ook prima. Wel de lusten, niet de lasten. Vincent bedacht zich dat dit misschien wel was wat hem onderscheidde van Erica. Zijn drie jaar oudere zus was altijd de verstandigste van hun tweeën geweest; de degelijkste. Ze was jong getrouwd en ook vroeg aan kinderen begonnen, terwijl Vincent zich feestend door zijn studententijd had gewerkt, al na een paar jaar verveeld was geraakt in zijn baan als beginnend makelaar en met een paar vrienden zichzelf in het avontuur van een internet-startup had gegooid.

Hij werd ruw uit zijn gedachten verstoord toen iets zijn hoofd raakte. Het duurde enige momenten voor hij beseftte dat het de goedkope plastic bal was van die twee opgeschoten jongens die op het kleine veldje een stukje verderop daar al de hele tijd dat ze hier waren mee hadden lopen klieren.

“Sorry meneer”, zei eentje ervan, terwijl die naderbij liep om de bal op te rapen, maar op een toon die duidelijk maakte dat hij er niets van meende. Hij leek weer gewoon te willen doorgaan met het overschieten. Vincent voelde dat er iets vies op zijn gezicht was achtergebleven en voelde zich boos worden toen hij het snel weg veegde. Zonder zich nog te bedenken, concentreerde hij zich snel. Die jongen, hem echt zien, het eekhoornhol herkennen. Het was zelfs nóg makkelijker dan Carlo, een paar weken geleden in Brussel. Een moment later pakte de jongen de bal op en schoot hij die keihard helemaal de verkeerde richting in. Met een hoge boog belandde die reddeloos midden in de kleine plas. De jongen bekeek verbijsterd het resultaat van zijn actie.

Zijn vriendje kwam aanlopen, “Wat doe jij nou? Die bal zijn we kwijt!”

De jongen kon alleen maar in totale verbazing zijn hoofd schudden en zijn schouders ophalen.

Vincent besloot dat het lang genoeg geduurd had en ging nóg een keer kort naar binnen.

“Kom, we gaan”, zei de jongen meteen, en hij trok zijn vriendje met zich mee. Een moment later verdwenen ze al over de ophaalbrug.

“Haha, zag je dat?”, lachte Freek. Hij deed met zijn handen de boog na die de bal had gemaakt. Zijn mond zat onder het chocolade-ijs en Vincent gaf hem snel een zakdoekje uit het pakje dat hij nog steeds in de hand hield.

Freek veegde de chocolade alleen maar verder uit over zijn gezicht en Vincent schoot in de lach, “Wat ben je toch een clown!” Hij pakte nog een zakdoekje, bevochtigde dat met wat water en boog voorover om Freek’s gezicht weer een beetje toonbaar te maken. Er viel hem een idee in en hij vroeg Freek: “Zal ik jou eens laten lachen?”

“Ja, oom!” Freek glunderde en Krijn viel hem als snel bij.

Vincent ging weer naast hun zitten en herinnerde zich hoe zijn neefjes de vorige dag in een deuk hadden gelegen toen hij op zijn laptop wat stokoude filmpjes had laten zien van Monty Python. Met name de sketch over de ‘Ministry of Silly Walks’ hadden ze hilarisch gevonden en keer op keer afgespeeld.

Ga ik dit echt doen?, vroeg hij zich af. Maar hij zette de weifelingen meteen van zich af. Wat was er mis met wat onschuldig vermaak? Hij concentreerde zich op de stroom mensen die over de ophaalbrug naar hen toe liep en koos een man uit in een vakantie-outfit die een misdaad vormde van de goede smaak als het aan Vincent lag: een geruit bloesje met korte mouwen op een korte broek met een ander ruitmotief.

“Let op”, zei hij tegen zijn neefjes en die keken hem met grote ogen verwachtingsvol aan.

Vincent ging aan de slag en vrijwel meteen begon de vakantieman een vreemd loopje aan te nemen, met gekke tussenstapjes en soms één been hoog geheven, als een soldaat van de nazi’s. Vincent liet weer los en de man stommelde verward verder, blijkbaar geen idee wat hem overkomen was.

Krijn en Freek gierden het naast hem uit.

“*Monnie paaiten*”, riep Krijn enthousiast en Freek trok aan zijn arm, “Meer! Meer!”

Snel koos Vincent een ander slachtoffer: een iets te dikke vrouw in een strakke legging. Ook zijn begon gekke stapjes te maken. Vincent liet haar op het kleine veldje waar die jongens hadden gevoetbald een rondje maken, met die gekke strapatsen die Vincent zich herinnerde van John Cleese.

De jongens gierden van het lachen en Vincent kon niet meer stoppen. Hij liet de vrouw in de legging in verwarring achter en richtte zich op een wat oudere man in een ANWB-jas. Net toen Vincent zich bedacht hoe ontzettend makkelijk was, wat hij deed, ging het mis. De oude man struikelde onbeholpen midden in een gek pasje en ging midden op de ophaalbrug onderuit. Hij schreeuwde het uit van de pijn en schrik. De geschrokken omstanders hielpen hem overeind en de arme oude man werd ondersteund door een grote kerel, type bouwvakker, van de brug geholpen.

Vincent sprong geschrokken van het bankje op en liep er snel naar toe. *Wat heb ik nou weer gedaan?*, schoot door zijn hoofd. Hij ondersteunde de oude man aan de andere kant en samen met de bouwvakker hielpen ze hem te gaan zitten op hetzelfde bankje waar Vincent had gezeten. Krijn en Freek bekeken de oude man met grote ogen van de schrik.

“Gaat het een beetje?”, vroeg Vincent.

De oude man ademde enkele keren diep in en uit en zei ten slotte: “Nieuwe heup, paar maanden geleden nog maar....”

“Doet het pijn? Heeft u iets gebroken?”

De oude man schudde zijn hoofd, “Ik denk het niet, het is gewoon nog heel beurs allemaal.” Hij viel stil en schudde zijn hoofd, “Ik-ik weet niet wat er gebeurde. Ik begon opeens rare stapjes te doen... Terwijl ik me nog zo voorgenomen had... voorzichtig...”

“Ach, Jan toch!” Vanuit het niets stond er oude dame bij het bankje, in precies dezelfde praktische ANWB-jas. Zijn vrouw, dat kon niet missen.

Vincent maakte een wuivend gebaar naar Krijn en Freek en die

begrepen de hint en stonden snel op van het bankje.

“Gaat u toch zitten”, zei Vincent en hij drukte haar op de bank naast hem. Ze ging gedwee zitten en begon te ratelen tegen haar man. Of het wel ging, waar hij pijn had.

“Dank u”, zei ze daarna heel snel tegen Vincent. Ze keek hem dankbaar aan.

“Niets te danken”, antwoordde Vincent snel en hij voelde zich opgelaten. Ze moest eens weten!

Hij draaide zich snel om naar Krijn en Freek, die er wat bedremmeld bij stonden.

“Kom, laten we verder gaan. We zijn nog helemaal niet in de tram geweest!”

:

Vincent was nog steeds boos op zichzelf toen hij die avond zijn BMW parkeerde voor wat het beste Chinese restaurant in de omgeving moest zijn. Hij had immers beloofd vanavond voor het eten te zorgen en had besloten het zichzelf makkelijk te maken.

Hij was net uitgestapt en liep al over het parkeerterrein naar de ingang, toen hij werd gepasseerd door een Volvo-stationcar, die nogal lomp parkeerde op de gehandicaptenplek, direct naast de auto van Vincent. De stationcar stond nog niet eens stil toen een achterportier werd opengegooid en er al een drietal ruziënde kinderen uitsprong. Ze merkten niet eens dat het portier hard de zijkant van Vincent's BMW raakte.

“Wel verdomme”, gromde Vincent in zichzelf en hij keerde zich op zijn schreden om. De drie kinderen renden hem tegemoet en leken het heel erg oneens met elkaar over wat ze zouden gaan bestellen.

“Pas eens op, jullie!”, zei Vincent luid. De kinderen keken hem verbaasd aan en hielden in.

“He! Zo praat je niet tegen mijn kinderen, klootzak!” Een forsgebouwde man in een vuile overall stapte uit de Volvo en beende Vincent's richting op. Hij priemde met een vinger in zijn richting. “Jack”, stond er groot op de voorkant van zijn overall.

De kinderen vatten dit gebaar blijkbaar op als een teken dat ze mochten gaan en ze stoven langs Vincent richting de ingang.

“Ze beschadigden mijn auto!” Hij begon zich nog weer op te winden.

“Gelul!”, gromde de man in de overall; misschien heette hij wel ècht Jack, “En jij moet je bek houden, mannetje, anders vallen er klappen!” Hij wilde Vincent voorbij lopen, maar dat liet Vincent zich niet zomaar gebeuren. Hij pakte Jack’s arm vast, “Wij zijn nog niet klaar!”

Jack bleef staan en draaide zich heel langzaam om. Zijn hoofd werd snel roder en leek groter geworden te zijn; “Ik heb je gewaarschuwd!” Zijn handen balden zich tot vuisten.

Vincent wist wat er komen ging als hij niet inbond, maar verdomde het om dit te laten gaan; daarvoor was hij te boos en te gefrustreerd. En daarom gebruikte hij zijn Gave, op de manier waarop mevrouw Waller hem dat had geleerd. De man was bijna even makkelijk binnen te dringen als die kinderen vanmiddag; het inplanten van een gedachte bijna nog eenvoudiger.

Jack sloeg zichzelf in zijn gezicht. Zijn ogen werden groot van verbijstering en zijn kop werd nog roder. En toen sloeg hij zichzelf nóg een keer, met nog meer kracht. Het zag er potsierlijk uit, maar het leek niet alsof de man zichzelf serieus pijn deed. Vincent plantte snel een nieuwe gedachte in. Heel even keek Jack, als hij echt zo heette, hem aan met ogen die bijna uit hun kassen sprongen, en toen begon hij te rennen. Hij boog zich voorover alsof hij een woeste stier was. En toen boorde hij zich door het achterrautje van zijn stationcar. De ruit sneuvelde en het bovenlijf van de man verdween zelfs deels naar binnen.

Maar nóg was het voor Vincent niet voldoende. Hij liet Jack zichzelf los trekken, met een kop die inmiddels hevig bloedde en die vol met scherven zat. En vervolgens liet hij Jack zijn kop tegen de zijkant van de Volvo beuken. Er was geen woord gelogen over die Zweedse degelijkheid, bedacht Vincent zich grimmig, net voor zijn oog viel op de drie kinderen die op het stoepje voor de ingang met open mond toekeken.

“Waar ben ik mee bezig?” Vincent schaamde zich opeens voor wat hij gedaan had. Hij verbeet zichzelf: hij wist toch hoe hij zich altijd in

de problemen bracht als hij zijn bijzondere vermogen gebruikte; dat was al niet anders geweest toen hij alleen maar ‘charme-duwtjes’ gaf, en nu hij wist wat zijn Gave vermocht, was dat niet anders geworden. Eerder erger!

In een oogwenk verwijderde hij alle kwaadaardige gedachtes uit Jack's hoofd. De man stortte meteen volledig gesloopt ter aarde.

Vincent beende snel terug naar zijn BMW. Hij kon maar meteen maken dat hij weg kwam! Dan aten ze vanavond op de camping maar eten van wat de op één na beste Chinees in de omgeving te bieden had...

Hoofdstuk 8

‘Meesters van het Universum’: de woorden die mevrouw Waller drie weken geleden had gesproken nadat Vincent voor het eerst zijn Gave ten volle had gebruikt, vielen hem opeens weer in, toen hij door de panorama-ramen uitkeek over New York City. Op een plek als deze zou je jezelf makkelijk zo gaan voelen. Van een hoogte van meer dan honderd meter keek je uit over de nietige mensjes die daar beneden door de smalle straten krioelden en voelde je jezelf al snel verheven boven hen. En maar weinig directeuren, ‘vice-directors’ of ‘captains of industry’ die kantoor hield op de hoogste verdieping van zo’n glanzende glastoren, waren hier ongevoelig voor, daar was Vincent van overtuigd. Dichterbij het worden van een ‘meester van het universum’ zou een gewone sterveling bijna niet kunnen komen. Maar Vincent zelf wàs geen gewone sterveling; dat besepte hij inmiddels maar al te goed. En daarom wist hij ook dat mevrouw Waller het, in dat park in Brussel, over iets heel anders had gehad...

Wat was immers aanzien of geld vergaren waard, als je dat allemaal helemaal niet nodig had? Je rechtstreeks macht over anderen kon uitoefenen? Vincent had er de afgelopen weken mee geëxperimenteerd.

:

“Mister Frins, mister Vegelyn”, hoorde hij een stem en hij draaide zich om. Er was een secretaresse verschenen, een jongedame in strak mantelpakje, een strenge bril op haar neus en een zwart klembord in haar handen, “Wilt u me alstublieft volgen?”

Vincent knikte en keek schuin naar Goof, die verderop ook van het uitzicht had genoten. Zijn woeste bos rood haar vlamde op in het zonlicht. Die knikte Vincent toe en balde heel even zijn vuist. ‘Spuug ze in de bek’, had hij er ook zo bij kunnen zeggen. Vincent grijnsde en beantwoordde het gebaar. Hij hoefde er niet aan herinnerd te worden hoe belangrijk het gesprek was dat straks zou plaatsvinden.

Ze volgden de dame naar een grote conferentiekamer. Terwijl zij hen introduceerde en daarna snel de ruimte weer verliet en de grote dubbele deuren achter hen sloot, keek Vincent snel rond. Twee zijden van de ruimte bestonden uit ramen die een ongehinderd uitzicht gaven over de stad en de Hudson Rivier beneden. De ruimte zelf werd grotendeels gevuld door een grote ovalen vergadertafel van blinkend chroom en gepoetst notennoot. Er konden zeker twintig mensen aan plaatsnemen, maar toch waren er maar twee mensen aanwezig in de ruimte. Zij zaten aan het verre einde van de tafel en stonden snel op vanuit hun zwartleren stoelen toen hij en Goof naderbij kwamen. Ze schudden snel en zakelijk handen.

Uiteraard wist Vincent al lang wie het waren: Maria Gutierrez en Buckminster Bell, de oprichters van SeeMee.com; het in Amerika razend populaire internetplatform dat Goof en hij maar al te graag wilden overnemen.

Gutierrez was even ravissant knap als op alle foto’s die Vincent had gezien. Ze had alles wat latino-vrouwen zo aantrekkelijk kon maken: het volle donkere haar, de olijfbruine huid en het sprekende gezicht met volle lippen en sterke neus. En als hij in Goof’s woorden zou spreken “had ze het goddelijke volronde lijf waar je van ging huilen als een kind”. Maar Vincent wist ook dat Gutierrez te boek stond als een spijkerharde zakenvrouw: iemand die over lijken ging als dat moest.

Het verschil met Buckminster Bell kon bijna niet groter zijn. Hij was schijnbaar vernoemd naar een beroemde Amerikaanse uitvinder en zo zag er zelf ook wel een beetje uit. Hij droeg zijn gekreukte overhemd over zijn broek, had blijkbaar niet de moeite genomen om zijn haar te kammen en was minimaal drie koppen groter dan Maria. Met zijn enorme lijf waaraan alles groot was, onder meer die twee kolenschoppen als handen, zou hij niet misstaan tussen een roedel

basketballers. Maar Vincent wist dat óók zijn uiterlijk verraderlijk was: Bell was naar verluidt een briljante code-schrijver met een zeer scherpe geest.

“Welkom in New York”, glimlachte Gutierrez, die op natuurlijke wijze meteen de leiding nam, “Een goede vlucht gehad?”

“Zo aangenaam als het opgesloten zitten in een krappe buis duizend meter boven de oceaan kan zijn”, lachte Goof. Er werden handen geschud.

“Die vliegtuigstoelen zijn ook ontworpen voor mensen van net iets meer dan vijf voet lang”, zei Vincent, hopennd dat hij die Amerikaanse maten goed had, “niet voor lange slungels zoals wij.” Inderdaad waren Goof en hij allebei vrij lang; hij zelf 1 meter 85 en Goof zelfs bijna twee meter. Bijna onbewust probeerde Vincent al wat van zijn charme uit op Maria, maar die leek daar niet erg vatbaar op te zijn.

“Ach ja: die Europese mannen toch, wat zit er toch in jullie water?”, glimlachte Gutierrez, zelf zeker een kop kleiner.

“Jullie hebben toch wel first class gevlogen?”, vroeg Bell fronsend.

“Niet eens business; gewoon economy. Dat is company policy bij ons”, lachte Goof. Vincent begreep opeens waarom mensen die brede gulle grijs in dat grote sproetige gezicht van hem zo onweerstaanbaar vonden.

Bell keek hun verbaasd aan en Gutierrez knikte ernstig. Opeens ging het over zaken.

Er worden nog enkele vormelijkheden uitgewisseld voor iedereen zich neer zette in één van de weelderige stoelen. Daarna begon Goof met zijn relaas, zoals hij en Vincent dat al eindeloos voorbereid hadden. Hij begon heel feitelijk uit te leggen wat de situatie was. “Aan gene zijde van de grote plas”, zoals hij het omschreef, was GetIt.com inmiddels een grote partij. Kort geleden was de honderd miljoen-grens gepasseerd van het aantal ingeschreven profielen, wat aangaf dat in vrijwel elk Europees land de site heel groot geworden was. GetIt was een sociaal netwerk waarin mensen een profiel bij hielden. Natuurlijk bestond een belangrijk deel uit het volgen van anderen en uit het jezelf ‘verkopen’ middels het plaatsen van ‘posts’. Maar het revolutionaire element was dat men die profielen kon koppelen aan producten. Dat

kon van alles zijn: merkkleding, elektronische gadgets of boeken, maar ook concerten, evenementen, tv-series, beroemdheden en zelfs plekken. De gedachte was dat al die 'producten' immers deels je identiteit definieerden. En alle honderd miljoen gebruikers van de site leken dit ook zo te zien. Maar het concept was natuurlijk vooral commercieel buitengewoon interessant: een zeer effectieve manier van 'van mond tot mond' reclame. En dit laatste had ervoor gezorgd dat GetIt.com inmiddels ook al een enorm goed draaiende webwinkel had, met groeicijfers die iedereen in de business deed watertanden.

Het enige wat er nog aan ontbrak was een succesvolle uitrol in Amerika. Hier bestond GetIt.com natuurlijk ook, maar was het veel kleiner gebleven, omdat er veel meer concurrenten op de markt van de sociale netwerken waren. En de belangrijkste kaper op de kust was 'SeeMee.com'. Ook dit was een site die uitging van mensen die profielen aanmaakten om zichzelf te laten zien en te 'verkopen'. Maar de site had iets meer een alternatieve uitstraling en had nooit een duidelijke commerciële tak gehad.

Vincent had de gelegenheid om tijdens het lange inleidende relaas van Goof hun twee gesprekspartners nog eens goed te bekijken. Het leek hem duidelijk dat Bell duidelijk de 'nerd' van hun tweeën was, de enigszins wereldvreemde autist. Dat maakte Maria Gutierrez de belangrijkste van de twee: de zakenvrouw die de harde beslissingen nam. Vincent probeerde het gevoel op te roepen dat hij weken geleden voor het eerst had gehad toen hij de jongen Carlo was binnen gedrongen. Niet drücken, maar glijden. Het eekhoorngaatje vinden. Het bleek veel moeilijker dan bij Carlo, die natuurlijk een doodgewone jongen was. Maria was in vergelijking met hem een fort en ze had haar verdediging fier overeind staan. Maar Vincent had niet stil gezeten de laatste weten en zichzelf op veel meer mensen getraind onder de begeleiding van mevrouw Waller. En daarom vond hij het eekhoorngaatje uiteindelijk toch.

Vincent nam zich voor om alleen even rond te kijken, zoals hij zich al eerder bedacht had. Hij vond het moreel niet juist om mensen zo verregaand te manipuleren. Een beetje spelen met een jongen en zijn ijsje in een park is één ding, maar het echt in je werk gebruiken om er

beter van te worden, dat was echt wat anders...

Maar toen kwamen de beelden binnen van wat Maria ècht dacht achter die stoïcijnse blik van haar. Ze vond hem en Goof kortweg een stel -voor gebrek aan een beter woord- ‘randdebielen’. Omhoog gevallen pummels die de gore lef hadden serieus voor te stellen om háár kindje, SeeMee, te laten opgaan in dat commerciële gedrocht dat GetIt was. En ze had hen alleen ontboden om hen eerst even uit te horen, daarna even flink de les te lezen en ten slotte bij kop en kont aan te pakken en het gebouw uit te gooien. Dan mochten ze fijn die lange Hollandse lijven van hun weer fijn in zo’n economy-seat wringen, voor een ongemakkelijke vlucht huiswaarts. Vincent voelde zich verontwaardigd en moest moeite doen rustig te blijven. Wat dàcht dat mens wel, dat ze zo over hem en Goof dacht? En over GetIt, wat net zozeer zijn kindje was, als SeeMee voor haar?

“... dus kortom; daarom zijn we hier”, sloot Goof intussen zijn verhaal af.

Vincent meende heel even een dun, vilein, glimlachje te ontwaren in Maria’s gezicht en zag dat ze inademde om te beginnen met praten. In een opwelling besloot hij dat dit echt niet kon gebeuren.

:

In de weken na Carlo’s ijsje had Vincent natuurlijk nog diverse malen zijn Gave uitprobeerd. Het was ermee begonnen dat hij heel voorzichtig binnen was gedrongen in iemands hoofd. Zoals die keer in de wachtkamer van de tandarts. Hij had zomaar wat binnen gekeken in het hoofd van een oude heer. Hem het idee ingebracht dat het een goed idee was om repen papier uit het gekreukte roddelblad te scheuren. Een jongetje met een potsierlijke buitenboordbeugel had erover gegiecheld tegen zijn moeder. En toen Vincent weer uit diens hoofd was vertrokken, had de oude heer verward het resultaat van zijn vandalistische acties bekeken.

Maar natuurlijk was dit uiteindelijk ontaard in erger. Vincent schaamde zich nog steeds over hoe onvoorzichtig hij in het Openluchtmuseum was geweest, maar vooral hoe hij zichzelf had laten gaan daar op die parkeerplaats bij die Chinees. Hij had een kant van zichzelf gezien die hij niet kende en waarvan hij walgde. Want hij was

ervan overtuigd dat hij uiteindelijk een goed mens was. En een goed mens maakte niet zo schaamteloos gebruik van andere mensen en deed ze al helemaal geen pijn. Vincent was natuurlijk nog steeds gefascineerd door zijn nieuwe vermogens, maar hij voelde steeds meer terughoudendheid om die te gebruiken. Niet alleen om het gevoel dat hij iets heel slechts deed, maar ook om de onberedeneerde angst dat hij óók zich zelf in gevaar bracht.

:

Maar nu, in deze vergaderzaal in New York, was het anders. Nu was het de woede die ervoor zorgde dat hij alle voorzichtigheid toch nog een keer liet varen. Als een razende begon hij om zich heen te slaan om, bijna letterlijk al die gedachten in Maria's hoofd te verbrijzelen.

"...ik...", kon Maria alleen nog maar uitbrengen. Ze kreeg een rood hoofd.

Buckminster Bell keek van opzij bevreemd aan en fronste. Omdat zijn zakenpartner stil bleef, begon hij maar te praten: "Nou, dank u wel heren, voor deze duidelijke uiteenzetting, maar ik moet zeggen dat we niet ..."

Vincent volgde nauwelijks wat Bell zei, want hij was als een razende nieuwe gedachten in Maria's hoofd aan het planten. Positieve associaties bij GetIt, opwinding bij het idee om samen te werken, optimisme in plaats van scepsis, bewondering voor hem een Goof.

Maria knipperde met haar ogen en even leek ze wel een robot die gevoed wordt met een heleboel nieuwe algoritmes. Intussen praatte Bell nog steeds; iets over dat hun bedrijven toch niet genoeg op elkaar leken en dat een overname er toch niet in kon zitten. Maar toen legde Maria een hand op Bell's op tafel gelegen onderarm.

"Buck", bracht ze schor uit, "Stop."

En toen begon ze te praten.

:

"On-fokking-gelóóflijk", riep Goof het uit, toen ze eenmaal de grote draaideuren uit waren en het drukke trottoir op stapten. Hij draaide zich naar Vincent en greep zijn beide schouders vast, "We hebben het voor elkaar gekregen!" Het was duidelijk dat hij zich de hele gang vanuit de conferentiekamer van SeeMee tot hier enorm had moeten

inhouden.

Vincent grijnsde schaapachtig.

“Wat gebeurde daar, godverdomme?”, ging Goof door, “Ik dacht dat we geen kans maakten; dat we tot de grond zouden worden afgefakkeld! En dan opeens ... dit!”

“Tja”, zei Vincent. Wat kon hij zeggen van het feit dat SeeMee toch opeens de deur had open gegooid voor een overname?

Goof sloeg een arm om Vincent’s schouders en ze begonnen te lopen, “Altijd, altijd als ik met jou ben, gebeuren er dit soort dingen. Ongelooflijk! Alles valt precies op zijn plek. Alsof je de hele kosmos aan een touwtje hebt of zo.”

Vincent voelde zich opgelaten door diens woorden en wees snel naar een tent op de hoek van de straat; “Laten we daar even gaat zitten en napraten! Meteen een hapje eten?”

Goof keek Vincent verbijsterd aan en liet hem los; “Een hapje eten? What the fuck? Dit is geen tijd om iets te eten! Dit is de tijd om een fles champagne te ontkurken!”

“Het is nog geen twaalf uur, hè!”, lachte Vincent. Het was een subtiele verwijzing naar de eigen leefregels van de Bourgondiër in hart en nieren die Goof was: “Alcohol moet je doen, alleen nooit voor de noen!”

Goof begon hard te lachen en klopte Vincent nogmaals op de schouders terwijl ze snel de straat overstaken en de lunchroom binnen stapten; “Nou, oké, maar dan wil ik wel het duurste eten van de kaart!”

Nadat ze aan een rustig tafeltje waren gaan zitten en Goof inderdaad het duurste van de kaart had besteld: een Angus Steak en een fles van hun beste rode wijn, bespraken ze met elkaar hoe het overleg gegaan was. De bijzondere wending waarin Gutierrez haar compagnon in de rede was gevallen en had voorgesteld hun standpunt te herzien. Een tegensputterende Bell, die uiteindelijk op stevige wijze de mond was gesnoerd door Gutierrez. De harde zakenvrouw had zich getoond, maar tegen Goof en Vincent was ze daarna poeslief geweest. En sterker nog, ze had het geméënd, wist Vincent, die haar hoofd niet verlaten had voor de rest van het overleg en hier en daar nog wat aanpassinkjes had doorgevoerd.

“Dit is *huge*”, zei Goof, “Weet je wel wat de consequenties zijn als we SeeMee overnemen?”

“We gaan eredivisie spelen”, grijnsde Vincent. Natuurlijk wist hij dat hun bedrijf in één klap in omvang zou verdubbelen. Ze zouden snel nieuwe mensen moeten inhuren, grotere kantoren moeten betrekken.

“Eredivisie? Zeg maar de Champions League”, bracht Goof uit en hij lachte breed.

Vincent lachte ook en voelde zich opgelucht dat Goof er niet meer over doorging hoe plotseling het gesprek was gekanteld. Hij voelde zich opgelaten en schuldig en vreesde dat hij nu echt te ver was gegaan met het gebruiken van zijn Gave. En daarom was hij even bang dat hij zou worden doorzien. Maar die vrees bleek onterecht en Vincent voelde zich rustiger worden. Hij besloot te genieten van het moment! Maar net toen hij zich dit voorgenomen had, merkte hij iets anders. Een gevoel alsof... mevrouw Waller in de buurt was.

Ongerust keek hij om zich heen, terwijl Goof gewoon tegen hem bleef door ratelen. Hij voelde dat die aanwezigheid nog geen tien meter van hem verwijderd was. In die richting bevonden zich nog twee tafels: de eerste was leeg, maar aan de tweede zat een vijftal mensen, duidelijk ook zakenlui gezien de keurige pakken en mantelpakjes. Héél even meende Vincent dat mevrouw Waller zich wel in hun gezelschap moest bevinden. Hoeveel ze ook uit de toon zou vallen, met haar oubollige kleding, die strenge blik en de handtas voor zich in haar handen. Maar natuurlijk was zij er niet: Mevrouw Waller verafschuwde reizen en was naar eigen zeggen nog nooit buiten Europa geweest.

Maar nog steeds; waarom voelde hij dan die... aanwezigheid? Hij merkte hoe iemand van de tafel opstond: een middelbare vrouw van eind veertig met een Indiaas uiterlijk. Ze trok haar kleding strak voor ze zijn kant uitliep. Zij is het, wist Vincent meteen.

“Is er iets”, vroeg Goof verbaasd.

Vincent maakte een snel afwerend gebaar en probeerde niet al te opzichtig de dame te bekijken. Zij liep op nog geen meter langs hun tafeltje, zo dicht dat Vincent zelfs bijna kon lezen wat er op de badge stond die op haar jasje was gespeld, een bedrijfslogo; iets met “Jive”.

Pas toen leek ze zelf Vincent op te merken en toen ze heel even oogcontact hadden schrok ze zichtbaar. Het zelfde moment had ze zich al herpakt en was ze al voorbij gelopen.

“Oh, you dog!”, grijnsde Goof, die haar ook nakeek, “Ben je door die geile Maria opeens into koffiekleurige chicks?”

Vincent schudde zijn hoof en zag hoe de vrouw koerst zette naar de toiletten.

“Ach, ze is ook wel veel te oud voor jou, toch, Vinnie Boy?”

Vincent hoorde het niet eens, want er was hem opeens een angstwekkende gedachte ingevallen. Vooralsnog had hij steeds gedacht dat ze enigen waren, maar nu? “Zouden er nu, op dit moment, meer mensen op de wereld rond lopen, zoals Igone Waller en ik?”

Hoofdstuk 9

“Ik zei toch dat je terug zou komen!” Mevrouw Waller keek hem met een nauwelijks verholen glimlachje aan. Ze zat weer op die fauteuil links van de open haard in de salon van Dominio Sao Vicente, waar ze hem alle keren had opgewacht, toen Vincent op bezoek was geweest. ‘De Conferentie van Jalta’, had Vincent de plek in zijn hoofd genoemd. Hij prevelde enkele begroetingen en dankzeggingen en ging zitten.

“Zo gaat het toch steeds!” Mevrouw Waller bracht het als een constatering, maar Vincent begreep dat ze ook wel gelijk had; dit was niet de eerste keer dat hij met hangende pootjes bij haar was terug gekomen, nadat hij al afscheid van haar had genomen. Want de waarheid was dat hij al vaker had getwijfeld. Hoe opwindend zijn bezoekjes aan Brussel ook waren, en hoe intrigerend mevrouw Waller was. Want tegelijkertijd had Vincent in toenemende mate moeite met hoe mevrouw Waller sprak over haar Gave en hoe ze in het leven stond. Het *dédain* dat ze over had voor de gewone sterveling en hoe weinig waarde ze hechtte aan een gewone sterveling. Haar minachting voor de vrije wil van mensen. Maar vooral het gemak waarmee ze anderen naar eigen goeddunken manipuleerde en zichzelf daarmee boven hen stelde.

De fascinatie over wat hij met zijn Gave kon doen, had Vincent steeds doen terug komen naar Brussel. En toegegeven, hij had ook heel veel geleerd daarover. Maar uiteindelijk, een paar weken geleden, en ook nog vóór het zakenreisje naar New York, had hij uiteindelijk

besloten dat hij zich niet langer met de overtuigingen en werkwijze van mevrouw Waller kon verenigen.

Precies dat had hij dan ook tegen haar gezegd, de laatste keer dat hij haar had bezocht; als een versje dat hij had ingestudeerd. En dat hij daarom hun contact moest beëindigen. Mevrouw Waller had heel even licht teleurgesteld gereageerd. Maar een moment later had ze zich al weer herpakt en met die hautaine dunne glimlach van haar gezegd: “Maar toch heb ik het idee, dat wij nog niet klaar met elkaar zijn, jongeman.”

Vincent had toen geen antwoord gehad op haar opmerking. Net zoals hij dat nu niet had op mevrouw Waller's suggestie dat het altijd zo ging. Hij had misschien heel graag willen zeggen dat hun contact nu echt voorbij was, maar Vincent besepte dat dat niet kon; hij had haar nodig!

Juffrouw Nieman kwam naderbij om thee uit te schenken en beleefd wachtten ze af tot de bediende hen weer had achtergelaten. Mevrouw Waller sipte van haar thee en zei toen in die bekende snerende doordringende stem: “Laat me raden, je wilt je toch verder bekwamen in de Gave.” Ze had er duidelijk plezier in dat hij met zijn staart tussen zijn benen bij haar was terug gekeerd. Toen Vincent niet reageerde zei ze: “Nee, je hebt nog wat resterende vragen die je me wilt stellen.”

Vincent kuchte ongemakkelijk en wist niet waar hij moest beginnen.

“Ah, nu snap ik het pas”, grijnsde mevrouw Waller, “Je hebt geëxperimenteerd met je Gave en bent in de problemen gekomen.”

“Tja”, begon Vincent. Niet voor het eerst had hij het idee dat mevrouw hem kon lezen, alsof ze naast scherpziend, ‘lucide’, ook helderziend was.

“Vertel, ik hou er wel van soms een uitdagingen aan te gaan”, mevrouw Waller klapte er opgeruimd bij in haar handen, “Maar besef: ik wil er wel wat voor terug.”

“Oh, wat dan?”

Mevrouw Waller legde een hand op zijn onderarm; “Niets buitensporigs, hoor, wees maar niet bang. Vertel eerst over je

problemen.”

Vincent knikte en begon te vertellen.

:

Het was begonnen met de tweede bijeenkomst die Goof en hij bij SeeMee hadden gehad, twee dagen na de eerste. Deze was bedoeld om diverse details verder door te spreken, voor Goof en Vincent terug zouden vliegen naar Nederland. En al snel hadden hij en Goof gemerkt dat er iets niet helemaal in de haak was.

“Maria is helaas oververmoeid en in slechte doen, laat ik meteen mijn excuses daarvoor aanbieden”, was het eerste dat Buckminster Bell zei toen ze de inmiddels bekende conferentiekamer binnen liep.

Maria zag er inderdaad bleek en verward uit en knipperde voortdurend met haar ogen. Ze leek wel een stuk software van een heel slordige programmeur, was het eerste dat Vincent dacht.

Ze wisselden formaliteiten uit en al die tijd kon Vincent zijn blik niet van Maria wenden. Het leek wel alsof er allemaal emoties en gedachten tegelijkertijd door haar hoofd speelden. Heel even glimlachte ze lief naar hem, daarna trok haar gezicht weer samen tot een frons. Na enige tijd wendde ze haar gezicht af.

Het gesprek nam een meer zakelijke wending en een assistent deelde mappen uit met de inderhaast uitgewerkte plannen voor de fusie. Ze wisselden ideeën en verwachtingen, die ook Vincent helemaal in beslag namen. Maar enige tijd later waren Goof en Bell volop met elkaar in discussie over iets, en had Vincent eindelijk tijd om zijn aandacht te verleggen naar Maria, die tijdens de gesprekken nog weinig ingebracht had.

In een ingeving stond Vincent op om Maria wat water bij te schenken en terwijl hij dat deed raakte hij haar heel even aan. Het leek bijna alsof ze een elektrische schok had gekregen, zo heftig reageerde ze. Ze staaarde hem aan met een blik die van alles in één keer leek te zeggen.

Maar voor Vincent voelde het korte fysieke contact alsof hij ermee een deur had geopend. Want opeens zag hij haar heel duidelijk, hij zag haar wezen, haar... essentie. En voor hij zich nog kon bedenken, gleed hij bij haar naar binnen.

En toen begreep hij het pas. De instructies die hij zelf had geïmplementeerd (*je bewondert Vince en Goof, je wilt SeeMee graag laten overnemen door Getit.com, je wilt Vincent behagen*, et cetera, et cetera) stonden nog als een huis, maar botsten voortdurend met tal van andere overtuigingen, gewoontes, voorkeuren en wensen van Maria. Beter gezegd: haar hele persoonlijkheid verzette zich ertegen! Zoals dat ze eigenlijk zich nooit wilde laten domineren door alle blanke mannen of dat ze nooit onderschikt wilde zijn aan een ander.

Vincent begreep opeens dat hij ondanks alle lessen van mevrouw Waller nog steeds veel meer de paukenist was dan de harpist: hij was veel te lomp te werk gegaan!

Gelukkig zag hij kans tijdens dit tweede overleg, terwijl Goof de cijfers presenteerde en de details van de overname besprak, meteen het belangrijke puin weg te ruimen. Maria Gutierrez zag er aan het einde van het overleg voorwaar weer behoorlijk blij en gelukkig uit.

:

Maar daarmee was het nog verre van voorbij, want slechts enkele dagen na de zakenreis naar New York, werd Vincent gebeld door een onbekend nummer. Het bleek Maria Gutierrez te zijn toen hij opnam en de SeeMee-oprichter klonk verward en gejaagd. Tot Vincent's verbijstering vertelde ze dat ze zojuist was geland op Schiphol; ze móest hem zien!

Vincent had meteen het werk laten vallen waar hij mee bezig was geweest en was naar Schiphol gereden. Onderweg stormden de gedachten door zijn hoofd. Wat wilde ze van hem? En wat moest hij van haar?

Hij vond haar midden in Schiphol Plaza, staand naast een boekenstalletje. Maar ze liep niet op hem toe om hem te begroeten, maar staaarde hem alleen maar aan, met een verwrongen gezicht. Opnieuw was te zien dat de emoties en gedachten in haar met elkaar stredden. Vincent begreep dat ze nog steeds hetzelfde probleem had als eerst. Hij liep snel op haar toe, en omhelsde haar innig. Vooral omdat hij inmiddels begreep dat fysieke aanraking hem hielp bij het kunnen zien, het echt zien, van iemand. En dat had hij nodig gehad om opnieuw bij haar binnen te dringen en opnieuw...

opruimwerkzaamheden te verrichten.

Het bleek heel erg nodig te zijn...

:

“Ik zal je nog heel veel moeten leren”, concludeerde mevrouw Waller geringschattend, “Je kan niet zomaar wat aanrommelen, je moet heel weloverwogen te werk gaan. Weet je wel hoeveel tijd het me heeft gekost juffrouw Nieman volledig te conditioneren?”

‘*Conditioneren*’, het was de eerste keer dat Vincent dit woord hoorde. Mevrouw Waller vertelde dat haar bediende vroeger een nogal eigenzinnige jongedame was geweest. Vóór zij was overgenomen door mevrouw Waller en zo nauwkeurig was geprogrammeerd dat ze inmiddels altijd en volledig deed wat haar meesteres wilde.

“Ik heb haar helemaal uitgebeend, tot alleen de kern was overgebleven”, zei mevrouw Waller zonder enige emotie, “Uitsluitend de motorische vaardigheden en de meest basale gedragingen, zoals naar het toilet gaan bij aandrang en je neus ophalen, heb ik ongemoeid gelaten. Al het andere: al haar overtuigingen, wensen, haar persoonlijkheid, heb ik helemaal afgebroken en daarna weer opgebouwd.”

Vincent staaarde haar aan en begreep nu pas hoe hij juffrouw Nieman moest zien: als een instrument van mevrouw Waller: een verlengde van haar. De echte vrouw, die Nieman ooit geweest moest zijn, was eigenlijk allang dood... Hij kreeg onwillekeurig kippenvel op zijn armen.

“Hoe moet ik nu verder?”, vroeg hij wanhopig.

Mevrouw Waller dacht na: “Waar is Maria nu?”

“Ze is met me mee gegaan naar mijn huis”, zei Vincent. Hij had een klein jaar geleden een penthouse gekocht op het KNSM-eiland, “En daar is ze nu al bijna een week.”

Mevrouw Waller knikte: “Je kan nu niet meer stoppen, jongen. Je zit er te diep in. Je hebt Maria nu zoveel gemanipuleerd, dat je alleen maar door kan blijven gaan.”

“Maar hoever dan?”

“Heb je me niet gehoord? Totdat je haar hebt uitgebeend tot het bot!” Mevrouw Waller’s stem klink nog snijdender dan anders, “Het

spijt me voor je, maar het is niet anders.”

Vincent kreunde en drukte zijn handen in zijn oogkassen. Ze had gelijk. Hij had zich aanvankelijk helemaal niet gerealiseerd hoe moeilijk het was iemand ècht te manipuleren. Eén enkele actie, zoals Carlo in zijn ijsje in Brussel, of die mensen in het Openluchtmuseum; dat was kinderspel. Maar een ander mens voor langere tijd te laten doen wat je wilde, dat was... moeilijk. Verdomde moeilijk!

“Je hebt met die Maria Gutierrez ook wel wat op de hals had gehaald, volgens mij”, zei mevrouw Waller, “Want ze klinkt als een zelfbewuste vrouw met sterke overtuigingen. En juist daarom is het nóg belangrijker dat je zeer grondig met haar te werk gaat.”

Vincent kreunde; “Is er echt geen andere manier? Kan ik haar niet alles laten vergeten? Alles terug brengen zoals het was?”

“Domme jongen, natuurlijk niet”, gromde mevrouw Waller, “Ik gebruik toch niet voor niets die beeldspraak van het slachten. Je kan ook niet een geslachte koe weer opnieuw in elkaar zetten. Wat gedaan is, is gedaan. Alles wat je van haar hebt afgebroken, is al weg, dat krijg je nooit meer terug.”

“Dus wat moet ik doen?”

Mevrouw Waller haalde haar schouders op; “Ze is al verliefd op je, ten minste: dat idee heb je al ingeplant. Dan is het logisch dat je dat doorzet. Ga met haar samenwonen; dan is ze ook altijd dichtbij, zodat je haar verder kan conditioneren.”

Vincent kreunde opnieuw.

“Je kan me altijd om raad vragen”, zei mevrouw Waller.

Dat deed Vincent aan iets denken: “U zei dat dit advies aan mij niet gratis kwam. Wat wilt u eigenlijk van mij?”

Mevrouw Waller glimlachte minzaam en Vincent voelde zich onrustig worden; wat nou als ze iets ondenkbaars van hem zou eisen? “Ik wil dat je een huis voor me koopt, Vincent. Want ik heb besloten dat ik terug kom naar Nederland.”

Vincent was zowel opgelucht als verbaasd: “Gaat u nu alweer verhuizen? Waarom?”

“Ik heb zo mijn redenen”, zei mevrouw Waller.

Er viel Vincent iets in; “is het om die anderen waar u het altijd over

heeft?”

Mevrouw Waller zweeg.

“Bent u op de vlucht voor iemand? Is dat de reden waarom u om de paar jaar steeds verhuist.

Vinnig sloeg mevrouw Waller op de leuning van haar fauteuil: “Daar wil ik niets over zeggen.”

Vincent begreep dat hij maar beter niet kon aandringen. Hij dacht even na over haar verzoek en zei ten slotte: “Oké, ik heb nog wel wat contacten in het makelaarswereldje. Ik zal dat huis voor u kopen. Maar dat is wel het laatste dat ik voor u doe. Het wordt tijd denk ik, dat onze wegen zich nu echt definitief van elkaar scheiden.”

Mevrouw Waller haalde schijnbaar onaangedaan haar schouders op; “We zullen zien.”

Hoofdstuk 10

“Kom, oom, laat nog weer eens wat mensen gek doen!” Krijn trok aan zijn jas en wees naar wat voorbijgangers aan de overzijde van de straat. Op deze Eerste Kerstdag hadden klaarblijkelijk meer mensen bedacht om even in de middag een frisse neus te gaan halen. En zo ook de Familie Vegelij. Sinds het einde van de ochtend waren ze allemaal al bij elkaar in het ouderlijke huis in Gouda: zijn moeder, Erica met haar gezin, en Vincent met Maria.

Vincent had minder zin gehad dan gebruikelijk in dit toch altijd wat verplichte nummertje, maar hij was toch natuurlijk gegaan; de plicht roept. En na een copieuze kerstbrunch hadden hij, Erica en de kids de wandelschoenen aangetrokken voor een wandeling. Even dat bedompte huis uit en uitwaaien!

“Ja! *Monnie paaiten!*”, vulde zijn broertje Freek aan.

“Nee, jongens”, zei Vincent streng en hij verbeet zichzelf om dat hij zo stom was geweest zo openlijk zijn Gave te demonstreren, als was het maar aan zijn jonge neefjes. En al was het allemaal maar heel onschuldige *spielerei* geweest. Dat mocht hem nooit meer overkomen, nam hij zichzelf voor. Hij voelde hoe Erica’s blik op hem gericht was en keek haar aan.

“Wat gebeurde daar nou eigenlijk? De jongens hadden het er al eerder over.”

Vincent maakte een wegwijsgebaar; “Ach, die jongens maken het veel groter dan het was. Die fantasie van hun ook.” Hij begon meer uit te leggen over het Monty Python-filmpje en hoe ze in het

Openluchtmuseum een tijdje voorbijgangers hadden zitten bekijken, waarvan er sommige ook een beetje vreemd liepen. Een oude man was zelfs gestruikeld en vervelend neer gekomen.

“Ja, daar ging oom net iets te ver”, grijnsde Krijn.

“Daar had ik toch niets mee te maken”, zei Vincent snel en hij rolde met zijn ogen.

“Nee, dat lijkt me ook niet”, zei Erica streng.

En ze liepen verder.

:

“Wanneer zijn jullie nou precies verliefd op elkaar geworden?”

Erica schoof wat verder naar voren over tafel en keek Maria bestuderend aan. Vincent kende haar maar al te goed en wist dat ze naar iets zat te vissen. Zijn lieve, altijd zo onderzoekende zus.

Maria glimlachte en veegde haar mond af met een servetje en legde haar bestek netjes terug aan weerszijden van haar bord. Ze had maar een heel kleine portie opgeschept van de kiprollade met aardappeltjes, die al jaren op het menu stond bij kerst in huize Vegelij, maar ze had ten minste wel haar bordje geleegd. “Meteen toen ik Vincent voor het eerst zag bij dat eerste overnamegesprek”, zei ze ten slotte. Ze sprak ‘Vincent’ nog steeds op zijn Engels uit, heel kort en zonder een klemtoon op één van beide lettergrepen. Een schoonheidsfoutje dat Vincent makkelijk had kunnen weg programmeren, maar hij had het wel aandoenlijk gevonden.

“Meteen toen al?””, drong Erica aan.

“Op slag verliefd, ja, zo ging het inderdaad”, zei Maria met een gelukzalige lach, die blijkbaar terug dacht aan het moment. Vincent voelde zich ongemakkelijk, want hij besepte dat hij op dat moment voor het eerst bij haar ... binnen was gedrongen.

“Als bij toverslag?” Erica maakte er een handgebaar bij alsof ze met een toverstok zwaaide.

Maria knikte en leek verbaasd dat Erica zo aandrong. Na een stilte zei ze: “Het was ook heel verwarrend, de eerste weken.” Ze lachte opnieuw, maar nu gepijnigd: “Ik was echt even helemaal van het padje. Ik snapte mezelf niet meer, weet je? Alsof ik iemand anders geworden was. Maar hoe vaker ik Vincent zag, hoe duidelijker het voor

me werd, gelukkig.”

“En besloot je al na een paar weken alles in New York achter je te laten en bij mijn broertje hier in te trekken”, vulde Erica aan.

Maria knikte en keek Vincent aan terwijl ze zei; “Ik had niet anders gewild. Vincent is echt zó geweldig!”

Vincent besloot dat dit wel lang genoeg geduurd had. Hij kuchte en zei: “Maar genoeg over ons! We hebben het nog helemaal niet over jóú gehad, Erica! Of jullie beter gezegd!” Hij keek naar Peter, de man van zijn zus.

Erica keek Vincent met een onderzoekende blik aan en Vincent deed zijn best om niets te laten blijken. Maar toen vervloog het moment, toen Peter enthousiast begon te vertellen over hún eerste ontmoeting, alweer bijna tien jaar geleden...

:

“Ach jongen, blijf toch voor de nacht. Ik heb je eigen slaapkamer zelfs nog helemaal klaar gemaakt!”

“Nee, sorry, ma, we moeten echt gaan nu!” Vincent stond op van de bank en meteen volgde Maria gediensstig zijn voorbeeld. Hij maakte een verontschuldigend gebaar: “Een kerstontbijt met vrienden morgenvroeg. En het is nog een hele rit.” Beide waren leugens: zijn Tweede Kerstdag was nog volledig leeg en zo ver was de rit van Gouda terug naar Amsterdam helemaal niet. Maar Vincent kon het niet opbrengen om het toneelstukje nog langer op te voeren. Dit moment, nu de avondkoffie was gedronken, de twee zoontjes van Erica naar bed waren gegaan, en ze nog wat hadden na zitten praten in de woonkamer, was het ideale moment om er tussenuit te knijpen.

Vincent kon niet wachten dat hij kon ontsnappen. Hij had ook al enorm tegen de dag op gezien. Had hij Maria wel goed genoeg geconditioneerd? Zou ze geen gekke dingen zeggen? En zou ze worden geaccepteerd door zijn familie? En nu ze een hele dag bij elkaar waren geweest, begreep hij dat hij zich niet voor niets zorgen had gemaakt. Diverse malen had hij kleine dingen moeten... bijstellen... in Maria en hierdoor had hij het gevoel dat hij continu op eieren had moeten lopen. En erger nog: alhoewel zijn moeder, genereus als ze was, Maria al volledig leek te hebben opgenomen in de familie, was Erica duidelijk

achterdochtig.

Maar dat was nog niet eens het ergste: dat was het knagende schuldgevoel dat Vincent met iets heel fouts bezig was. Want Maria wàs niet echt verliefd op hem geworden en had ook niet zelf besloten bij Vincent te gaan inwonen, dat was allemaal zijn werk geweest. Het was allemaal zo onecht en vooral: eigenlijk zo onrechtvaardig voor Maria. Als hij het allemaal nog zou kunnen terugdraaien, dan zou hij het zonder twijfel doen, daarvan was hij inmiddels overtuigd. Maar daarvoor was het al te laat. Om in de beeldspraak van mevrouw Waller te blijven: hij was Maria al met een slagersmes te lijf gegaan en er zat niets anders op om daarmee door te gaan; om haar nu maar ook volledig uit te benen; zo volledig te conditioneren dat niets in haar hoofd meer met elkaar in tegenspraak zou zijn. Maar als het eenmaal zo ver was, zou Maria... Maria niet meer zijn. En het besef dat Vincent het leven van een ander mens zo grondig had veranderd, stak hem. En maakte het onmogelijk nog veel langer zijn familie onder ogen te komen.

“Wel thuis dan, Vin. Fijn jou en Maria weer eens gezien te hebben!”, verbrak Peter de stilte. De goedgezak, dacht Vincent; hij had blijkbaar helemaal niets door van de spanning die opeens in de kamer hing.

Erica stond ook op en wenkte Vincent, “Voordat je weg gaat. Loop nog even met me mee naar de keuken, broertje.”

Vincent volgde haar met tegenzin.

Enemaal in de keuken, sloot Erica de deur achter hem en pakte hem bij de schouder: “Broertje, is er soms iets wat je moet vertellen?”

Hij keek haar verbaasd aan, “Nee, hoezo?”

Erica liet hem los en zei: “Weet je het zeker?” Ze keek hem diep in de ogen, maar hij weerstond die blik. Het was weer precies hetzelfde als vroeger, als Erica haarfijn uit hem kreeg wat voor kattenkwaad hij deze keer weer had uitgehaald. Bijna alsof zij degene was met de Gave, en niet andersom.

Vincent besloot het offensief te kiezen: “Wat bedoel je?”

Erica zuchtte en liet haar schouders zakken, “Ik weet het niet, maar ik ken je langer dan vandaag, broertje. Er is iets anders geworden. Ik

merk het aan je. Alleen al dat gekke verhaal wat de jongens vertellen; Monty Python.”

“Kinderlijke fantasie!”, riep Vincent iets te hard. Hij bedacht zich hoe blij hij was dat hij nog nooit zijn zus had proberen te ‘duwen’.

Erica bewoog twijfelend haar hoofd, “Oké vooruit, dat zal... Maar die Maria dan. Ik zal niet tegen je liegen; ik heb het niet zo op haar.”

“Hoezo, ze is toch geweldig?” Vincent vond dat ze zich de hele dag goed gehouden had.

Erica legde een hand op zijn arm; “Ik wil je alleen maar waarschuwen, pas goed op met haar.”

“Maar wat is er dan?”, vroeg Vincent.

“Weet ik veel? Misschien... misschien is ze alleen maar uit op je geld? Dat GetIt van je wordt steeds groter.”

Vincent voelde zich bijna opgelucht “Ik verzeker je, dat is het niet.”

Erica keek hem dringend aan; “Maar toch; Maria voelt zo... onecht. Bijna een Barbie-pop. En... als ik dat mag zeggen, ze is zó anders dan Sanne.”

Vincent moest even iets weg slikken, maar dwong zichzelf uit te brengen: “Je maakt je echt zorgen om niets, zus. Maria en ik hebben het heel goed samen.”

“Dan hoop ik maar dat je gelijk hebt”, zei Erica en ze keek hem dringend aan.

Vincent hoopte het ook...

:

Dit moest echt de laatste keer zijn, sprak Vincent met zichzelf af, toen hij aan de bel trok. Alweer bevond hij zich voor een statige villa die op de één of andere manier zowel leek op die villa in Doorn als op Dominio Sao Vicente. Niet dat het hem verbaasde, hij had de villa zelf aangekocht namens haar. En hij had niet verzaakt in zijn taak: hij had een heel passende woning gevonden prachtig gelegen vlak achter de duinen in Castricum.

Natuurlijk was het juffrouw Nieman die de deur opende. Ze deed Vincent opeens denken aan Lurch uit The Addams Family, omdat ze net als hem een soort wezenloosheid uitstraalde, alsof ze een zombie was. Of misschien was dat alleen maar omdat hij nu beter begreep wat

mevrouw Waller met haar gedaan had?

Vincent deed niet eens meer moeite om haar te begroeten, ze was immers niets meer dan een instrument. Nieman gaf er geen enkele blijk van dat ze beledigd was en nam Vincent's jas aan, terwijl hij al doorliep richting de woonkamer, waar hij ongetwijfeld mevrouw Waller zou aantreffen.

Voor de grote openslaande deuren, ademde hij in en nam zich opnieuw voor het kort te houden. En toen deed hij de deuren open en stapte naar binnen.

Mevrouw bleek voor een keer niet bij de open haard te zitten, maar had zich genesteld in een grote rotanstoel in de serre. Vincent had het idee dat ze hem bijna als een roofdier bestudeerde met haar priemende blik, toen hij naderbij liep.

“Als we daar jonheer Vegelyn niet hebben, hoe maakt u het?”, vroeg mevrouw. Ze wisselden enkele vormelijkheden uit, terwijl Vincent ging zitten en Nieman hun bediende met de gebruikelijk thee. Daarna was het tijd om ter zake te komen:

“Ik stop ermee, mevrouw Waller”, begon Vincent, zich vreemd opgewonden voelend, “Natuurlijk ben ik u dankbaar voor wat u me geleerd heeft, maar ik heb besloten dat ik niets meer te maken wil hebben met wat u De Gave noemt. Ik vind het eerder een last, en ik voel me er niet prettig bij om het te gebruiken. Ik kom dus hier om definitief afscheid te nemen!” Na enige tijd liet hij daar op volgen: “Sorry!”

Mevrouw Waller leek niet bepaald verrast en vroeg wat hem tot dit besluit had gebracht. Voor Vincent het wist was hij begonnen te vertellen over dat het hele geval met Maria, die hij steeds meer had moeten conditioneren, een groeiende afkeer van de Gave in hem had gevoed. En daarom had hij besloten die niet meer te gebruiken, zelfs niet meer te ‘duwen’ met zijn charme.

“Helemaal niet meer?”, vroeg mevrouw Waller verbaasd.

Vincent knikte. En het was ook niet onopgemerkt gebleven, bedacht hij zich. Toen Goof en hij een moeizaam overleg hadden gehad met de directeur van een bouwbedrijf die het bouwproject van een nieuwe GetIt-vestiging had laten ontaarden in een rommeltje, had

Vincent niet ingegrepen. Zelfs al een beetje van de ‘Vincent-charme’ had de beste man waarschijnlijk al wel doen inbinden, maar Vincent had het niet over zijn hart kunnen verkrijgen. Het einde van het liedje was geweest dat de directeur met slaande deuren was vertrokken en een rechtszaak aankondigde.

“Wat is er toch met je?”, had Goof na de vergadering gevraagd, “Je lijkt wel je magic touch te zijn verloren?”

“Er is niets, helemaal niets...”, maar het had veel te ontwijkend geklonken.

“Heeft het te maken met die bezoekjes van je aan Brussel?”, vroeg Goof, “Naar wie je ook altijd ging. Je neukertje, Emmanuele?”, hij lachte schalks.

Vincent hief een hand: “Ik ben nu toch met Maria? Jezus man, gast! Nee, daar ga ik allang niet meer naar toe.” Hij voelde geen enkele aandrang om hem te vertellen hoe het echt zat; niemand wist van zijn bezoekjes aan mevrouw Waller en al helemaal niet dat ze opnieuw in Nederland woonde inmiddels...

Mevrouw Waller hief een hand en bracht Vincent terug naar het heden; “Dat is toch heel begrijpelijk, jongeman, je twijfels. Je hebt de Gave heel lang weg gedrukt. Je moet gewoon wennen!”

“Nee”, bracht Vincent heftig uit, “Dat is het niet. Ik vind het gewoon niet... goed wat we doen en daarom stop ik ermee. Het spijt mij heel erg, maar dat is wat ik wil.”

“Dwaze jongen, stoppen kan allang niet meer”, zei mevrouw Waller toonloos.

“Waarom dan niet?”, brak Vincent opnieuw uit, “Vertelt u me nou eens eerlijk, wat wilt u nu eigenlijk van me?”

“Dat weet je toch? Ik wil je helpen.”

“Oh nee, daar bent u helemaal het persoon niet voor!”

“Ik heb het toch gezegd? Ik zoek gezelschap. En je... doet me denken aan vroeger tijden.”

Vincent maakte een afwerend gebaar. “Weet je wat ik denk? Ik denk dat u me gewoon wilt gebruiken, misschien wel tegen die ‘anderen’, waar u zo bang voor bent.”

“Wat een onzin”, zei mevrouw Waller op heftige toon. Haar ogen

spoten vuur en Vincent verbrak het oogcontact. Had ze zo heftig gereageerd omdat hij raak geschoten had? Hij besloot er niet op door te gaan en vroeg: “Wat is het dan?”

Het bleef een lange tijd stil tot mevrouw Waller zei: “Ach, vergeef me, maar ik heb toch ook mijn melancholische buien.” Tot zijn verbazing meende Vincent zowaar iets van emotie te zien en hij vroeg zich af of het echt waar kon zijn.

“Ik snap soms mezelf ook niet helemaal”, ging de oude dame door, “Nou vooruit. Zal ik volledig open kaart spelen? Ik ben eerder een soort mentor geweest, ik zal het toegeven. Mijn eerste tutor, als je dat zo mag noemen, was Etienne. Heb ik hem niet eerder genoemd?”

Vincent knikte.

“Een enthousiaste jongeman die ik in Frankrijk leerde kennen, ergens eind jaren zestig. Hij leek wel wat op jou, fysiek dan. Want wat betreft de Gave was hij veel eerder je tegenpool. Hij vond het allemaal alleen maar wat geweldig en ging er volledig in op.”

“Wat gebeurde er?”

Mevrouw Waller zuchtte; “Het liep slecht af; hoe kon het ook anders? In die tijd waaide net die dwaze gekkigheid van vanuit de Verenigde Staten naar het Oude Continent over.”

“De Summer of Love.”

“Als je die stompzinnige scabreuze toestanden zo wilt omschrijven, dan laat ik dat graag aan jou. Hoe dan ook, mijn beste jongeman ging er geheel in mee, tegen mijn advies in.”

“Hoe bedoelt u dat?”

“Hij gebruikte zijn Gave om meisjes voor zich te winnen, zoveel als kon. Jongens, als het zo uit kwam. Het was volledig mateloos en voorbij alles grenzen van de goede zeden. En daarbij gebruikte hij ook nog eens heel veel drugs. Het waren al die dingen bij elkaar die maakten dat hij zijn verstand verloor. Gek werd. Het was hem teveel. Je moet weten, Etienne was maar een eenvoudige jongen. De mogelijkheden die de Gave hem boden waren gewoon meer dan hij kon bevatten. Het explodeerde letterlijk in hem en op zijn zeventwintigste stierf hij aan een overdosis. Maar ik zou zeggen dat het zelfmoord was.”

Er viel een stilte. Vincent keek mevrouw Waller aan, die langs hem heen uit het raam leek te kijken en zei ten slotte: “Wat droevig, en nu wil u door mij te begeleiden uw fout herstellen?”

Mevrouw Waller draaide haar gezicht om en dat verstrakte: “Nee, natuurlijk niet. En zo sentimenteel ben ik ook niet, jongeman. Etienne had alles aan zichzelf te danken, laat ik daar duidelijk over zijn. Ik wil alleen maar zeggen dat ook ik soms het gezelschap van andere mensen waardeer. Anders dan....” Mevrouw Waller maakte een wapperend gebaar. Vincent keek om en zag dat Nieman daar nog steeds stond, stilletjes naast de deur. Hij begreep wat ze bedoelde. En opeens voelde hij ergens medelijden voor haar. Maar dat drukte hij meteen weg: mevrouw Waller was geen persoon om medelijden voor te voelen.

Vincent stond op: “Ik ben al laat, ik moet me excuseren”, zei hij.

“Alweer excuses? Die kunnen aan inflatie onderhevig raken, jongeman!” Mevrouw Waller keek hem strak aan.

Vincent dwong zichzelf om weg te lopen. Bij de deur naar de hal draaide hij zich om; “Ik kan mezelf wel uitlaten. Laat uw... slaafje” -hij wees richting juffrouw Nieman- “alstublieft hier!”

De boze frons die mevrouw Waller trok verried dat Vincent misschien echt te ver gegaan was. Maar Vincent draaide zich snel om en beende snel door de hal. Toen hij de voordeur had geopend en naar buiten stapte, moesten zijn ogen even wennen aan het felle licht: het was een stralende dag. Misschien had het wel een symbolische waarde, bedacht hij zich. In ieder geval voelde hij zich opgelucht: hij had mevrouw Waller gezegd wat hij had gewild en was vrij!

Alles kon eindelijk terug naar normaal! Vincent merkte bij zichzelf hoezeer hem dat opluchtte.

Deel 2

Igone Waller

September 2004-Maart 2005

Hoofdstuk 11

Vincent werd wakker door het felle licht dat tussen de gordijnen door scheen. Het moest al laat in de ochtend zijn! De streep met licht liep schuin over het bed en over het naakte chocolademelkbruine lijf dat naast hem lag en op een ingewikkelde manier was verstrengeld in de lakens. Vincent bewonderde haar vormen en herinnerde zich meteen hoe ze hier gisternacht nog gepassioneerd de liefde hadden bedreven.

“Vincent”, bromde Maria behaaglijk. Ze was ook net wakker geworden en ze bekeek hem achter haar bijna dichtgeknepen oogleden. De donkere wimpers, die hij zo mooi vond, trilden licht.

Vincent schoof dichterbij, streek haar dikke zwarte haar opzij en kuste haar op haar voorhoofd. Anderen zouden zich misschien nu afvragen of hun bedgenoot ook zo had genoten gisternacht, bedacht hij zich. Maar niet hij. Want hij had zichzelf niet kunnen tegen houden om alles óók vanuit haar kant te willen ervaren. Hij had tot zijn tevredenheid gemerkt dat de liefde die zij voor hem voelde, zo echt was als maar kon voor een ingeplante, kunstmatige, gedachte. Net als die geilheid en die constante wens hem te behagen.

Op het hoogtepunt van hun liefdesspel was alles een bijna zinsbegoochelende ervaring worden: niet alleen fysiek waren ze één geworden maar, wat betreft Vincent, geestelijk óók: hun beider gedachten en emoties waren nauwelijks meer van elkaar te scheiden en versterkten elkaar zelf. Vincent had ervaren via Maria opgewonden te worden van zijn eigen lijf, zijn zweetgeur en de sterke handen op

zijn... nee, haar borsten. Het was verwarrend en bloedgeil op hetzelfde moment.

Vincent draaide zich op zijn rug en wreef zich in zijn ogen. Niet voor het eerst vroeg hij zich af waar hij in hemelsnaam mee bezig was. De allereerste keer toen hij Maria had gemanipuleerd, daar in die conferentiekamer van SeeMee, was misschien nog een soort zelfverdediging geweest, maar wat was alles daarna dan? Hoe was dat te vergelijken? Alles wat had geleid tot dat Maria nu met hem samenwoonde en ze regelmatig seks met elkaar hadden. Maar was dat eigenlijk niet meer... verkrachting dan *consensual sex*?

Maar toch kon Vincent er niet mee stoppen...

Om niet meer hoeven na te denken, werkte hij zich snel overeind en stond op uit zijn bed.

“Waar ga je naar toe, schat... Blijf toch lekker...”, zei Maria met slome stem.

“Ik ga een heerlijk ontbijtje voor je maken. Wat denk je van de Vincent Special? Dat heb ik nog nooit voor je gemaakt! Een omeletjes met ham en kaas!”

Maria knipperde met haar oogleden en keek hem toen verward aan, “Ehhh...”

“Je gaat het ontbijt heerlijk vinden”, zei Vincent snel. Hij was geïrriteerd dat er zelfs nu nog restanten in haar aanwezig waren die hem niet zinden. Hij verwijderde op het zelfde moment geïrriteerd en haastig de resterende voorkeuren van Maria voor lichte ontbijten en haar afkeer van dierlijke producten en snelle suikers en zette hier dingen voor in de plaats die hem beter pasten.

“Je hebt natuurlijk gelijk! Mijn maag rammelt”, lachte Maria breed.

Vincent knikte tevreden, gleed in zijn kamerjas en liep naar de keuken. In het voorbijgaan keek hij uit over het water van de Ertshaven waar zijn appartement op uit keek. Hij had het appartement een jaar geleden gekocht voor een bedrag waar hij in zijn vroegere bestaan als makelaar van zou gaan watertanden, maar inmiddels vond hij het eigenlijk al weer aan de bescheiden kant en overwoog hij te verhuizen. De moderne industriële keuken, met veel geborsteld aluminium, stond hem echter nog zeer aan. Toen hij die een kleine

week had achtergelaten, was het een puinhoop geweest met afwas in de gootsteen en overal rondslingerende verpakkingen van maaltijdbezorgdiensten, maar nu glansde alles als in een verkoopbrochure. Toen Vincent de dubbele koelkastdeuren open deed, merkte hij dat die ook weer goed gevuld was. Hij kon tevreden zijn over zijn schoonmaakster, beseftte hij. Vooral nog was er nog geen enkele reden haar op dezelfde wijze te conditioneren als Nieman, dacht hij vilein. Gekscherend natuurlijk...

Hij was net bezig om de twee omeletten op met ham belegde boterhammen te deponeren, toen Maria de keuken binnen liep. Ze zag er adembenemend uit in één van zijn witte overhemden. Maria boog in een theatrale pose voorover over het aanrecht. Misschien om het afgeronde ontbijt goed te bekijken, maar natuurlijk vooral om haar vrouwelijke vormen optimaal uit te laten komen. Ze wilde hem nog steeds behagen.

Vincent pakte de twee borden op en vroeg Maria het sinaasappelsap en de beide kopjes espresso mee te nemen naar de ontbijttafel. Ze haastte zich om hem te gehoorzamen.

Waarschijnlijk was Maria Gutierrez ook wel veel moeilijker dan juffrouw Nieman, bedacht Vincent zich toen hij zich neer zette aan de keukentafel. Van de laatstgenoemde was het niet erg dat je een lege huls overhield. Maar bij Maria lag dat volledig anders: hij had heel veel van haar persoonlijkheid juist hard nodig!

Maria serveerde de koffie en jus uit vanaf een dienblad, alsof ze een serveerster was en woelde door zijn haar.

“Ik wil je nog een keer”, gromde ze zacht.

Vincent keerde zijn gezicht naar haar toe en glimlachte; “Later, Maria. Vanmiddag hebben we een overleg op het hoofdkantoor van GetIt. Over een uurtje of zo moeten we weg.”

Maria knikte en ging zitten. Als een uitgehongerde wolf viel ze haar omelet aan. Vincent vroeg zich af wat de oude Maria zou denken als ze zichzelf zo zag.

“Heb je nog wat gehoord van Buck?”, informeerde Vincent tussen twee happen door.

Maria haalde haar schouders op; “Een paar voicemails van hem.

Ongeloof en verbijstering natuurlijk. Boosheid, maar goed, hij heeft me ook nooit zo gemogen...” Haar stem klonk vlak en volstrekt onbewogen. Buckminster Bell was door haar uit de board gegooid en toen hij tegen had gestribbeld, was hij zelfs op staande voet ontslagen. Het was een noodzakelijke stap geweest om de fusie tot een goed einde te brengen. Maar zelfs de harde zakenvrouw die Maria Gutierrez altijd al geweest was, zou het een monsterlijke daad gevonden hebben: die mes in de rug van de zielsverwant met wie je het bedrijf opgebouwd had. Vincent had veel blokkades in haar moeten opruimen, voordat hij haar had kunnen laten bewegen dit te doen.

Vincent knikte: “Dat was te verwachten. Maar goed: het is alweer oud nieuws, morgen verpakken we de vis ermee.” Hij hoopte dat de twijfel over deze dubieuze daad, niet in zijn stem te horen was.

Maria keek hem verbaasd aan en bijna wilde Vincent alweer dit schoonheidsfoutje bij haar wegpoetsen, toen zijn huistelefoon rinkelde. Hij keek verbaasd op. Maar enkelen kenden überhaupt dat nummer. Hij stond op, liep naar de telefoon en nam die op.

“Meneer Vegelij, u moet onmiddellijk komen.”

“Wie-wie is dit?”, vroeg Vincent verward.

“Dat begrijp je toch wel, jongeman”, klonk de stem verwijtend, en Vincent wist dat alleen mevrouw Waller zo tegen hem sprak. Maar alleen kon hij die stem niet thuisbrengen.

“Mevrouw Waller is... niet bij machte op dit moment om je zelf...”

“Nieman, jij bent het”, bracht Vincent uit toen hij het eindelijk begreep, “Maar, er is toch niets ergs met mevrouw Waller?”

“Je moet onmiddellijk komen!”

“Zal ik een ambulance bellen? De politie?”, vroeg Vincent verward.

“Nee!”, klonk het hard en dwingend op een toon die Nieman nooit zou uitslaan, “Alleen jij!”

Vincent keek op zijn horloge. Er restten ruim twee uur tot de vergadering. Als hij heel snel was, kon hij heel snel heen en weer rijden tussen Amsterdam en Castricum. Hij nam een beslissing en keerde zich naar Maria.

“Neem straks zelf een taxi naar kantoor, wil je?”, zei hij, “Ik heb nog een boodschap te doen!”

Vincent merkte dat Maria verontwaardigd iets wilde zeggen: zij hield er immers niet van dat zij niet bepaalde wat er gebeurde. Hij vermorzelde die notie en zette ervoor in de plaats dat ze elke beslissing van hem waardeerde.

“Natuurlijk”, zei Maria met een glimlach, “Geen enkel probleem!”

:

Juffrouw Nieman stond al roerloos voor de voordeur te wachten, toen Vincent uit zijn nieuwe auto, een BMW 5-serie, stapte. Hij nam de tijd om de omgeving in zich op te nemen. Het was echt een prachtige plek met veel groen en een serene rust, moest hij toegeven. Dat had hij toch echt goed voor mevrouw uitgezocht. De woning had ook een fortuin gekost. Vincent vroeg zich opeens af hoe rijk mevrouw Waller eigenlijk was. Ze had er nooit over gesproken; praten over geld vond ze maar ordinair.

“Daar ben je eigenlijk”, zei juffrouw Nieman, alweer op die beschuldigende toon, en ze hield de deur voor hem open. “De grote slaapkamer op de eerste verdieping.” Verbaasd liep Vincent langs mevrouw Nieman de woning in. Het rook er een beetje muf. Tot zijn verbazing zag hij dat juffrouw Nieman niet mee liep, maar een grote koffer naar buiten begon te slepen. Verbaasd liep hij de trap op en vond de grote slaapkamer meteen.

Mevrouw Waller leek wel te zijn gekrompen, zoals ze alleen in dat grote bed lag onder een smetteloos wit laken. En ouder geworden, kwetsbaarder. De blik in haar ogen was echter onveranderd krachtig en volgde hem tot hij bij het voeteneinde bleef staan.

“U laat me schrikken, mevrouw”, zei hij.

Mevrouw Waller werkte zich een beetje overeind en begon met krakende stem te spreken; “We moeten ogenblikkelijk weg hier. Hij... hij is me op het spoor gekomen.”

“Hij? Waar heb je het over?”, vroeg Vincent.

“Wees toch voor één keer niet zo onwetend, jongen”, beet mevrouw Waller hem toe.

Het stormde door Vincent’s hoofd. Natuurlijk had ze eerder dingen los gelaten over dat er ‘anderen’ waren. En dat ze daarom nooit lang op één plek bleef en zich altijd zo onopvallend mogelijk gedroeg. Maar

veel meer had ze er nooit over losgelaten.

“In uw conditie kunt u het beste hier blijven”, zei hij ten slotte.

Mevrouw Waller schudde beslist met haar hoofd, “Nee. We gaan nu. We nemen jouw auto. Jij moet rijden. Juffrouw Nieman heeft al niet meer een auto bediend sinds de jaren zestig.”

Dat jaartal kan onmogelijk kloppen, dacht Vincent, voor hij uit brak: “Ik u rijden? Bent u wel helemaal goed? Ik ben geen chauffeur. Over een uurtje begint de executive board!”

Mevrouw Waller wuifde zijn woorden weg en werkte zich nog verder overeind, “Kom, help me dan toch!”

Vincent schoot naderbij en ondersteunde haar toen ze uit bed stapte. Ze was volledig gekleed onder de lakens gekropen, zag hij verwonderd.

“Schoenen”, gebod de vrouw.

“Wat de fuck”, dacht Vincent, maar hij knielde gediensig om haar benige voeten in twee ouderwetse leren platjes te drukken. Voor hij het wist begeleidde hij haar daarna de trap af en liet hij haar een overjas aantrekken, voor ze richting de voordeur liepen. Eenmaal buiten zou Vincent dan wel een taxi bellen voor haar bellen, als ze het zelf niet wou, bedacht hij zich. Met een beetje geluk was die er in een kwartiertje en zou hij nog net op tijd terug in Amsterdam kunnen zijn. Tot zijn ergernis zag hij echter dat mevrouw Nieman zojuist de kofferbak van zijn auto dicht deed: daar moest die koffer in verdwenen zijn!

“Nogmaals, ik heb geen tijd...”, zei Vincent en hij draaide zich naar mevrouw Waller toe. Hij wilde nog meer zeggen, maar hij was opeens de draad kwijt. Wat er voor in de plaats was gekomen, was een heel raar gevoel dat hij niet kon omschrijven. Ze zit in mijn hoofd, dacht Vincent paniekerig, maar een moment later vergat hij alweer dat hij dat gedacht had.

“Mevrouw Nieman gaat naast jou voorin zitten”, deelde mevrouw Waller mee, “Ik prefereer de achterbank, dat heb ik altijd zo gedaan.”

Ze liepen naar de auto terwijl Vincent verward probeerde zijn gedachten te verzamelen. De vergadering, Maria. Hij moest... Of... moest dat wel? Hij keek naar mevrouw Waller en voelde opeens een

golf van genegenheid voor haar. De arme oude dame, ze was duidelijk van haar stuk gebracht en niet in goeden doen; bang zelfs. Wat kon het schelen dat hij haar even hielp? Het werk kon toch wel even wachten? Nee, dacht hij meteen, nee! Dat mens moest maar een taxi bellen, dit was te gek!

“Vincent, jongen?”, trok mevrouw Waller zijn aandacht. Hij beantwoordde haar priemende blik en meteen verdween alle twijfel als sneeuw voor de zon. Hij zou haar helpen, dat was hij haar verplicht. En hij zou haar zo ver rijden als ze wilde. Hij hield gedienstig de achterdeur voor haar open en stapte zelf in. Juffrouw Nieman zat al klaar, haar handen stijfjes in elkaar gevouwen. Vincent startte de auto en reed de oprit af.

“Rij eerst maar eens naar het noorden, jongen”, kraste mevrouw Waller van de achterbank.

En Vincent gehoorzaamde zonder tegen te strubbelen.

Hoofdstuk 12

Pas toen Vincent de auto stil zette op een vrije parkeerplaats voor het hotel, viel hem eindelijk de gedachte in die hem, de hele bijna vier uur die de rit had gekost had, had geplaagd, maar die hij steeds nèt niet helemaal had kunnen vatten.

Wat ‘de fuck’ ben ik aan het doen?

Een herinnering of een besef, wilde omhoog komen aan de oppervlakte, maar Vincent kreeg het nog steeds niet scherp. Het gaf hem een heel ongemakkelijk gevoel.

Hij keek op zijn horloge en zag dat het tegen zessen liep. Het executive board waarin Maria Gutierrez voor het eerst zou aanschuiven als lid, moest inmiddels allang voorbij zijn. Maar dat was verre van het meest verontrustende van de situatie, want opeens was hem volledig duidelijk wat er gebeurd moest zijn, de afgelopen... wat was het? Vier uur. Opeens viel hem in wat hem gebeurd moest zijn. De woede en frustratie pompten opeens door zijn lijf en onbewust kneepte hij heel hard in het stuurwiel dat hij nog steeds vast had.

“U heeft me gebruikt, mevrouw Waller!”, gromde hij met een opvallend schorre stem. Hij vroeg zich af of hij heel goed verstaanbaar was en vroeg zich meteen daarna af of het uit maakte: als ze al in zijn hoofd zat, wist ze al lang wat hij ging zeggen. “Alweer! Terwijl u het nog zo beloofd had! U heeft me gewoon gemanipuleerd, alsof ik uw marionet ben. Precies hetzelfde als, als...”, hij maakte een vaag gebaar richting zijn bijrijder, “uw lakei... dat daar!” Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel en zag dat mevrouw Waller nog steeds in een

foetushouding op de achterbank lag, zoals het grootste deel van de rit het geval was geweest.

“In de omstandigheden was dit de... meest praktische oplossing”, begon Nieman naast hem te praten, “Er was weinig tijd.”

“U zou dat niet meer doen!”, viel Vincent woedend uit, nog steeds via de spiegel naar mevrouw Waller loerend op de achterbank. Hij sloeg met zijn hand op het stuur. Maar hij was niet alleen boos op haar, maar op zichzelf. Sinds de vorige keren dat mevrouw Waller bij hem was binnen geweest, had hij het idee gehad dat hij inmiddels beter wist, het meteen zou herkennen en zich ertegen kon wapenen. Mevrouw Waller had het zelf in bijna die bewoordingen gezegd! Maar nu begreep hij dat ze hem al die tijd voorgelogen had en in dit besef gromde hij: “U hebt het recht niet!”

“Recht, welk recht?” Het was opvallend hoe erg de minachtende toon in Nieman’s stem die van mevrouw Waller zelf benaderde, “Waarom zou jij het recht hebben niet door mij... gebruikt te worden als dat nodig is? Wat maakt jou meer dan iemand anders? Meer dan die negerjongen in dat park of Maria?”

“Dat is belachelijk!”, barstte Vincent uit.

“En daarnaast: is het teveel om een keer iets terug te vragen?”

“Terug te vragen?”, vroeg Vincent op hoge toon. Hij besefte opeens dat hij zich niet eens afgemeld had voor de vergadering. Wat moesten ze wel niet denken? Dat hij dood was of zo? Hij voelde opeens de sterke, koude hand van Nieman op zijn schouder en draaide zich naar haar toe.

“Wie heeft je verteld over de Gave? Wie heeft je geleerd die te gebruiken?” Nieman keek hem met een dwingende blik aan, “Waarom denk je eigenlijk dat ik dat gedaan heb voor je? De èchte reden?”

Vincent wist even niet wat hij moest zeggen. Ja, wat had hij eigenlijk gedacht? Dat het logisch was dat de ene soortgenoot de andere hielp? Dat mevrouw Waller graag een mentor voor hèm, de aanstormende jeugd wilde zijn, zoals ze tegen hem verteld was? Hij zag opeens in dat hij hopeloos naïef was geweest.

“Je had me toch gewoon kunnen... vragen? In plaats van mij zo te ... verkrachten?”, bracht hij uit. Hij walgde van zichzelf hoe zwak hij

klonk. “Weet u wel hoe... vies ik me nu voel?”

Er gleed een vileine glimlach over Nieman’s gezicht, “Moet je nagaan hoe mejuffrouw Gutierrez zich moet voelen; jij mocht ten minste je broek aanhouden! Jij hoefde alleen maar te chauffeursen.”

Vincent was met stomheid geslagen. Natuurlijk had hij mevrouw Waller verteld over Maria, maar geenszins over dat ze... seks hadden gehad! Toen besepte hij dat ze alles wist; ze was immers in zijn hoofd geweest! Opnieuw nam de woede bezit van hem: “Ik ben hier helemaal klaar mee! Ik neem aan dat u nu alles heeft wat u wilde? Ik heb u Nederland uit geloosd. Heb ik u dan voldoende terug betaald? Dan stel ik voor dat onze wegen zich nú scheiden!”

Vincent had verwacht dat mevrouw Waller tegen hem in zou gaan, maar Nieman knikte instemmend en zei alleen maar; “Dat lijkt me acceptabel. Maar nu nog niet. Laten we er eerst voor zorgen dat we ons in dit hotel installeren.”

Vincent kon een zucht van opluchting met moeite inhouden: er leek hem opeens een uitweg geboden te worden. Nog even dit ouwe krenghier inchecken, meteen even met Goof en Maria bellen en dan als een haas terug naar Amsterdam. Opzouten met die mevrouw Waller: Toedelodokie! Hij hoefde haar nooit meer te zien! Toegegeven, ze had hem nieuwe wegen getoond die hij zelf nooit had gevonden. Maar nu was het tijd om afscheid te nemen. Hij besloot dat dit de eerste en de laatste keer was dat hij zèlf gemanipuleerd werd, zoals hem de afgelopen uren was gebeurd.

:

“Er zijn nog twee geschakelde kamers beschikbaar”, zei de receptioniste, een nogal dikke vrouw van middelbare leeftijd, turend op een scherm op de balie.

“Dat is uitstekend, die nemen we”, zei Nieman meteen. Ze stond achter de rolstoel waarin mevrouw Waller getild was; het hotel bleek er eentje in de lobby te hebben staan voor gasten. Een dekentje uit Vincent’s auto lag gedrapeerd over haar schoot. Mevrouw Waller zag er zo uit als een broos vogeltje, een ernstig zieke patiënt. “Werk jij verder de boeking af, jongeman?” Nieman keek naar Vincent, “Mevrouw is vermoeid en moet even uitrusten van de lange rit.”

Vincent knikte en gaf één van de sleutelkaarten aan mevrouw Waller's bediende, "Ik kom de andere zo brengen", zei hij.

"Hoeveel nachten?", vroeg de receptioniste, toen Nieman de rolstoel al richting de liften duwde.

"Eén, neem ik aan", zei Vincent snel.

"Allebei op uw naam?"

Vincent knikte. Hij keek toe hoe de vrouw persoonsgegevens van zijn id-kaart overnam.

"Op stap met uw grootmoeder?", vroeg de receptioniste nieuwsgierig.

Vincent besloot haar niet wijzer te maken; "Mijn oma? Ja, ja. We zijn op doorreis. Of... zij, dan. Ik ga vanavond al weg."

:

"Vin, daar ben je dan eindelijk!", klonk de stem van Goof, "Waar de fuck hang jij uit?"

"Tja, in een hotel ergens onder de rook van Oldenburg", antwoordde Vincent. Hij had zich in de lobby in een fauteuil gezet, "Steinerwirt heet het hier".

"Wààr?"

"Duitsland, niet ver van Groningen."

Het bleef even stil, "Soms begrijp ik echt helemaal niets van je, Vin. Hoe kun je nou in één keer verdwijnen? De hemel hangt ramvol satellieten, de bodem zit propvol kabels, maar verwaardigt meneer zich om héél even iets van die moderne technologie te gebruiken? En even iets van zich te laten horen?"

"Sorry, Goof. Het waren... bijzondere omstandigheden."

"Tss... Het lijkt godverdomme wel op die raadselachtige tripjes van je naar België die je toen maakte. Dat mysterieuze neukertje Emmanuelle, of wat het ook was." Vincent begreep opeens weer waarom Goof ook alweer ceo was geworden; hij was altijd al een snelle denker geweest, "Ga me nou niet vertellen dat dit hier mee te maken heeft."

"Dat klopt. Dit heeft daarmee te maken", zuchtte Vincent: waarom zou hij er ook over liegen. "Maar na vanavond is het klaar. Dat beloof ik je!"

Vincent hoorde Vincent in de hoorn zuchten, “Dat is je geraden. Maar goed, het overleg vandaag was geen volledige catastrofe, we liggen nog op koers. Morgenochtend om elf uur, in mijn kantoor, kunnen we dan bijpraten?”

Vincent knikte; “Ik zal zorgen dat ik er ben, Goof!”

:

Mevrouw Waller bleek al in bed te zijn gestopt, toen Vincent de hotelkamer binnen liep. Het dekbed was hoog opgetrokken tot haar kin en ze staaarde naar het plafond. Nieman was even nergens te bekennen. Vincent moest toegeven dat hij daar blij om was; dat mens gaf hem steeds meer de kriebels.

“Daar ben je”, klonk de krassende stem van Waller. Ze zag er wederom nogal zwak en oud uit, in dat grote bed. Vincent vroeg zich af waarom hij zich zo door haar had laten koeioneren door dat verdomde oude besje. Hij kon opeens niet wachten haar definitief vaarwel te zeggen.

“Helemaal geïnstalleerd, zie ik, fijn”, zei Vincent, “Dan rest me niets anders dan jullie beide dames een goede verdere reis te wensen. En voor nu alvast een goede nacht!” Hij bedacht zich dat hij met een beetje geluk kan nog ruim voor middernacht thuis kon zijn als hij nu ging rijden.

“Kom dichterbij, Vincent”, zei mevrouw Waller.

Vincent ging zuchtend op het bed zitten.

Onverwacht verscheen er vanonder het dekbed een leerachtige koude hand die zijn onderarm vast greep, “Blijf deze nacht nog hier bij me!”, klonk haar dringende stem.

Vincent voelde zich ongerust worden, “Oh nee, ik moet morgen alweer op het werk zijn. En bovendien: we hebben maar twee kamers. Voor u en Nieman.”

“De tweede kamer is voor jou, jongeman. Dommerd. Je weet toch wel dat mevrouw Nieman tegenwoordig altijd in mijn kamer de wacht houdt?”

Wat de fuck, dacht Vincent, en hij had opeens een beeld voor zich hoe Nieman elke nacht met een jachtgeweer op schoot in de schommelstoel naast het bed van de oude dame zat, “Maar ik moet

ècht vanavond al terug.”

“Dat hoef je niet”, zei mevrouw Waller, heel beslist, alsof ze een feitelijke constatering deed. Opeens was Vincent bang dat ze hem opnieuw zou manipuleren om hem daarvan ook te overtuigen.

“Ik vraág het je, Vincent”, ging mevrouw Waller door, “Koest maar: ik zal je niet... dwingen! Ik vraag het je alleen maar. Het laatste dat ik van je zal vragen. Deze nacht nog. Het is de nacht. Dan... ben ik het ... bangste.”

Hij keek haar fronsend aan; het was niets voor Igone Waller om zich zo kwetsbaar op te stellen. Er viel hem in dat ze natuurlijk eerder met angst had gesproken over de anderen, of beter: hem. Opeens was hij heel nieuwsgierig: “Voor wie ben je bang?”

Mevrouw Waller schudde haar hoofd en sloot haar ogen.

“Voor wie? Als u dat vertelt zal ik vannacht blijven!”, flapte Vincent er uit. Hij had zich zojuist bedacht dat als hij morgenvroeg maar vroeg genoeg weg ging, nog steeds op tijd op kantoor kon zijn.

Mevrouw Waller draaide haar hoofd naar hem toe, “Charles. Ik heb het over Charles.” Ze glimlachte licht, alsof ze zijn beeld voor ogen haalde.

“Hij? Charles?”, vroeg Vincent opeens ademloos, “Maar hij was toch één van uw, hoe noemde u het, ‘beaus’?”

Mevrouw Waller knikte krachteloos.

“Maar wat is er gebeurd tussen jullie?”

Mevrouw Waller keek hem fronsend aan; “Jongeman, ik heb geen enkele aandrang daarover te vertellen. Het is allemaal al pijnlijk genoeg.”

“Ma-maar...”, haperde Vincent. Hij probeerde zijn gedachten te verzamelen. “Ik-ik dacht dat u het echt had over anderen, niet iemand die u kende.”

Mevrouw Waller keek hem met een koude blik aan.

Vincent stelde de eerste vraag die hem inviel: “Zijn er überhaupt anderen?” Hij moest weer denken aan die dame die in New York voorbij was gelopen, met dat naambordje waarop hij alleen het woord ‘Jive’ had herkend. Hij had het nog nooit met mevrouw Waller over haar gehad.

Het antwoord was kort: “Jongen, wat moet je nog een boel leren! Ach, ach. Maar ja, inderdaad: er zijn anderen.”

:

Toen hij wakker werd, dacht hij heel even dat hij gewoon thuis was in Amsterdam. Heel even voelde hij weer opwinding bij het idee dat hij het bed deelde met Maria. Maar toen hij om zich heen keek, lag er niemand naast zich en was er niet dat prachtige uitzicht de Ertshaven, dat hij vanuit zijn slaapkamer altijd had: hij deed 's nachts nooit de gordijnen dicht. De slaapkamer waar hij nu was, was veel donkerder en voelde bedompt, zoals dat bij hotelkamers zo vaak het geval was. Hij kreunde en draaide zich op zijn rug.

Er kwam geen enkel geluid uit de kamer naast hem, die met een tussendeur verbonden was en hij was ervan overtuigd dat mevrouw Waller daar diep in slaap was. Zelf had hij, voordat hij was gaan slapen, nog enige tijd in de lobby doorgebracht om mailtjes op zijn mobieltje af te handelen. Hij had zelfs nog even met Maria Gutierrez gebeld en haar toestemming gegeven nog een nacht in zijn appartement te bivakkeren. Ten slotte had hij nog even gecontroleerd of alles goed was met mevrouw Waller. Ze lag volledig roerloos in bed en tot zijn verwondering was Nieman gaan liggen op een opgevouwen deken op de vloer; alsof ze haar hondje was. Maar eigenlijk was ze nog minder dan dat...

Opeens hoorde hij het geluid weer. Iets metaligs. Heel voorzichtig sloeg hij het dekbed van zich af en tastte naar het nachtkastje. De haardpook die hij vanuit de lobby had meegenomen lag er nog. Hij had zich belachelijk gevoeld toen hij het ding stiekem bij zich had gestoken, maar aan de andere kant wilde hij... niet volledig weerloos zijn als er inderdaad kwaadwillende... anderen waren. Hij had geen moment gedacht dat hij het echt nodig zou hebben. Opeens draaide de kamerdeur naar binnen open. Dit gebeurt niet echt, dacht Vincent. Maar een moment later verscheen een man, van achteren aangelicht door een nachtlamp in de gang. Hij had donkere kleren aan, alsof hij een professionele inbreker was.

“Wat...”, begon Vincent. De indringer toonde geen enkele schrik of andere emotie toen hij Vincent, zittend op het bed, opmerkte. In plaats

daarvan bewoog hij zich opeens razendsnel zijn kant op. In een reflex ving Vincent de belager op en gebruikte diens eigen vaart om hem over zichzelf heen te slingeren, zoals hij ooit lang geleden had geleerd bij judo. De man smakte op het klein bistrotafeltje dat daar stond en dat werd met een hels gekraak verpletterd.

Die is uitgeschakeld, dacht Vincent hijgend, maar het zelfde moment stond de man alweer overeind. Vincent sprong van het bed en hield de haardpook als bescherming voor zich. De belager leek het ding niet eens te zien en sprong alweer op hem toe. Alweer in een reflex plaatste Vincent een attaque, zoals hij had geleerd in het halve jaar dat hij op schermen had gezeten; ja, hij had veel sporten kort beoefend. Tot zijn verbijstering leek het wel of zijn belager zichzelf doelbewust spietste en de haardpook verdween diep in diens maagstreek. Door het gewicht en de vaart van de man smakte Vincent hard achterwaarts tegen de hotelmuur aan en bleef maar net met moeite overeind. Zelfs nu nog gaf zijn belager het niet op en probeerden zijn graaiende handen zijn keel te vinden.

“Igone, ma belle, ik kom je eindelijk halen!”, gromde de man. Nog steeds was er geen enkele emotie te lezen in zijn gezicht.

Vincent draaide de pook rond in het lijf van de man, en schopte diens standbeen onderuit. Zo kwam opeens diens volle gewicht op de pook te rusten. Vincent voelde hoe het ijzer van de pook ingewanden aan stukken scheurde. Hij kon hem alleen houden door zijn belager dicht tegen zich aan te trekken. De man herhaalde nog steeds dezelfde woorden, maar nu kwam er ook bloed uit zijn mond. Zijn graaiende armen verloren hun kracht, maar nu bewoog hij zijn gezicht nòg dichter naar hem toe. Om hem te bijten, begreep Vincent opeens! In afschuw wierp hij zijn belager van zich af. Die viel hard achterover en raakte met zijn hoofd de hoek van het bureautje dat daar stond. Zijn kaken klapten zo hard dicht, dat Vincent meende dat er wel tanden móesten zijn afgebroken. Niet dat dat veel uitmaakte, want zijn belager zou die toch niet meer nodig hebben.

Hij was dood, morsdood.

Hijgend zakte Vincent op het bed en merkte verwonderd dat het T-shirt doorweekt was van het bloed van de man. Hij zag donkere

vlekken dansen voor zijn ogen en probeerde op adem te komen. Maar op hetzelfde moment werd de tussendeur naar de kamer van mevrouw Waller al met veel lawaai opengesmeten. Een tweede man, ook al weer in donkere kleding, wankelde achterwaarts de kamer in. Achter hem verscheen juffrouw Nieman. Ze had bloed op haar gezicht, handen en op haar kleding en omdat ze een lachwekkende ouderwetse nachtopon, droeg, zag eruit als een krankzinnig geworden huisvrouw in een slechte horrorfilm. Ze merkte Vincent op en zei kort: “Help me”. Meteen daarna pareerde ze een uitval van haar tegenstander als een volleerd bokser en haalde ze zelf met een rechtse uit. Vincent wankelde naar zijn dode tegenstander en trok de haardpook uit zijn lijf. Het ding blonk van het bloed.

Het geluid van een spiegel die aan diggelen ging klonk, en toen Vincent zich omdraaide, zag hij dat hun belager juffrouw Nieman in een hoek gedrongen had en haar een beuk op haar kakement ten beste gaf. Ze zakte groggy onderuit.

Dit is een film: dit is niet waar, dacht Vincent. Hij dwong zichzelf niet meer na te denken, sprong op hen toe en stak met al zijn kracht zijn haardpook naar voren. Zijn schermleraar zou niet enthousiast zijn geweest over de gebrekkige techniek, maar het resultaat was er niet minder om. Hij raakte de aanvaller precies op die zachte plek in de zijkant van zijn nek waar een slagader zit. Vincent trok de pook terug en het bloed spoot uit de wond.

De aanvaller draaide zich naar hem toe, alweer met die wezenloze blik in de ogen, maar op hetzelfde moment plaatste Vincent nóg een attaque. Alweer raakte hij de hals van de man en nu ging die neer als een marionet waarvan de touwtjes waren doorgesneden.

Nieman ving hem op in zijn val, greep zijn hoofd in beide handen vast en maakte een snelle beweging. De misselijkmakende ‘knak’ die Vincent hoorde, zou hem nog tijden lang blijven achtervolgen, dat wist hij nu al.

Nieman liet het lijk achteloos op de vloer vallen en knikte, “We moeten hier weg, nu meteen.”

Vincent keek haar verbijsterd aan en keek toen weer beurtelings naar de twee doden in zijn nog steeds half donkere kamer. Hij had

opeens nóg een beeld voor zich: hoe de receptioniste zijn persoonsgegevens had genoteerd bij het inchecken. Hij voelde opeens hoe de grond onder zijn voeten weg zakte.

“Vincent!”, klonk de dwingende stem van Nieman. Maar het was natuurlijk mevrouw Waller die sprak, “Nu!”

“J-ja”, stamelde hij. En hij begon zich snel aan te kleden.

Hoofdstuk 13

“Hallo...?”, zei Vincent voorzichtig nadat hij de onbekende inkomende oproep had aangenomen op zijn mobieltje. Hij had al een kwartier lang wezenloos zitten uitkijken over de Oostzee op een bankje aan het strand, toen hij was opgeschrikt door een geluid. Een geluidsfragmentje van een manisch lachende Krusty the Clown uit The Simpsons dat hij in een melige bui op zijn mobieltje had geïnstalleerd, maar dat opeens wel heel naargeestig op hem overkwam.

“Herr Vegelij?” klonk een vrouwenstem.

Nu komt het, dacht Vincent, opeens dodelijk vermoeid.

De vrouw stelde zich voor als medewerker van hotel Steinerwirt, “U heeft afgelopen nacht twee kamers bij ons gebruikt? Kamer 203 en 205?”

Vincent zei nog steeds niets, terwijl de gedachten door zijn hoofd stormden. Hij wilde er niet aan denken wat ze daar moesten hebben aangetroffen. In de afgelopen, hoeveel was het... vier uur, dat ze in het holst van de nacht waren gevlucht waren uit Steinerwirt, had hij kapot van de zenuwen achter het stuur van zijn auto gezeten. Achter elke bocht in de weg, meende hij de politieauto's te bespeuren die hun natuurlijk zouden opwachttten. Hoe kon het ook anders? De doden waren natuurlijk allang ontdekt in het hotel door de nachtwaker en die had het signalement van Vincent en het kenteken van zijn auto meteen doorgegeven aan de autoriteiten. En die waren natuurlijk, gezien de ernst van de zaak, aan een klopjacht begonnen.

Maar tot zijn verbazing waren ze nergens staande gehouden. Eén

keer hadden ze een rijdende politieauto gepasseerd en Vincent had zichzelf moeten bedwingen niet meteen de weg af te draaien en een zandweg in te vliegen. Hij had zozegd, zijn Gave op zichzelf moeten gebruiken.

En zo hadden ze probleemloos Hamburg bereikt, waar ze vervolgens, zelfs op dat tijdstip diep in de nacht, in een 'baustelle' waren terecht gekomen. Het traag voortschuiven in een nachtelijke file had Vincent's gemoedsrust niet bepaald geholpen en hij had zich nog kwetsbaarder en blootgesteld gevoeld. Maar uiteindelijk was de file weer opgelost en hadden ze verder gereden, net zo lang tot het niet verder kon en ze op de Oostzee waren gestuit. Het werd licht toen ze uiteindelijk hadden geparkeerd bij alwéér een hotel, heel passend 'Seeblick' geheten. Ze hadden een medewerker van het hotel aangesproken die toevallig de vloer aan het dweilen was en hadden na enige overreding de enige nog beschikbare kamer, een eenpersoonskamer kunnen krijgen. 'Die arme oude oma ook, zo doodvermoeid! We kunnen u niet genoeg bedanken'. Ze hadden zelfs voor elkaar gekregen dat ze pas later die middag hoefden in te checken, als de receptie weer open was.

"Wij hebben helaas moeten constateren dat u de kamers niet in goede staat heeft achtergelaten", klonk de vrouwenstem weer. Vincent schrok bijna op door haar stem, zo erg was hij in beslag genomen door zijn eigen gedachten.

"Ja.. Ja..", bromde hij. Hij snapte niet waarom deze vrouw daar over belden. Het leek hem toch dat na de vondst van twee lijken die ze toch ook moesten hebben aangetroffen, de hele zaak meteen aan de politie was overgedragen.

"Het lijkt erop dat er een... ruzie is geweest? We troffen kapotte meubels aan, een spiegel aan gruzelementen. Bloedsproren."

Vincent bracht verward opnieuw een "Ja..." uit.

"Heeft u gevochten met de verzorgster van uw oma?", vroeg de vrouw, "Het zijn mijn zaken ook niet, maar het is er stevig aan toe gegaan. We kregen zojuist bij het ontbijt ook klachten over lawaai."

Vincent begreep opeens dat hij met precies die veel te dikke vrouw praatte die ook de receptie had bestierd toen hij had ingecheckt; die

iets te nieuwsgierige dame. Maar waarom zei ze niets over de dode lichamen?

“U zult begrijpen dat we de kosten op uw creditcard zullen belasten”, ging de vrouw op zakelijke toon door.

“N-natuurlijk”, zei Vincent snel, “Dat spreekt voor zich. En ja, het was inderdaad een ruzie. Heel vervelend en ik bied mijn verontschuldiging aan.”

Het was duidelijk te horen dat de vrouw aan de andere kant van de lijn afkeurend snoof. Een moment later klonk de ‘klik’ van een verbroken verbinding.

:

“Ga nou godverdomme niet zeggen dat je het wéér niet gaat halen”, was het eerste dat Goof zei, toen de verbinding tot stand kwam. Vincent zag op zijn horloge dat het inmiddels na elfen was. De zon scheen stralend en hij zat op een terras aan alweer zijn derde espresso te nippen, maar voelde zich nog steeds volledig uitgeput.

“Goof...”

“Waar zit je nu weer, dan?”

“Deze keer een flink stuk voorbij Hamburg”, zei Vincent met een diepe zucht, “Luister, Goof. Ik zit in de problemen, grote problemen. Ik wil je wat vragen, maar moet eerst weten of onze lijn veilig is. Dit kan ook... schadelijk zijn voor jou.” Hij doelde er natuurlijk op dat alle vijf de oprichters van GetIt.com vanaf het begin elkaar vrijwel uitsluitend belden en mailden via een specifieke App, ‘Vi-Generator’ geheten. De App was door hun kompaan IJsbrand, zelfverklaard übernerd en meester-codeschrijver, zelf ontwikkeld. En die had het vernoemd naar de Franse uitvinder van het eerste geheimschrift, Blaise de Vigenère geheten, als Vincent het zich goed herinnerde.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn, “Ja”, zei Goof ten slotte weifelend, “Ja, dat is zo, de App werkt gewoon. Maar wat is er aan de hand, man, je laat me nu echt schrikken.”

“Het spijt me echt, Goof. Maar ik moet het weten. Is er iets bekend over een dubbele moord in een zeker hotel Steinerwirt?” Vincent las het volledige adres op van het incheckformulier dat hij nog steeds bij zich droeg.

Goof knalde er een ronkende vloek uit, “Ik ga je niet vragen waarom je dat wilt weten. We zoeken het uit. Ik bel je. Is er nog iets anders waarmee ik je kan helpen?”

“Voor nu niet. We houden contact. En... dank je, Goof!” Opeens had Vincent een brok in zijn keel.

“No problemo, kerel. Pas goed op jezelf!”

:

“Zijn we nog steeds in gevaar?”, vroeg Vincent. Het was avond en ze zaten in het restaurant van het hotel. Alle drie hadden ze de verse asperges besteld, de specialiteit van de dag. Ze zaten aan een klein hoektafeltje, Vincent zodanig dat hij goed zicht had op de hele ruimte. Het nadeel was wel dat hij steeds langs Nieman moest kijken. Haar gezicht was er met enkele pleisters en schaafwonden, nog onaantrekkelijker op geworden. Zonder enige smaak zat ze het eten weg te pakken.

“Wat een vervelend onderwerp voor tijdens het diner”, zei mevrouw Waller, die hem met twinkelende ogen aankeek, “Leren ze de jeugd tegenwoordig niet meer de kunst van het converseren?”

“Ik wil het weten”, drong Vincent aan. Hij dacht eraan hoe hij eerder die middag erop had gestaan dat juffrouw Nieman hen drieën had ingecheckt; hoe dan ook zat hij niet te wachten op telefoontjes de volgende dag. Nieman had uiteindelijk ingestemd en een beduimeld paspoort uit haar handtasje opgediept.

“Dit paspoort is al meer dan tien jaar verlopen”, had de receptioniste gezegd. Ze wilde het paspoort al terug geven en Vincent had gezien dat het Duits was.

“Excuseer me. Ik reis nooit meer naar het buitenland”, had Nieman afwerend gezegd.

“Vooruit dan maar”, had de receptioniste geknord en daarna was te tot Vincent’s tevredenheid begonnen de gegevens over te nemen.

“Of we nog in gevaar zijn? Nee, voorlopig niet, verwacht ik”, zei mevrouw Waller. Heel zorgvuldig sneed ze een stuk asperge af. Ze zag er weer een stuk levendiger uit dan de vorige dagen: dat ze vrijwel de hele dag op bed had gelegen had haar goed gedaan. Vincent voelde zich zelf ook weer iets frisser van een kort dutje in de namiddag in de

kamer die hij erbij had weten te boeken.

“Was het... Charles?”, vroeg Vincent. Hij dacht weer aan wat die aanvaller had gezegd: ‘Igone, ma belle...’

“Oh ja. Hij was het!”, mevrouw Waller klonk verbeterd: “Ik heb meer dan tien jaar onder de radar weten te blijven. Maar hij heeft me toch weer gevonden. Zo gaat het steeds...”

Wat hééft die Charles met toch met deze vrouw? Hij overwoog het te vragen, maar wist dat mevrouw Waller afwijkend zou reageren. Bovendien viel hem opeens een meer dringende vraag voor nu in: “Hoe kan het zijn dat de lijken niet gevonden zijn?” Vincent dacht aan het telefoontje van Goof een uurtje geleden. Hij en IJs hadden al hun informatiekkanalen gebruikt en zelfs de bewakingsbeelden van het hotel gehackt, maar niets gevonden over een mogelijke moord. Het hele akkefietje leek zowaar echt met een sisser af te lopen.

Mevrouw Waller glimlachte: “Is dit een aangenaam diner of een kruisverhoor? Wees toch eens niet zo’n lomperik, jongeman.”

“Beantwoord mijn vraag”, siste Vincent haar toe, “Of moet ik je er aan herinneren dat ik door jou toedoen nu...” Hij ging fluisterend verder: “...bloed aan mijn handen heb.” Het beeld van die belager die daar roerloos op grond lag, met die verdomde haardpook in zijn borst, zou voor eeuwig bij hem blijven.

“Je hoeft niet boos te worden”, zei mevrouw Waller kil, “Bovendien vind ik dat je intelligent genoeg moet zijn om zelf het antwoord te geven.”

Vincent staaarde haar boos aan omdat ze niet gewoon antwoord gaf. Hij beseftte opeens dat hij haar nooit goed begrepen had; dit ouderwetse kreng met die steile denkbeelden. Er viel hem opeens in dat hij het zo vreemd had gevonden dat ze in dat park in Brussel -hoe lang was dat al geleden?- niet eens in dat heerlijk schijnende zonnetje had wilde zitten. Hoe had ze het toen -en ook andere keren- ook alweer gezegd? Ze ‘verkoos de schaduwen’.

“Heeft ... híj het opgeruimd?”, bracht Vincent verbijsterd uit. Opeens snapte hij het: Charles moest... ergens in de buurt zijn geweest om zijn marionetten aan te sturen. Toen hij had gemerkt dat het mis gegaan was, moest hij hebben besloten dat de sporen dienden worden

gewist. Anders zou alles maar veel te veel aandacht trekken en gedoe veroorzaken. En dat was voor iederéén onwenselijk.

“Wat zijn jullie voor mensen?”, bracht Vincent verbijsterd uit.

Mevrouw Waller zei niets en sneed rustig een asperge en een stukje ham aan.

:

‘Niet weer!’, dacht Vincent toen hij wakker werd van een geluid bij de deur. Hij tastte naar het nachtkastje en vond na enig tasten de lichtknop van de lamp. Hij besepte opeens dat hij niet eens een wapen bij zich had. Het idee dat hij opnieuw zou kunnen worden aangevallen midden in de nacht had voordat hij was gaan slapen nog absurd geleken. Daarnaast had hotel Seeblick helaas geen open haard in de lobby...

Hij sprong uit zijn bed en zocht iets ter verdediging. Maar toen hoorde hij een stem: “Vincent!” Het was de toonloze stem van Nieman.

Vloekend stapte Vincent naar de deur en ontgrendelde die; hij was van plan die trekpomp van mevrouw Waller eens even flink de les te lezen.

Nieman stond volledig aangekleed voor zijn deur. Tot zijn verbazing zag hij enkele meters achter haar mevrouw Waller staan. Die keek onrustig om zich heen. “Onraad, Vincent. We moeten nú gaan!”, zei mevrouw Waller met Nieman’s stem.

“Wat de fuck!”, gromde Vincent woedend. Had mevrouw Waller dan niets gehoord van wat hij eerder die avond bij het diner had gezegd? Dat hij nog één nacht bij haar zou blijven? Alleen maar omdat hij zichzelf nog te moe voelde voor een rit van meer dan zes uur terug naar Amsterdam. Maar ook dat morgenvroeg hun wegen definitief zouden scheiden! Hij terug naar het gewone leven en zij... whatever. Misschien had ze het allemaal wel gehoord maar gewoon niet geluisterd.

“Weet je wat? Ik verdom het, stik er maar in”, gromde Vincent en hij sloeg de deur voor beide dames dicht. Hij was net omgedraaid om stram van de woede en frustratie terug te lopen naar het bed, toen de deur achter hem werd ingetrapt. Geschrokken draaide hij zich weer

om.

“Het was geen vraag, Vincent”, zei Nieman in de deuropening.

“Fuck you, oud vals sekreet dat je bent!”, schreeuwde Vincent.

Nieman -nee, mevrouw Waller- haalde onaangedaan haar schouders op. Het zelfde moment voelde Vincent het weer, dat nare onbeschrijflijke nare gevoel, dat hij steeds beter herkende. Alsof een heel specifieke hersenbaan jeukte. ‘Ik moet mevrouw Waller gewoon helpen’, dacht hij vervolgens, ‘die arme vrouw’. En hij begon snel zijn kleren aan te doen. Een paar gedachten die hij net niet kon vatten bleef ergens in zijn hoofd zweven (“Ze doet het wéér!” en “Wat de fuck ben ik aan het ...”), maar toen waren ze opeens weer weg.

Vincent kleepte zich verder aan, greep snel zijn spullen bijeen (wat niet veel was, omdat hij überhaupt niet van plan was geweest te reizen) en liep gehaast richting de dames, die al bij de trap klaar stonden. Snel draafden ze de trap af. Het licht schoot aan in de hal en in een klein optochtje snelden ze langs de receptie naar de hoofduitgang. De deur kon blijkbaar van binnenuit geopend worden. Een moment later liepen ze alle drie al buiten. Vincent ademde de koele avondlucht in en voelde zich iets helderder worden. Alwéér plaagde een gedachte hem. Maar die werd verdrongen door zijn wens om mevrouw Waller te helpen. Hij snelde richting zijn BMW om de achterdeur alvast open te houden voor haar.

De zwenkende koplampen van een naderende auto schrikten hem op. De motor brulde toen het gevaarte de parkeerplaats op denderde en Vincent moest opzij springen om niet geraakt te worden. Tot zijn schrik zag hij dat de auto, een Mercedes, zich nu tussen hem en de beide dames bevond. Drie van de vier de portieren werden vrijwel gelijktijdig opengegooid en er sprongen evenveel personen uit.

“Mevrouw Waller”, riep Vincent, die zich opeens vreselijk ongerust over haar voelde. Zonder aan zichzelf te denken sprong hij toe op één van de mannen die aan zijn zijde uit de auto waren gesprongen. Hij had een pistool in één hand, maar Vincent pakte diens arm en trok hem naar zich toe. Met een kordaatheid die hij niet van zichzelf kende gaf hij de man een zo’n harde kopstoot, dat er ook bij hem sterretjes verschenen. De greep van de man op het pistool verslapte en Vincent

trok het uit zijn hand. Hetzelfde moment schopte Vincent de man van zich af. Hij pakte het pistool beter vast, terwijl de man achterwaarts tegen de Mercedes viel. ‘Dit ben ik helemaal niet!’, viel Vincent in. Maar op hetzelfde moment vuurde hij al, drie keer. De knallen klonken veel lulliger dan in een actiefilm, maar het effect was er niet minder om. Eén kogel raakte de man in zijn linkeroog en de aanblik hiervan was gruwelijk.

Zonder het te merken liet Vincent het pistool uit zijn handen glijden en het viel op het grind...

Hij had daar nog enkele momenten kunnen blijven staan, als hij niet uit zijn trance gewekt werd door gegil. Toen hij opkeek merkte hij dat de overige twee belagers zich op de dames hadden gestort. Vincent rende om de Mercedes heen en zag tot zijn grote schrik dat één van de mannen zojuist allebei de armen van mevrouw Waller greep. Een enorme drang de vrouw te beschermen kreeg vat op hem. Hij rende haar toe en trok haar belager van haar af. Mevrouw Waller wankelde naar achteren, toen ze opeens werd losgelaten en ze viel plompverloren op haar achterste in een bloemperkje. De zwartgeklede man gaf Vincent een harde klap, waardoor hij ook enkele stappen achteruit wankelde. En dat gaf de aanvaller voldoende tijd om een pistool te trekken. Hij zwaaide het naar hem toe. Afwezig merkte Vincent dat mevrouw Waller in de aanblik van het vuurwapen in pure doodsangst gilde.

De gedachte viel hem in dat hij zich op het vuurwapen moest werpen; alles om te voorkomen dat mevrouw geraakt zou kunnen worden door een kogel. Alwéér zweefde ergens een andere gedachte (“Ze wil dat ik mijn leven voor haar opoffer! Wat de fuck!”), maar Vincent kreeg er geen vat op. Voor hij zichzelf kon tegenhouden sprong hij al toe op de belager en wierp hij zich in ware doodsverachting op het pistool. Eén angstige milliseconde wist Vincent zéker dat er een schot zou volgen en dat een kogel zich door zijn lijf zou boren. Maar er gebeurde niets. Blokkeerde het? Was het iets anders? Wat het ook was; Vincent wist dat hij de kans niet kon laten lopen: met zijn vuist verkocht hij zijn aanvaller een harde klap in zijn gezicht. De man wankelde naar achteren en dat moment gebruikte

Vincent om hem het pistool te ontfutselen.

Nu kwam opeens van pas dat Vincent op een zomervakantie in Thailand een zongelakerde middag lang op een schietbaan verschillende wapens had geprobeerd. Hij herkende de veiligheidspal, klikte die om en richtte zijn wapen. “Nee, dit wil ik niet!” en “Die man is weerloos!”: deze gedachten kwamen ergens diep in zijn hoofd op, maar toen drukte hij al af. De kogel raakte de man op de zijkant van zijn hoofd. Een fonteintje bloed ontsprong. Toen zijn lichaam op de grond smakte, was hij al dood...

Vincent staarde verbijsterd naar het lijk en merkte nu pas hoe hij hevig hij hijgde. Er was echter nog steeds geen moment om te verslappen, want de resterende belager had zich blijkbaar ontdaan van juffrouw Nieman en stortte zich nu op mevrouw Waller. Hij trok mevrouw ruw uit het bloemperk omhoog en zij gilde verontwaardigd. Metéén voelde Vincent weer die sterke aandrang haar te helpen en te beschermen.

De belager verkocht mevrouw Waller een harde klap in het gezicht. En op dat moment verdween de aandrang dat mevrouw even plotsklap als die gekomen was. Verward bleef Vincent staan, terwijl hij zag hoe de belager mevrouw Waller ruw naar zich toe trok. Van achteren werd hij aangevallen door juffrouw Nieman, die blijkbaar weer was opgekrabbeld, maar hij liet haar niet los.

‘Ze heeft me niet meer in haar macht’, begreep hij opeens, ‘ze is versuft door die klap en ze heeft haar grip op me verloren!’ Het besef dat hij alwéér was gebruikt, en nu op een echt vreselijke manier, vervulde hem met afschuw en hij moest een aandrang om te kotsen onderdrukken. Afwezig was hij er getuige van hoe de worsteling door ging, maar opeens begreep hij dat het hem niet helemaal meer uit maakte wat er met mevrouw Waller gebeurde: “Laat haar maar in haar eigen sop gaar koken!”, schoot hem in.

Hij merkte dat hij nog steeds de sleutel in zijn broekzak had en begreep opeens wat hij moest doen. Zonder nog na te denken draaide hij zich om en liep snel naar zijn BMW. Niemand hield hem tegen toen hij de deur opende, instapte en de auto startte. Het pistool dat hij nog steeds vast had, legde hij afwezig op de bijrijdersstoel. De koplampen

van zijn auto gingen aan en beschenen de vechtpartij die nog altijd gaande was. Het leek wel een bizarre dans: de man in zwart draaide rond in zijn pogingen om juffrouw Nieman kwijt te raken die op zijn rug was gesprongen, terwijl hij zelf nog steeds mevrouw Waller in een ijzeren houdgreep hield.

Vincent zette de auto in 'Drive' in gaf meteen een flinke dot gas. Zijn auto schoot druistig van zijn plek en de vechtenden moesten opzij springen om niet te worden geschept. Hetzelfde moment was hij hen allemaal al gepasseerd en was hij op weg naar de uitgang. Heel even leek het alsof er iets langs... zijn onderbewuste streek. Het was mevrouw Waller die opnieuw controle zocht, begreep hij meteen en verbeterde hij zich in dat hij zijn eigen fort gesloten moet houden. Het lukte, want er vielen hem geen nieuwe vreemde gedachten in. Niet veel later had hij de weg bereikt en gedachteloos koos de richting Kiel. Alles beter dan hier!

Pas na enkele honderden meters veroorloofde hij zichzelf iets te ontspannen. Hij merkte dat hij bijna 150 kilometer per uur reed en paste de snelheid aan naar de toegestane tachtig. Hij zuchtte en voelde zich opeens heel opgelucht. Het was hem gelukt: hij was ontsnapt aan de greep van Igone Waller!

Hij was vrij! Nu echt! Eindelijk vrij!

Hoofdstuk 14

“Joh, Vinnie Boy. Hoe hangen ze?”

Vincent keek op van het scherm van de laptop, waarop hij achterstallige mail aan het wegwerken was, en zag dat het IJsbrand ‘IJs’ van Wallensteyn was die zijn grote hoofd tussen de deuropening van zijn kantoor door stak. De Chief Intelligence Officer van GetIt. Hij haalde zijn schouders op; “Prima hoor, IJs. En hoe vaart gij?”

IJs had die frons op zijn gezicht die betekende dat hij iets op zijn lever had, “Mag ik even binnen komen?”

Vincent knikte en klapte zijn laptop dicht. IJs drukte omzichtig de deur achter zich dicht en waggelde in zijn bekende gang naar hem toe, een laptop in zijn handen balancerend. Hij zette die neer op het bureau, trok een stoel naderbij en perste zich tussen de leuning ervan. Daarna keek hij samenzweerderig opzij naar Vincent; “Nou, ouwe jongen, ik heb dat gekke akkefietje van jou in Duitsland helemaal kapot heb geresearchd! Benieuwd?”

Vincent knikte driftig. Hij had IJs inderdaad meteen al op de avond toen hij was teruggekeerd uit Duitsland, gevraagd meer onderzoek te doen. Maar hij had niet verwacht dat zijn vriend al binnen een dag resultaat zou hebben!

“Nou, om te beginnen. Kijk hier en huiver”, grijnsde IJs, die het blijkbaar allemaal leuk vond. Het waren donkere en onscherpe bewakingsbeelden en het duurde even voor Vincent herkende dat die waren geschoten van de parkeerplaats voor hotel Steinerwirt: dat hotel bij Oldenburg.

“Het was hele tour om daar aan te komen. Ik zal je dat besparen. Maar deze explosieve *footage* was de moeite meer dan waard”, vertelde IJs met glinsterende ogen van trots.

Zwijgend bekeken ze de beelden. Een auto die bij het hotel aan kwam en twee donker geklede mannen uitspawde, die het hotel in verdwenen. En een tijd later Vincent zelf terwijl hij met de dames vluchtte en nog later opnieuw twee mannen, die niet veel later met twee zware zakken terug keerden.

“Een interessant raadsel. Twee mannen gaan een hotel in, twee lijkenzakken komen er weer uit. Wat is er gebeurd?” IJs glimlachte niet meer en keek Vincent vragend aan.

“Het is beter dat niet te vragen”, fluisterde Vincent.

“*For real?*”, bracht IJs uit en hij keek een beetje verward, “Nou ja, *need to know*-basis, zullen we dan maar zeggen.”

“Inderdaad. Ehh... Mag ik deze... *footage* ook hebben?”, vroeg Vincent ongemakkelijk.

“Ik heb het al naar je toe gestuurd via Vi-Generator”, IJs wuifde met zijn hand.

“Dus dit was het?”, vroeg Vincent.

IJs kon het niet nalaten te grijnzen en zei: “Oh nee! Want dan hebben we Seeblick nog!”

“IJs, je bent een genie!” Vincent meende het. Alhoewel hij op hetzelfde moment angstig was voor wat hij daarvan had gevonden.

IJs opende watervlug wat nieuwe schermen op zijn laptop. “Geen camerabeelden deze keer. Die waren er ook echt niet. Blijkbaar zijn er nog uithoeken op deze aardbol die niet continu gesurveilleerd worden.” Vincent wist niet of hij het nu meende of niet, maar IJs ging al weer, “Maar wat er wel is: een heus politieverlag! Hier heb ik echt wat krochten van het internet voor moeten bezoeken, geloof mij maar!” IJs vertoonde enkele documenten en vertelde ondertussen wat er in stond. Het was een uitgebreid verslag van de dodelijke schietpartij op het parkeerterrein voor het hotel. Een ooggetuige had verslag gedaan over een vechtpartij waarin er ook was geschoten. In het rumoer was er opeens een auto weg gereden, en de ooggetuige meende een Engels automodel te hebben herkend; een Aston Martin

of Rolls Royce of zo. Dit tezamen met de gele kentekenplaat deed vermoeden dat het een Brit was. Hoe dan ook, nadat de auto weg was gereden, waren uiteindelijk twee vrouwen in een gereedstaande Mercedes weg gereden. Ze hadden drie dode mannen op de parkeerplaats achtergelaten. Twee ervan waren gedood door een kogel, van de derde waren de ogen ingedrukt in de kassen, waarna hij klaarblijkelijk was gewurgd.

“Godverdomme”, vloekte Vincent en hij probeerde zich een voorstelling te maken van hoe juffrouw Nieman die laatste aanvaller op die manier had gedood.

“Met deze doden had je ook niets mee te maken zeker?”, vroeg IJs met een opgetrokken wenkbrauw.

“Je las het toch, het was een Brit”, glimlachte Vincent als een boer met kiespijn.

“Vincent, ik ben niet achterlijk. Je rijdt in precies zo’n donkerkleurig slagschip met geel kenteken. Je hebt gewoon mazzel dat die getuige zo slecht is in automerken!”

Vincent besepte dat hij gelijk had. Hij had geboft en nu pas snapte hij waarom hij niet inmiddels politie achter zich aan had zitten. Zijn auto was niet herkend en zijn gegevens waren niet bekend omdat hij zo slim was geweest om erop aan te dringen dat juffrouw Nieman incheckte, en niet hij zelf. De kans was groot dat naar die arme juffrouw Nieman wèl een opsporingsverzoek uitging inmiddels. Hij vroeg zich af waar de twee dames inmiddels waren. En hij was bang dat ze hem zouden opzoeken.

IJs had Vincent zwijgend bestudeerd en zei: “Ik begrijp het al. *Need to know*-basis!” Hij stond en griste de laptop van het bureau, “Laat we wel alleen dit tegen je zeggen, gast. Ik weet niet precies waarin je verzeild bent geraakt, maar zorg maar beter dat je je zaakjes oplost, ja? Ik kan niet bezig blijven om je uit de penarie te halen!”

:

“Je ziet er bedrukt uit, wat is er?”

Het was Goof die dit aan hem vroeg. Ze zaten op een hoek van de bar en het was nog heel rustig in het café. Verderop stond alleen een barman wat glazen te poetsen. Vanavond hadden ze een feestje met

het hele team van GetIt en daarvoor hadden ze dit hele café afgehoord. Blijkbaar hadden alle medewerkers de aanvangstijd alleen maar als streeftijd geïnterpreteerd en had iedereen besloten *fashionably late* te komen.

“Het gaat wel hoor”, zei Vincent moedig.

“Nee, ik zie het aan je. Is het soms omdat Maria er niet bij kan zijn?”

Vincent had Maria zichzelf laten afmelden. Hij had weinig zin gehad in het vooruitzicht om de hele avond op haar te moeten letten.

“Nee, dat is het niet. Het enige is, tja, ik slaap misschien niet zo goed de laatste tijd.”

“Is het die toestand met Emmanuelle? Je Brusselse seksgodin? Of is het soms die gekke episode in Duitsland?”, drong Goof aan.

Vincent keek hem aan. Wat moest hij zeggen? Want ja, dat was het. Het besef dat mevrouw Waller nog steeds leefde, had hem de eerste dagen dat hij was terug gekomen in Nederland vervuld met een sluimerende angst. Wat zou hij doen als ze toch weer contact met hem zou opnemen, of, godbetert, op een gegeven moment voor hem zou opduiken, samen met die vreselijke lakei van haar; Nieman. Hij wilde zo graag die hele episode achter zich laten, weer terug naar normaal gaan. Maar wat als dat hem niet gegeven was?

De angst was de laatste twee weken maar langzaam weggeëbd, toen van mevrouw Waller geen spoor was. Hij had na enige tijd eens heel voorzichtig navraag gaan doen en was er achter gekomen dat haar huis in Castricum verlaten was en door een rentmeesterskantoor in België in de verkoop was gezet. De vogel was dus echt gevlogen. En zo was de angst langzaam gezakt, maar daar was iets anders voor in de plaats gekomen: woede en frustratie.

Hij kon het maar niet vergeten dat mevrouw Waller hem meermalen had gebruikt. Eerst om hem te dwingen met haar te vluchten naar Duitsland, toen om hem twee belagers dood te laten schieten en ten slotte om zich voor haar op te offeren.

Met name dat laatste, dat moment dat hij zich voor dat pistool had geworpen, had al voor veel slapeloze nachten gezorgd. Eindeloos had hij geïjsbeerd door de woonkamer, terwijl Maria zorgeloos en diep had

geslapen. Diverse malen had hij zijn laptop open geklapt om het materiaal te bekijken dat IJs verzameld had. De onscherpe bewakingsbeelden, het proces verbaal van de Duitse politie. En steeds had er een stemmetje in zijn hoofd gezeurd: mevrouw Waller kan hier toch niet mee weggkomen?

En de vorige nacht had hij opeens iets interessants gezien. Het was hem al die voorgaande keren niet opgevallen dat op één van de camerabeelden je in de hoek nèt even verderop aan de straat een andere geparkeerde auto zien staan. Het lichtpuntje van een brandende sigaret bevestigde dat er iemand achter het stuur zat. Eén keer; toen een schaarse auto passeerde, viel er licht op de auto en had Vincent twee dingen gezien: dat het een oude man was die in die auto zat èn... wat het kenteken van de auto was. Had die mysterieuze man de gebeurtenissen gadeslagen? Of misschien zelfs aangestuurd? En was hij dan misschien die Charles waar mevrouw Waller het steeds over had? Het was een fascinerende vraag die hem sindsdien niet meer had verlaten.

“Ja, het heeft daar mee te maken”, klonk de stem van Goof en die bracht Vincent terug bij het heden. Vincent glimlachte schuldig en Goof boog zich naar hem toe en sloeg een arm om zijn schouder, “Vincent, ik hoef je toch niet te vertellen dat we met GetIt in een groeispuur zitten? De ontwikkelingen gaan razendsnel en ik heb je nodig. Wij hebben je nodig! Alle honderd procent. Besef je dan niet dat we merken dat je er sinds Duitsland... er niet helemaal bij bent?”

Vincent keek hem verschikt aan, was dat echt zo goed merkbaar geweest? Hij had het idee dat hij zich aardig herpakt had.

“Vincent, zorg dat je nu je zaakjes op orde krijgt. Zorg dat je dat hoofdstuk in je leven, waar je niets over wilt vertellen, afsluit.”

Vincent begreep wat hij bedoelde en knikte; “Ik ga het afsluiten! Ik beloof het!”

Goof knikte tevreden, klopte op zijn rug en stond op van zijn kruk. Zonder dat Vincent het had gemerkt waren er opeens heel veel collega's binnen gekomen en Goof begroette ze hartelijk.

Vincent hoorde ze nauwelijks. Want in zijn hoofd resoneerde nog steeds die gemaakte belofte.

:

“Vinnie Boy!”

IJs wenkte hem vanuit zijn chaotische kantoor. Het was inmiddels al een paar weken geleden dat Vincent aan Goof had beloofd om zijn leven te beteren. En dat had hij inderdaad geprobeerd: hij had zich ondergedompeld in zijn werk.

“Ik heb wat voor je!”

“Ja, wat?”

IJs grijnsde breed: “Weet je dat ik al dat stiekeme spionagewerk gewoon ontzettend leuk vind? Ik zie het als een uitdaging! Hoeveel kun je te weten komen van achter je computer-schermen? En telkens weer blijf ik mezelf verrassen!”

Vincent liep zijn kantoor in; “Oh ja? Dan heb je zeker steeds minder reden om nog ooit op te staan van je bureau en nog ooit iets te ondernemen.”

“Waarom inderdaad? De wijde wereld ligt hier al voor me”, grijnsde IJs en hij maakte een breed gebaar naar de vier in een waaivorm opgestelde computerschermen.

“Nou, wat heb je uitgevonden dan?”

“Wat niet? Alles!”

Vincent keek hem verbaasd aan. Hij had IJs gewezen op de beelden van die geparkeerde auto, maar had niet verwacht dat hij daar iets mee zou hebben gedaan.

“Als je zo vriendelijk wil zijn de deur even dicht te doen en een stoel aan te schuiven?”

Vincent deed zoals hij vroeg en keek zijn vriend vragend aan.

“Nou. Wat wil je weten?”, grijnsde IJs.

“Gaat het over die auto? Dat kenteken? Heb je daar wat over kunnen vinden?”

IJs kon niet ophouden met grijnzen; “Inderdaad!” Hij ging aan de slag en toverde enkele schermen tevoorschijn, terwijl hij begon te vertellen. Vincent begreep van heel veel zaken niet wat hij bedoelde, maar onderbrak hem niet. Het werd hem al wel duidelijk dat IJs via routes die waarschijnlijk even buitensporig als illegaal waren, ècht de persoonsgegevens bij het kenteken had gevonden: het was een

Zwitsers kenteken en behoorde tot een zeker C.X.C. Roublon de Commenay. Hij woonde in een sjiek penthouse in een plaatsje dat Bottighofen heette, liet IJs daarna ook zien. En al voor Vincent kon vragen, waar dat was, liet IJs hem al zien dat het in Zwitserland aan de Bodensee lag, op maar twee kilometer van de Duitse stad Konstanz.

“Nou?”, vroeg IJs.

Vincent probeerde een antwoord te formuleren: “I-Ik ben overrompeld!”

IJs hing achterover in zijn bureaustoel; “Ik heb alleen geen idee waarom jij belang stelt in die pipo, die Charles Roublon.”

“Charles, is dat zijn voornaam, weet je dat zeker?”, vroeg Vincent ademloos.

“Natuurlijk”, zei IJs.

“Charles de Commenay zal het dan zijn”, fluisterde Vincent met een hoofd vol rondtollende gedachten.

“*Whatever*. Denk je dat hij er iets mee te maken heeft?”

“Mogelijk”, zei Vincent voorzichtig.

“En nu?”

Vincent tikte een keer op de leuning van zijn stoel en stond op; “Helemaal niets. Wat zouden we ook? Dit heb ik allemaal achter me gelaten!”

IJs keek hem bestuderend aan en zei niets.

“Nee, echt!”

“Okay dan.”

Vincent spreidde zijn handen; “Dankjewel, IJs! Maar voor nu weer genoeg James Bond-gedoe, denk ik.” Hij stond op en liep naar de deur, “En zeg maar niets tegen Goof hierover, oké.”

“*Whatever*”, zei IJs alweer en hij haalde zijn schouders op, “Klaar dus?”

“Klaar!”

Hoofdstuk 15

Het was diep in de nacht en Vincent liep met mevrouw Waller over de stoep van een verlaten straat, slechts beschenen door schaarse straatverlichting. Enkele stappen achter hun liep de onmiskenbare juffrouw Nieman. Ze bevonden zich in één van de lommerrijke woonstraten van St. Genesius-Rode, ergens tussen de statige villa van mevrouw Waller en het grote stadspark in, waar Vincent voor het eerst bewust in iemands hoofd geweest was.

Opeens sprong er iemand tevoorschijn vanachter een hoge heg en van schrik stopten ze met lopen. Het was een man volledig gekleed in het zwart en hij zwaaide met een pistool. Zijn vertrokken gezicht verried dat hij hard schreeuwde, maar toch hoorde Vincent niets. En het leek alsof niet alleen al het geluid uit de wereld was verdwenen, maar ook alsof de tijd vertraagde. Een klodder speeksel van hun belager kwam in een perfecte boog zijn kant op. En in dezelfde slow motion richtte hij zijn pistool.

“Hij gaat schieten!”, wist Vincent opeens zeker. Tergend langzaam keek hij opzij richting mevrouw Waller. Op de één of andere manier stond ze opeens een paar meter van hem vandaan, met juffrouw Nieman schuin achter haar. Perfect synchroon vormde hun mond zich in een wrede grijns. Ondanks dat er nog steeds géén geluid was, kwam de opdracht luid en duidelijk binnen: “gooi je in de baan van het schot!”

Tot zijn afgrijzen merkte Vincent dat zijn lichaam onafhankelijk van hem reageerde. Het draaide zich weer richting hun belager en

bewoog zich naar voren. Op hetzelfde moment lichtte de loop van het pistool op en zag Vincent hoe de kogel zich zijn kant uit spoedde. Net als een komeet die hard op weg was zich in de aarde te boren, trok het een spoor van vuur met zich mee.

“Nee, dit kan niet echt gebeuren!”, dacht Vincent in het besef dat de kogel in momenten zijn lijf zou doorboren. En toen opeens verscheurde de knal van het schot de akelige stilte, als de donder die seconden achter de bliksem aan loopt. En op hetzelfde moment leek ook de tijd weer in dezelfde snelheid te gaan. Maar Vincent had nauwelijks gelegenheid te registreren, want op hetzelfde moment raakte de kogel hem, met een kracht die hem verbijsterde en toen...

:

... schoot Vincent overeind in zijn bed. Hij merkte dat hij zwaar hijgde. In paniek keek hij om zich heen en besepte langzaam dat hij gewoon thuis was, in zijn eigen slaapkamer in zijn eigen bed.

“Schat, gaat het wel?” Maria was blijkbaar wakker geworden door hem. Ze legde een hand op zijn arm; “Je zweet helemaal!”

“Niets aan de hand, ga maar weer slapen”, bracht Vincent uit met een krakerige stem. Hij ontweek Maria’s strelende hand, die hem opeens irriteerde en werkte zich overeind uit bed.

“Wat doe je?”, vroeg Maria.

“Even opfrissen. Ga slapen.”

“Bueno querido”, knorde Maria en ze groef haar hoofd dieper in haar kussen.

Vincent liep naar de badkamer en sloot de deur voorzichtig achter zich. Voor de wastafel bekeek hij zijn pafferige gezicht in de spiegel. “Hou je gemak, jongetje Vegelij”, gromde Vincent, zoals Sanne dat tegen hem kon zeggen. De beelden van de droom verschenen opnieuw voor hem en hij kende ze maar al te goed; hij had de afgelopen week zo vaak die zelfde droom gehad. Of zeg maar gerust: nachtmerrie! Het afschuwelijke gevoel dat hij zichzelf in de baan van het schot wierp; zichzelf opofferde voor mevrouw Waller! En die vileine lach van mevrouw Waller toen ze hem dat liet doen! Vincent besepte dat hij zich nooit met haar had moeten inlaten, die slang. Ze had nooit ook maar iets om hem gegeven, had hem alleen in haar web gelokt, zodat ze hem

later kon gebruiken. En Vincent was zo dom geweest om in haar val te lopen!

Vincent gooidde wat water in zijn gezicht en probeerde tot zichzelf te komen. Kon hij zichzelf maar zo manipuleren, zoals hij dat met anderen wel kon! Maar hij kon niet voorkomen hoe de nachtmerrie hem bleef plagen. En opeens kwamen ook de beelden van de bewakingscamera's weer bij hem terug: hoe mevrouw Waller er tóch weer in slaagde haar belagers te overmeesteren en met juffrouw Nieman toch weer had weten te vluchten. De auto die verdween in de donkere nacht...

De gedachte dat mevrouw Waller daar nog steeds ergens was, daarbuiten in de grote boze wereld, kwelde hem. Vincent merkte bij zichzelf dat hij niets liever wilde om die hele vreemde episode met mevrouw Waller af te sluiten, om zijn leven weer op de rit te krijgen. Een leven waarin hij samen met zijn vrienden een succesvolle startup wilde uitbouwen. En een leven waarin zijn speciale charme, zijn 'Gave', zoals mevrouw Waller dat noemde, definitief in de kast bleef. Want, zoals zijn intuïtie hem altijd al had voorspeld, had het hem alleen maar in gevaar gebracht. Hem alleen maar in problemen gebracht.

Vincent keek zichzelf nog steeds aan in de spiegel en bestudeerde zijn wallen. Het zou morgen een zware dag beseft hij, na alwéér een doorwaakte nacht. En dat begon inmiddels behoorlijk op hem te drukken. Het besef begon bij hem in te dalen, dat hij wel probéerde terug te keren naar normaal, maar dat het zo niet ging lukken. Niet terwijl mevrouw Waller nog ergens rondliep en hij elke dag er weer op verdacht kon zijn dat ze opeens weer voor hem zou staan.

De koude rillingen liepen over zijn armen en Vincent beseftte dat hij deze hele toestand niet kon afsluiten. Sterker nog, mevrouw Waller zou dat waarschijnlijk óók niet kunnen. Want zij was op háár beurt nog steeds op de loop voor háár grote vijand, die Charles.

C.X.X. Roublon de Commenay, de naam die IJsbrand voor hem had opgeduikeld uit zijn clandestiene zoekoperatie, viel hem zonder moeite in. Net als de naam van zijn woonplaats, Bottighofen. Vincent vroeg zich af of hij zijn woede niet op hém moest richten, ten slotte

had was Charles blijkbaar de kwade genius achter de beide aanvallen in de Duitse hotels. Maar Charles was niet op hèm uit geweest, maar op Igone Waller; hij had alleen in de weg gestaan. Vincent vroeg zich niet voor het eerste af waarom Charles klaarblijkelijk iets te vereffenen had met Igone. Was hij ook ooit door haar op een haar na de dood ingejaagd?

Vincent begreep opeens dat Charles en hij meer deelden dan hij misschien dacht en op hetzelfde moment viel hem in dat ze elkaar ook konden helpen! Er viel hem een gedachte in en meteen wist hij dat hij het niet kon laten lopen. Hij bekeek zichzelf nogmaals in de spiegel en vond zichzelf er iets beter uit zien. Alsof die hele kleine opening richting een oplossing, die opeens hem was ontstaan, zijn gemoed verlichtte.

Hij draaide zich om en wist opeens zeker dat hij die nacht niet meer zou dromen.

:

Toen Vincent een paar dagen later de werkkamer van IJs binnen liep, moest hij zich inhouden om niet te schrikken. Naast IJs was namelijk ook Goof in de ruimte. Hij zat aan de kleine vergadertafel midden in de ruimte, terwijl IJs zoals altijd in zijn hypersonische bureaustoel zat achter zijn enorme bureau, bestaande uit zeker vijf computerschermen en zeker zoveel computers.

“Goedemiddag, Vin”, zei Goof kalm, “Ga zitten.”

Vincent bromde een begroeting en ging tegenover hem zitten. De gedachten schoten door zijn hoofd; dat Goof hier was, kon maar één ding betekenen. Hij hief zijn handen en probeerde woorden te vinden; “Ik...ik...”

“Je zei dat je het had afgesloten”, klonk Goof’s kalme stem weer.

“Dat het klaar was”, voegde IJs toe.

Vincent keek hen afwisselend verward aan. Wat wisten ze? Wat wilden ze van hem? Heel even overwoog hij bij één van beiden binnen te dringen, om zelf even poolshoogte te nemen. Maar alleen het idee al vervulde hem met afschuw, zoals het dat altijd gedaan had. Ze zouden het merken en hem uitspuwen. Zoals Sjoerd en Sanne gedaan hadden... En nog eens volledig terecht ook!

“We hebben haar trouwens gevonden”, zei IJsbrand heel achteloos.

“Dat mevrouwjtje Waller bedoelt hij”, voegde Goof toe.

“Wa-wat?”, bracht Vincent uit. Hij was oprecht verbaasd. Toen hij een dag eerder IJs had gevraagd of hij in het geheim eens wat spuurwerk kon doen naar de huidige verblijfplaats van mevrouw Waller, had hij meteen aangegeven dat hij weinig illusies moest koesteren. Tijdens dezelfde zoektocht, die de verblijfplaats van Charles de Commenay had opgeleverd, had IJs ook al gezocht naar haar. Maar hij had geen enkel spoor gevonden. Blijkbaar was er iets anders geworden...

“Maar... hoe...”, bracht Vincent uit.

“Nu eens een keer niet via de cyber-aanpak, maar via de menselijke”, zei Goof en nu kon hij zich blijkbaar niet inhouden erbij te grijnzen. “Ik ben maar eens wat gaan rondbellen.”

“Maar, waar naar toe?”

Goof haalde zijn schouders op; “Je hebt me nooit verteld waar dat mevrouwjtje van je woonde, toen ze weer in Nederland zat. Maar ik had niet zoveel moeite te achterhalen waar ze woonde toen je haar nog bezocht in Brussel.”

“Je had het adres in je Outlook-agenda genoteerd”, voegde IJs toe, blijkbaar een beetje schuld bewust omdat dit bewees dat ze in Vincent’s computer hadden rondgeneusd.

“Die villa heet Dominio Sao Vicente, wist je dat Vincent? Vast wel! Alsof ze het naar jou genoemd had! Maar goed, ze woonde destijds niet gek, dat ouwe mensje! Ik kwam na wat belletjes in gesprek met mevrouw Rhijngoud, een oude Vlaamse dame die daar tegenwoordig woont, samen met haar ziekelijke man.” Goof vertelde verder over hoe hij haar heel voorzichtig aan het praten had weten te krijgen. Ja, ze kende mevrouw Waller en haar verzorgster, juffrouw Nieman, wel. Ze hadden voorheen niet eens geweten dat zij de vorige bewoners waren geweest van de villa, tot ze bij hun op de stoep hadden gestaan. Mevrouw Rhijngoud had het ook al zo vreemd gevonden dat ze een zending van een paar dozen voor hun had ontvangen. Ze had de dozen afgegeven en had gedacht dat daarmee de kous af was.

Maar een paar dagen later was er weer aangebeld. Nou was het

alleen juffrouw Nieman geweest die op de stoep gestaan had. Die had haar verteld dat er nog iets ontbrak aan de geretourneerde spullen; waarschijnlijk een wat kleiner poststuk. Mevrouw Rhijngoud was juffrouw Nieman voorgegaan naar de werktafel van haar man, waar het nogal een rommeltje was geworden sinds hij zijn bed niet meer uit kwam.

“Mevrouw Rhijngoud vertelde me dat juffrouw Nieman de werktafel koortsachtig, bijna als een robot had doorgezocht, en uiteindelijk uit een stapel post, een dikke bruine envelop op die inderdaad was geadresseerd aan ‘Mme. Waller’. Mevrouw Rhijngoud vertelde me hoe opgelucht ze was dat het probleem was opgelost, ze voelde zich blijkbaar nogal schuldig dat ze de boekhouding zo had verslonsd sinds haar man ziek was geworden. Ze vertelde dat ze nog had geprobeerd een gesprekje met juffrouw Nieman aan te knopen, maar dat dit bijna niet lukte. Volgens haar was juffrouw Nieman zo autistisch als maar kon, en ze vond haar maar zielig. Daarom probeerde ze extra hard om juffrouw Nieman gerust te stellen. Ze had gevraagd waar ze naar toe gingen, en toen had juffrouw Nieman plompverloren geantwoord dat ze naar Burg Reuland verhuisden.”

Vincent keek Goof verbijsterd aan; als dit waar was had mevrouw Waller toch een steekje laten vallen bij het conditioneren, of was ze gewoon onzorgvuldig geweest; “Weet je het zeker?”

“Ja, Burg Reuland. Mevrouw Rhijngoud vertelde me dat ze zich de plaatsnaam nog goed herinnerde, omdat ze er zelf jaren geleden wel eens in de buurt op vakantie was geweest!”

“Ongelooflijk”, zei Vincent zacht; in het besef dat ze nu ècht mevrouw Waller weer op het spoor waren gekomen.

“Vond ik ook”, zei Goof, “maar wat ik eigenlijk nog ongelooflijker vind, is dat jij er blijkbaar toch nog weer belang aan hecht waar ze uit hangt. Om mijn eerdere vraag te herhalen: had je dat boek niet afgesloten?”

Vincent keek Goof aan, en daarna IJs, en besepte dat het geen zin had om het nog langer te ontkennen. “Nee, ik heb het boek inderdaad niet afgesloten. Nog niet. Niet na wat er gebeurd is.”

“Verdomme Vin”, zei Goof toonloos, “Je weet in welke

stroomversnelling GetIt is gekomen. We hebben je hier nodig. En niet een Vincent op vijftig procent omdat die met zijn gedachten elders is.”

“Nee, we hebben honderd procent nodig”, voegde IJs vrij onnodig toe.

“Honderttien procent misschien wel. Snap je?”, vroeg Goof dringend.

Vincent knikte en verzamelde zijn gedachten; “Ik wil ook heel graag dit alles afsluiten. Maar nog niet nu. Niet nu mevrouw Waller nog vrij loopt.”

Goof boog zich dichterbij; “Wat heb je nodig om dat wèl te bereiken?”

Vincent keek hem verrast aan. Ondanks dat hij Goof goed kende, verbaasde het hem toch nog weer hoe snel zijn vriend kon schakelen.

“Wraak”, fluisterde Vincent.

“Wat zei je?”, drong Goof aan.

“Wraak”, zei Vincent, nu luider. En hij voegde er snel aan toe: “En daarbij heb ik jullie hulp nodig!”

Nu was het de beurt voor zijn vrienden om hem verbaasd aan te kijken. En voordat Vincent zich nog kon bedenken, begon hij te vertellen over het plannetje dat hij de afgelopen dagen had lopen uitknobbelen.

Hoofdstuk 16

Vincent wist meteen dat hij het was, toen hij hem zag komen aanlopen. Vooral omdat hij hem zo duidelijk vóelde; dat bijzondere gevoel van dat er een ‘ander’ in de buurt was.

Het was een gedistingeerde grijsharige heer in een nette colbert met een ruitjesmotief en hieronder zo’n geaffecteerd sjaaltje. Hij droeg leren handschoenen en in één hand had hij een wandelstok vast, en niet voor niets, want hij liep behoorlijk mank. Maar het hele beeld was heel consistent. Hier liep een gepensioneerde grootindustriële, of anders dan toch oude adel; in ieder geval iemand die gewend was in grote welstand te leven en leiding te geven aan anderen, zoveel was duidelijk. Maar Vincent wist dat dit in werkelijkheid een man was die al ruim honderd jaar oud was, iemand die net als hij de Gave had en degene die de laatste decennia Igone Waller had opgejaagd: Charles de Commenay.

Hij verschoof onrustig op zijn stoel en vroeg zich niet voor het eerst af of dit allemaal wel zo’n goed idee was. Het was nog maar bijna twee maanden geleden dat hij dat hotel aan de Oostzee was ontvlucht en aan de greep was ontsnapt van mevrouw Waller. Hij had nog maar net zijn werkzaamheden bij GetIt.com weer opgepakt en voortgegaan met zijn oude leventje, inclusief Maria met wie hij nu al weer een tijdje samenwoonde. Alles was kortom bijna terug naar normaal. Was het echt zo verstandig om dat allemaal weer in de waagschaal te stellen? Maar Vincent beseftte dat hij te laat was om nog terug te keren.

“Meneer Vegelij”, zei De Commenay die lijnrecht op Vincent’s

tafeltje was komen aanlopen, alsof hij hem ook al had herkend, “Wat een genoegen elkaar te treffen.”

Vincent stond schutterig op, maar de man leek niet van zins zijn hand te schudden.

“Wat een... mondaine uitspanning... heeft u gekozen. En dan de locatie, ook heel bijzonder”, glimlachte De Commenay op conversatietoon, terwijl die fronsend een stoel inspecteerde en er zich vervolgens in neerzette, “Wat dacht u? U komt uit Nederland, in Zwitserland, laten we halverwege afspreken? In Duitsland dus?”

“Tja”, zei Vincent, “Het leek me wel... praktisch”. Hij had een gelegenheid gezocht waar ze ongestoord zouden kunnen praten. En zo was hij uitgekomen in Konstanz bij het ‘Constanzer Wirthaus’, dat net buiten het centrum lag, een grote tuin had aan de rivier met uitzicht op de monumentale Alte Rheinbrücke.

“Ach: de jeugd van tegenwoordig is altijd zo praktisch ingesteld”, vond de oude man, “waar is de romantiek en het gevoel voor decorum?”. De man had een gelooid fijn gerimpeld gezicht dat zijn hoge leeftijd verried, maar leek nog zeer fit. Daar kwam bij dat Vincent een heel sterke... aanwezigheid... voelde bij hem; veel sterker als bij mevrouw Waller of die ene dame daar in dat restaurant in New York, die dame met dat ‘Jive’-bordje, van wie hij steeds meer was gaan denken dat ze danslerares of zo moest zijn.

Het gevoel van de ‘Ander’ maakte hem nog angstiger dan hij al was: want waar had hij zich nu weer mee ingelaten? Het was goed denkbaar dat Charles vele malen gevaarlijker was dan mevrouw Waller! ‘Weet je zeker dat dit een goed idee is?’, de vraag die Goof de afgelopen weken hem meermalen had gesteld, bleef maar resoneren.

Een kelner kwam aanlopen om bestellingen op te nemen. De Commenay bestelde een koffie cortado. Vincent een biertje, alsof dat de zenuwen kon bedaren.

“Zo, jonge vriend”, zei De Commenay, die nog steeds die wandelstok van hem vast hield, zelfs nu hij zat. “Normaliter ben ik niet zo in voor dit soort ontmoetingen, maar u noemde een bepaalde naam die mijn aandacht wekte.”

“Igone Waller”, zei Vincent wellicht ten overvloede.

“Igone”, verbeterde De Commenay, “Die achternaam zegt me niet zoveel; die zal ze vast om de zoveel jaar veranderen. Ik ken alleen de naam Martin. Maar aan die voornaam is ze blijkbaar te gehecht.”

“U kent haar vanuit het verleden? Jullie waren vroeger geliefden, begreep ik?” waagde Vincent de vragen te stellen die op zijn lippen brandden.

De Commenay keek hem onderzoekend aan; “We waren een flinke tijd geleden... bevriend. In onze jonge wilde jaren. De mooiste tijd van mijn leven, als ik eerlijk ben. Ik heb het dan natuurlijk over de jaren twintig, het interbellum.”

“Dat is meer dan tachtig jaar geleden”, zei Vincent; zich herinnerend dat hij mevrouw Waller hetzelfde ooit had voorgelegd.

De Commenay glimlachte, “Kom, kom, meneer Vegelij. U bent enige tijd, de ... beschermeling geweest van mijn lieve Igone. U weet van onze... bijzondere eigenschap. Doe u alstublieft niet dommer voor dan u bent.”

Vincent knikte. Natuurlijk had hij hier eerder over gesproken met mevrouw Waller, maar zij was nooit diep op zijn vragen ingegaan. Blijkbaar werden mensen met de Gave minder snel oud en was het zo simpel als dat. Maar hij had nog steeds niet het idee dat dit de volledige waarheid was. Hij besloot het onderwerp te laten rusten en vroeg: “Waarom wilt u mevrouw Waller dood hebben, als u oude geliefden bent?”

De Commenay schudde zijn hoofd, “Ik weet dat het iets van deze tijd is om al je lief en leed open en bloot ten toon te spreiden, maar u zult al hebben begrepen dat ik een man ben van de oude stempel. Ik zwijg over mijn persoonlijke affaires, de belangrijke zaken des levens, de kwesties die het hart beroeren. Mijn... noodlottige geschiedenis met Igone is aan mij en aan mij alleen.”

“Bent u verraden door haar of zo? Bedrogen? Door uw ‘belle’?”, drong Vincent aan, het laatste woord met zijn handen voorzien van aanhalingstekens.

De Commenay hief een behandschoende hand, “Hier moet ik u stoppen. Ik ben absoluut niet hier gekomen om te worden uitgehoord.”

Vincent voelde zich boos worden, “Ook niet als ik u ervan beschuldig dat u twee keer... marionetten van u op ons af hebt gestuurd om ons te pakken... of misschien wel te doden. Of bent u soms een sadistisch spelletje aan het spelen met haar? Haar steeds grijpen, maar nooit doorbijten?”

De oude man toonde een superieur glimlachje; “U begrijpt dat ik in alle omstandigheden uw aantijging in alle toonaarden zal ontkennen. Begrijpt u in ieder alstublieft dat ik tot op heden ook geen enkele reden heb gehad om in welk opzicht dan ook ú als tegenstander te beschouwen.”

Vincent knikte nadenkend. De subtiele bedreiging was hem niet ontgaan.

De geladen sfeer werd verbroken door de kelner die de bestellingen kwam brengen. De koffie cortado leek op een cappuccino en werd geserveerd in een dik glas. Vincent kreeg een Constanzer Helles in een hoog glas op een voet. Hij nam er meteen een grote slok uit. Het viel hem op dat De Commenay alleen maar hele kleine slokjes uit zijn glas nam. Hij fronste, alsof de kwaliteit hem niet kon bekoren en zette het glas weer weg.

“Weet u, ik vind het bijzonder dat u uit zichzelf contact met me opgenomen heeft en me heeft willen ontmoeten. Velen in... uw situatie... zouden ervoor verkiezen uit mijn buurt te blijven”, zei De Commenay op conversatietoon.

Vincent vroeg zich af hoe hij deze uitspraak nou weer moest interpreteren. Zijn situatie? Zijn situatie met mevrouw Waller bedoelde hij? Of iemand die niet als hij De Gave had? Vincent had opnieuw het nare gevoel dat hij het allemaal niet goed begreep; dat er puzzelstukjes waren die nog ontbraken.

“Iemand in mijn situatie?”, vroeg Vincent voorzichtig.

De afkeuring was duidelijk in De Commenay's gezicht te lezen. “Ik moet nog duidelijker zijn, merk ik. Igone had het altijd over ‘*Luciden*’, hopelijk zegt u dat iets?”

Vincent knikte en opnieuw stormden de vragen door zijn hoofd. Bedoelde hij nou dat *Luciden* normaliter liever uit elkaar buurt bleven? Zoals mevrouw Waller ook altijd ‘de anderen’ gevreesd had?

Vincent kon niet ontkennen dat het helemaal aansloot bij zijn eigen intuïtie, maar hij had gedacht dat dit alleen iets van hem zelf was. Als het een algemeen beginsel was, begreep hij niet goed waarom...

“Ik zie dat Igone je minder heeft verteld dan ik gedacht had”, zei De Commenay en Vincent had het gevoel dat hij alweer een paar treden in diens achting was gedaald. De Commenay maakte een wegzuivend gebaar, “Het maakt ook niet uit. Ik stel geen enkele belangstelling in u. Ik leef mijn leven het liefst in afzondering en rust. En zonder arrogant te klinken; ik heb dat ook allemaal niet nodig.”

Vincent vroeg zich af wat De Commenay daar nou weer mee bedoelde, met ‘dat’. Hij verbeet zich om hoe onwetend hij blijkbaar was en hij zocht naar een manier om het initiatief in het gesprek weer in handen te krijgen. “Maar goed, om terug te komen op mevrouw Waller, ik zou ...”, begon hij.

De Commenay hief een hand, “Houdt u alsjeblieft op te praten. Laat me u eerst een vraag stelen, eentje maar. Want dat ik het enige wat me interesseert.”

Vincent knikte.

De Commenay nam opnieuw een heel klein sipje van zijn cortado, maar zette het meteen weer met een zuinig gezicht weg.

Vincent voelde zich bijna opgelaten dat hij zijn biertje al half op had en onderdrukte de neiging een slok te nemen.

Ten slotte zei De Commenay: “Waarom bent u hier naar toe gekomen om het met mij over Igone te praten? Wat wilt u van me?”

Vincent boog zich naar voren en zei: “Ik heb een aanbod voor u!”

De Commenay lachte dun, bijna alsof hij al wist wat Vincent ging zeggen; “Ik luister...”

Hoofdstuk 17

“Daar ben je”, was het eerste wat mevrouw Waller zei toen hij de kamer binnen kwam, “Ik moet toegeven dat ik niet meer had gedacht je ooit nog te zien!”

Vincent’s ogen moesten wennen aan het schaarse licht in de kamer voor hij zag dat mevrouw Waller diep weggezakt zat in een fauteuil in de hoek van de kamer. Ze had een dekentje over haar schoot en zag er klein en kwetsbaar uit: eerder een oud omaatje dan het kwaadaardige secreet dat hij inmiddels kende.

Vincent merkte dat juffrouw Nieman achter hem de kamer binnen kwam. Net als alle vorige keren had ze bij de voordeur klaar gestaan toen hij was gearriveerd. Vincent kon zijn verbazing niet onderdrukken over de woning waar hij was zojuist was binnen gestapt. Mevrouw Waller had hij steeds getroffen in woningen die heel erg op elkaar leken: ruime vrijstaande villa’s, het liefst uit begin vorige eeuw, gelegen in lommerrijke buitenwijken van grote steden. Maar deze woning was geheel anders. Ten eerste was het diep in de Belgische Ardennen gelegen, ver weg van alles. En ten tweede was het geen villa waar ze woonde; het was niet eens een vrijstaande woning. De woning van mevrouw Waller was onderdeel van een ‘familienhaus’, een wooncomplex dat in meerdere eenheden opgesplitst was. En het interieur ademde met het vele hout en de bloembakken voor de ramen een landelijke, kneuterige sfeer die Vincent helemaal niet vond passen bij de elite mevrouw Waller.

“Wat een fijne woning heeft u hier, mevrouw Waller. Ik vind het

heel fijn om hier eens te zijn”, loog Vincent. De gedachte viel hem in dat mevrouw Waller leek op een gewond dier dat zich zo diep mogelijk had teruggetrokken.

Ze bekeek hem vanuit de kolossale fauteuil naast de haard, waarin ze diep was weggezonden, en net als in Brussel leek ze er door te worden opgeslokt. Op boze toon beet ze hem toe: “Hou op, jongeman, met je ridicule toneelstukje. Vertel liever waarom je hier eigenlijk bent.” Het viel Vincent op dat ze er ouder uit zag; en zwakker. De laatste maanden waren overduidelijk zwaar voor haar geweest.

“Ik heb contact met u opgenomen, omdat ik u nog één keer wilde spreken”, zei Vincent. Hij ging zonder toestemming te vragen zitten in de enige vrije andere fauteuil in de kamer. Nieman bleef intussen staan naast de deur, als de wachthond die ze natuurlijk ook was. Het was Vincent opgevallen dat haar neus een beetje scheef stond; zij had blijkbaar de schermutselingen in de Duitse Hotels niet ongeschonden doorstaan. Hij vroeg zich af waarom juffrouw Nieman niet door mevrouw Waller naar een arts was gestuurd om die neus weer recht te zetten. Interesseerde het haar niet? Of was het haar niet eens opgevallen?

Mevrouw Waller glimlachte dun; “Ben je niet bang dat ik je niet opnieuw... overneem?”

Vincent moet lachen, “Dat is zelfs voor u wel heel recht voor de raap! Maar het antwoord is: nee. Ik heb óók geleerd van de laatste ontmoeting.” Hij sprak de waarheid: die allerlaatste keer, toen hij bij hotel Seeblick was weggereden, had mevrouw Waller voor het laatst geprobeerd hem... geestelijk te verkrachten. Maar toen was het hem voor het eerst gelukt zijn ‘fort intact te houden’, zoals hij het noemde.

Hij had later geprobeerd de situatie te herhalen met Maria Gutierrez. Zij was inmiddels met hem gaan samenwonen in Amsterdam: dat was gewoon het handigste, omdat Maria nog steeds niet helemaal goed geconditioneerd was en Vincent nog dagelijks werk aan haar had. Hij had in speciale oefeningen de rollen omgedraaid, door Maria instructies te geven hoe ze haar fort moest bewaken en vervolgens zelf te proberen of het hem nog lukte binnen te komen. Natuurlijk had hij voor de zekerheid een zijdeurtje gecreëerd, voor als

ze onverhoopt hier in zou slagen, maar dat had hij nooit hoeven te gebruiken. Toch hadden de oefeningen hem veel geleerd over hoe het precies werkte. Hoe iemand een ander kon binnen dringen en hoe je dat kon voorkomen. Het had iets te maken met afstemmen op een golflengte, zoals een radio. De beste manier om iemand buiten te houden was eenvoudigweg meteen van golflengte te wijzigen.

“Sta je me toe het eens te proberen?”, vroeg mevrouw Waller.

Vincent maakte een handbeweging; “Je gaat je gang maar”. Daarna zei hij tegen mevrouw Nieman, alsof ze een kelner was, “Een glas koud water graag.” Hij was nog niet uitgesproken of hij voelde ... iets glijden, bewegen, die jeuk in een zenuwbaan in zijn hersenen. Meteen deed hij wat hij zo vaak geoefend had en meteen vervloog dat vreemde gevoel. Hij keek naar mevrouw Waller en zag tot zijn genoegen dat ze haar verbazing blijkbaar niet geheel kon verbergen.

“U ziet dat ik niet stil heb gezeten”, zei Vincent glimlachend. Mevrouw Waller keek hem met een boze blik aan en alwèèr merkte Vincent dat ze het probeerde. Sneller nu, dringender. Nog resoluter dan de vorige keer sloot hij zijn fort.

“Alstublieft, mevrouw Waller, bespaar u toch de moeite. En laat nu eindelijk juffrouw Nieman eens mijn drankje halen. Zo gaat u toch niet met gasten om.”

Het duurde heel even voor mevrouw Waller zich herpakte; “Natuurlijk.”

Nieman zette zich eindelijk in beweging en liep de kamer uit.

“Nou, ter zake dan maar. Waarom ben je hier, Vincent?”, vroeg mevrouw Waller, “En hoe heb je me überhaupt gevonden?”

Vincent haalde zijn schouders op. Hij had geen enkele aandrang om erover te vertellen hoe hij haar met de hulp van Goof en IJs had gevonden. Dat was zelfs toen ze de plaatsnaam Burg Reuland wisten, nog niet eens zo heel makkelijk geweest. Maar uiteindelijk was het IJs gelukt om (op de bekende onnavolgbaar en volstrekt illegale wijze) enkele bevolkingsregisters ingedoken. Er bleek maar één nieuwe bewoner in Burg Reuland ingeschreven in de laatste maanden en die persoon beantwoorde perfect aan wat ze zochten: een oudere dame met haar verzorgster *schuine streep* gezelschapsdame.

“Dominio Sao Vicente”, zuchtte mevrouw Waller teleurgesteld, alsof ze zijn gedachten kon lezen, “Dat moet het zijn geweest. Ik wist dat het een vergissing was daar terug te keren, hoe kort ook.”

Vincent zei niets.

“Hoe ironisch ook: het huis dat jouw naam draagt. Maar maak je geen illusies jongeman, dat was niets meer dan een opvallend toeval.”

Vincent knikte. Hij beseftte dat ze hem dat eerder verteld had, op één van die avonden in de begintijd dat hij haar daar had bezocht. Ze had er nadenkend bij gezegd dat de naam Vincent haar wél ergens anders aan had doen denken. Vincent had toen al geweten van mevrouw Waller dat ze in haar ‘schaarse vrije tijd’, zoals ze het noemde, wel eens de geschiedenisboeken in dook om op zoek te gaan naar soortgenoten; andere ‘Luciden’, zoals zij het noemde. Zoals Vincent ook al wist, meden verreweg de meeste Luciden de schijnwerpers en dat was waarom er op het eerste oog maar weinig opvallende gevallen waren. Maar mevrouw Waller wist natuurlijk wel precies waar ze naar moest zoeken en had een aantal klinkende voorbeelden van vermeende andere Luciden. En ten slotte had ze zich herinnerd waarom die naam Vincent haar iets zei.

:

“Ik heb het”, zei mevrouw Waller bijna opgewonden. “Een zevende-eeuwse graaf, Madelgarius geheten, hij is het!” Ze vertelde over dat hij naar verluidt een afstammeling van de Merovingiërs, het vroegste Franse koninklijk geslacht. Hij had op latere leeftijd een abdij gesticht, Hautmont geheten, en had zijn Gave gebruikt om grote groepen mensen te begeisteren. Als een soort overstuurde ‘Vincent Charme Nudge’. Maar dat was uiteindelijk vreselijk mis gegaan.

“Een klassiek geval van verkeerde conditionering, zelfoverschatting en zelfverheerlijking, waar ik zo veel voorbeelden van gezien heb”, zei mevrouw Waller, “Al die arme gelovigen waren zulke extreem devote volgelingen van Madelgarius geworden, dat ze vervolgens elkaar de haren in vlogen. Stomweg omdat ze dachten dat ze elkaar in de weg zaten bij het vereren van hun heilige.”

“Wat is er gebeurd dan?”, vroeg Vincent.

“Er brak een ruzie uit en die ontspoorde volledig. Er vielen

honderden doden, de abdij ging volledig in vlammen op en Madelgarius wist maar ternauwernood het inferno te ontvluchten. Hij bracht de rest van zijn leven in afzondering door op een afgelegen landgoed.”

“Maar wat is nou de link met mijn naam?”

“Heb ik dat nog niet verteld. Hij noemde zich als kloosterling Sint Vincentius, natuurlijk. Sint Vincent, begrijp je?”

:

“Je hebt nog steeds mijn vraag niet beantwoord”, bracht mevrouw Waller hem terug naar het heden. Ze nam een klein glaasje portwijn aan van Nieman. Pas daarna kreeg Vincent zijn glaasje water. De prioriteiten kunnen maar duidelijk zijn, bedacht Vincent zich.

“Wat ik hier doe?”, glimlachte hij, “Ik wilde u graag nog een laatste keer zien en spreken; dat zei ik toch al?”

“Dat is het niet!”, beet mevrouw Waller hem geïrriteerd toe. Ze leek Vincent opeens gespannen. Het zinde de vrouw niets dat ze niet de teugels in handen had; dat hij de controle had overgenomen.

“Weet u, ik ben gefascineerd door uw geschiedenis met Charles. Hoe noemde u hem? Uw ‘beau’? Waren jullie verliefd in jullie jonge jaren? In de jaren ’20? Toen moeten jullie, wat... eind twintigers, vroege dertigers, geweest zijn? Ik kan er maar niet achter komen wat er toch gebeurd is tussen jullie.”

Mevrouw Waller keek hem boos aan; “Dat zul je van mij niet horen, jongeman, daar heb ik geen enkele aandrang toe. Daar heb je niets mee te maken.”

Vincent boog zich naar voren en beet haar toe: “Oh, wel zeker heb ik daar wat mee te maken! Ik ben er midden in terecht gekomen! Moet ik u er aan herinneren dat ik een belager heb moeten dood slaan in Oldenburg? Tweé personen heb doodgeschoten in dat hotel bij Kiel?”

Mevrouw Waller schudde niet-begrijpend het hoofd; “Allen slechts... instrumenten... van Charles. Niet meer dan dat. Is dat ècht waar je mee zit?”

“En of ik daar mee zit”, viel Vincent uit, “Dat waren mensen van vlees en bloed. Misschien toen inmiddels niet meer, omdat ze door Charles waren... hoe zei u het... uitgebeend, tot alleen een lege huls

over was... Maar dan nog!”

Mevrouw Waller schudde nukkig haar hoofd.

Vincent ging nog verder naar voren zitten, “Daar komt bij, mevrouw Waller. U heeft me gebruikt, meerdere keren, en daarvoor heb ik u nog steeds niet vergeven. Al zeker niet die laatste keer, toen u mezelf mijn leven liet opofferen voor u.”

Mevrouw Waller keek met aan met ogen die brandden van haat, “Je leeft toch nog?”

“Dat is niet mijn punt!”, bracht Vincent heftig uit.

Mevrouw Waller staarde hem woedend aan: “Wat wil je dan, zeg het dan! Wraak nemen? Me te lijf gaan? Juffrouw Nieman zal dat voorkomen.”

Vincent schudde zijn hoofd. “Ik zal u niet te lijf gaan. Maar iemand anders wel! Iemand die ik heb gesproken over uw noodlottige affaire van lang vervlogen tijden.”

Mevrouw Waller staarde hem nog steeds aan, zonder ook maar en deed zichtbaar moeite hem te volgen. Toen werd ze opeens bleek. “Nee, dat heb je niet...”

Vincent knikte. “Charles. Ik heb hem gesproken in zijn woonplaats Konstanz; wist u dat hij daar woonde? Een zeer beschaafde heer, en allervriendelijkst. Maak u zelf geen illusies: hij heeft deze keer een klein leger verzameld. En hij lijkt u deze keer niet opnieuw te willen laten ontsnappen. U maakt geen schijn van kans.” Met deze woorden dronk Vincent zijn glas water leeg en klopte op de leuning van zijn fauteuil. “Het was leuk u nog een keer gesproken te hebben.”

Mevrouw Waller keek hem met een blik aan die kon doden. Vincent merkte dat juffrouw Nieman haar spieren aanspande en haar vuisten had gebald. Heel even was Vincent bang dat de lakei van Waller hem zou aanvallen, hier en nu. Maar toen zag hij hoe de vrouw verslapte en dat mevrouw Waller het hoofd boog.

“Je weet niet wat je doet, domme, domme jongen”, fluisterde mevrouw Waller toen ze weer op keek. Ze zag er opeens dodelijk vermoeid uit en maakte een beweging met haar hand alsof ze een vlieg weg joeg.

Dat was het teken voor Vincent om zich om te draaien en naar de

voordeur te lopen. Hij wist toen al dat dit de laatste keer was dat hij mevrouw Waller in levende lijve zou zien.

:

Want hij had geen woord gelogen over Charles...

Hoofdstuk 18

Toen Vincent in zijn auto stapte, voelde hij opeens heel sterk de aanwezigheid van iemand anders; een andere ‘Lucide’, zoals mevrouw Waller het zou zeggen. Hij keek van achter het stuur om zich heen. De straat leek echter verlaten; niets wees op de aanwezigheid van Charles de Commenay en zijn marionettenleger. Maar ze waren er wel degelijk, daarvan was hij overtuigd. Hij startte de auto en de koplampen lichtten op. Ook terwijl hij de straat uitreed, merkte hij nergens enige onregelmatigheid op. Maar opeens viel zijn oog op precies die zelfde auto als die dicht bij hotel Seeblick geparkeerd had gestaan. Het licht van zijn koplampen vielen een moment op de enige inzittende en het was onmiskenbaar die oude heer die hij in Konstanz had ontmoet. Knikte Charles de Commenay hem heel even kort toe? Vincent kon het niet zeggen. En niet veel later volgde al een bocht in de weg en was het moment vervlogen.

Vincent naderde de afslag richting Oudler en de hoofdweg, maar ging de andere richting op en hij reed een steile straat in waar de gebouwen dicht aan de weg stonden. Nog geen honderd meter verderop zag hij het voor hem bekende zwarte busje staan. Hij parkeerde er achter en toen hij uit stapte, ging de achterdeur van het busje al open.

“Haast je”, siste Goof hem toe, “De voorstelling staat op het punt te beginnen.”

Vincent klom achter Goof het busje in en sloot snel de deur achter zich. Het interieur leek wel rechtstreeks voortgekomen uit een

spionagefilm: een lang werkblad stond vol met computers en beeldschermen. IJs had zijn forse lijf in de bureaustoel geperst die het verst voorin de voormalige laadruimte stond. Hij had een koptelefoon op zijn hoofd en zijn dikke korte vingers ratelden over een toetsenbord.

“Ga zitten”, zei Goof, die zelf de middelste bureaustoel in beslag nam en ook een koptelefoon opzette. Vincent volgde zijn voorbeeld en liet meteen zijn blik gaan over de schermen voor hem. Die toonden allemaal beelden vanuit verschillende plekken in de woning van mevrouw Waller.

Vincent had gelogen toen hij tegen mevrouw Waller had laten voorkomen dat hij pas net in Burg Reuland was aangekomen en haar woning voor het eerst zag. De waarheid was dat hij, Govert en IJsbrand al enkele dagen hier in Burg Reuland waren om deze dag voor te bereiden. Toen mevrouw Waller en juffrouw Nieman op een avond uit eten waren gegaan, hadden IJs en Vincent zelfs ingebroken in haar woning. IJsbrand had de woning gevuld met de nieuwste technische snufjes op het gebied van af luisterapparatuur en camera’s, terwijl Vincent de woning grondig had doorzocht. Onderin de kledingkast in haar slaapkamer had hij een bundel van wel twintig samengebonden opschrijfboekjes gevonden. Het bleken dagboeken te zijn en in een opwelling had Vincent ze met zich meegenomen. Govert had hem er na afloop om vervloekt: “Hoe kun je nou zo onvoorzichtig zijn? Wat nou als je mevrouw tje er achter komt? Je zet de hele missie op zijn spel, lul!”

Vincent had zich natuurlijk verontschuldigd en was er van doordrongen dat Goof natuurlijk gelijk had, maar wist ook dat hij niet anders had gekund: zijn nieuwsgierigheid was gewoon te groot geweest.

“Nog weinig actie”, rapporteerde IJs, zonder zijn ogen voor maar een moment van de schermen te halen.

“Ze zijn aan de keukentafel gaan zitten; dat oude vel en haar verzorgster”, voegde Goof toe.

Vincent moest glimlachen om die typering en herinnerde zich hoe hij Goof en IJs op een avond had gevraagd hem te helpen. Het was

geweest kort na zijn tripje naar Konstanz. Ze hadden bij hem thuis gezeten, terwijl Maria in de keuken bezig was geweest. Ze kon uitstekend koken, had Vincent gemerkt; daar had hij haar zelfs helemaal niet voor moeten conditioneren.

:

“Eindelijk komen we achter de identiteit van je Brusselse deerne Emmanuelle”, zei Goof glimlachend.

“Is het toevallig één van deze twee?”, vroeg IJs. Hij klapte zijn onafscheidelijke laptop open en toonde een korrelig beeld dat was gemaakt door een bewakingscamera in de receptie hotel Steinerwirt: van Vincent zelf was alleen een deel van zijn lijf te zien, maar mevrouw Waller in die gekke rolstoel en juffrouw Nieman daar achter waren vol in beeld.

“Dat lijkt me toch niet. Maar zelfs als het wel zo is; laten we dan toch aannemen dat het dan die vrouw is achter die rolstoel”, zei Goof meteen, “Ze oogt alleen wel erg saai en oud, Vince!”

“Ze doet me denken aan *Rain Man*”, zei IJs, die naast al het andere ook een wandelende filmencyclopedie was.

“Exact”, riep Goof uit.

“Het gaat om de vrouw in de rolstoel”, zei Vincent.

“Wat de fuck, Vince!”, bracht Goof uit, “Gadverdamme!”

Vince haalde zijn schouders op.

Goof schudde verbijsterd zijn hoofd en trok een vies gezicht, “Dus dat *oude vel* daar nodigde je steeds uit in Brussel en was de reden voor die bizarre schietpartij in Kiel. On-fokking-gelooflijk, man.”

IJs trok zijn laptop bij, “Maar waar heb je ons nu voor nodig? Gaat dat ook om haar?”

Vincent keek afwisselend IJs en Goof, zijn medestrijders bij GetIt.com en beste vrienden, lang aan en zei: “Die vrouw in die rolstoel heet Igone Waller en ik wil haar dood!”

“Wat de f...”, barstte Goof alweer uit, maar Vincent onderbrak hem snel:

“Ik ga haar niet vermoorden. En ik vraag dat ook niet aan jullie. Ik heb iemand anders op haar spoor gezet die dat gaat doen...”

“Zeker die man uit Konstanz”, knikte IJs. Zijn verstand was soms

nog sneller dan dat van Goof.

Vincent knikte, “Ik wil zéker weten dat ze dood gaat. Ik wil het met eigen ogen zien.”

Goof masseerde zijn oogleden, “Een wraakactie dus.”

“Nee”, antwoordde Vincent meteen, “Een afsluiting!” Hij boog zich naar Goof, “Ik wil deze hele bizarre episode achter me laten. Weer verder gaan met mijn leven. Samen met jullie GetIt nog groter maken! Maar dan moet ik eerst dit boek kunnen afsluiten.”

Goof knikte; “Ik help je. En IJs ook, dat weet ik zeker. We hebben één voorwaarde: je moet beloven dat het hierna klaar is.”

Vincent knikte: “Dat belof ik”.

:

“Kun je horen wat ze zeggen?”, vroeg Vincent, hier en nu in het busje dat ze speciaal voor dit doel voor veel geld hadden laten inrichten met de modernste apparatuur.

IJs hief een vinger en een moment later hoorden ze geluid in hun koptelefoon. Het was de verbazingwekkend helder klinkende stem van mevrouw Waller: “Tja, hier zitten we dan, juffrouw Nieman. Hoe lang zijn we samen geweest, bijna vijftig jaar?”

Vincent zag op een scherm dat Nieman bewegingloos tegenover mevrouw Waller zat en niet eens met haar ogen knipperde. Dat mevrouw Waller blijkbaar een gesprek met haar wilde voeren, was even absurd, als met jezelf proberen te praten.

Mevrouw Waller knikte met haar hoofd, “Ik geloof warempel dat het dit jaar wel eens vijftig jaar kan zijn. Maar helaas zullen we ons jubileum niet kunnen vieren. Onze tijd is over... Dat stemt me droevig, Melanie, en weemoedig. Mag ik je bij je voornaam noemen, trouwens? Vast wel toch, we hebben al zoveel samen meegemaakt?”

Nog steeds reageerde Nieman in het geheel niet en was haar gezicht emotioneel. De hele scene begon steeds trekken van een absurd toneelstukje te krijgen.

“Je moet weten dat ik altijd van hem gehouden heb, Melanie”, zei mevrouw Waller weer en er was een duidelijke trilling in haar stem te horen. Toen Vincent beter op het scherm keek zag hij tot zijn afgrijzen dat de oude vrouw zachtjes aan het huilen was.

“Charles was altijd al mijn enige ware, Melanie, dat snap je toch wel?”, ging mevrouw Waller door, “Wat ik hem heb aangedaan was onvergeeflijk. Mijn arme *beau*, mijn mooie mannetje.” Mevrouw Waller snikte vochtig en drukte een kanten zakdoekje tegen haar ogen. Daarna snoot ze haar neus, “Maar ik was misleid, Melanie. Zo vreselijk en wreed misleid! Ach, wat heb ik mijn *beau* aangedaan, dat is vreselijk...” Ze hilde stilletjes en krachteloos.

Vincent voelde en por in zijn zij en merkte dat Goof hem verbijsterd aan keek; “En jij wilt dit lieve oude dametje dood? Dat arme mensje is een zielig oud wrak! Ik heb *médelijden* met haar...”

“Zo lief is ze niet!”, beet Vincent hem toe, maar hij besepte dat hij zelf ook begon te twijfelen. Was die haat van hem niet overdreven geweest? Mevrouw Waller had hem toch ook voortgeholpen door hem meer te leren over zijn Gave? Natuurlijk; hij was betrokken geraakt in twee bittere gevechten, maar daar had ze toch ook niet zelf om gevraagd? Tegelijkertijd wist hij maar al te goed dat mevrouw Waller hem doelbewust gebruikt had om zichzelf te beschermen.

Een hard geluid deed Vincent opschrikken uit zijn verwarde gedachten en toen hij opkeek naar de schermen zag hij dat er opeens veel meer mensen in de keuken stonden; ze waren met veel geweld door de deur naar de woonkamer gekomen, die nu los in de hengsels hing. Twee donker geklede mannen met kort haar en naamloze gezichten stonden achter Nieman en net zo’n aantal bij mevrouw Waller. Het was zonneklaar dat het marionetten waren van Charles. Vincent verwachtte dat zich, net als de vorige keren een fel gevecht zou ontvouwen, maar tot zijn verbazing bleven beide dames roerloos aan de keukentafel zitten en werd hen ook geen haar gekrenkt.

Het bleef enkele momenten ijzig stil, tot de deur richting de achtertuin naar binnen open ging. Daar verscheen tot Vincent’s verbijstering Charles de Commenay zèlf, gevolgd door nog twee handlangers. Hij was wederom gedistingeerd gekleed in een duur uitzierend pak en droeg die eeuwige handschoenen.

“Igone, we ontmoeten elkaar eindelijk”, zei hij glimlachend.
“Charles.”

De Commenay bekeek de nog steeds roerloze juffrouw Nieman op

haar rug en fronste. Blijkbaar was het een hint, want mevrouw Waller liet haar meteen opstaan en Charles de stoel aanbieden.

“Dank je”, zei Charles terwijl hij plaatsnam, “En verontschuldig me, Igone.”

Vincent meende dat mevrouw Waller knikte. Hetzelfde moment verscheen één van de marionetten van Charles achter Nieman. Het lemmet van zijn mes blonk in het licht, toen dat op haar keel werd gezet. Zonder enige tegenstand en blijkbaar volledig onaangedaan liet Nieman vervolgens zichzelf kelen. Het overvloedige bloed welde op uit de gapende wond. Enkele zinsbegoochelende momenten bleef ze gewoon stram rechtop staan, alsof er niets gebeurd was, tot ze opeens plompverloren ineen zakte, als een marionettenpop waarvan de draadjes waren doorgesneden. Eén van Charles’ mannen trok haar snel naar achteren, misschien wel opdat haar lijk de tegelvloer niet verder zou besmeuren. Vincent keek op een camera naar mevrouw Waller, maar haar gezicht toonde geen enkele emotie.

“Je weet waarvoor ik kom, Igone”, zei Charles op duistere toon, “Heb je nog iets om in te brengen?”

“Ik heb niets meer te zeggen”, zei mevrouw Waller toonloos, “Je komt jezelf eindelijk vergelden. En daartoe heb je het volledige recht.”

Charles knikte ernstig; “Gelukkig hoef ik mezelf niet uit te leggen. Begrijp je ook, mijn liefste Igone, dat ik je al” -hij wuifde wuft met een behandschoende hand- “twintig, dertig, misschien wel veertig jaar heb laten bungelen? Ik had al zo vaak kunnen toeslaan. Maar ik deed het niet.”

“Je wilde me zien lijden”, beet Igone hem toe.

Hij keek haar langdurig aan: “Misschien heb je gelijk. Ik wijt het zelf aan mijn eigen wankelmoedigheid, of misschien wel mijn wispelturigheid. Als een kat die een muisje heeft gevangen, liet ik je steeds weer even weg glijpen.” Charles klapte opgeruimd in zijn handen: “Maar goed, het wordt nu tijd er een punt achter te zetten. Die wonderlijke jongeman, die je blijkbaar iets hebt aangedaan hebt, Igone, heeft me dat duidelijk gemaakt. We kunnen niet blijven doorgaan met het dwepen in het verleden. Is het niet, Igone?”

“Hou op met praten en doet wat je moet doen”, gromde mevrouw

Waller.

Charles sloot zijn ogen, “Zo zij het.” Op hetzelfde moment dat hij zijn ogen weer opende, trad één van de mannen die zich achter mevrouw Waller had geposteerd naar voren en greep haar op het tafelblad liggende armen ruw vast en klemde die achter haar rug. Daarna trok hij haar overeind. Haar stoel viel om en sloeg met een harde klap tegen de tegelvloer. Igone Waller slaakte een kreet van pijn, maar Charles de Commenay verontschuldigde niet. In plaats daarvan stond hij op en liep om de tafel heen.

“Het ... spijt me”, bracht mevrouw Waller, hijgend van de pijn uit.

Charles schudde bedroefd zijn hoofd, en streek een losse pluk haar uit haar gezicht. Hij streelde haar gezicht en zijn handen gleden daarna om haar keel. Mevrouw Waller worstelde om los te komen, maar Charles' marionet had haar in een heel stevige houdgreep.

“Igone, *ma belle*, het had zo mooi kunnen zijn”, zei Charles zacht. Vincent zag mevrouw Waller's hoofd heen en weer gaan en begreep dat hij haar nu wurgde. Haar bewegingen werden steeds dringender en haar ogen leken uit hun kassen te springen. Maar toen verslaptte ze en leek het leven uit haar weg te zijn geglipt. Het leven waar ze zichzelf meer dan honderd jaar aan had vastgeklampt.

Het was echter niet dit beeld, dat Vincent de volgende nachten zouden plagen, maar wel wat hij vervolgens zag: dat Charles de Commenay zijn mond op die van de stervende mevrouw Waller zette. Hij had echter niet zozeer het idee dat hij haar kustte, als wel dat hij... zich aan haar voedde, iets van haar afnam. De kus duurde misschien wel een seconde of tien, maar ten slotte liet Charles het nu levenloze lichaam van Igone Waller uit zijn handen glijden. Hij legde haar heel behoedzaam op de vloer. Daarna leek het alsof hij zelf even een duizeling kreeg. Eén van zijn mannen stapte snel naderbij, zette de gevallen stoel weer op zijn poten en liet zijn meester er op plaats nemen.

Hier bleef Charles de Commenay roerloos zitten, terwijl zijn onderdanen druk aan het werk gingen. Het lijk van Nieman werd in een plastic zak geritst terwijl enkele anderen de keuken begon schoon te maken en het bloed van de vloer veegden. Nog enkele mannen

zetten met grote eerbied en heel voorzichtig, mevrouw Waller neer in een inklapbare rolstoel, die ze waarschijnlijk voor dat doel zelf mee hadden genomen. Ze streken haar jurk recht en deponeerden zorgvuldig een dekentje over haar schoot, alsof ze gereed werd gemaakt voor een wandelingetje. Ze zag er opeens ontzettend oud en uitgekeerd uit, bijna alsof ze al decennia lang dood was.

De plastic lijkenzak van Nieman werd naar buiten gedragen, terwijl anderen nog steeds bezig waren alle sporen schoon te boenen. Vincent's blik bleek echter gevestigd op Charles de Commenay, die nog steeds op zijn stoel zat en naar het lichaam van Igone Waller keek. Hij schudde droevig zijn hoofd, streek met handen over zijn gezicht, en prevelde continu zachte woorden die zelfs de hi-tech apparatuur van IJs niet konden opvangen.

Toen de onderdanen van Charles ten slotte hun meester overeind hielpen, was hij inmiddels tot zichzelf gekomen. In tegenstelling tot mevrouw Waller, leek hij wel wat jonger en fiever geworden. Met een soepele verende tred sloot hij aan in de optocht die begon met de rolstoel en het lijk van zijn geliefde Igone daar in.

:

“Ze gaan ervan door”, zei Vincent overbodig. Hij vroeg zich af of Charles zelf Igone Waller ergens wilde begraven; daar leek het op. Gebiologeerd schakelde hij over naar de beelden van hun buitencamera's en zag hoe de hele groep buiten, voor het huis, was aangekomen. De rolstoel met inzittende werd soepel in een gereedstaand busje getild. Het hele gezelschap verdeelde zich daarna snel in de diverse gereedstaande voertuigen. Motoren kwamen brullend tot leven, lichten knipten aan en enkele momenten later reed de hele kolonne weg in de donkere nacht.

“Nou, dat was me de voorstelling wel”, bracht Goof uit, “Jesus-fucking-Christ.”

“*Revenge is a dish best served cold*”, prevelde IJs blijkbaar in zichzelf, natuurlijk een citaat uit een één van zijn favoriete films.

“Ha”, schamperde Goof, “Als dat zo is, dan stond er vanavond een keihard bevroren ijstaart op het menu als dessert! Dit hele gebeuren is blijkbaar een vergelding voor iets, wat, hoe lang? Tachtig jaar geleden

heeft plaatsgevonden of zo?”

Vincent begreep dat Goof gelijk had. De kiem voor alles wat er was gebeurd wat blijkbaar in de jaren '20 van de vorige eeuw al geplant. Maar de beelden van hoe Igone Waller, de vrouw die ruim drie jaar geleden in zijn leven was verschenen, werd gewurgd, dansten nog steeds voor zijn netvlies en opeens voelde hij zich misselijk worden. Hij trok de koptelefoon van zijn hoofd, stond onvast op, deed de achterdeur van het busje open en struikelde naar buiten. De koele nachtlucht en de wolkeloze sterrenhemel brachten hem weer enigszins tot rust. Hij probeerde diep in en uit te ademen en zichzelf voor te houden dat het voorbij was. Hij voelde de hand van Goof op zijn schouder.

“Gaat het?”

Vincent keek hem dankbaar aan. Wat waren hij en IJs toch een stel goede vrienden, dat ze hem zelfs bij dit bizarre avontuur hadden willen helpen.

“Is het nu gedaan? Dit is het?”, vroeg Goof.

Vincent knikte en merkte dat hij opeens grijsde. Ja, Goof had gelijk. Het was gedaan. Van Igone Waller zou hij nooit meer last hebben en die Charles de Commenay zou hij nooit meer zien, daar was hij van overtuigd. Nu kon hij eindelijk verder met zijn leven. Samen met zijn kompanen GetIt nog verder uitbouwen. Gewoon gelukkig worden. Wat hem betreft hoefde hij nooit meer een andere ‘Lucide’ tegen te komen en hij had al eerder met zichzelf de afspraak gemaakt nooit meer zover te gaan met een ander als hij helaas al gedaan had met Maria Gutierrez.

De toekomst lachte hem toe, dat wist hij zeker. En dat gedoe met die ‘Luciden’ was definitief voorbij.

:

Maar hij vergiste zich.

Deel 3

Satan's Siblings

Juli 2006-Augustus 2006

Hoofdstuk 19

De groep mannen zou Vincent in andere omstandigheden niet eens zijn opgevalen. Hij was er druk genoeg mee om ongeschonden tussen de mensenmenigte door te laveren. En hij had zijn beide handen vol aan twee kartonnen trays, elk gevuld met zes overprijsde en enigszins treurige plastic festivalbiertjes.

Maar toch viel opeens zijn oog op hun. Het was een club van een man of tien die zich had geposteerd rondom een aantal statafels. De grote laarzen, spijkerbroeken, mouwloze leren jacks en de armen die weelderig waren getatoeëerd, gaven weg dat het een biker-club moest zijn. En anders waren het wel de logo's die op de achterkanten van die jacks stond, die hun weg gaf; een duivelskop met de naam 'Satan's Siblings', als Vincent het zo snel zag.

Maar de man die in hun midden stond, een forse kerel met een glimmend kale kop: om hém ging het, wist Vincent meteen. Want door hem had Vincent opeens een waarschuwend stemmetje in zijn hoofd gehoord: "Pas op, er zijn anderen in de buurt".

'Dit kan niet waar zijn', dacht hij. Hoe was het mogelijk dat hij nú en uitgerekend hier die gewaarwording kreeg dat er ... iemand anders met de Gave nabij was. Al ruim een jaar was hem dat niet gebeurd! En hij moest zelfs even graven in zijn geheugen om zich de vorige keer voor de geest te halen dat het was voorgevallen.

Hij wist het weer, natuurlijk: het was toen hij voor de laatste keer afscheid had genomen van Igone Waller, op die fatale avond in dat slaperige dorpje diep in de Belgische Ardennen. Hij was in zijn auto

gestapt en was weggereden door een donkere straat, toen hij opeens zijn nabijheid had gevoeld, een moment voordat hij hem gezien had: Charles de Commenay, die in zijn bekende auto zat af te wachten om zijn... ding te doen. En exact dat gevoel, dat nare gevoel van naderend onheil, dat dringende stemmetje, dat voelde en hoorde hij nu opeens opnieuw!

“Dit kan toch niet waar zijn”, stormde het nog steeds door zijn hoofd. Met moeite herpakte hij zich en wrong zich verder door de mensenmassa, proberend niet teveel bier te morsen. Het was inmiddels al zo lang geleden dat hij in de nabijheid van een andere “Lucide” was geweest, dat Vincent misschien wel had gedacht, of gehoopt, dat hij de enig overgeblevene was op de wereld.

Op die ene oude man na dan, Charles de Commenay, maar die was hoogbejaard en die kwam waarschijnlijk nooit Konstanz meer uit. En, nou ja, misschien ook nog op die ene dame in dat restaurant in New York na, die dame die zijn tafeltje voorbij was gelopen en die de dame, misschien een danslerares, ‘Jive’ op het naambordje dat was gespeld op haar mantelpakje. Of misschien was dat alleen maar een zinsbegoocheling geweest. Opeens viel het Vincent in hoe naïef hij was als hij echt meende dat hij nooit in de nabijheid zou zijn van ‘ander’.

En dat uitgerekend hier en op dit moment! Vincent had altijd gemeend dat Luciden een beetje mensenschuw waren, ‘de schaduw verkozen’, zoals mevrouw Waller gezegd had. En dat dan uitgerekend dit uitverkochte rockfestival de plek moest zijn waar het onontkoombare gebeurde, dat was toch wel bijzonder. Daar kwam bij dat Vincent zich in geen tijden zo goed gevoeld had. Eindelijk was hij weer eens met zijn oude studievrienden de hort op en hij vond het geweldig. Hij had zich de hele avond al net zo vrolijk en vrij gevoeld als tijdens zijn onbezorgde studiejaren.

Maar er was meer: de laatste weken was hij zich steeds meer gaan realiseren hoe goed hij het eigenlijk had. Zijn leven lachte hem toe en hij voelde zich bijna alsof hij op een roze wolk dreef! GetIt.com liep als een trein en groeide als kool. Nu hij een klein deel van zijn aandelen had verkocht, was hij meervoudig miljonair, iets wat hij altijd al had gewild. En hij had een vriendin, Maria Gutierrez, die net zo goed

voormalig Miss World zou kunnen zijn geweest. En ze was niet alleen bloedmooi maar ook heel intelligent...

.... alhoewel: momenteel iets minder dan vroeger, maar dat was een ander verhaal waar hij nu even niet aan wilde denken...

:

“Bierrrr!” , brulde Saco toen hij tussen de massa feestvierders eindelijk zijn groepje bereikt had. Ze stonden op dezelfde plek op het festivalweitje, tussen één van de bars, een toilettengroep en een stand waar ze T-shirts verkochten, waar hij ze had achter gelaten. Gretig nam Saco een tray van Vincent over en verdeelde alvast wat biertjes over de rest. Naast Saco van Kaam, zijn beste vriend uit zijn studietijd, waren er drie andere jaarclubgenoten aanwezig en Goof, die zich graag had aangesloten bij Vincent’s oude clubje voor deze gelegenheid.

“Zo, alweer een nieuwe ronde?” , lachte Goof als een boer met kiespijn, die nog met twee bekertjes bier in de hand stond, “Gaat het altijd zo snel hier in het óosten?”

“Kwats! Het is gewoon dorstig weer!” , zei Peet, de enige jaarclubgenoot die sowieso in deze contreien geboren was, “En het is goed dooi ook!” Gulzig zette hij twee glazen tegelijk aan zijn mond, met een techniek die hij ‘stereo-drinken’ noemde.

Goof keek Vincent niet begrijpend aan. Vincent haastte zich te zeggen: “Het is heel warm, dat bedoelt hij!”

“Straks moeten we ons natuurlijk wel weer even naar voren op het veld zien te werken” , zei Saco. Hij wees richting het grote podium in de verte, dat bijna niet te zien was door de mensenzee die zich daartussen bevond. Een uurtje eerder hadden ze van dichtbij daar het boerenpunkbandje de Nuka’s staan bekijken. Peet had zich enthousiast gemengd in de mosh pit. Misschien was vooral dat wel de reden dat hij zo dorstig was!

Het leek intussen alleen maar drukker te zijn geworden op het festivalterrein. Het was lang geleden dat Vincent zoveel mensen op zo’n kleine ruimte had gezien. Naar verluidt was dit het grootste muziekfestival van het oosten des lands, en dat leek hem wel aannemelijk.

“Even lekker ‘heuken’ op wat boerenrock zeker!” , lachte Goof.

Peet schudde met zijn vingertje: “Dat doe je alleen bij Normaal. Bij deze band is het gewoon: ‘brekk’n en angoan!’”. De laatste woorden had hij gebruld en Goof keek alweer niet begrijpend Vincent aan. Die haalde grijzend zijn schouders op; die woorden waren onvertaalbaar.

Het idee was van Peet gekomen om met jaarclub Setebos naar dit rockfestival in zijn geboortestrecken te gaan. De rest van de jaarclub had het idee wel kunnen waarderen, vooral omdat ze het wel ironisch hadden gevonden om je een keer onder te dompelen in zo’n regionaal feestje.

Hun aandacht werd getrokken doordat er een lichtshow begon op het hoofdpodium. Hier was de laatste twintig minuten een technische crew bezig geweest met opbouwen, meteen nadat het laatste voorprogramma was beëindigd. Een hardrock-versie van Beethoven’s Vijfde werd ingezet en golfde over het festivalveld.

“Ze gaan beginnen! Iemen Eerskes!”, brulde Saco enthousiast. Blijkbaar vond hij de stevige rockmuziek van de hoofd-act van het festival, de rockband ‘Iemen Eerskes’ ècht goed. Hij gooide zijn armen omhoog en verloor daarmee het grootste deel van de inhoud van het plastic bekertje in zijn hand, maar zijn omstanders leken niet aangedaan door de onvrijwillige bierdouche.

“Wat betékent dat sowieso: Iemeneerskes?”, vroeg Goof aan Vincent. Hij moest het bijna in diens oor schreeuwen door het lawaai, “De Ie - meneertjes of zo? Maar welke ‘Ie’ dan? Die van Internet?”

Vincent schudde zijn hoofd: “Het betekent ‘De bijen-bibjes’ in het Twents. Die bijen kunnen gemeen steken, dat is denk ik het idee!”

Goof lachte en maakte een draaiende beweging met zijn wijsvinger bij zijn hoofd: “Rare jongens, die Twentenaren.”

“Kom, we gaan!”, riep Saco. Hij stond net als de anderen al klaar om zich naar voren te dringen.

“Ga maar”, zei Vincent, “Ik moet nog even... iets doen!” Die vreemde gebeurtenis van even zo-even hield hem nog steeds bezig. Hij besepte dat hij terug móest!

“Vegeleijn, godverdomme!”, vloekte Saco.

Goof keek hem onderzoekend en een beetje bezorgd aan, “Wat dan? Is er iets?”

Vincent schudde snel zijn hoofd, “Nee, niets.” Hij vreesde meteen dat Goof iets vermoedde. Hij had die hele affaire met Igone Waller zeker nog niet vergeten, was hem al vaker opgevallen. Altijd als er met hun bedrijf een probleempje opdoemde, zei Goof dreigend tegen hem: “Als het tenminste maar niet met je Brusselse Emmanuelle te maken heeft!”

“Nou, het is niet anders, Vinnie Boy. Dan mis je alle pret! Maar jij gaat wel met ons mee”, zei Peet, die een arm om Goof sloeg, “Zo’n bleekneusje uit de Randstad mag dit niet missen!”

Goof lachte en liet zich door de rest meesleuren de menigte in. Even later waren ze uit het oog verdwenen.

:

De groep bikers bleek nog op precies dezelfde plaats te staan, rond de drie statafels op korte afstand van de bar. Nog steeds werd het bier met grote bladen tegelijk aan gedragen. Vincent bleef staan bij een standje dat behoorde tot een plek waar festivalbezoekers blijkbaar konden ‘hooibaal-surfen’, wat dat ook was, maar dat op dit moment onbemand was. Vanaf hier kon hij de groep goed kon observeren zonder zelf op te vallen. Afwezig nipte hij enkele keren aan het biertje dat hij had meegenomen.

Al heel snel werd hem duidelijk dat de man die Lucide moest zijn, tevens de leider was van de biker-gang. Hij was de hele tijd het middelpunt van de aandacht en alles leek om hem te draaien. Hij kreeg steeds op tijd een biertje voorgeschoven en verschillende mannen praatten na elkaar met hem, bijna alsof ze even op audiëntie gingen. Hij was goed herkenbaar omdat hij de enige was met een volledig kaal hoofd: zijn schedel blonk in de zon. Maar die kale kop gaf hem geen ouwelijk, maar juist een kwaadaardig voorkomen: hij zag er uit als die gemene uitsmijter bij een discotheek van wie je meteen wist dat je met hem geen ruzie moest maken.

Het was een stuk rustiger hier, merkte Vincent. Vrijwel iedereen moest naar het hoofdveld zijn getrokken. Te horen aan de scheurende gitaren en dreunende bassen die zelfs op deze afstand duidelijk waren te horen, was de hoofd-act inmiddels ook echt met haar optreden begonnen.

Vincent bekeek de leider van de biker-gang peinzend. Was het mogelijk dat deze man een Lucide was, net als hij zelf? En was hij dan een gevaar voor hem? Vincent begon zich net af te vragen of het niet beter was dat hij zich uit de voeten maakte, toen het object van zijn aandacht opeens zijn richting op draaide en hem recht aankeek! Meteen begreep Vincent dat hij was opgemerkt en hij voelde zich opeens heel bang worden. Hij draaide zich om en merkte nu pas de twee mannen op die achter hem stonden. Een grote Indo met een zwarte pet op zijn hoofd en een wat kleiner mannetje met een grijze paardenstaart en een klein baardje. Beide hadden ze zo'n leren jack aan van hun 'gang' en voor de zekerheid was ook op de borst het logootje met de duivelskop en de naam 'Satan's Siblings' gestikt.

"Baas wil je spreken", zei de Indo met een lage stem.

Vincent keek snel om zich heen, op zoek naar vluchtroutes of hulp. Heel even meende hij Goof te herkennen in iemand die hun richting kwam aanlopen, maar het was hem helemaal niet.

"Geen stampeï maken, hè", zei Paardenstaart, "Hij wil alleen praten, dus koest maar. En nu hup, marcheren!" Hij dirigeerde richting de groep aan de statafels.

Vincent overdacht zijn mogelijkheden. Hij kon het op een schreeuwen zetten en de aandacht trekken. Maar van wie? De bar werd bestierd door werkstudentjes die niet zoveel voor hem konden betekenen en blijkbaar was alle 'security' ook naar het hoofdveld getrokken. En misschien wilde die man echt alleen praten? Daar kwam bij: eigenlijk was hij zelf ook nieuwsgierig... Hij knikte en draaide zich om. Zo rustig en onaangedaan mogelijk liep hij richting de statafels. De groep opende zich voor hem, alsof hij een hoogheid of zo was, maar sloot zich ook weer achter hem, wat dan weer enigszins onheilspellend was. En toen stond hij al voor de man die de grote baas moest zijn. Vincent voelde zijn aanwezigheid nog sterker en twijfelde niet meer; dit was iemand als hij! Hij nam zich voor heel erg op zijn hoede te zijn.

"En, met wie heb ik het genoeg?", zei man, die hem heel nauwkeurig observeerde, zoals twee roofdieren doen in elkaars nabijheid. Hij leek wel wat op de Jaap Stam uit diens Man United-tijd,

de gevreesde centraal verdediger. Maar zelfs Stam had nooit zo'n kille blik in de ogen gehad.

“Vincent”, zei hij snel, “En jij?”

“Step Bikkers’, zei de man en Vincent merkte dat hij met een licht Limburgs accent sprak, “Ik ben benieuwd waarom je ons stond te bespieden?”

“Deed ik dat?”, antwoordde Vincent met een verontschuldigende lach, “Ik kwam eigenlijk gewoon...” Hij viel stil omdat hij merkte hoe deze Step Bikkers nú al probeerde bij hem... binnen te komen. Het voelde heel anders als toen mevrouw Waller dat bij hem had geprobeerd: veel lomper en veel, véél gewelddadiger. Een brute overval! Het beangstigde Vincent en heel even was hij bang dat hij was vergeten hoe hij zo'n aanval moest afslaan. Maar toen had hij de ophaalbrug al opgetrokken en sloeg de aanval stuk op de muren van zijn fort.

Vincent merkte dat Bikkers zowaar verrast was, maar meteen vertrok die gezicht in een boze frons, “Je zei?”

“Ik kwam een biertje drinken”, zei Vincent snel. Hij overwoog of hij nu moest proberen een tegenaanval te plaatsen. Heel behoedzaam observeerde hij hem en probeerde hij een gat in zijn verdediging te vinden; zijn eekhoornholletje. Maar hij besloot dat het beter was om af te wachten.

“We weten wel raad met mensen die ons bespioneren”, dreigde Bikkers.

“Nogmaals...”, begon Vincent, maar hij slikte de rest in toen de man keihard met zijn vlakke hand op het blad van de statafel sloeg.

“Zullen we hem meenemen naar achter, baas?”, vroeg een grote afschrikwekkende man die zelfs tatoeages op zijn gezicht had.

“Ja, we slaan hem in elkaar!”, zei iemand anders en er klonken meer stemmen, tot Bikkers zijn hand hief en iedereen meteen zweeg. Vincent kreeg er kippenvel van op zijn armen. Zou deze man zijn hele biker-gang besturen als marionetten? Dat zou betekenen dat hij enorm gevaarlijk was! Hoe had hij zichzelf toch zo lichtvaardig in deze situatie kunnen brengen?

“Nee, we laten hem gaan”, zei Bikkers, “voor nu.” Hij keek Vincent

boos aan.

“Dat is heel vriendelijk hoor”, zei Vincent op smalende toon, zichzelf dwingend rustig te blijven, “Maar je had me ten minste nog een biertje kunnen aanbieden.” Hij pakte een vol bekertje uit een tray die op tafel stond en oogstte woedend gesnuif en gegrom om zich heen. Heel even dacht Vincent dat hij nu zou worden besprongen door een roedel woedende bikers, maar dat gebeurde niet, waarschijnlijk alleen maar omdat Bikkers een heel klein afwerend gebaar maakte met zijn hand.

“Tot kijk!”, zei Vincent en hij draaide zich om. De mannen die hem hadden omringd maakten ruimte en lieten hem passeren. Vincent hoopte dat ze niet zagen dat het bekertje bier in zijn hand trilde en hij liep snel door.

:

Daarmee had het afgelopen moeten zijn, maar dat was het natuurlijk niet. En nadien zou Vincent nog vaak afvragen hoe hij zo dom had kunnen zijn dat te verwachten en daarmee zijn vrienden zo in gevaar had gebracht.

:

Ze sliepen die nacht bij het ouderlijk huis van Peet, maar op een kleine tien kilometer van het festivalterrein. En dit maakte het voor hen mogelijk om op dezelfde fietsen als waarmee ze waren aangekomen, weer ‘huiswaarts’ te keren, toen het concert van de Iemen Eerskes was afgelopen (en belangrijker: ook de biertappen waren gesloten). Zelfs die kleine tien kilometer was trouwens nog geen makkelijke rit geweest, met al de drank die ze inmiddels op hadden. Zo was één van zijn jaarclubgenoten op enig moment pardoes een sloot in gereden. In totaal hadden ze bijna anderhalf uur over dat kleine stukje gedaan.

Ze hadden daarna natuurlijk nog een tijdje nagezeten en eieren gebakken in de ruime keuken van de woonboerderij van Peet's ouders. En zo was het al weer begonnen licht te worden, toen Vincent en Goof zich eindelijk had teruggetrokken in diens riante camper, die laatstgenoemde voor dit doel had meegenomen. Peet had zijn oude jongenskamer tot zijn beschikking voor de nacht en Saco en de andere

twee jaarclubgenoten sliepen in tentjes die waren opgesteld in de boomgaard achter de boerderij.

Achteraf was het duidelijk dat de mannen van Step Bikkers hen moesten hebben gevolgd en hen al een hele tijd in de gaten moesten hebben gehouden. Ze hadden gewoon het moment afgewacht dat de rust terug gekeerd was om hun slag te slaan. Maar toen handelden ze ook snel!

Vincent was nog niet eens in slaap gevallen, toen hij opeens een vreemd geluid hoorde, een klik. En hij besefte meteen wat er aan de hand was. Het bleek opeens een voordeel te zijn dat hij zelfs geen puf meer had gehad om zijn kleren of zelfs schoenen uit te doen, toen hij zich op bed had laten vallen. Hij sprong op, maar was nog geen twee stappen gevorderd, toen het deurtje van de camper werd opengegooid en er een man naar binnen kwam. Het was die vervaarlijke vent met de tatoeages op zijn gezicht. Hij grijsde breed en Vincent bedacht zich dat de man zich verheugde op de orkaan van geweld die bijna wel moest volgen.

“Wat de fuck is dit!”, riep Goof van het bed aan de andere kant van de camper, die blijkbaar ook wakker was geworden.

Vincent zag dat hij zich wankelend overeind werkte en was opeens bezorgd om hem.

“Wacht, wacht”, riep hij snel, “Ik ga wel mee!”

“Dat dacht ik toch niet!”, riep Goof en hij sprong naderbij. Waar de wapenstok opeens vandaan kwam die hun belager opeens begon rond te zwaaien, wist Vincent niet, maar die raakte in ieder geval Goof vol op zijn kaak. Met een misselijkmakende klap smakte die tegen de deur naar de badkamer en ging zwaar onderuit. Hij bewoog zich niet meer.

“Godverdomme, ik zei toch al dat ik mee ging!”, barstte Vincent woedend uit. Hij bekeek, nee, observéerde, de man met de tattoos nu beter, zoals hij van mevrouw Waller had geleerd. De man was al overgenomen, begreep hij meteen: hij was een marionet van die verrekte Step Bikkers geworden. Hem nog overnemen was moeilijk, zo niet onmogelijk.

De man met de tattoos wees naar de deuropening, “Lopen!”

Vincent deed wat hem gevraagd was en stommelde de camper uit.

Buiten stonden nog twee grimmig kijkende mannen, zag hij. Vincent kreeg een duw en werd gedirigeerd richting een gereed staand zwart busje aan het begin van de oprit. Ook al weer met dat bekende logo van de ‘Satan’s Siblings’ op de zijkant.

Toen klonk er opeens een luide stem. “Wat moet dat op mijn erf!” Vincent keek om en zag dat Peet, gekleed in slechts een boxershort, voor de geopende voordeur stond. Hij had er op die wijze normaliter heel kwetsbaar uit gezien, ware het niet dat hij een jachtgeweer in zijn hand had. Bizar, waar hij die zo snel vandaan had gehaald. Op de één of andere manier stond Saco naast hem, misschien was hij net naar het toilet gegaan, of zo. Vincent zag hoe de twee mannen die hem hadden opgewacht, zich omdraaiden en naar iets tastten dat ze achter hun broekriem hadden. Hetzelfde moment hadden ze allebei een pistool in de hand.

“Nee”, riep Vincent en hij wuifde naar Saco en Peet, “Doe geen gekke dingen. Ik ga rustig met deze heren mee!”

Vincent zag hoe Peet twijfelend zijn geweer liet zakken, maar herkende ook meteen hoe de altijd koppige Saco zich alweer stond op te winden, precies zoals vroeger jaren toen ze verhitte discussie in de soos hadden gevoerd. “Jij bent gek! Ik laat je toch niet zomaar onder mijn neus ontvoeren!” Met woedende stappen kwam hij hun kant op.

Vincent wilde nog iets roepen, maar was al te laat. Want toen had één van die mannen al zijn pistool geheven en geschoten. De knal van het schot klonk verraderlijk zacht, alsof het een speelgoed-prul was. Maar de kogel was echt genoeg, want Saco werd zichtbaar geraakt in zijn bovenbeen en ging hard zijwaarts onderuit op de oprit.

Op hetzelfde moment deed de andere man met het pistool enkele snelle stappen richting Peet: “Laat dat ding vallen en ga naar achteren!” Peet, die overduidelijk bevangen was door de angst, liet het jachtgeweer krachteloos uit zijn handen glijden en deed enkele stappen naar achteren, bijna struikelend over het opstapje bij de deur.

Vincent draaide zich weer om naar de getatoeëerde man en siste hem woedend toe: “Hou op mijn vrienden pijn te doen! Ik ga toch al mee!” Meteen beende hij door richting het gereed staande busje. Iemand deed van binnen uit de schuifdeur open en zonder nog te

wachten stapte Vincent meteen in. Hij keek opzij en zag tot zijn opluchting dat de mannen van Bikkers zijn vrienden met rust lieten en ook snel zijn kant op kwamen lopen. De twee mannen met de pistolen stapten voorin het busje op de rijdersstoelen en de man met de tatoeage ging naast hem zitten en schoof de zijdeur dicht.

Meteen kwam het busje in beweging. Vincent had willen kijken waar ze naar toe reden, maar iemand die achter hem zat trok een donkere zak over zijn hoofd en snoerde die vast. Een ander, waarschijnlijk de man met de tatoeage zelf, trok ruw Vincent's armen bij elkaar en bond die aan elkaar vast. Zo te voelen en te horen met een paar tie-rips. Vincent sloot zijn ogen en probeerde niet in paniek te raken. Hij dwong zichzelf rustig te ademen. In ieder geval zijn je vrienden er levend van af gekomen, hield hij zichzelf voor. Wat betreft zijn eigen lot, maakte hij zich weinig illusies. Hij wist inmiddels al voldoende van Step Bikkers om te weten dat het een keiharde kerel was die hem bijzonder kwaad gezind was.

:

Bijzonder, toch, mijmerde hij, hoe snel en makkelijk je van je roze wolkje kunt lazeren, de onmetelijke en duistere diepte in.

Hoofdstuk 20

Het geratel van kettingen die over elkaar heen schoven, waarschuwde Vincent voor bezoekers. Hij werkte zichzelf in zittende positie op zijn wrakke veldbedje en merkte inderdaad even later dat de deur van de koelcel waarin hij zich bevond, open ging. Net als de vorige keren was het die Indo die binnen stapte; hij was blijkbaar door Step Bickers aangewezen als gevangenvaarder. Hij heette Sjak, wist Vincent inmiddels. Maar dat was niet omdat hij erin geslaagd was bij hem binnen te dringen, maar slechts omdat zijn kompaan; die man met dat grijze paardenstaartje, hem een keer bij naam had genoemd.

De Indo bekeek hem onaangedaan en inspecteerde de ruimte, duidelijk beducht voor onregelmatigheden. Maar de ruimte was precies even leeg en desolaat als die de laatste dagen al was geweest. Ooit hadden hier aluminium schappen gestaan gevuld met voedsel dat gekoeld moest worden, maar nu stond er niets meer dan een veldbed en een emmer met een deksel waar Vincent zijn behoefte in kon doen. Het was nog een geluk dat de koeling blijkbaar ook niet meer werkte.

Sjak wierp ongeïnteresseerd een verfrommelde zak van de McDonalds voor hem op de vloer. Daarna klikte hij een keer met zijn tong, zijn handelsmerk en draaide hij zich weer om. De deur van de koelcel ging weer dicht en werd hermetisch gesloten met de kettingen.

Vincent zuchtte en trok lusteloos de zak met eten naar zich toe. Hij merkte dat hij, ondanks alles honger had. Hij begon te knagen aan de koude en slappe frietjes die hij aantrof in de zak. Meer hadden ze niet voor hem over gelaten.

Voor de zoveelste keer overdacht hij zijn hopeloze situatie. Hij wist dat hij sinds zijn ontvoering twee etmalen had doorgebracht in deze geïmproviseerde gevangenis, want door de spleet bij de deur drong zich overdag het daglicht. In die tijd was hij slechts één keer de koelcel uit gesleurd voor een verhoor door Step Bikkers zelf, in wat vroeger de keuken moest zijn van een inmiddels vervallen restaurant.

Bikkers had hem enorm veel vragen gesteld. Waarom Vincent hen had bespioneerd. Wie hij was? Wat hij precies deed? Of hij behoorde tot een groep? Of er méér waren? Tijdens dit verhoor was Vincent duidelijk geworden dat Bikkers blijkbaar ook zelf nooit, of bijna nooit, andere Luciden tegen kwam. En dat Bikkers daarom op de één of andere manier, ook een beetje bang was voor hèm!

Natuurlijk had Bikkers opnieuw pogingen gedaan bij Vincent binnen te dringen. Nóg brutere en agressievere aanvallen dan eerder. Maar Vincent had ze allemaal zonder al te veel moeite afgeslagen. Nog steeds had hij echter niet zelf geprobeerd bij Bikkers binnen te komen, maar wèl had hij de gelegenheid genomen zijn onderdanen beter te observeren.

Er waren vier mannen naast Bikkers aanwezig geweest bij het verhoor: naast die Indo; Sjak dus, ook nog de Paardenstaart, die met een nog vetter Limburgs accent sprak dan Bikkers zelf. Verder een grote man met woeste grijze krullen en een dito baard en ten slotte die vervaarlijke man met die tatoeages in zijn gezicht. Hij werd enkele keren bij naam genoemd en heette bespottelijk genoeg Bob. Hij gedroeg zich als de secondant van Step Bikkers, de ‘second in command’.

Al deze vier mannen waren door Step Bikkers geconditioneerd, dat was Vincent al heel snel duidelijk geworden. Misschien niet zo verregaand als juffrouw Nieman, maar toch wel zeker vergelijkbaar met Maria. En Step Bikkers was er ook in geslaagd om op de één of andere wijze de mannen af te sluiten voor anderen. Vincent had verwoed bij de mannen gezocht naar die ‘sweet spot’, die opening in hun verweer, het eekhoornhol kortom, maar hij had, met toenemende ontreddering, helemaal níets gevonden.

Uiteindelijk had Step Bikkers gemerkt waar Vincent mee bezig was.

Hij was woedend opgesprongen en hem aangevloegen.

“Als je nog één keer zo iets probeert, dan maak ik je dood”, siste hij met zijn gezicht op slechts centimeters van dat van Vincent. Zijn ogen brandden van haat. En diens handen klemden zich om Vincent’s keel. Vincent kreeg meteen visioenen van hoe mevrouw Waller was gewurgd en dacht heel even dat hij ook zelf zo aan zijn einde zou komen. Maar toen liet Step Bikkers hem alweer los en duwde hem ruw van zich af. Vincent viel met stoel en al achterwaarts op de tegelvloer en klapte pijnlijk hard met zijn hoofd op de tegels.

“Breng hem weg”, beval Step met een van woede bevende stem.

:

Wezenloos peuzelend op de laatste koude frietjes, besepte Vincent dat de kans dat Step Bikkers hem nog ooit liet gaan, miniem was. Hij vormde immers een gevaar voor hem en waarschijnlijk was de enige reden dat hij nog niet gedood was, dat Bikkers zeker wilde weten hoe groot de bedreiging precies was die hij vormde.

Misschien was het ook maar beter ook dat het hier eindigde, bedacht Vincent zich mismooedig. Hij had vreselijke dingen gedaan in de afgelopen jaren en misschien was het passend dat hij daar eindelijk voor gestraft werd. Hij had twee mensen vermoord! Natuurlijk: allebei in zelfverdediging, maar dan nòg. Hij had mevrouw Waller overgeleverd aan Charles de Commenay, en haar zo min of meer de dood in gedreven. En Nieman ook!

Maar wat zijn geweten nog het meest teisterde, was wat hij met Maria Gutierrez had gedaan. Hij was bij haar binnen gedrongen en had veranderd wie ze was. Hij had haar steeds meer geconditioneerd, maar door dat te doen had hij steeds meer van de echte Maria vernietigd. Hij was als een beeldhouwer, die ernaar streefde een perfecte sculptuur te bevrijden uit een blok steen. Maar hij had steeds méér weg gebikt, omdat het nooit goed genoeg was geweest: altijd was er nog een hoekje of groefje over dat verbetering behoefde. En inmiddels was er van het rotsblok dat Maria ooit was geweest, weinig meer over dan een kiezelsteentje.

Hoe had mevrouw Waller het conditioneren ook alweer genoemd? Iemand uitbenen tot op het bot, totdat er niets meer over is? Dat was

eigenlijk ook een veel betere analogie van wat hij met Maria had gedaan. Hij had haar uitgebeend tot er niets meer over was. En de Maria die nu rond liep, o zo toegewijd aan Vincent en aan GetIt, was niets meer dan een schim van haar. Hij had een trekpop van haar gemaakt, en de echte Maria er allang niet meer. Die had hij allang vermoord...

Deze waarheid drukte nog steeds zwaar op Vincent. Zeker omdat Maria elke dag weer in zijn nabijheid was; ze woonden immers samen in zijn penthouse in Amsterdam. Maar ook omdat hij met niemand kon delen wat er in hem om ging, zelfs met Goof niet. Zélf Goof had hij nooit de echte reden verteld over wat hem had gebonden aan mevrouw Waller. Hij had het erop gehouden dat zij hem had gechanteerd en misschien had Goof hem zelfs wel geloofd. Maar hij had Goof nooit ook maar iets gezegd over de Gave. Dat er ook mensen zijn die 'lucide' zijn, zoals mevrouw Waller het altijd had genoemd. En dat maakte Vincent heel erg eenzaam.

Het afgelopen jaar had Vincent zijn knagende schuldgevoel willen sussen door in ieder geval niet opnieuw in de fout te gaan en zijn Gave te misbruiken. Toegegeven, heel enkele keren had hij zichzelf gepermitteerd bij andere mensen binnen te dringen: om te doorgronden wat ze ècht dachten en wat hun ècht dreef. Een héél enkele keer had hij een gedachte weggehaald bij iemand. Maar daarmee was het altijd gestopt; een nieuwe Maria was er nooit gekomen. In plaats daarvan had hij zich, als de 'chief commercial officer' van GetIt, steeds meer verdiept in de wetenschap achter de gedragsbeïnvloeding. En hij had gemerkt dat je ook zonder de Gave te gebruiken, mensen heel makkelijk onbewust een bepaalde richting op kon sturen. Hij had hiervoor allerlei technieken uitgewerkt waar ze in de opzet van hun site veelvuldig gebruik van maakten. Het ironische was dat ze op de werkvloer de 'Vincent Nudges' werden genoemd. Inderdaad; bijna dezelfde term als hij zelf vroeger zijn nog onontwikkelde Gave genoemd had; een hele tijd geleden, vóór alles begonnen was.

Vincent verfrommelde de lege McDonalds-zak en gooide die in een hoek van de ruimte. Hij vroeg zich af wat er in de buitenwereld

gebeurde. Was er een zoektocht naar hem op gang? Had de pers het verhaal opgepakt? Hoe zou Maria er aan toe zijn? En hoe zou het met Saco en Goof zijn? Alweer herinnerde hij zich hoe ze waren neergeschoten of -geslagen. En opeens welde de woede in hem op. Dat Step Bikkers en zijn bende hem hadden ontvoerd was één ding, maar zijn onschuldige vrienden zo behandelen, dat was volstrekt onacceptabel! Vincent besefte opeens dat hij zich onmogelijk gewonnen kon geven. Niet hier en niet nu! Zelf was hij geen heilige geweest, maar Step Bikkers was het pure kwaad! En hij moest alles in het werk stellen om hem af te stoppen!

Vervuld door die nieuwe gedachte stond Vincent op van zijn brits en begon door de koelcel te ijsberen. Hij bleef staan bij de deur van de koelcel en probeerde iets te zien door die smalle spleet waardoor het licht drong en die was ontstaan omdat de deur niet meer helemaal goed sloot. Zou Sjak zich daar bevinden, zijn bewaker? Van de vorige keren dat hij buiten de koelcel was geweest wist hij dat die aansloot op een kleine berging, waar een wrak tafeltje en een paar stoelen stonden. Zou Sjak op één van die stoelen zitten? Hij probeerde het voor zichzelf te visualiseren. Hij stelde zich voor dat Sjak daar, met de benen rustend op een leeg kratje Jupiler, in een magazine bladerde, misschien wel een porno-blaadje? Vincent probeerde om zich Sjak nog beter voor te stellen: te zien op een manier zoals een Lucide dat kon doen, maar hij zag niets. Nog niet eens de contouren van die boom, laat staan het eekhoornholletje. Hij zakte teleurgesteld achterover. Minuten lang bleef hij zo zitten en hij voelde zich verslagen. Maar opeens viel hem de gedachte in dat het misschien hielp als hij heel even, al was het maar kort, Sjak van nabij meemaakte, hem kon aanraken. Opgewonden werkte zich zittend wat naar achteren en zonder nog langer na te denken riep hij: “Hé!” Hij herkende bijna zijn eigen stem niet; zo schor en schel klonk die.

“Help!”, riep hij nog een keer, “Help!”

Er klonk gestommel achter de deur; “Wat moet je?”, vroeg Sjak.

“I-ik heb kramp in mijn been”, riep Vincent het eerste dat hem in viel. Hij probeerde een ijselijke schreeuw van pijn te slaken.

Er klonk gegrom en geratel van kettingen. Daarna zwiepte de deur

naar buiten toe open. Sjak staarde hem woedend aan: “Kràmp? Ben je nou met me aan het fokken?”

Vincent hield, nog steeds gezeten op de vloer, één gestrekt been omhoog en probeerde zijn stem gepijnigd te laten klinken: “Help me dan toch!”

Sjak schudde geïrriteerd zijn hoofd en leek te overwegen wat hij moest doen. Ten slotte stapte hij naar voren en pakte ruw Vincent’s schoen en drukte die naar achteren.

“Hoe kun je nou kràmp hebben, man?”, zei Sjak geïrriteerd. Vincent gromde alleen maar iets, maar focuste al zijn aandacht op de man met wie hij nu fysiek contact had. En dan de èchte Sjak, niet alleen zijn lijf of zijn lichamelijke aanwezigheid, maar héél zijn wezen! En hij probeerde alles van hem zo goed mogelijk te zien en te onthouden.

Sjak liet zijn voet los en Vincent’s been viel op de vloer, “Zo, en nu ophouden met dit gedonder! De volgende keer ben ik niet meer zo vriendelijk!” Zonder een antwoord af te wachten, stapte hij de koelcel uit. Het geratel van kettingen bewees dat hij de deur weer grondig af sloot.

Vincent werkte zich ademloos overeind en drukte zich weer gehurkt tegen de spleet in de deur. Hij probeerde wanhopig om het beeld van Sjak niet te verliezen. En wéér probeerde hij zijn bewaker te zien, die ongetwijfeld weer op zijn stoel was neergezakt en het blaadje weer had open geslagen. Maar tot zijn teleurstelling leek hij geen steek verder te zijn gekomen; hij zag alleen maar mist.

“Domme jongen, je moeten kijken! Weet je niet hoe je dat moet doen, of zo, kijken? Écht kijken!”, hoorde hij de stem van mevrouw Waller, zoals ze tegen hem gesproken had als ze oefenden, in die begintijd.

Hij probeerde te doen wat ze bedoeld had en niet meer zozeer te zien, maar te observeren: nog veel dieper en grondiger. Hij bracht de herinnering naar voren hoe Sjak’s ‘wezen’ er uit had gezien en opeens zag hij het opnieuw. Vincent bewoog snel naderbij en ving opeens allerlei dingen op: hij heette Jacques Villefort, was kind uit een gezin van zeven, geboren in Tiel in de Molukse gemeenschap. Gebroken

jeugd, drugs, misdaad. De motorbende als een laatste reddingsboei.

Vincent drukte zich opgewonden tegen de deur en probeerde zich nóg beter te concentreren, nóg beter te zien. Er vielen nog meer dingen in: Sjak was vroeg in de veertig, had alleen een op-en-af vriendin. Maar hij zocht naar die opening in de verdediging die iedereen heeft; die zelfs hij zelf had, zèlfs Step Bikkers waarschijnlijk. Maar hoe ingespannen Vincent ook zocht; hij vond niets. Steeds als hij even iets meende te herkennen van een opening, verdween die weer. Vincent herinnerde zich hoe makkelijk het was geweest met Carlo, die vijftienjarige knul: zijn eerste slachtoffer. Hij was een open boek, zijn poorten stonden wijd open. Hoe kon het nu dan zo moeilijk zijn? Step Bikkers moest zijn onderdanen heel goed geconditioneerd hebben!

Vincent probeerde zich voor de geest te halen hoe hij zèlf zijn verdediging organiseerde. Het was niet in woorden uit te drukken, maar het was iets als het continu veranderen van je frequentie. Maar misschien wel het steeds weer aanpassen van de code van je kluis wel een betere metafoor. Wat nou als Bikkers zijn onderdanen ook zo had geprogrammeerd? En dat daardoor het ‘eekhoornhol’ steeds maar heel kort op één plaats bleef, voor dat zich weer verplaatste?

Vincent probeerde Sjak nog scherper te stellen voor zijn geestesoog. Hij probeerde zich te concentreren op de opening die er moest zijn. En tot zijn opwinding zàg hij er één, maar heel even, nog geen seconde. Hij verplaatste zijn blikveld en nu zag hij er weer één, en heel kort erna op een plek daar niet al te ver vandaan. Vincent bleef zich focussen op deze plek en na enige tijd gebeurde precies hetzelfde: weer heel even op dat ene punt en daarna heel kort op dat andere. Vincent’s hart bonsde opeens in zijn keel: hij begreep het opeens: de openingen wisselden volgens een vast patroon dat zichzelf herhaalde! Voor een Lucide die dit niet wist, was dit bijna onmogelijk te doorgronden, maar Bikkers zelf had hiermee nog steeds een achterdeurtje om zelf wèl nog steeds binnen te dringen in zijn onderdaan.

“Nu heb ik je!”, gromde Vincent en hij concentreerde zich weer. Na een volgend rondje concentreerde hij zich volledig op dat twééde punt. En toen de cyclus terug was op het eerste punt zette hij zich schrap om

te springen en... sloeg precies op het juiste moment toe...

:

“Zo, je hebt wel een heisa veroorzaakt, Vincent Vegelij”, zei Step Bikkers, meteen nadat Vincent ruw op de stoel was neergezet tegenover de man die hem had ontvoerd. Vincent keek rond en zag tot zijn ongenoegen dat er zich nu zelfs vijf onderdanen van Step Bikkers in de ruimte bevonden. De nieuwe aanwezige was een magere vrouw met een slap blond kapsel en een even kille blik in de ogen als Bikkers zelf.

“Dus je weet eindelijk mijn volledige naam”, probeerde Vincent zo kalm mogelijk te zeggen.

Bikkers zuchtte; “En meer, veel meer. Jonge it-ondernemer? Eén van de oprichters van GetIt, hè? Miljonair ook? Een vriendje van je heeft een fortuin uitgelooft voor de gouden tip. En op tv is je bakkes niet weg te slaan. Iedereen denkt dat je om je geld ontvoerd bent.”

“Oh? Niet om mijn goede *looks*?”, Vincent probeerde het zo luchthartig te zeggen. Maar intussen brandde de vraag op zijn lip hoe het met Saco en Goof was.

Bikkers boog zich over de tafel die tussen hun stond, “Je zielige mokkeltje was ook heel aandoenlijk, Maria nog wat? Heel interessant, je hebt haar heel grondig... hoe zal ik het zeggen: getraind?”

“Geconditioneerd, zou ik het noemen”, beet Vincent hem toe, die zich opeens heel boos voelde. Hij dacht precies te weten wat Bikkers insinueerde: dat zij allebei precies hetzelfde waren en deden.

Bikkers hief zijn handen, “Ik gebruik niet van zulke dure woorden... Nooit de mavo afgemaakt.”

Vincent boog zich nu ook over de tafel en snauwde: “Kom eens ter zake, wat wil je nou eigenlijk?”

Bikkers’ mond verbreedde zich in een gemene glimlach: “Zo, wordt meneertje pissig? Laat me je gerust stellen: ik weet inmiddels genoeg. Ondanks die miljoentjes en die dure vriendjes van je, ben je niets. Een eenling, een vlieg op de muur! Ik weet nu zeker dat ik je zonder problemen kan vermorzelen en...”

“Doe je best”, onderbrak Vincent hem.

“... en me aan je kan voeden!”, maakte Bikkers zijn zin af.

Vincent keek hem verbaasd aan. ‘Voeden’? Hij kreeg opeens onwillekeurig het beeld voor zich van hoe Charles de Commenay zijn lippen op de stervende Igone Waller had gedrukt. En iets van haar leek te nemen. Een nieuw besef bevond zich op de rand van zijn gezichtsveld.

“Oh, je weet dat niet, hè?”, vroeg Bikkers, die hem onderzoekend aan keek, “Je wéét het gewoon niet!” Hij stond op van zijn stoel en sloop als een roofdier om de tafel heen. Hij knikte heel kort en meteen werd Vincent hard van achter beetgepakt door ‘Tattoo Bob’ en overeind getrokken. Er flitste opeens vlindermes in de hand van Bikkers.

Dit was het moment, begreep Vincent en hij klikte zo hard mogelijk met zijn tong; het signaal dat hij geprogrammeerd had. In zijn ooghoeken zag hij hoe Sjak opeens een pistool vast had en de blonde dame pardoes door het hoofd schoot. Ze sloeg tegen de grond alsof ze was geraakt door een goederentrein. Op hetzelfde moment stapte de man met de paardenstaart naar voren; hij heette Sjon wist Vincent inmiddels. Hij had een wapenstok in de handen, misschien wel dezelfde als waarmee Goof was geslagen, en mepte die kerel met die woeste baard hard tegen zijn hoofd. De Baard ging zwaar neer.

Step Bikkers keek met een verbijsterde blik om zich heen naar deze plotselinge explosie van geweld en mompelde: “Onmogelijk... Dit...”. Vincent kon het niet nalaten vergenoegd te grijnzen. Dat had de baas van deze motorbende toch niet zien aankomen: dat twee van zijn onderdanen waren overgenomen door hèm, zijn vijand!

:

Nadat het Vincent was gelukt om bij Sjak binnen te dringen en hem had gedwongen de koelcel te openen en binnen te gaan, had hij Sjak hier verder helemaal geconditioneerd. En daarna had hij Sjak zijn kompaan Sjon laten ophalen en hem dezelfde behandeling gegeven. Misschien had Vincent daarna met hun hulp kunnen ontsnappen als een dief in de nacht, maar hij had begrepen dat hij maar op één manier dit verhaal kon beëindigen. En daarom had hij gewacht op dit moment; de apotheose.

:

Vincent werd hard naar achteren getrokken door Bob naar een hoek van de kamer, blijkbaar om hem te gebruiken als een schild. Intussen had Bikkers zich omgedraaid naar Sjak, dreigend met zijn mes voor zich. Maar Vincent wist precies waar de bendeleider ècht mee bezig was nu: proberen de controle weer over te nemen. En dat moest hij niet laten gebeuren! Zonder omhaal schoot Sjak twee keer: één kogel in allebei de benen van Bikkers. Die viel verbijsterd op de vloer en liet het mes uit zijn handen vallen.

Intussen was verderop Sjon slaags geraakt met Baardo, die ondanks een hevige bloedende hoofdwond, toch weer was opgekrabbeld.

Bikkers draaide zich liggend op de grond naar Vincent en Bob toe en gromde met een volledig onmenselijke stem: “Maak hem af, nu!”

Vincent merkte hoe Bob heel even zijn greep op hem liet verslappen -misschien om ook een mes te pakken?- en probeerde zich los te wringen. Maar zijn belager was veel te sterk. Wanhopig keek Vincent op en zag hoe Sjak zijn pistool weer richtte, maar nu op hem. Twee kogels werden afgevuurd en heel even wist Vincent zeker dat hij zèlf geraakt werd. Maar toen werd hij opeens losgelaten en zakte achter hem het lijk van Bob als een aardappelen op de vloer. In een flits zag hij twee gapende smeulende gaten waar eerst een getatoeëerd gezicht had gezeten. Vincent tastte naar de zijkant van zijn hoofd en voelde in het opwellende bloed dat een kogel een stukje van zijn oor moest hebben weggerukt.

Maar een enorm lawaai deed hem alweer opkijken. ‘Baardo’ was zojuist met heel veel kracht tegen een glazen kruidenierskast gegooid en ging zwaar neer. Sjon, inmiddels zelf ook bedekt onder het bloed, en niet alleen dat van zijn tegenstander: dat wist Vincent zeker, deed enkele snelle stappen op hem toe, hief zijn wapenstok en liet die met een duizelingwekkende kracht neerkomen op de kop van Baardo. Die kraakte zichtbaar open en heel even moest Vincent moeite doen niet te kokhalzen.

Hij wendde zijn blik snel af en zag dat Sjak inmiddels zijn voormalige baas van achter had vastgepakt en overeind had getrokken. Vincent pakte snel het vlindermes van de man van de grond en stapte

op zijn vijand toe.

“Jij klootzak!”, siste Step Bickers woedend, met letterlijk het schuim op zijn lippen. Hij probeerde zich wanhopig los te trekken, maar Sjak gaf geen krimp.

“Wat zal ik zeggen?”, hijgde Vincent, het mes wegend in zijn hand, “Boontje komt om zijn loontje? Maar ik zal je een verdere preek besparen!” Hij stapte toe en dreef het mes diep in het lijf van Bickers, op de plaats waar hij diens hart vermoedde. Hij draaide het mes rond. De man verstijfde en staarde hem met een ziedende blik aan. Vincent deed nog een stap naderbij en pakte met beide handen de massieve kop vast van zijn tegenstander. Hij siste: “Laat nu maar eens zien wat je bedoelde met dat voeden!”

Step Bickers siste woedend iets onverstaanbaars en er kwam bloed uit zijn mond. Maar toen draaide zijn ogen in hun kassen en een moment later blies hij zijn laatste adem uit. Vincent registreerde het bijna afwezig en bleef zijn hoofd vasthouden, wachtend op wat er zou gebeuren.

En toen voelde hij het... en het was overweldigend!

Hoofdstuk 21

Het stond er nog gewoon, alsof er niets gebeurd was: het huis waarin hij was opgegroeid, de uitgebouwde tweekapper met de diepe tuin in die rustige woonstraat in die lommerrijke wijk in Gouda. De advertentietekst schreef zichzelf, bedacht Vincent; hij was blijkbaar toch nog steeds niet helemaal zijn vorige bestaan als makelaar ontgroeid.

Hoe had het ook anders kunnen zijn? Natuurlijk besepte Vincent dat ook, maar toch leek deze hele plek een relict uit een lang vervolgen verleden. Maar misschien was het ergens ook wel geruststellend, dat bepaalde dingen nooit veranderden.

Hij stapte uit zijn auto en liep naar de voordeur. Heel even overwoog hij nog achterom te gaan, maar hij herinnerde zich dat zijn moeder tegenwoordig vaak het tuinhek op slot hield. Hij belde aan en het duurde voor zijn gevoel een eeuwigheid voor er eindelijk beweging zichtbaar was achter het matglas. Een slot werd opengedraaid en toen draaide de deur eindelijk naar binnen open. Daarachter stond zijn moeder, gehuld in nachthemd en een versleten badjas.

“Vincent”, bracht ze ten slotte uit, “Je bent... vroeger dan verwacht.” Vincent besepte dat dit klopte; hij was na een bijna doorwaakte nacht veel vroeger uit Amsterdam weggereden dan hij aan haar had doorgegeven.

“Hoi mam”, zei hij en hij stapte naar voren, “Fijn je te zien...” Hij wist zich even geen houding te geven. Maar toen viel zijn moeder hem snikkend om de schouders; “Oh, Vincent, eindelijk ben je bij me. Ik

ben zó bang geweest! Ik was ten einde raad!”

Ze hield hem heel lang heel stevig vast en keek hem daarna met betraande ogen aan; “Ik had het niet kunnen verdragen, weet je? Eerst je vader, en daarna jij...”

Vincent voelde zich nu ook emotioneel worden en streelde haar arm, “Zo makkelijk ben je niet van me af.” Hij moest weer denken aan die donkere dagen, nu meer dan tien jaar geleden, toen zijn vader bij een verkeersongeval om het leven was gekomen. Zijn moeder in een gat gevallen waar ze bijna niet meer uit was gekomen. Het was met name door de steun van Erica, zijn zus, dat ze er niet aan onderdoor was gegaan. Ze was uiteindelijk met haar man Peter terug verhuisd van Utrecht naar Gouda, en woonde een paar straten verderop.

“Kom, kom, ik ben er toch nog.”

“Ik had er natuurlijk al bij willen zijn toen je gisteren werd vrijgelaten, maar, tja, Erica dacht dat het allemaal wat teveel voor me zou zijn”, ratelde zijn moeder door, alsof ze zich wilde verontschuldigen.

“Dat maakt toch niet uit!” Vincent was er eigenlijk wel blij om dat alleen Maria hem had staan opwachten, toen hij eindelijk was vrijgelaten. Hij was twee volle etmaal in hechtenis geweest, of voorlopige in verzekeringstelling, zoals het officieel bleek te heten. Maria had hem innig omhelsd. En zij had ten minste geen moeilijke vragen gesteld en hem het alleen maar naar de zin willen maken.

Ze waren naar huis gereden, waar IJs en Goof hen hadden opgewacht in zijn appartement op KNSM-eiland. Daar had Vincent natuurlijk verslag moeten doen van alle bizarre verwickelingen. Vincent had het kort gehouden en zijn beide vrienden net de deur uitgewerkt (“Ik ben echt heel moe, sorry, jongens”) toen er ook nog eens werd gebeld, Vincent had niet eens willen opnemen, tot hij op het schermje van zijn Nokia had gezien dat het zijn moeder was die belde. Vincent had opgenomen en in een gesprekje dat hij zo kort mogelijk had gehouden, had hij beloofd de volgende dag einde ochtend in Gouda zou zijn.

“Ach jongen”, fluisterde zijn moeder en ze bestudeerde hem nauwkeurig. En net zoals vroeger, leek ze hem bijna helemaal te

kunnen lezen, alsof zij wat van die speciale Gave meegekregen had, “Heb je nog pijn aan je wond?”

Vincent voelde aan de pleister op zijn oorlel, waar een kogel langs geschampt had en zei naar waarheid: “Totaal niet meer.

Zijn moeder bekeek hem nog steeds; “Wat is je toch allemaal gebeurd?”

“Laten we even gaan zitten”, stelde Vincent snel voor en hij liep door richting de keuken, het hart van de woning. Hij hoopte dat de grote verwarring over alles wat was gebeurd, niet al te zichtbaar was.

“Koffie?”, vroeg zijn moeder.

“Graag!” Vincent moest terwijl hij aan de oude vertrouwde keukentafel ging zitten, denken aan hoe vaak hem de laatste week hetzelfde was aangeboden. In dit geval alleen een bekertje bocht uit een automaat, en dat altijd terwijl hij eindeloos was verhoord op het regionale politiekantoor van Eindhoven. En iedere keer had hij hetzelfde verhaal volgehouden: dat hij was ontvoerd door een motorbende; dat die onderling slaags waren geraakt en hij er daardoor in was geslaagd zichzelf te bevrijden en te vluchten.

:

Vincent moest denken aan hoe hij, vlak na... alles... in totale verwarring een uitgang naar buiten had gezocht. Misschien waren er nog meer bendeleden binnen, wie kon het zeggen? Hij had uiteindelijk een deuropening gevonden, die deels was dichtgetimmerd en had zich moeizaam een weg naar buiten gewerkt. Hij had zichzelf nog opengehaald aan een roestige spijker. In de felle zon had een overwoekerd pad hem naar een verlaten landweggetje geleid. Overal om hem heen weilanden, akkers en bossen; maar nergens enig teken van menselijke aanwezigheid. Hij had achter zich gekeken naar het gebouw waarin hij dagen was opgesloten. Het oogde verlaten, met versplinterde, met kranten bedekte ruiten, een totaal overwoekerde tuin, en een half verzakte reclamebord boven de grote ramen op de begane grond waarop in verschilferde letters stond: “Restaurant ‘De Boshoeke’”.

Hij was in zijn staat van verwarring zomaar een kant uit gerend. En pas na honderd meter had hij beseft dat hij eigenlijk veel beter achter

het verlaten restaurant had kunnen zoeken naar vervoer. Maar hij had voor geen goud terug gewild. Hij was nog verder gerend toen hij op twee fietsers was gestuit. Een ouder stel, beide gehuld in een outdoorjas van dezelfde kleur en hetzelfde merk. Op vijftig meter afstand van hem waren ze gestopt en de vrouw had een gil geslaakt. Vincent had toen pas opgemerkt dat zijn shirt vol met bloed zat. En niet alleen zijn shirt! Hij was op zijn knieën gevallen en zijn handen geheven. “Bel de politie”, had hij geroepen met een hese stem die hij bijna niet eens als de zijne had herkend. Maar de oudjes hadden onhandig hun fietsen gekeerd en was zo snel mogelijk gevlucht.

Vincent was weer moeizaam overeind gekrabbeld en toen hij zich had omgedraaid, hadden daar Sjak en Sjon gestaan. Ze waren blijikbaar achter hem aan gerend en hadden hem met gediensstige blik aan gekeken. Pas toen was Vincent ingevallen dat zij hem uitstekend konden helpen en hem gewoon naar het politiebureau zouden rijden, als hij het hen zou opdragen.

:

“Ze hebben je toch geen pijn gedaan?”, bracht zijn moeder hem weer bij het heden. Ze was tegenover hem op een stoel gaan zitten en keek hem bezorgd aan.

“Maak je toch geen zorgen, ma, met mij gaat het prima.”

“Je bent niet in goeden doen, dat zie ik aan je. Heb je wel geslapen?”, hield ze aan.

Vincent zweeg. Hij had de vorige nacht inderdaad nauwelijks geslapen, hoeveel comfortabeler zijn eigen bed ook was geweest als de brits in de cel, waar hij twee nachten had moeten verblijven. Maar de schrikbeelden van alles wat gebeurd was, hadden zich steeds weer aan hem opgedrongen. Net als dit stemmetje in hemzelf dat zei: “Zie je wel, deze ellende is wat er gebeurt als je de Gave gebruikt!”

“Hoe heeft dit toch kunnen gebeuren?”, vroeg zijn moeder weer. Ze was weer opgestaan om een dampende kop koffie voor hem in te schenken, dat ze even later voor hem neer zette.

Vincent nam dankbaar een slok en zei: “Domme pech dat die motorbende op me stuitte”, zei hij. Hij moest weer denken aan het festival, en hoe hij, veel te onvoorzichtig natuurlijk, gefascineerd Step

Bikkers had lopen te bespieden. Hij beseftte dat eerder het omgekeerde waar was.

Het gesprek ging door over hoe zijn moeder steeds haar verbazing uitsprak over het gebeurde en Vincent steeds probeerde met een kort antwoord de vraag af te doen.

“Maar de politie dan? Waarom houden ze je twee dagen vast?”

Vincent slikte; “Tja, ik was verdachte, mam. Er waren doden gevallen en ik was erbij geweest. Gewoon standaardprocedure.

“Ja, maar jij hebt toch niemand vermoord, Vincent?”, vroeg zijn moeder op hoge toon.

Vincent slikte moeizaam een slok koffie weg; “Vermoord niet, maar...tja, ik heb mezelf wel moeten verdedigen.” Meteen herbeleefde Vincent het moment van hoe hij Step Bikkers stak met het mes.

Ze keek hem perplex aan en stond plotseling op en liep naar het aanrecht. Daar schonk ze zichzelf een glas water in, “Dus toch...?”, vroeg ze terwijl ze zich omdraaide.

“Zelfverdediging, mam. Hij wilde mij vermoorden met dat mes!”

Zijn moeder slaakte een verschrikt kreetje en staarde hem weer aan. Ten slotte ging ze weer zitten, “Ik... ik begrijp het niet.”

“Alles is goed, mam”, zei Vincent en hij reikte over tafel naar haar hand. Heel even schrok ze toen hij haar aanraakte, maar toen liet ze toe dat hij haar vasthield.

:

Vincent wist niet hoe lang het moment geduurd had, voor er gerommel klonk in de hal. Niet veel later ging de keukendeur open en kwam Erica binnen. Ze keek eerst haar moeder en toen Vincent aan “Je bent er al!”, bracht ze verbaasd uit.

Vincent kwam uit zijn stoel en bekeek zijn zus; ze zag er goed uit, maar ook... op haar hoede.

“Broertje!” Erica’s mond vormde een glimlach en ze sloeg haar armen om Vincent heen. “Ik ben zo blij dat ik je weer zie!”

“Ik jou ook!” Ze gingen weer zitten en Vincent begon tegen haar te vertellen over alles wat er gebeurd was. Toen het meeste wel verteld was, richtte Erica zich tot hun moeder, die niet zoveel meer had gezegd. Haar glaasje water stond nog onaangeroerd op tafel.

“Waarom ga je niet naar boven, mam?”, zei Erica op de bekende toon van de bezorgde dochter om haar moeder, “Dan kun je even tot jezelf komen. Je even opruimen en aankleden.”

Zijn moeder keek Erica aan en knikte gedwee, zoals ze ook zo vaak had gedaan in die moeilijke tijden na de dood van haar man. Ze stond op en slofte naar de keukendeur.

“Neem de tijd, wij redden ons wel”, zei Erica.

:

“Ik begrijp het niet, broertje”, zei Erica, toen ze even later met zijn tweeën waren over gebleven in de keuken, “Natuurlijk; je bent rijk, dus dat je ontvoerd wordt, klinkt dan logisch. Maar ik heb begrepen van de politie dat er nooit losgeld is geëist! En je vriend Govert loofde nota bene op hetzelfde moment één miljoen uit voor de gouden tip. Maar waarom betaalde hij dat fortuin dan niet als losgeld?”

Vincent haalde zijn schouders op. Wat kon hij zeggen? Hij herhaalde wat hij had gezegd tijdens die eindeloze verhoren bij de politie op het hoofdkantoor in Eindhoven. Hij had volgehouden dat hij zelf ook meende dat hij om zijn geld moest zijn ontvoerd. Hij had gezegd dat het uitblijven van een losgeld-eis misschien wel was voortgekomen uit dat er onmin onder de leden van de biker-gang was ontstaan. En hij had verteld dat twee leden van de motorbende uiteindelijk wroeging hadden getoond en hem hadden bevrijd.

“Spijt? Echt?”, vroeg Erica peinzend.

“Zoiets ja”, zei Vincent.

Erica haalde ongelovig haar schouders op; “Twee van die bikers zich opeens keren tegen hun bende. Hoe kan dat nou? Die lui zijn hondstrouw aan elkaar!”

Vincent haalde zijn schouders op.

Erica schudde ongelovig haar hoofd en vervolgde: “Nog iets anders: werd je trouwens niet ondersteund bij al die verhoren? Gaat het hier niet zoals in Amerika? *Ik zeg niets zonder mijn advocaat?*”

Vincent knikte; “Je krijgt inderdaad een strafrechtadvocaat toegewezen. Ik heb iemand ingeschakeld van het advocatenkantoor waar GetIt altijd zaken mee doet.” Vincent vertelde er niet bij dat hij niet zoveel had uitgedaan op de adviezen van zijn advocaat,

klaarblijkelijk een groentje in het vak.

“De kranten zeggen dat er vier doden gevonden zijn. Er gaan allemaal geruchten rond over wat er precies gebeurd moet zijn. En de meeste zijn verschrikkelijk!”, zei Erica, “Ik moet het weten, Vincent, heb jij ook iemand vermoord?”

Vincent keek haar lang aan en besloot hetzelfde te zeggen als wat hij tijdens de verhoren had gezegd: “Ja, ik heb hun leider, een man die Step Bikkers heette, gedood met een mes.”

Erica schrok hoorbaar en Vincent vervolgde snel; “Maar het was zelfverdediging! Hij wilde mij ermee vermoorden!” Exact hetzelfde had Vincent keer op keer verteld tijdens de verhoren. Hij had meteen gedacht dat ze zijn vingerafdrukken toch wel zouden vinden op dat mes.

“Ik heb gelezen over hoe gruwelijk de plaats delict eruit heeft gezien. Veel bloed en zo meer. En dan dat nota bene jij... jij, met een mes, één van die lui...” Erica keek hem smekend aan met ogen waarin opeens tranen stonden.

Vincent voelde zich opeens ook emotioneel worden. Zijn zusje en hij hadden in hun jeugd altijd alles met elkaar gedeeld. Samen hadden ze de middelbare school doorlopen en ze hadden daarna in dezelfde stad gestudeerd. En in al die jaren hadden ze elkaar bijna elke dag gesproken of gezien. Lief en leed hadden ze met elkaar gedeeld, altijd. Pas de laatste jaren was hun contact langzaam maar zeker verwaterd. Maar hun band was nog steeds heel sterk. Vincent voelde opeens de sterke aandrang om Erica alles te vertellen. Alles! Maar de angst voor wat dat zou losmaken, hield hem tegen.

“Het was nóódweer, zus”, fluisterde hij krachteloos, “Hij wilde me vermoorden!”

Erica schudde opnieuw haar hoofd, “Het lijkt wel alsof ik je niet meer kèn. Ik krijg het gewoon niet scherp dat jij zoiets kan doen...”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“En daar komt bij...”, zei Erica, die de tranen uit haar ogen veegde, “Dat ik Govert gesproken heb eergisteren. Hij vertelde over andere vreemde dingen die je de laatste jaren zijn overkomen. Iets waarvoor je steeds naar Brussel ging? Een gekke toestand in een hotel in

Duitsland? Iets wat Govert voor je heeft gedaan ergens in de Belgische Ardennen?”

Vincent veerde gealarmeerd op uit de bank en vroeg scherp: “Wat heeft hij daarover verteld?”

Zijn zus schudde haar hoofd, “Niet meer dan dat. Maar genoeg om te weten dat er iets heel raars aan de hand is. Zéker nu jij zo heftig reageert als ik dit ter sprake breng!”

Vincent veegde verward met zijn hand over zijn gezicht en fluisterde krachteloos: “Goof had beloofd het geheim te houden...”

Erica sloeg met haar vlakke hand hard op rug van de bank; “Dus er is iets! Ik wist het! Wat is het dan? Is het iets met dat Barbiepopje van je, Maria? Dat moet wel!”

Vincent schudde zijn hoofd. Hij had in het afgelopen jaar Maria twee keer meegenomen naar een familiegelegenheid: een verjaardag en de jaarlijkse barbecue. Maar hoe charmant en voorkomend Maria zich ook had gedragen, Erica had haar absoluut niet gemogen en dat niet bepaald onder stoelen of banken gestoken. Vincent wist haar woorden nog precies: “Ze lijkt wel van plastic. Alles aan haar lijkt zo onoprecht en nep. Zelfs Barbie komt echter over!”

“Het heeft niet met Maria te maken”, probeerde Vincent zo rustig mogelijk te zeggen, “En er is echt niets aan de hand, geloof me nou!”

Erica keek hem strak aan en stond ten slotte op, “Je liegt, Vincent. En je hebt nog nooit over zoiets belangrijks tegen me gelogen.” Ze draaide zich van hem weg en staaarde door het woonkamerraam naar buiten.

Vincent werkte zich overeind uit de bank; “Luister nou, zus, ik snap dat je nog van stuk bent door die ontvoering, maar echt... het gaat verder goed met me. Er is niets! Geloof me nou!”

Erica draaide zich heftig om, haar vuisten gebald, “Als je zo tegen me blijft liegen, heb ik liever dat je gaat, Vincent!”

Vincent spreidde zijn handen, “Kom nou, laten we nou geen ruzie maken... Laten we net zoals vroeger lekker kletsen... En ik wil zo graag blijven tot je jongens terug komen uit school.” Vanuit zijn ooghoeken zag hij de tas met speelgoed staan die hij voor hun had meegenomen.

“Het gaat me ook niet om mij, Vincent”, beet Erica hem toe, “Maar

weet je wel wat je je moeder aan doet?”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“Ik sta niet toe dat je haar kwetst, Vincent, begrijp je dat? Je bent overduidelijk in iets verzeild geraakt. Wat het is weet ik niet, maar er is iets... En daarmee raak je ook je naasten...”

Vincent hoorde de pijn in de stem van zijn zus en alweer speelde hij met de gedachte schoon schip te maken; gewoon alles te vertellen. Maar hij kòn het niet. “Ik weet niet wat ik moet zeggen”, bracht hij ten slotte uit.

Erica hief een hand terwijl ze hem strak bleef aankijken; “Dan is daar het gat van de deur!”

Vincent probeerde te glimlachen; “Is dat niet al te melodramatisch?”

De blik in Erica’s gezicht straalde opeens woede uit; “Ik wil dat je weggaat!”

Hij wist even niet wat hij moest doen, maar toen Erica hem alleen maar strak bleef aankijken, draaide hij zich uiteindelijk om.

Als in een waas verliet hij het huis waar hij was opgegroeid. Op het tuinpad voelde hij de ogen van zijn zus in zijn rug branden, maar hij keek niet om toen hij gewoon door liep naar waar hij zijn auto geparkeerd had.

Hoofdstuk 22

De tweede keer dat Vincent een duidelijk signaal kreeg dat niets meer terug zou keren naar het oude, was toen hij voor het eerst Goof één-op-één te spreken kreeg. Dat was toen de vier mede-oprichters van GetIt hem thuis bezochten in Amsterdam, een paar dagen nadat Vincent bij zijn moeder en zus was geweest. Het moest een feestelijke aangelegenheid zijn, om zijn veilige terugkeer te vieren. Er was taart en er was drank. Er werd gelachen en veel gepraat. Maar ook was het duidelijk dat er een olifant midden in de kamer stond, die ze allemaal weigerden te zien. Vincent merkte dat het meeste aan IJs, die de hele avond nukkig en afstandelijk bleef.

Na een paar gezellige uurtjes, ging uiteindelijk iedereen één voor één weg, tot natuurlijk alleen Goof over bleef. Ze zaten op het dakterras en dronken van hun kopjes espresso die Maria voor hun had gemaakt. Zwijgend staarden ze naar de fraaie skyline van Amsterdam.

“Ik heb lang over je nagedacht de afgelopen dagen, Vincent”, verbrak Goof eindelijk de stilte, “En ik ben tot een conclusie gekomen!”

Hij zei het op een toon die Vincent alarmeerde, “Toch wel een positieve, hoop ik?”, vroeg hij snel met een schaaapachtig lachje.

Goof keek hem van opzij aan met een intense blik en Vincent begreep meteen dat er iets ernstigs speelde. Net op dat moment stapte Maria het balkon op, maar Vincent hief een hand en zei: “Laat ons even alleen.” Maria knikte meteen, deed enkele stappen achterwaarts terug de woonkamer in en sloop de schuifpui achter zich.

Goof keek haar hoofdschuddend na, “Kijk dit nou...? Is dit tamme poesje, echt dezelfde persoon als het felle katje dat we een jaar geleden voor het eerst leerden kennen?”

Vincent haalde zijn schouders op, hij was het allang gewend dat Maria precies deed wat hij wilde, “Ze houdt van me.”

Goof keek Vincent alweer aan, “Echt? Weet je, Vincent, dit is precies zo iets waar het mij om gaat.” En hij brandde los in een relaas dat hij eindeloos gerepeteerd leek te hebben. Dat hij Vincent’s wandel en handel van de laatste tijd gewoon niet meer snapte. Beginnend met die bezoeken aan Brussel, die mysterieuze Emmanuelle. Die mevrouw Waller, dat oude vel. Dat rare verhaaltje dat Vincent door haar gehanteerd zou zijn geweest. Die bewakingsbeelden van dat hotel in Duitsland met dat bizarre gevecht. Hun bizarre missie diep in de Ardennen en hoe hier ze getuige waren geweest van een moord die Vincent georkestreerd had.

Goof zei dat hij er misschien vrede mee had gehad dat hij niet helemaal had begrepen wat hier nou gebeurd was, als het daar bij was gebleven. Maar tóen was daar weer het voorval geweest na dat concert bij de Iemen Eerskes. Die nachtelijke gewelddadige ontvoering. Natuurlijk, Goof was die klap die hij had gekregen allang weer te boven gekomen, alhoewel hij wel drie tandprotheses had moeten laten zetten. En ook Saco was al min of meer hersteld van die kogel in zijn been. Maar daar ging het niet om: waar het wèl om ging, was dat er alwéér iets vreemds was gebeurd. Zeker nadat Vincent na bijna drie dagen weer boven water was gekomen. Omdat hij zelf had weten te vluchten èn bovendien eigenhandig die bendeleider bleek te hebben vermoord!

“Dat was de druppel, Vincent”, zei Goof op dringende toon. Hij was op het puntje van zijn tuinstoel gaan zitten, “Die zogenaamde ontvoering om losgeld is nòg ongeloofwaardiger dan die zogenaamde chantage door vrouwtje Waller al was! Dat weet jij zelf ook!”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“Waar ben je mee bezig, Vin? Weet je wel wat jij de vrienden aandoet? Wat je mij aan doet?”

“Het spijt me, oprecht, het spijt me. Maar ik beloof dat dit ècht de

laatste keer was...”, begon Vincent.

“Bullshit!”, onderbrak Goof hem heftig, “Bullshit. Dit houdt niet op! En erger is: je bent er niet eerlijk over, Vincent. Je hebt alleen maar gelogen, over alles. En ik begrijp je niet meer, Vincent. Van alles wat er met je gebeurt. Wat er met háár aan de hand is...” In een vaag gebaar wees Goof naar binnen, waar Maria zich ongezien had gemaakt.

“Wat wil je dat ik zeg?”, fluisterde Vincent.

“De waarheid!”, riep Goof nog feller, “En die wil ik nu. Want dat is de conclusie die ik heb getrokken: als je me nú niet vertelt wat er aan de hand is, dan is het over en uit. Dan scheiden onze wegen!”

Vincent keek Goof verbijsterd aan en begreep dat zijn vriend het meende. Zijn gedachten maalden rond: ze hadden zoveel gedaan samen de afgelopen jaren, gelachen, gehuild; samen een succesvol bedrijf opgebouwd.

“Ook...?”, bracht hij uit, maar hij kwam niet verder.

Goof keek hem strak aan; “Ook GetIt, ja, Vincent. Je weet dat er een meerderheid van de board voor nodig is je weg te stemmen. Maar ik heb iedereen al achter me staan. Op jou en ...” Goof maakte al weer zo’n vaag gebaar, “...Maria, na dan.”

Het besef dat blijkbaar achter zijn rug al over hem was besloten, raakte Vincent als een vuistslag. “Goof...”, bracht hij moeizaam uit en hij wilde nog iets zeggen dat alles misschien nog kon veranderen. Maar hij wist dat zijn vriend de uiterste consequentie al had doordacht en geaccepteerd.

Goof schoof nog verder vooruit op zijn stoel, “Vertel het me, Vincent. Wees eindelijk open tegen me!”

Vincent opende herhaaldelijk zijn mond, maar kon nog steeds niets uit brengen. Misschien was de neiging om alles te vertellen nu nog wel sterker als eerder bij Erica. En alwéér was hij er heel dicht bij om de dam te laten barsten, om alles er dan maar uit te gooien. Maar nog steeds was er iets wat hem weerhield. De angst dat ze hem, als hij zou vertellen van zijn Gave, een monster zouden vinden. De angst dat hij voor eeuwig veroemd zou zijn...

Goof keek hem strak aan, zuchtte toen het stil bleef en stond toen

op. “Godverdomme, Vincent, dat het zo moet eindigen....” Hij liep naar de schuifpui, opende die en stapte over de drempel. Hij draaide zich nog één keer om:

“Komende week kun jij je persoonlijke dingen afhalen bij de receptie, als je dat nog wilt. Maar de bewaking zal je niet meer in het kantoor laten.”

Vincent haastte zich om op te staan en om Goof tegen te houden. Maar Goof hief zijn hand op; “Ik laat me zelf wel uit.”

:

De derde keer dat Vincent op pijnlijke wijze merkte dat er iets heel wezenlijks veranderd was, was toen hij weer een keer af probeerde te spreken met zijn oude vrienden van jaarclub Setebos. Hun jaarlijkse einde-zomerborrel.

Hij had de mannen allemaal uitgenodigd bij hem thuis en een thuis-kok geregeld. Maar al een paar weken van te voren bleek dat jaarclubgenoten waren begonnen te duiken. Vincent had zijn teleurstelling moeten verbijten toen hij de opzichtige smoesjes hoorde waarmee Peet en de andere drie mannen zich bij hem af meldden.

En zo bleef alleen Saco over. De thuis-kok was maar weer afgezegd en ze aten bezorgpizza's op de kolossale bank in de woonkamer. Ze waren slechts met zijn tweeën in huis. Al veel eerder had Vincent Maria laten beslissen om zichzelf een avondje in een wellnesscentrum te laten verwennen, zodat ze de jaarclub niet zou storen. En nog steeds was hij daar blij om.

Nadat ze een tijd over koetjes en kalfjes hadden gepraat, keek Vincent Saco van opzij aan en stelde hij de vraag die al een tijd op zijn lippen brandde: “Hoe gaat het met je? Heb je nog last van je been?”

Saco bleef vooruit kijken en nam een slok van zijn biertje; “Wat zal ik zeggen, het gaat!” Hij keek Vincent aan en glimlachte dapper; “Ik ben van hardloper, nu van de weeromstuit zwemmer geworden. Niet meer de geur van een dampend bos, maar van chloor.”

Vincent probeerde te glimlachen, maar hij wist wat voor fanatiek buitensporter Saco was geweest. “Maar het gaat steeds beter toch?”

Saco haalde zijn schouders op; “Ik doe mijn best, maar ik zal al blij zijn als ik weer helemaal pijnvrij kan lopen en serieus kan denken aan

een stevige bergwandeltocht...”

Er bleef een stilte tussen heen hangen, die werd verbroken door Saco; “Wat is er gebéurd, Vin? Waarom kreeg je die motorbende op je hals?”

Vincent schudde zijn hoofd; “Ze hoopten losgeld te krijgen, dat is nog steeds de theorie.”

Saco kreeg weer die koppige blik in zijn ogen als hij zich verloor in een debat dat hij wilde winnen, zoals vroeger op de soos; “Nee, dat is het niet, ik wéét het gewoon! Maar ik kan me ook niet voorstellen wat het dàn is...”

Vincent wist niet wat hij hierop moest zeggen.

“Weet je, Vincent, je hebt altijd iets geheimzinnigs over je heen gehad. Hoe je nooit wilde vertellen hoe het uit is gegaan tussen jou en Sanne, bijvoorbeeld. Hoe je soms de gekste dingen voor elkaar kreeg bij mensen. Maar ik moest laatst ook aan iets anders denken...”

Vincent had geen idee waar Saco naar toe wilde.

“... Dat was een paar dagen nadat je op een hele rustige avond zomaar wat lui had binnen gelaten op de soos. Ze bleken van dat beruchte dispuut te zijn dat overal rotzooi schopt. Het liep met een sisser af, met een paar man wisten jullie die pipo’s toch weer buiten te zetten, anders hadden ze misschien wel de hele tent gesloopt.”

Het beschamende voorval was alweer weggezakt bij Vincent.

“Nou, toen ik je er dus naar vroeg, wilde je er niet over hebben. Ik drong aan, natuurlijk, en tóen gebeurde er iets!” Saco keek Vincent nu strak aan; “Ik weet niet wat het was; alsof mijn brein even bevroor. Het moment erna hadden we al weer over iets anders.”

Vincent probeerde de schok te verbergen. Had hij ècht zijn ‘Charme Nudge’ op zijn jaarclubgenoot gebruikt? Hoe kon hij dat vergeten zijn? Voor zover hij wist had hij dat nooit gedaan! Maar nu twijfelde hij.

Saco vervolgde; “Het was een heel klein voorval, maar het bleef toch aan me vreten. Begrijp je dat Vincent?”

“I-ik weet niet wat je wilt dat ik zeg, Saak.”

Saco schudde driftig zijn hoofd, “Ach, ik weet ook niet waar ik heen wil. Maar na al die jaren moet ik gewoon toegeven dat ik je niet helemaal kèn. En dat gevoel is alleen maar sterker geworden!”

Er viel alweer een stilte, tot zijn vriend vervolgde: “Weet je waarom de anderen af hebben gezegd? Ze schrikken van je terug, ze weten niet of ze je nog wel willen zien. Niet voordat er wat zaken opgehelderd zijn. We hebben het erover gehad in de jaarclub.”

“Wat bedoel je?” Vincent’s gedachten maalden rond, “Zijn ze bang dat er wéér een aanval van die motorclub komt?”

“Moeten ze daarvoor bang zijn?”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen. Want inderdaad was dat zeker niet helemaal denkbeeldig. De politie was een onderzoek gestart naar de Satan’s Siblings, niet alleen gezien die hele ontvoeringszaak, maar ook omdat ze in het verlaten restaurant in het buitengebied van St. Anthonis, waar Vincent was vastgehouden, ook wapens en drugs hadden aangetroffen. De restanten van de bende, zeker een mannetje of vijf à tien groot, was echter onder de radar gegaan en de politie had maar een handvol leden kunnen oppakken. Omdat er dus waarschijnlijk zeker nog een handvol leden vrij op straat rond liepen, had Vincent bewaking gekregen bij zijn appartement op KNSM-eiland. Vincent had zelfs diverse keren het idee gehad dat hij werd gevolgd als hij buiten een boodschap had gedaan of een ritje met zijn BMW had gemaakt. Misschien was het zijn paranoïde geest, maar hij vond dat hetzelfde gebutste witte bestelbusje wel héél vaak opdook in zijn achteruitspiegels.

Hij had het zelfs gerapporteerd aan hoofdinspecteur Koedijk, die het onderzoek rondom zijn ontvoeringszaak en de moordpartij onder de Satan’s Siblings, leidde. De man was zo scherpzinnig geweest in zijn scepsis over wat er volgens Vincent gebeurd was, dat Vincent zelfs heel even had overwogen zijn Gave op hem te gebruiken, maar was gelukkig verstandiger geweest. Hoe dan ook, toen Vincent het verdachte auto rapporteerde, had hoofdinspecteur Koedijk heel vilein gezegd: “Als jij nou eens eerlijk vertelt wat er precies is gebeurd, dan ben ik misschien wel genegen wat nader onderzoek te doen!” En daarbij was het dus gebleven.

Saco hief zijn handen: “Zelfs dàt wil je niet zeggen! Maar nee, daar gaat het helemaal niet om. Het gaat erom dat we je niet meer snappen. Je houdt iets verborgen voor ons.”

“Saak”, zei Vincent en hij merkte dat zijn toon bijna smekend was. Saco schoof dichterbij, “Vertel het dan ten minste aan mij...”

Vincent wist alweer niet wat hij moest zeggen. Eén moment overwoog hij echt er alles uit te gooien: de Nudge, mevrouw Waller, de Luciden, Charles, Step, alles. Maar hij kón het gewoonweg niet. Nog steeds niet.

Saco zette gedecideerd zijn half opgedronken biertje op de salontafel en stond op. Vanuit zijn hogere positie keek hij op Vincent neer; “Dan is het beter dat ik maar weer eens opstap.”

“Saco, kom op!”

Zijn jaarclubgenoot schudde koppig zijn hoofd; “Nee. Jij hebt eerst wat huiswerk te maken, Vin. En daarna mag je mij weer eens bellen.” Hij draaide zich bruusk om en liep naar de deur. Vincent wilde opspringen en hem tegenhouden. Maar toen viel het hem opeens op hoe erg hij sleepte met zijn ene been. En hij bleef als verlamd zitten.

Hoofdstuk 23

De vierde en laatste keer dat Vincent het teken kreeg dat niets ooit meer zou terugkeren naar het oude, was toen de Satan's Siblings dan toch echt wraak op hem kwamen nemen.

Natuurlijk, het was ook wel te verwachten geweest: hij was immers degene die hun leider had vermoord: Step Bickers, die ze nog steeds verafgoodden. Zo goed 'getraind' waren ze immers wel. En daar was na zijn dood niets aan veranderd.

:

Het gebeurde ruim een week nadat Goof zijn vriendschap had opgezegd en ook Saco zich van hem had afgekeerd.

Goof had woord gehouden: bij het eerstvolgende overleg van de 'board', nu bijna een week geleden, was bijna unaniem besloten door de board tot zijn ontslag op staande voet. De enige tegenstem was van Maria, natuurlijk. En toen het eindoordeel was geveld, was ze opgestaan en had ze aangekondigd dat zij zelf op staande voet ontslag nam. Precies zoals Vincent had gewild van haar, natuurlijk.

De rest van de week waren ze bezig geweest met de afwikkeling van de juridische consequenties. Bijna elke dag had er wel een advocaat aan de lijn gehangen of zelfs voor hun deur gestaan. Vincent had het ontslag niet aangevochten, maar hij had wel al zijn aandelen verkocht. Ook had hij Maria opgedragen hetzelfde te doen. Hij bezat nu een kapitaal van meer dan tien miljoen euro groot, veel meer nog als hij dat van Maria meetelde. Dat hij voor het geld nooit meer behoefde te werken, vond hij echter volstrekt onbelangrijk. Hij kon alleen maar

denken aan hoe hem zijn levenswerk was ontnomen, zijn fundament onder hem was weggeslagen.

En dan waren er ook nog de genoemde Satan's Siblings geweest, die nog steeds ergens rondwaarden. Twee agenten die beneden in de algemene hal geposteerd waren, moeten iedereen in de gaten houden.

:

Het was om die reden dan ook vreemd, dat er rond de klok van tien 's avonds opeens werd aangebeld. Niet de intercom van beneden, maar de bel bij zijn eigen voordeur. Vincent kwam overeind van de bank, waar hij had liggen kijken naar een komedieserie, om zijn zinnen even te verzetten, en voelde hoe zijn hart opeens sneller was begonnen te kloppen. Zijn hoofd tolde. Hoe kon het zijn dat er iemand bij zijn voordeur aanbelde? Alle bezoekers werden tegen gehouden door die politieagenten en die lieten niemand door zonder hem eerst op te bellen en te verifiëren of hij dit bezoek wel verwachtte.

Maar wie was het dan? Een buurman of buurvrouw in dit gebouw? Maar wat wilden die van hem? Vincent was zo weinig thuis geweest de laatste jaren, dat hij niet bepaald had geïnvesteerd in het leren kennen van zijn burens; hij wist nauwelijks wie het waren. En omgekeerd gold dat natuurlijk ook, ware het niet dat de meesten van hen zich natuurlijk moesten realiseren dat hij die miljonair moest zijn die ontvoerd was, maar die miraculeus had weten te ontsnappen. Misschien was één van die burens wel zo'n nieuwsgierig aagje, zo'n sensatiezoeker, die elke smoes aangreep iets meer te zien van hem?

Hij werd gestoord in zijn gedachten doordat er alwéér werd aangebeld. Vincent voelde zich boos worden en nam zich voor om degene die voor zijn voordeur stond eens even flink de les te lezen, en beende naar de hal. Maar een nieuw besef deed hem inhouden op zijn schreden. Wat nou als het níet een paar irritante maar onschuldige burens waren? Hij probeerde zich te concentreren en te visualiseren wie er achter de deur stond; zoals hij eerder in die koelcel had gedaan. Maar waarschijnlijk was hij daar nu te onrustig en ongeduldig voor, want hij kreeg geen enkel beeld voor ogen.

“Maria”, riep Vincent, “Wil jij de deur open doen?”

Niet veel later kwam Maria haastig vanuit de slaapkamer lopen. Ze

had die sexy negligé van haar weer aan en had misschien zelfs al in bed gelegen. Maar ze klaagde geen moment en zei: “Natuurlijk, my love!”

Vincent trok zich terug tot bij de doorgang richting de woonkamer terug en keek toe hoe Maria de grendels van de voordeur klapte en die naar binnen toe open deed. Maar de deur werd meteen met een klap helemaal open gegooid en opeens stond de hal vol met drie, nee, vier mannen. Eentje nam Maria meteen in de houdgreep en toen ze begon te gillen drukte hij een hand voor haar mond. De andere deden enkele stappen richting Vincent.

“Godverdomme”, vloekte Vincent binnensmonds. Het overbekende logo op de leren mouwloze jasjes van de mannen was hem niet ontgaan. Hoe kon hij zo dom zijn geweest deze mannen binnen te laten? Hij had meteen moeten bellen en moeten vragen om hulp! Misschien niet bij de twee agenten in de hal beneden, want hij vreesde nu voor hun welzijn, maar dan toch wel bij het dichtstbijzijnde politiebureau.

Of misschien had hij Sjak en Sjon in de buurt moeten houden, bedacht hij zich. Vincent had de twee mannen, lege hulzen zonder eigen persoonlijkheid, volledig naar zijn eigen voorkeur geconditioneerd en hen voorlopig even opdracht gegeven te bivakkeren op een chaletpark vlak buiten Amsterdam. Maar hij vroeg zich nu opeens af of hij ze niet beter veel dichterbij had moeten houden.

“Daar ben je dan, klootzak! Ik moet toegeven, het was niet makkelijk bij je te komen!”, gromde de voorste indringer, blijkbaar de leider. Het was een zwarte kerel met een kort mohawk-kapel, als in een kwaadaardige parodie op BA Baracus uit The A-Team.

Koortsachtig probeerde Vincent zijn vier indringers te ‘observeren’. Het verbaasde hem niet dat ze allemaal op dezelfde wijze waren geconditioneerd door Step Bickers, hoe dood laatstgenoemde ook was. En dus was het bepaald niet eenvoudig om bij hun binnen te komen. Vincent beseftte dat hij fysiek contact met één van hen moest krijgen, om het zoekproces te versnellen. En zonder nog na te denken, viel hij daarom de leider van het clubje aan en probeerde hij hem een

kaakslag te verkopen.

Het was een pathetische poging, dat begreep Vincent meteen. ‘BA’ weerde eenvoudig zijn aanval af en plaatste zelf een succesvolle uppercut. Vincent zag sterretjes door de kaakslag, tolde om zijn as en werd door BA in een houdgreep genomen. Meteen besepte Vincent dat dit zijn kans was en hij observéerde zo goed hij kon.

Bijna afwezig registreerde hij hoe één van de andere indringers een mes trok. Het was een magere man die door zijn bakkebaarden wel iets weg had van Lenny, die zanger van dat jaren ‘70 hardrockbandje Motörhead. Hij zei zoets als: “Zo, nu krijg je je verdiende loon!” Een andere voegde iets toe over gerechtigheid, omdat hun dierbare baas, Step, immers op dezelfde manier was gedood.

Vincent had net een soort patroon in de gaatjes van BA’s verdediging gevonden, toen hij tot zijn verbazing zag dat Maria zich losrukte van de biker die haar vasthield en gillend Lenny aanviel, de man met het mes. “Laat mijn lief met rust!”, gilte ze uitzinnig. Met beide handen pakte ze de hand vast waarin de man het mes vasthield en probeerde dat weg te trekken. Maar Lenny gaf geen krimp. In plaats daarvan grijnsde hij en trok hij Maria, nog steeds in dat negligé van haar, naar zich toe en plantte zijn vrije hand lomp op haar kont. Maria gilte, maar die gil werd gesmoord omdat Lenny haar vervolgens ruw zoende. Het duurde maar een seconde, want toen duwde Lenny haar al achteloos van zich af. Ze smakte hard op de grond.

Vincent registreerde het allemaal nog steeds afwezig, omdat hij verwoed probeerde te ontdekken wat het patroon was van de openingen in het ‘fort’ van de grote zwarte man. Maar tot zijn ergernis had hij het nog steeds niet scherp.

“Maak het af! Snel nu!”, gromde BA, die hem onveranderlijk in een stalen houdgreep hield, dichtbij Vincent’s oren richting Lenny. Die grijnsde, verplaatste het mes van de ene naar de andere hand en leek op het punt te staan toe te slaan.

“Ik ga het niet redden. Dit is het einde!”, dacht Vincent, volledig in paniek. Met de moed der wanhoop deed hij op goed geluk een poging binnen te komen bij BA, op een plek waar hij eerder een opening meende te hebben ontwaard. Maar hij faalde jammerlijk.

En toen haalde Lenny al uit, vast van plan het mes diep in Vincent's maagstreek te planten.

'Dit was het dan', dacht Vincent bijna met een soort berusting. Maar vanuit het niets was daar opeens Maria weer, die blijkbaar weer opgekrabbeld was van de vloer. Ze gilte keihard "Nee!" en ze gooide zich letterlijk tussen hem en zijn aanvaller.

Lenny kon blijkbaar de al ingezette beweging niet meer stoppen en plantte met een verbijsterde blik zijn mes diep in Maria's lichaam. Hij ving haar op en wist even niet wat hij moest doen. Haar ijselijke gil ging over in gereutel. "Godverdomme", zei hij, "Dat kutwijf!"

Zo'n belangeloze zelfopoffering had hij zonder twijfel nog niet eerder gezien, besepte Vincent. Hij zelf ook zeker niet. Maar hij dwong zichzelf om zijn aandacht op andere zaken te richten. Hij was ervan overtuigd dat hij nú gebruik moest maken van de extra respijt die hem gegeven was. Hij concentreerde zich zo goed mogelijk en herkende bij BA nu pas het patroon in de cyclus, dat eigenlijk heel eenvoudig was. Eindelijk wist hij waar hij moest toeslaan. En een moment later was hij binnen in zijn overweldigder.

De naam van de zwarte man was uiteraard niet BA Baracus, maar Stefano. Hij was nog maar enkele jaren lid van Satan's Siblings. Hij had diverse roofovervallen op zijn kerfstok. Zijn oude moedertje woonde in een flat in Rotterdam-Zuid. De informatie stroomde opeens binnen en Vincent had het gevoel dat er tegenin moest waden om zo snel mogelijk daar te komen waar hij wilde: de intentie om hem te vermoorden. Hij ging als een razende aan de slag.

De man met de bakkebaarden, Lenny, had inmiddels het slappe levenloze lichaam van Maria ten tweeden male terzijde gegooid, als een stuk vuilnis. "Godverdomme, wat een gestoord mens!", vloekte hij alweer, "Al mijn kleren besmeurd!"

"Loop toch niet zo te kloten", riep één van de andere twee kerels, die bij de nog op een kier geopende voordeur stonden, "Ik hoor stemmen..."

"Ja, we moeten zo snel mogelijk weg, man!"

Lenny knikte, zwaaide met zijn met bloed besmeurde mes en stapte opnieuw toe op Vincent, die nog steeds werd vastgehouden. Maar

opeens duwde Stefano, de grote zwarte man, Vincent aan de kant en greep op hetzelfde moment de arm waarin Lenny het mes had.

“Hé!”, wist Lenny nog uit te brengen, voor Stefano hem met zijn vrije arm vol raakte met een vuistslag op zijn gezicht. Lenny ging meteen neer als een amateuristische bokser die knock-out gaat in de eerste ronde. Stefano liet zijn hand los en het mes kletterde op de vloer. In dezelfde beweging greep hij achter zijn broekband en haalde daar een pistool tevoorschijn.

“Steeff, wat doe je verdomme?”, riep één van de twee bikers bij de voordeur nog. Maar toen klonken er al drie, vier schoten kort achter elkaar. De beide mannen werden vol geraakt en gingen neer.

Stefano deed enkele stappen naar hen toe. Hij torende hoog boven hen uit toen hij opnieuw aanlegde. Weer volgden er twee schoten, één keer in elk hoofd. Volkomen onbewogen draaide Stefano zich om en liep richting Lenny, die zichzelf doodsbang half had opgetrokken tegen de muur achter hem. Hij bloedde als een rund uit zijn gebroken neus en zijn wijd opengesperde ogen leken wel elk moment uit hun kassen te kunnen schieten.

Vincent kon alleen maar ademloos toekijken hoe Stefano ook Lenny vol in zijn gezicht schoot. Daarna draaide de grote zwarte man zich naar Vincent om, alsof hij wilde vragen of hij zijn opdracht zo goed had uitgevoerd. Als een hondje die een tak heeft geapporteerd.

Vincent keek verbijsterd om zich heen naar het bloedbad dat was aangericht. Vier lijken lagen op de vloer in zijn kleine hal, waaronder Maria Gutierrez. Een steek van spijt schoot door hem heen. Hij beseftte maar al te goed dat als zij zich niet zo voor hem had opgeofferd, hij nu zèlf dood zou zijn. Hij merkte dat hij trilde over heel zijn lijf en zwaar hijgde.

“Wat nu?’, vroeg Stefano.

Vincent keek hem aan en walgde opeens van deze kerel en het geweld dat hij had aangericht. Hij grauwde met schorre stem: “Hoeveel kogels heb je nog in je magazijn?”

Stefano inspecteerde zijn pistool met geroutineerde bewegingen, “Nog één.”

Er viel Vincent een grimmig idee in en hij gromde: “Gebruik de

laatste op jezelf.”

Stefano knipperde niet eens met zijn ogen. Vincent had blijkbaar in de korte tijd die hem was gegeven, de zwarte man al behoorlijk goed geconditioneerd. Stefano drukte de loop van het pistool op de onderkant van zijn kaak. Heel even moest Vincent denken aan een gebeurtenis jaren geleden, en opeens had hij spijt van waar hij mee bezig was. Maar het was het al te laat. Want Stefano drukte al af en er klonk een daverende knal. Het bloed spatte op op uit de plek waar de kogel het hoofd weer verliet en besmeurde op groteske manier de witte muur. De man was al dood voor zijn zware lijf op de vloer smakte als een slappe ledenpop.

:

Vincent stapte snel naderbij en knielde bij het lijk van Stefano en raakte zijn onderarm aan. Hij wilde het opnieuw voelen, het ‘Voeden’ zoals hij dat bij Step Bikkers had gemerkt. Step Bikkers had hem een enorme dosis gegeven van... ja, wat eigenlijk? Levensenergie of zo? Hij wist het nog steeds niet. Het was een raadsel dat hij nog steeds niet doorgrond had. Maar bij deze grote zwarte kerel merkte Vincent nauwelijks iets. Vincent liet hem teleurgesteld los en probeerde rustig in een uit te ademen. Maar donkere vlekken dansten voor zijn ogen en hij zakte tegen de muur op de vloer van de hal. Want het besef dat er nooit meer iets terug zou keren naar het oude, drong opeens vol bij hem binnen.

:

Het duurde Vincent minuten, misschien nog veel langer, om weer enigszins tot zichzelf te komen. Ten slotte stond hij op, liep de woonkamer binnen en pakte zijn mobieltje. Tijd om de cavalerie te bellen. Vincent had nu al heel weinig zin in het vooruitzicht weer een hele reeks ondervragingen bij de politie te moeten ondergaan. Laat staan de storm in de media of de schok die hij weer teweeg zou brengen bij familie en vrienden. En ook nog zelf in het reine te moeten komen met Maria’s gruwelijke lot. Maar er zat niets anders op.

Hij bedacht zich ook dat er opeens heel weinig over was dat hem nog aan Nederland bond. Hij had niet langer werk, zijn vriendin was dood, hij was vervreemd van zijn familie en vreemden. Alle schepen

waren achter hem verbrand. Alsof het allemaal zo moest zijn, alsof de kosmos hem dwong om nu éindelijk voor het eerst zijn Gave volledig te accepteren en deze niet langer te ontlopen... Het leek wel alsof er een andere macht, groter dan hij zelf, had bepaald dat nu de Gave zijn leven zou bepalen!

:

Vincent liet zich krachteloos zakken op de vloer van de hal in zijn penthouse. Hij zag vlekken dansen voor zijn ogen en had moeite zijn ademhaling onder controle te houden. Hij kneepte zijn ogen dicht en nam zich voor die niet meer te openen, want dan zou zijn blik zonder twijfel vallen op iets vreselijks. Nu rook hij alleen een lichte geur van cordiet en een nog moeilijker te onderscheiden geur van ijzer en kon hij nog bijna denken dat alles goed en normaal was.

Hij herinnerde zich opeens hoe anders zijn gevoel nog maar een handvol weken geleden was. Toen was hij net aan de schuilplaats van de ‘Satan’s Siblings’ ontsnapt. Hij had zich euforisch gevoeld toen hij eindelijk een politiebureau was binnen gelopen, vergezeld van zijn nieuwe helpers Sjak en Sjon, die hem hadden gebracht. Euforisch, verbijsterd over wat er gebeurd was, maar vooral intens opgelucht dat hij weer veilig was. Een gevoel dat alles van hem af viel. Want nu zou de beproeving toch wel voorbij zijn, toch? Hij had de dreiging van Step Bikkers overleefd en was nu weer veilig. Nu zou alles weer goed komen en naar het oude terugkeren, dat moest wel!

Hier nu, zittend op de vloer van zijn eigen hal en leunend tegen een muur, beseftte hij echter hoe fout hij het had gehad toen, want niets keerde nog terug tot het oude.

Helemaal niets!

:

En het ergste was: hij had het allemaal aan zichzelf te danken!

Hoofdstuk 24

De avond begon al in te vallen, toen Vincent zijn huurauto stopte aan de kant van de weg en de kans had om eens goed om zich heen te kijken. Hij bevond zich overduidelijk in een upperclass-wijk, dat zag hij meteen. Riante villa's met rondom keurig bijgehouden tuinen en veel groen. In de verte zag hij de oever van de Bodensee, een jachthaven en een golfbaan. Maar waar hij nu was gestopt, stond een groot en sierlijk appartementencomplex met gepleisterde muren en grote balkons, waarvan de relingen vol hingen met bloembakken vol geraniums. Als hij het zo snel inschatte met zijn ervaring als makelaar bestond het gebouw uit zeven zeer riante en luxe appartementen; twee per verdieping en een laatste nog groter appartement op de bovenste laag. En Vincent wist wel bijna zeker dat de man die hij zocht de bewoner was van dat penthouse.

:

Hij moest er onwillekeurig aan denken hoeveel moeite het had gekost om hier te komen. Meteen na de laatste clash met de Satan's Siblings en de dood van Maria had hij besloten om Nederland te verlaten, maar de afwikkeling van alle affaires had veel meer tijd gekost dan hij had kunnen denken.

Dat kwam natuurlijk vooral door het moordonderzoek dat meteen was opgestart naar de vijf doden die waren gevallen. Vincent vond het nog steeds een ongelooflijk aantal. Naast Maria en de vier Siblings, waren er ook nog eens twee politieagenten, die bij de ingang van zijn complex de wacht hadden gehouden, op brute wijze bewusteloos

geslagen. Er was dus voldoende uit te leggen geweest. Vincent had geprobeerd zo dicht mogelijk bij de waarheid te blijven met zijn verhaal, dus had hij verteld dat Maria zichzelf had opgeofferd voor hem en dat Stefano zich daarna tegen zijn kompanen had gekeerd.

:

“Je bedoelt zoals die twee mannen bij dat eerdere akkefietje?”, vroeg hoofdinspecteur Koedijk, die het inmiddels uitgebreide onderzoek naar alles rondom de Satan’s Siblings nog steeds leidde, ongelovig nadat Vincent zijn verhaal had gedaan, “Die Villefort en Nijsten?”

Vincent kon niet anders dan knikken; de politieman bedoelde natuurlijk Sjak en Sjon.

“Dus, als ik het goed begrijp...”, ging Koedijk, een geblokte hearde kerel in de vijftig, door, “zit het zo: niet één keer, maar tot twee keer toe besluiten leden van een motorbende zich op het laatste moment zich tegen hun elkaar te keren ten faveure van jou?”

Vincent knikte, “Het zijn dus toch niet allemaal gewetenloze klootzakken...”

Koedijk schudde zijn hoofd, “Ik geloof het niet. Ik geloof er nog steeds geen hout van!”

Vincent haalde zijn schouders op, “Maar vertrouw je dan ook niet de feiten?”

Koedijk staaarde hem boos aan, “Je bedoelt vingerafdrukken op dat pistool en dat mes, de bewakingsbeelden in de centrale hal, dat soort dingen? Je weet donders goed dat we dat allemaal zorgvuldig onderzocht hebben. Er is geen enkele aanwijzing voor dat jij iemand vermoord hebt, dat moet ik je nageven. Maar toch...”

“Ik ben het slachtoffer, verdomme!”, Vincent probeerde veel emotie in zijn stem te leggen, “Mijn vriendin is vermoord! Ik ben zelf voor de tweede keer aangevallen door de Siblings. En jullie als politie hebben gefaald om mij te beschermen!”

“Oh ja? Ik heb verdomme twee agenten die ernstig toegetakeld zijn! Eentje ligt nog in het ziekenhuis met botbreuken!”

“En wat denk je van mij?”, riep Vincent nog harder, “Al die doden...” Hij haalde zich de beelden voor ogen van die avond; het

bloed van Maria dat haar negligé doordrenkte en zich verspreidde over de parketvloer. De onmiskenbare geur van cordiet die in de lucht hing. Zijn vruchteloze pogingen om de lijken van die vier mannen niet te zien, vooral niet hun door kogels verwoeste hoofden. En vooral die afschuwelijke aanblik van Maria's verstilde gezicht en wijd opengesperde ogen. Iets meer dan een jaar geleden had ze hun grootste tegenstander geleden, met die felle, agressieve blik die ze kon hebben, toen, bij dat eerste overleg met de oprichters van SeeMee.com. Toen hij voor haar had gemanipuleerd. Hoe had hij toen ooit kunnen denken dat het pad dat hij toen had gekozen, ertoe zou leiden dat diezelfde krachtdadige dame doodgestoken zou eindigen in de hal van zijn appartement, met een lege verbijsterde blik in haar ogen.

Vincent merkte bij zichzelf dat hij, ondanks een gevoel van verlies, geen echt verdriet voelde om haar. Haar ster was niet in één keer uit gedaan, zij was langzaam uitgedoofd. Met al zijn manipulaties en conditioneringen had hij immers al eerder beetje en beetje de echte Maria gedood. Om haar kon hij dus niet meer rouwen, niet echt. Maar hij voelde zich nog steeds heel schuldig over wat hij haar had aangedaan.

“En dan die begrafenis van haar, moet je je voorstellen hoe dat voelde”, voegde Vincent toe, die opeens de schrijnende beelden daarvan voor ogen kreeg.

Die uitvaart had een week na haar dood in New York plaats gevonden en Vincent had er alleen bij mogen zijn onder politiebewaking; hij was immers nog steeds verdachte. Misschien was het gekomen door de twee kleerkasten die Vincent overal vergezelden, maar de weinige familie en meest naaste vrienden die aanwezig waren geweest, hadden zich onmiskenbaar vijandig tegen hem gedragen. Alsof hij haar had vermoord met dat mes. Het was een heel pijnlijke bijeenkomst geweest en Vincent had opluchting gevoeld toen de dienst eindelijk over was en hij weer terug werd geëscorteerd naar de luchthaven. Juist omdat die familie en vrienden ergens natuurlijk gelijk hadden. Ja, hij had Maria vermoord. En die waarheid drukte zwaar op hem.

“Ik moet mijn verontschuldiging aanbieden!”

De woorden van hoofdinspecteur Koedijk brachten Vincent weer terug bij het hier en nu; de verhoorruijnte in het politiebureau. Hij keek op en merkte dat de wroeging die hij had gevoeld, was aangezien voor verdriet door Koedijk. Hij knikte alleen maar.

“Op basis van wat we nu weten, móet ik er van uit gaan dat jij het slachtoffer bent van een geweldsincident”, ging de hoofdinspecteur door, “Een bizar geweldincident, dat zul je met mij eens zijn. In al mijn jaren in het korps heb ik nog nooit zoiets meegemaakt. Het zal wel dáárom zijn dat ik het plaatje maar niet rond kan krijgen en ik het gevoel heb dat ik iets mis... En dat vreet aan mij, dacht mag je best weten.”

Door die woorden meende Vincent heel even dat het nu bijna passend zou zijn om hem, die hoofdinspecteur Koedijk, te troosten. Hij zou zelfs een blijere gedachte bij hem kunnen inplanten. Maar hij liet het moment gaan.

“Nou”, herpakte Koedijk zichzelf, “In ieder geval kun je onmogelijk nog last krijgen van de Satan’s Siblings. De resterende leden zijn allemaal in hechtenis genomen, dat zijn er nog een handvol. Op die heren Villefort en Nijsten na dan, maar dat komt omdat je geen aanklacht tegen hen hebt ingediend, omdat ze je geholpen hebben en jullie vriendjes zijn geworden. Dus je bent veilig nu. Hier, in Amsterdam. In Nederland...”

“Dat maakt niet uit. Ik heb toch al besloten dit land te verlaten”, zei Vincent snel, “En dan natuurlijk zonder politie-escorte.”

Koedijk knikte nadenkend, “Dat staan we je nu ook toe, je bent geen verdachte meer inmiddels. Maar je mag pas weg als ons vooronderzoek is afgerond.”

“Hoe lang gaat dat nog duren?”, vroeg Vincent.

“Drie weekjes, maximaal!”

:

Het waren uiteindelijk bijna vier weken geworden, waarvan zeker de laatste weken Vincent zwaar waren gevallen. Natuurlijk, andere zaken die moesten worden afgewikkeld, hadden ook de nodige tijd gevraagd. Zo had hij besloten zijn appartement te verkopen, al was het

maar omdat het hem altijd zou blijven herinneren aan Maria, liggend op de vloer van de hal in haar eigen bloed. Hij had nog een keer zijn familie en vrienden ontmoet, maar nog steeds op dezelfde muur van onbegrip gestuit. En hij had de laatste dingen geregeld rondom zijn financiën en Getit.com. Maar dat alles had hij binnen een weekje al rond gehad.

:

En daarom was hij nu zo blij dat hij eindelijk weer Nederland uit was. Dat hij eindelijk weer vrij kon ademen. Alle banden waren los geknipt en eindelijk was er de tijd om eindelijk volledig de aandacht te geven aan zijn bijzondere Gave. En dat was ook de reden dat hij hier was, natuurlijk, in het slaapstadje Bottighofen aan de Zwitserse zijde van Konstanz. Hier, in dit gebouw, moest Charles de Commenay wonen. Ten minste: volgens de informatie die IJSbrand, ongeveer een jaar geleden, toen ze nog *'on speaking terms'* waren, met hem had gedeeld.

Vincent stapte uit zijn auto en keek om zich heen. Hij zag meteen de andere huurauto staan die hem vanaf het vliegveld had gevolgd. Deze stond twintig meter verderop en de inzittenden, Sjak en Sjon, moesten een goed zicht hebben op het appartementengebouw. De twee waren mee gereisd als zijn persoonlijke beveiligers: na de rampzalige gebeurtenissen in zijn appartement, had Vincent zich voorgenomen dat hij het niet nog een keer liet gebeuren dat hij zo kwetsbaar was. Hij maakte een klein handgebaar om de beide mannen te beduiden dat ze moesten wachten en liep het oprit op naar het appartementencomplex. Het viel hem op dat het er verlaten uit zag. Hij liep richting de centrale ingang en net toen hij die bereikte, kwam er een bejaarde man naar buiten met een kleine vuilniszak in de hand. Hij had kort grijs haar, droeg pantoffels en een kamerjas en had een leesbril nog op zijn hoofd staan.

“Pardon, mag ik u wat vragen?” Vincent stapte snel naderbij en merkte dat de man even licht schrok, “Kent u Charles de Commenay?”

De man leek opnieuw te schrikken en keek hulpeloos om zich heen, op zoek naar een eenvoudige uitweg.

“Woont hij hier nog?”, drong Vincent aan. Hij keek opzij naar het

bellenbord, maar zag dat er bij geen enkele bel een naam stond, zoals hij vaker zag bij dure appartementencomplexen.

“Ik-ik, wilde alleen mijn vuilnis wegbrengen, beste jongeman”, haperde de man verward.

“Op de bovenste etage misschien?”

De man schudde fel zijn hoofd, “Nee, ik woon daar nu. Sinds een klein jaar al!” Na enige seconden liet hij daar op volgen: “Hoe vervelend sommige mensen dat ook blijken te vinden.”

Sinds een klein jaar. Het kostte Vincent niet veel moeite om de puzzel te leggen: “Ú woont in het appartement van Charles de Commenay, is het niet?”

De man maakte een fel gebaar met zijn hand, “Zeg die naam toch niet zo hard! Maar ja, inderdaad. Maar waarom wilt u dat weten, wie bent u?”

Het kostte Vincent moeite om de teleurstelling te verbijten, de vogel was gevlogen, “Ik... ken hem van een tijdje geleden. Ik wilde hem graag spreken...”

“Nou, dan bent u dus veel te laat. Als u me nu dan even deze vuilniszak la...”

“Ik ben speciaal voor hem uit Nederland gekomen”, onderbrak Vincent hem, “Weet u niet waar hij nu is? Kunt u echt niets voor me doen?”

De man keek hem schattend aan, “U kent hem echt, zei u? U hebt hem meegemaakt?”

“Ja-jazekeer”, zei Vincent snel. Meteen verscheen dat vreselijke beeld weer voor zijn netvlies: hoe Charles Igone zoende, nadat hij haar gewurgd had. De kus des doods... Hij moest spontaan huiveren.

De bejaarde man knikte en zei op besliste toon: “Loopt u dan met me mee naar boven.” Hij stak zijn hand uit, “Gérard Gautier.”

Vincent nam de hand dankbaar aan.

:

Het penthouse bleek nog groter te zijn dan Vincent al gedacht had. Hij was heel snel en zakelijk door Gautier rondgeleid door de kolossale woonkamer en woonkeuken en langs de vier slaapkamers, de wellnessruimte en thuisbioscoop, voor ze uiteindelijk een enorme

studeerkamer binnen gingen. Eén wand was geheel gevuld met boekenkasten, een andere met een imposante rij computerbeeldschermen die allemaal aan stonden.

“Dit noem ik mijn eigen controlecentrum”, zei Gautier die neerzakte achter het bureau midden in de ruimte en Vincent de stoel ertegenover wees, “Mijn *lifeline* met de wereld, zo gezegd.”

Vincent ging ook zitten en stelde vast dat de beeldschermen enorme zeeën aan continu veranderende cijfers lieten zien.

“U bent beurshandelaar”, zei Vincent begrijpend.

“Zoiets. *Private banker*, noem ik mezelf. In ruste, natuurlijk”, zei Gautier die zijn handen spreidde, “Wat ik nu nog doe, is niets meer dan hobby, spelerei, dat spreekt voor zich.”

“U heeft de schaapjes immers al op het droge”, zei Vincent.

Gautier haalde zijn schouders op, “Ik mag niet klagen.” Hij klapte in zijn handen, “Maar... we hadden het over Charles de Commenay. Waar kent u hem van?”

Vincent vertelde kort over zijn eerdere ontmoetingen met hem, maar hield zich verder op de vlakke en vroeg snel: “Heeft u hem ontmoet?”

“Nooit!”, zei Gautier, “De aankoop ging via een zaakgemachtigde advocaat. De eerste maanden dat ik hier woonde haalde een grietje van dat advocatenkantoor nog enkele keren de laatste post voor hem op. Maar ik heb De Commenay zelf nooit gezien; ik weet niet eens waar hij nu woont! Niemand weet dat; hij is spoorloos verdwenen!”

Vincent verbeet voor de tweede keer zijn teleurstelling. “Maar... U leek... te schrikken, toen ik zijn naam noemde.”

“Dat komt door de andere bewoners hier!”, zei Gautier onverwacht fel, “Bij hun lijkt die naam wel een open zenuw te raken!”

“Wat bedoelt u?”, vroeg Vincent verward.

En Gautier begon meteen te vertellen, alsof hij blij was een keer tegen iemand zijn beklag te kunnen doen. Hoe de andere bewoners van het gebouw het hem leken kwalijk te nemen dat De Commenay was vertrokken; alsof hij daar wat aan kon doen! Gautier vertelde dat hij had proberen uit te vinden wat er aan de hand was. Hij had ontdekt dat ‘Meneer Charles’, zoiets iedereen in het gebouw hem noemde,

enorm werd gemist.

“Hij werd vereerd als een soort halve heilige!”, zei Gautier op een verbaasde toon, “Hoe vaak ik wel niet heb gehoord dat het zó’n geweldige man was en dat ze zó graag nog steeds alles voor hem wilden doen!”

Gautier vertelde vervolgens dat als hij dan doorvroeg waaròm hij nu zo geliefd was -leende hij hun geld? Hielp hij hun ergens mee?- dan wist niemand met een concreet antwoord te komen. Het was juist eerder andersòm geweest, had hij geconstateerd: Meneer Charles was niet degene die altijd klaar stond voor zijn bureu, het waren de bureu die in alles hèm hielpen. Gautier vertelde over een stel op de eerste verdieping: de man was een medicus bij een privékliniek in Konstanz, en hij was blijkbaar járen lang min of meer de lijfarts van Meneer Charles geweest. Onbezoldigd. En waar hij zelf in medische kennis tekortschoot, had hij altijd geregeld dat Meneer Charles met voorrang onder behandeling kwam van de beste beschikbare specialisten.

En dan die weduwe op de tweede verdieping: blijkbaar had ze jaren lang voor Meneer Charles gekookt en al zijn huishoudelijke inkopen verzorgd. Het huishouden was dan weer de taak geweest haar buurvrouw op de tweede verdieping, terwijl de echtgenoot van haar, een volledig afgekeurde militair, ‘Meneer Charles’ overal waar hij maar wilde naar toe reed, als zijn privéchauffeur. En een andere man, van de derde verdieping deze keer, zorgde weer voor alle planten op het enorme dakterras bij het penthouse. Ook al weer volledig belangeloos, blijkbaar, want ‘Meneer Charles’ betaalde niemand van zijn bureu voor één van die diensten. Noch dat hij hen er ooit nog maar voor leek te hebben bedankt.

“En weet je wat het meest bizarre was, dat De Commenay zijn bureu liet doen?”, vroeg Gautier, die vooroverboog over zijn bureau, alsof hij een geheim vertelde, “Hij liet ze elke nacht de wacht houden! In een strak tijdschema, echt waar! Ik heb wel eens van bureu gehoord die hier tegenover wonen, dat ze er op een gegeven moment eng van werden. Elke nacht, élke nacht, zagen ze wel iemand van die bewoners roerloos staan voor het raam van hun woning of van de centrale hal. Maar nooit De Commenay zelf natuurlijk, oh nee...”

Vincent staarde Gautier verbijsterd aan en probeerde te begrijpen wat er moest zijn gebeurd. De Commenay had, met gebruikmaking van zijn Gave, alle burens in zijn appartementencomplex volledig onder zijn controle gebracht en ze gebruikt als zijn persoonlijke bedienden. Vincent had het allemaal eerder gezien: Step Bickers had op zijn eigen lompe manier immers ook al zijn bendeleden ‘getraind’, zoals hij het had genoemd.

Maar De Commenay had het misschien wel nóg bonter gemaakt. Hij was blijkbaar als een dief in de nacht verdwenen en niet de moeite genomen had zijn geconditioneerde burens te herprogrammeren. En zo moesten die zich nu wel volledig onthand voelen: ze konden immers hun diepste wens, Charles de Commenay tevreden stellen, niet meer vervullen. Ze waren eigenlijk allemaal te vergelijken met satellieten die gewend zijn te draaien om de aarde. En opeens was de aarde verdwenen en was er een gapende zwarte leegte voor in de plaats gekomen.

Vincent merkte opeens dat Gautier hem een vraag had gesteld. “Pardon?”, vroeg hij afwezig.

“Ik zei dat ik aan je zie dat je iets begrijpt”, zei Gautier scherp, “Wat is het? Jij kent De Commenay immers. Wát in hemelsnaam is er gebeurd? Ik wil het weten.”

Vincent haalde zijn schouders op; “Hij was gewoon een geliefde oude man, denk ik.” Hij zocht naar uitwegen en zei het eerste wat hem binnen viel: “Misschien steunde hij ze wèl allemaal financieel, maar wil niemand dat uit schaamte bekennen.”

Gautier schudde driftig zijn hoofd, “Zeer onwaarschijnlijk. Geen van de mensen die hier woont is arm, meneer Vegelijns, dat begrijpt u toch zeker wel? Die arts alleen al verdient tonnen per jaar, en hij is nog niet eens de grootste verdiener in dit gebouw. En die weduwe bijvoorbeeld zit als een broedkip op het godsvermogen van haar gestorven echtgenoot. Niemand heeft ook schulden of iets dergelijks, dat verzeker ik u.”

Vincent besepte dat Gautier met zijn lijntjes in de financiële wereld het één en ander, al dan niet clandestien, moest hebben nagetrokken.

“Dan... dan weet ik het niet”, zei Vincent moeizaam.

“Dat weet u wèl”, zei Gautier die nog verder vooroverboog over zijn bureau, “Ik lees mensen, weet u, dat heb ik in mijn vak wel moeten leren!”

Vincent keek hem verschrikt aan en vroeg zich heel even af of hij hier te maken had met iemand die ook de Gave had. Maar hij besepte meteen dat hij dat dan allang had moeten voelen. Wat Gautier moest hebben bedoeld was dat hij gewoon een goede mensenkennis had, en hem goed kon lezen. Vincent herinnerde zich opeens dat zijn moeder vroeger meer dan eens tegen hem zei dat hij niet moest liegen, omdat zijn gezicht toch al alles zei.

“Tja”, zei Vincent moeilijk, “I-ik kan daar echt niets over zeggen.”

“Verdomme”, siste Gautier en hij sloeg venijnig met zijn hand op het bureaublad.

Vincent keek hem verschrikt aan: “I-ik kan het echt niet...”

Gautier keek hem strak aan: “Vertel me dan ten minste iets: heeft hij die bewoners hier... betoverd... of zo?”

Vincent schudde onwillig zijn hoofd.

“Gehypnotiseerd?”

Vincent bleef met zijn hoofd schudden.

Gautier vloekte binnensmonds en zei ten slotte, “Vertel me dan ten minste één ding: is Charles de Commenay een slechte man?”

Vincent kreeg alweer het beeld voor ogen hoe hij Igone Waller wurgde en knikte heel kort.

“Moet ik bang voor hem zijn?”

Heel langzaam Vincent schudde met zijn hoofd. Maar hij wist het niet zeker. Zoals hij van weinig dingen nog zeker was...

Deel 4

Radillo

September 2006

Hoofdstuk 25

Dezelfde lunchroom, dezelfde tafel, dezelfde stoel zelfs. Het was een kleine week na het echeq in Konstanz en hij zat in die ene lunchroom op de hoek van de straat, vlakbij de Newyorkse wolkenkrabber waarin nog steeds SeeMee kantoor hield, het internetconcern dat inmiddels door GetIt was overgenomen.

Peinzend keek Vincent richting de tafel waar *-Hoe lang geleden was het ook alweer? Twee jaar geleden of zo?-* die vrouw had gezeten die hem zo'n sterke sensatie had gegeven: het onmiskenbare gevoel dat er een Ander nabij was! Hij kon zich nog bijna als een film herinneren hoe ze was opgestaan en langs hem was gelopen op weg naar de toiletten. Met dat bordje op de kraag van haar jasje, waar iets op had gestaan met een logo: 'Jive'.

Nu Charles de Commenay spoorloos was verdwenen, was zij het aller-, allerlaatste lijntje dat hem op dit moment nog verbond met de Gave en hem eventueel hier verder mee kon helpen. Natuurlijk had hij allang uitgebreid research gedaan op internet maar hij had helemaal niets gevonden over bedrijven met 'Jive' in de titel. Hij had ook gezocht naar dansscholen natuurlijk, dansdocenten, van alles, maar hij had niets gevonden. Helemaal niets.

Vincent verbeet zich dat hij niet langer IJs had om hem te helpen; die was er vast in geslaagd om op een originele zeer onorthodoxe manier toch ergens wat gegevens boven water te krijgen. Maar Vincent, met zijn gemiddelde internet-vaardigheden had helemaal niets kunnen vinden. En hij had het gevoel dat de dame die schuil ging

achter dat Jive-bordje, behoorlijk scherp op haar privacy lette. Om goede reden, misschien wel...

Hij zuchtte en wilde een slok koffie nemen. Maar zijn mok was leeg, alweer. De kop was al drie keer door een voorbij lopende serveerster opnieuw gevuld; zo lang zat hij hier al. Hij keek naar buiten en zag dat het alweer donker werd. Hij besloot dat het tijd werd om te gaan.

:

Eenmaal buiten besloot hij niet meteen terug te gaan naar Hotel Velez, waar hij sinds enkele dagen overnachtte, maar om nog een tijd te wandelen. Al die onrustige energie moest uit zijn lijf. Hij begon te dwalen, eindeloos en onnadenkend. Steeds op een paar stappen gevolgd door zijn eigen lijfwachten; Sjak en Sjon.

Op enig moment, het was inmiddels diep in de nacht, kwam hij uit bij Hudson River Park, een park dat was aangelegd op een pier aan de gelijknamige rivier. Vincent liep helemaal door tot het einde, tot waar alleen een hekwerkje hem scheidde van de brede Hudson. Hij keek uit over de rivier en naar de gebouwen aan de overkant. Met name een fonkelnieuwe kantoortoren viel op; een donkerkleurige kolos in een eenvoudige vorm; alsof de architect een *off-day* had gehad. Vincent herinnerde zich dat dit het gebouw van Goldman Sachs was, de agressieve zakenbank. Hij voelde zich opeens mistroostig worden.

Hij boog zich voorover en vroeg zich af wie het erg zou vinden als hij zich nu in de Hudson zou werpen en zich zou laten verzwelgen door het koude kolkende water.

Meteen wierp hij die gedachte weer van zich af. 'Nu even geen gekke dingen doen, jongetje Vegelijn', hield hij zichzelf voor. Bovendien, wie hield hij voor de gek? Zijn hondstrouwe wachten zouden meteen achter hem aan springen en hem van de verdrinkingsdood redden. Tenzij hij ze natuurlijk nadrukkelijk zou bevelen niets te doen. Maar als je zo begon: hij zou ze natuurlijk net zo goed kunnen vragen om hem in de Hudson te gooien; hem te verdrinken. En als één van hen een pistool zou dragen, zou het Vincent geen enkele moeite kosten hem in het hoofd te planten, hem dood te schieten.

Vincent wreef over zijn voorhoofd om al die gekke gedachten te

verdrijven. Hoe was het mogelijk dat hij in deze vreselijke situatie terecht was gekomen? Moederziel alleen in een stad waar hij niemand kende?

Maar toen zei een vilein stemmetje hem: *je hebt dit uiteindelijk allemaal aan jezelf te wijten!* En hij wist dat hier een waarheid in school. Als hij maar meteen de banden had verbroken met mevrouw Waller, als hij de nieuwsgierigheid voor zijn Gave *-zo fascinerend, maar ook zo gevaarlijk-* in toom had weten te houden, dan... dan was dit allemaal uiteindelijk niet gebeurd.

In die wetenschap draaide hij zich zuchtend om. Het was de hoogste tijd om terug te gaan naar het hotel.

:

“Je hebt dit uiteindelijk allemaal aan jezelf te wijten!”

De pijnlijke gedachte bleef maar door Vincent's hoofd spoken terwijl hij woelde tussen de lakens van zijn hotelkamer.

En toen de slaap eindelijk kwam, kwamen ook de dromen. Hij was weer terug in de hal van zijn woning. Zittend in de hoek. Bij de voordeur lagen twee lijken op de grond. De ene lag in een steeds groter wordend plasje van zijn eigen bloed. Bloed dat uit een gapende wond uit zijn borst kwam. Het bloed leek veel te rood op zijn witte hemd, en leek eerder op een kleurstof die men in films zou gebruiken. Naast het hevig bloedende lijk, leek iemand te zijn gaan zitten met zijn rug tegen de deur. Ten minste, als hij zijn blik focuste op het lichaam van de man; op zijn versleten jeans, zijn zwarte T-shirt of leren vestje. Maar één blik iets verder naar boven verdreef meteen de illusie dat dit iemand was die even rustig een tukje deed. Een kogel had zijn gezicht precies in het midden geraakt en volledig geruïneerd. Vincent beseftte dat hij moeite moest doen om er nog een menselijk gezicht in te herkennen.

Vincent wilde wegstijgen, nog liever vluchten, maar zonder daar macht over te hebben ging zijn blik verder door de ruimte. Dichterbij lag een man ruggelings op de vloer, ook hij badend in zijn eigen bloed, dat in dit geval uit een gapende snijwond in zijn maagstreek kwam. Hier was zo'n grote wond gemaakt, dat Vincent de uitpuilende darmen van de man zelfs kon zien. Hij wendde snel zijn blik af, naar de andere

persoon die op de tegelvloer lag.

Maria, zelfs in haar dood was ze bekoorlijk, zo gekleed in dat witte negligé. Maar de fijne stof had zich nu volgezogen met bloed. Een enorme buikwond ontsierde haar prachtig weelderig gevormde lijf, dat Vincent inmiddels zo goed kende. Een steek van ontzetting golfde door hem heen en hij snoof. Hij rook niet alleen heel licht de geur van cordiet, maar vooral iets weeïgs en ijzerachtigs, dat hem deed denken aan die ene keer dat hij in een slachthuis was geweest.

Hij wist met moeite zijn blik af te wenden, maar keek nu naar de laatste levende persoon in de ruimte, een grote zwarte man die net als Vincent zelf zwaar hijgde. Het shotgun met afgezaagde loop in zijn hand had hij laten zakken. Hij had een verbijsterde blik in zijn ogen.

Vincent voelde een enorme woede tegen hem. Stefano heette hij, viel hem binnen. Zelfs in zijn droom wist Vincent waar die woede vandaan kwam. De man was samen met zijn kompanen zijn huis binnen gedrongen met maar één doel: Vincent vermoorden. Maar nu waren de rollen omgekeerd.

“Hoeveel kogels heb je nog?”, hoorde hij een gruisige stem en het duurde even voor hij besepte dat hijzelf het was die dit uitsprak.

“Nee”, dacht Vincent, nu hier in deze droom, “doe het niet!” Maar zonder dat hij er iets aan kon doen volgde een kort gesprekje. Stefano: “Eentje nog.” Hij zelf: “Gebruik die laatste kogel op je zelf.”

Stefano knipperde ook nu in deze droom niet eens met zijn ogen en zette in slow motion het uiteinde van de loop van het geweer tegen de onderkant van zijn kin.

“Nee, alsjeblieft”, smeekte Vincent. Maar Stefano drupte de loop alleen nog dieper in het zachte vlees van zijn hals.

:

Inééns was Vincent ergens anders. Zijn oude studentenkamer, begreep hij tot afgrijzen, want hij wist al wat er ging komen. Want daar was Sanne, slechts gekleed in haar ondergoed, die achterwaarts hem weg liep en zich tegen de spiegel van de kledingkast drukte. In dat spiegelbeeld zag Vincent zichzelf, op zijn hurken zittend op het bed, met zijn handen bezwerend omhoog. Hij sprak tegen haar, zalvende woorden, maar wat Sanne uitbracht, schréúwde ze. En wat erger was:

in een flits pakte ze het pistool op dat toevallig daar op de ladekast lag. Ach, dat speelgoedpistool dat ze een paar avonden eerder in een mal rollenspel mee hadden genomen naar de slaapkamer; zogenaamd zij als arrestante en hij als strenge politieagent. Het was allemaal maar spel, gekkigheid.

Maar nu leek het helemaal geen spel, toen Sanne het pistool oppakte en op precies dezelfde manier als Stefano tegen de onderkant van haar kaak drukte. “Ik schiet mezelf nog liever een kogel door mijn hoofd dan dat ik dát laat gebeuren, hoor je!”

Vincent wist vrij zeker dat dit exact was wat ze echt gezegd had, maar de droom week opeens af toen hij zichzelf hoorde zeggen: “Doe het!”

“Nee!”, schreeuwde hij het uit in de droom, maar daar klonk de daverende knal al.

Vincent probeerde met alle macht te ontvluchten uit deze nachtmerrie, maar iets dwong hem toch te kijken. En wat hij niet zag was Stefano’s verwoeste hoofd, terwijl zijn dode lijf als een slappe ledenpop op de vloer zakte. Wat hij ook niet zag was het bloed en het weefsel dat op groteske wijze de muur achter hem besmeurde.

Nee, wat hij tot zijn afgrijzen zag was hoe de spiegel van zijn kledingkast in stukken was gebarsten en onder het bloed zat. En toen zijn blik, zonder hij er iets aan kon doen verder omlaag zakte, zag hij haar liggen. Sanne, nog steeds in haar ondergoed, in een onnatuurlijke houding. Maar vooral met een hoofd dat was veranderd in onnoemlijke vormeloze bloederige massa...

:

Pas toen ontwaakte Vincent eindelijk uit zijn droom. Hij zat half overeind en besepte dat hij had geschreeuwd. Het duurde seconden voor hij begreep dat hij gewoon in het morsige hotelletje in New York was en dat het allemaal alleen een droom was geweest. Hij merkte dat hij baadde in het zweet en liet zich krachteloos achterover vallen. Hij probeerde zichzelf keer op keer in te prenten dat het allemaal niet echt was. Ja, natuurlijk wel dat van Stefano. Maar níet van Sanne. Zijn voormalige vriendin was getrouwd, had een kindje en een goede baan en woonde in een fijn huis in Haarlem. Dat allemaal had hij laatst in

een weemoedige bui nog eens uitgezocht.

En dat pistool dat ze tegen haar hoofd had gedrukt was natuurlijk ook niets meer dan een aansteker geweest; een geinig bedoeld studentenprul.

Maar tegelijkertijd was het wél serieus wat Sanne had gezegd. En Vincent beseftte dat er misschien geen rechte lijn liep tussen dat hele geval met Sanne en die onfortuinlijke toestand met Stefano, maar dan ten minste wel een kronkellijn.

En toen keerde die gedachte die hij maar niet kon loslaten terug in zijn hoofd: “*Je hebt dit uiteindelijk allemaal aan jezelf te wijten!*”

:

Hij bleef nog een volle week elke dag terug gaan naar die ene diner, daar op de hoek. De serveersters daar begonnen hem al bij zijn naam aan te spreken, en schonken zijn koffiemok steeds weer gul bij, natuurlijk ook omdat hij strooide met fooien.

Maar intussen werd hij steeds mismoediger. De hoop dat echt op een middag weer die Indisch-ogende dame binnen zou stappen, misschien wel nog steeds met dat naambordje op haar jurk waar ‘Jive’ op stond, werd steeds kleiner. Maar nog steeds wist hij niets beter te verzinnen.

:

Het was inmiddels de tiende aaneengesloten dag dat Vincent was aangeschoven aan zijn vaste tafeltje, dat hij besloot dat het de laatste keer was. Nog één keer een *turkey sandwich*, nog één laatste middag en dan moest hij het maar opgeven...

Vincent keek toe hoe Sjak en Sjon aan het tafeltje naast hem hun bestellingen doorgaven aan de serveerster. Koffie en salades; de mannen aten tegenwoordig gezond; Vincent had niets aan bewakers die niet in een goede conditie was.

Vincent’s blik gleed af en mistroostig keek hij naar buiten naar de drommen voorbijgangers. Hij probeerde te bedenken wat hij nu moest doen en beseftte tot zijn afschuw dat hij geen idee had. Hij voelde zich diep teleurgesteld en ontstellend eenzaam.

Maar nu voelde hij zich opeens ook een beetje boos. Het had ooit zo duidelijk geleken dat hij meer moest gaan doen met zijn Gave, het

beter moest begrijpen, ermee moest leren om te gaan. Al was het maar om met zichzelf in het reine te komen. En hij was ervan overtuigd geweest dat hij andere mensen moest ontmoeten om de Gave beter te begrijpen, om te kunnen bepalen hoe het een plek in zijn leven moest krijgen. En net op het moment dat hij daar eindelijk werk van had besloten te maken, had het noodlot hem een doodlopende weg gewezen.

Een serveerster kwam Vincent net zijn bestelde sandwich brengen, toen hij een bekend persoon zag lopen op het trottoir buiten. Het duurde even voordat hij hem sowieso herkende: niet alleen omdat hij hem zo lang al niet gezien had, maar ook omdat hij er veel netter gekleed bij liep dan zoals hij hem kende. Maar het was hem echt: Buckminster Bell, de mede-oprichter van SeeMee.com, de kompaan van wijlen Maria Gutierrez en de man die ze nogal lomp het bedrijf uit gewerkt hadden. In een opwelling besloot Vincent dat hij hem moest aanschieten. Hij wurmde zich vanonder zijn tafeltje overeind, gebaarde de nerveus opererende Sjak en Sjon dat ze konden blijven zitten en drukte de serveerster snel een briefje van twintig dollar in de hand. Daarna rende hij zo snel mogelijk buiten.

Te laat, begreep hij meteen, want hij had inmiddels zijn doelwit uit het oog verloren. Maar toen herkende hij hem weer een stuk verderop: hij was blijkbaar van zins om hetzelfde kantoorgebouw binnen te gaan, als waar SeeMee.com zetelde. Vincent zette het op een rennen en haalde hem net voor de ingang bij. Hij tikte hem ademloos op de schouder. Bell hield stil en draaide zich om.

“Ik... wilde je ... spreken”, haperde Vincent ademloos.

“Wel, wel”, zei Buckminster Bell met een glimlach, “Kijk eens wie we daar hebben. Meneer Vegelyn, is het niet niet?”

Vincent knikte.

Bell bestudeerde hem fronsend; “Wat wil je van me?” Hij vervolgde op felle toon: “Een lotgenotengesprek? Hoe het voelt om je bedrijf uit gegooid te worden?”

Vincent haalde zijn schouders op. Wat kon hij zeggen? Dat hij zijn eigen beweegredenen ook niet helemaal begreep? Dat hij in ieder geval blij was met iemand te kunnen spreken?

“Of wil je het over Maria hebben soms?”, ging Bell door, “Jij was zeker nog wél uitgenodigd voor de begrafenis?”

“Tja..”, zei Vincent moeilijk en hij vroeg zich opeens af waar hij mee bezig was.

Buckminster Bell knikte, bestudeerde zijn polshorloge en zei: “Goed. Ik heb over twee minuten een bespreking, dus heb nu geen tijd. Maar vanavond ben ik om acht uur in The Cauldron. Ik zie wel of je komt opdagen!”

En met die woorden draaide de man zich al om en liep verder richting de kolossale entree van het kantoorgebouw. Vincent probeerde niet om hem te stoppen.

Hoofdstuk 26

De Cauldron bleek een café te zijn aan de rand van het Financial District. Het was vrij druk toen Vincent binnen stapte, op de voet gevolgd door Sjak en Sjon. De aanwezigen, veelal mensen die zo te zien rechtstreeks uit kantoor waren gerold, verdrongen zich aan de bar, waarboven een grote televisie hing die een football-wedstrijd vertoonde. De meeste tafeltjes waren bezet en er klonk luide muziek.

Vincent hield even in om de omgeving te inspecteren. Hoe in hemelsnaam moest hij hier Buckminster Bell vinden? Zou hij er überhaupt wel zijn? Op zijn horloge zag hij dat het vijf minuten voor acht was; wellicht was de man nog niet eens gearriveerd. Hij zag hoe Sjak en Sjon wantrouwend om zich heen keken, beducht voor elk gevaar dat op de loer kon liggen. Vincent was ervan overtuigd dat beide mannen zonder blikken of blozen hun eigen leven zouden geven om dat van hem te beschermen; zo had hij ze immers geprogrammeerd. Hij vond dat ergens wel een geruststellende gedachte.

“We lopen wat verder naar achteren”, zei Vincent tegen zijn mannen en hij draaide zich om. Het café bleek al snel uit meerdere ruimtes te bestaan. Achter de centrale kroegruimte bevond zich een veel rustiger ruimte die gevuld was met ‘booths’, beschutte afgeschermd tafels met vaste banken aan weerszijden. Typisch Amerikaans, bedacht Vincent zich toen hij de rij afgang. Aan één tafeltje zat een verliefd stelje elkaar ijs te voeren, ook al zo’n typisch plaatje vond hij. Misschien omdat het hem pijnlijk herinnerde aan zijn

tijd met Maria, liep hij snel door. Helemaal achterin in de hoek vond hij eindelijk de man die hij zocht. Buckminster Bell zat daar alleen aan een tafel een salade te eten. Zijn enorme lijf paste maar net onder de tafel.

“Mister Bell!”, zei Vincent en hij liep op hem toe. De gewezen topman van SeeMee.com keek op, glimlachte en wees hem de plek tegenover hem. Zijn gezicht betrok echter toen hij merkte dat Sjak en Sjon ook op het punt stonden aan te schuiven.

“*Who the fuck are these goons?* -Wat zijn dit voor een types?-”, vroeg Bell scherp.

“Mijn bewakers”, zei Vincent, terwijl hij ging zitten maar Sjak en Sjon beduidde te wachten.

“Waarom heb jij bodyguards nodig?”

“Je moest eens weten!”, glimlachte Vincent.

Bell keek hem strak aan; “Ik weet misschien wel iets.” Hij wees naar de laptop aan het einde van de tafel. Het scherm vertoonde een nieuwsbericht op de site van de Tubantia over Vincent’s ontvoering. Daarna wierp hij een korte geringschattende blik op Sjak en Sjon, voor zich weer op Vincent te richten. “Laat hen ergens anders zitten.”

Vincent vroeg zich af of hun nabijheid Bell irriteerde. Hij had er bewust voor gezorgd dat de mannen er niet intimiderend uit zagen en al zeker niet oogden als het archetype van de bodyguard, met zo’n een zwart pak en oortjes, of zo. In plaats daarvan liepen ze er allebei zo normaal mogelijk bij: een neutraal jasje op een overhemd en spijkerbroek. Ook waren ze fris geschoren en hadden ze een zo normaal mogelijke haardracht. Sjon had inmiddels kort geknipt grijsblond haar: met milde verwondering herinnerde Vincent hoe heftig de weerstand bij hem was geweest voor hij afscheid had genomen van zijn paardenstaart. Sjak bleek dan weer kalend te zijn en misschien was dat ook wel de reden geweest dat Vincent hem in het begin altijd een zwartleren pet had zien dragen. Natuurlijk had Vincent de Indo de instructie meegegeven die pet voor eens en altijd af te zetten.

“Ga in de *booth* hiernaast zitten, mannen”, zei Vincent kort. Ze knikten gedwee en verdwenen uit het zicht. Intussen had Bell juist zijn

bord leeg gegeten en depte hij zijn mond met een servetje.

“Vertel me dat dit je voorgerecht is”, glimlachte Vincent, “en dat straks gewoon nog de hamburgers en friet aangesleept worden.”

Bell lachte, vouwde zijn servet keurig op en zei: “Ik ga me niet verontschuldigen voor de Amerikaanse eetcultuur, als je daar op doelt. Een good old New York burger laat ik me bij tijd en wijlen nog goed smaken. Alhoewel ik de laatste tijd wel gezonder eet.”

“Je ziet er ook goed uit”, complimenteerde Vincent hem. De man zag er ook echt beter uit, goed verzorgd en fit. Alsof hij beter voor zichzelf zorgde.

“*You’re a doll!*”, glimlachte Bell, tot zijn blik verhardde en hij zei: “Wel bijzonder dat uitgerekend de persoon die Maria en SeeMee van me heeft afgepakt dit zegt!”

Vincent moest moeite doen niet te laten blijken dat hij schrok. Was dit waarom Bell hem had uitgenodigd? Om hem nog even stevig de les te lezen?

“Maar goed”, ging Bell opnieuw glimlachend verder, “Je bent zelf even goed uit het bedrijf gegooid en hebt Maria ook verloren, dus in die zin zijn we eerder lotgenoten.”

Vincent knikte en zei: “Het spijt me, Buckminster, als ik je zo mag noemen. Het was niet netjes hoe we je weggerukt hebben.”

Bell keek hem onderzoekend aan, “En Maria?”

Vincent liet beschaamd zijn blik zakken, “Dat ook.”

“Definieer dat, Vincent, wil je?”, vroeg Bell dringend.

Vincent keek hem verward aan: “Wat bedoel je?”

“Dat weet je heel goed, meneer Vegelyn”, zei Bell scherp, “Ik begrijp nog steeds niet hoe je Maria zo gek hebt gekregen je persoonlijke... voetveeg te worden.”

“W-we waren verliefd!”, bracht Vincent uit.

“Bull”, zei Bell scherp en hij liet zijn hand hard op de tafel vallen, “Maria werd niet zo makkelijk verliefd. Daarvoor was ze veel te toegewijd aan haar werk! En daarvoor had ze veel te weinig respect voor het manendom.”

“Wat kan ik zeggen? Mensen veranderen”, zei Vincent snel, “We hadden het er net nog over hoe erg jij veranderd bent!”

“*Bullshit*, Vincent”, zei Bell zuchtend. “Vertel me: waarom wilde je me spreken?”

Vincent zocht naar woorden. Waarom wilde hij dat ook alweer? Domweg omdat er niemand anders was? Niemand die hem meer kon vertellen over zijn Gave en hem verder kon helpen. Wat had hij eigenlijk gedacht? “I-ik was gewoon benieuwd wat je tegenwoordig doet”, bracht hij ten slotte uit.

“Is dat het? Echt?”, vroeg Bell. Zijn scherpe onderzoekende blik leek wel door Vincent heen te kijken en heel even meende hij iets van de Gave in hem te herkennen. Onzin natuurlijk, Bell was gewoon een scherpzinnig man, die moeiteloos door onzin prikte, dat was alles.

“Je hebt een... nieuw bedrijf opgericht, meen ik?”, vroeg Vincent. Hij had in zijn vrije uurtjes zelf wat naspeuringen gedaan en zoveel al wel begrepen.

Bell knikte en begon zowaar te vertellen over zijn bedrijf, dat SeeYoo.com heette. Vincent was opgelucht dat het kruisverhoor opgehouden leek, luisterde toe en zakte dieper was in zijn bank. SeeYoo.com moest een soort tegenhanger worden van SeeMee: ook een social media-platform, maar dan niet zozeer gericht op het ‘zenden’; het posten, bijhouden en aanvullen van je eigen profiel, maar veel meer op het ‘ontvangen’: het aandacht geven aan anderen en het leggen van betekenisvolle verbindingen.

“Ik probeer een tegenwicht te bieden tegen het steeds verder oprukkende individualisme, begrijp je”, zei Bell, “De trend dat iedereen continu alleen maar bezig is met de reclame van zichzelf, het zo goed mogelijk oppoetsen van zijn eigen plaatje, zijn eigen ego.”

“Dat klinkt goed. Zou dit een serieuze concurrent kunnen worden van GetIt en SeeMee?”, zei Vincent en hij probeerde interesse te veinzen. De waarheid was echter dat hij nauwelijks nog had nagedacht over zijn vakgebied sinds hij door Govert en kompanen bij het grof vuil was gezet.

“Dat is wel de bedoeling, en ik kan je zeggen ...”, begon Bell, tot hij werd verstoord door luide stemmen. Vincent keek om; het geluid kwam van mensen in een *booth* schuin achter hun. Het was dat verliefde stel: die man en vrouw die elkaar heel pathetisch ijs aan het

voeren waren geweest. Maar nu was daar een man bij komen staan in een New York Yankees jasje, die nogal luid het woord voerde. Vincent ving de woorden *'betrayed'* en *'mistress'* op en begon te vermoeden dat dit wel eens een ruzie was 'in de relationele sfeer', zoals dat dan altijd zo mooi werd omschreven in de krant.

Het geschreeuw werd nog luider, tot de man met het Yankees-jasje gewelddadig werd en ruw zijn tegenstrever in de liefde omhoog sleurde en uit het hokje trok. Het was een man met rood haar die Vincent deed denken aan Ron Howard, de Hollywood-regisseur. Hij had grote ogen van schrik, oogde nogal bleek en had zijn handen afwerend geheven.

De Yankee verkocht hem een vuistslag midden in het gezicht en 'Ron' viel hard achterwaarts op de houten vloer. Het bloed spoot uit zijn neus en hij gilde als een speenvarken, terwijl hij paniekerig probeerde overeind te krabbelen. Vincent keek om en merkte hoe Sjak en Sjon gespannen als veertjes aan hun tafel zaten. Ze hoefden maar één teken te krijgen om deze potentiële bedreiging hardhandig uit de weg te ruimen. Vincent gaf een miniem handgebaar en ze ontspanden weer enigszins.

De Yankee had zich inmiddels gericht op de vrouw. "Is dit wat je wil, Amy? Nou?", brulde hij, "Wil je me kapot maken? Nou, dan zul je het krijgen ook!" En met die woorden trok hij een pistool van onder zijn Yankees-jasje vandaan. Er klonk ontstemd gegil onder het publiek dat zich inmiddels had verzameld rond de scene en enkele mensen probeerden een goed heenkomen te zoeken. Waaronder 'Ron Howard', die zich wankelend uit de voeten maakte en zijn geliefde Amy geheel leek te zijn vergeten.

Vincent moest opnieuw een sussend gebaar maken richting Sjak en Sjon die zich bijna niet meer konden inhouden zich op de gevaarlijke gek te storten. Maar Vincent maakte zichzelf inmiddels ook enigszins zorgen. 'Wat is het toch dat ik de hele tijd in dit soort krankzinnige situaties terechtkom?', bedacht hij zich verbijsterd. Hij richtte zijn aandacht op de Yank en probeerde bij hem binnen te komen. Het was bijna net zo makkelijk als bij Carlo. Maar wat hij nu aantrof was aanzienlijk verontrustender dan in dat hoofd van die

Belgische puber. Gary Tremaine, want zo heette hij, werd beheerst door een inktzwarte woede tegen de wereld en duistere droombeelden over een spectaculaire moordpartij, of dan wel in ieder geval een zelfmoord.

“Ik schiet mezelf hier een kogel door de kop, Amy”, brulde Gary, “Maar niet voordat ik dat glibberige vriendje van je heb laten voorgaan. Waar is hij?” De man in het Yankees-jasje keek om zich heen en zwaaide zijn pistool met zich mee. Gillende mensen zochten een goed heenkomen, maar geen van hem was degene die hij zocht; die vogel was al lang gevlogen.

“Waar is die laffe wezel?”, brulde Gary, “Ik schiet hem kapot, ik doe het hoor! En jij mag het allemaal zien, Amy! Alle gruwelen! Dan zie je ook eens hoe het is om in mijn hoofd te moeten leven!”

De Amy die steeds werd aangesproken was een magere jonge vrouw met vlassig blond haar die zich diep in de kussens van haar bank drukte, alsof ze daarin wilde verdwijnen. Ze hield sussend haar handen omhoog, een gebaar dat haar roodharige vriendje niet echt had geholpen en bracht met trillende en veel te zachte stem uit; “Gary, je overdrijft! Laten we praten. En doe alsjeblieft dat pistool omlaag...”

“Ik overdrijf?”, gilte Gary nu bijna, “Heb je wel éinig idee in welke put van ellende en pijn ik ben geduwd? Nou?”

Amy’s kaak ging schokkerig op en neer, maar ze wist niets uit te brengen. Haar betraande ogen staarden de man die haar ex-vriendje moest zijn geweest, verbijsterd en in paniek aan.

“Je snapt het niet hè? Nog steeds niet! Maar ik zal zorgen dat je het snapt!” Gary zette de loop van de pistool tegen de onderkant van zijn kaak.

‘Nee, niet nóg eens’, dacht Vincent vol afgrijzen. Razendsnel verschaftte hij zich opnieuw toegang en merkte dat de man het meende: hij stond op het punt zich ‘en plein public’ van het leven te beroven. Vincent beseftte dat hij dat niet kon laten gebeuren. Maar tegelijkertijd begreep hij hoe gevaarlijk het was om met zoveel omstanders zijn Gave te gebruiken. Hij besloot zo voorzichtig mogelijk aan de slag te gaan en verwijderde alleen de intentie van Gary om zelfmoord te plegen. Al het andere: de woede, de onmacht, de haat, liet

hij voor wat ze waren; daar zou de man uiteindelijk ooit zelf mee moeten dealen... of niet... Vervolgens plantte Vincent een heel duidelijk afkeer in voor pistolen bij de man.

Het gevolg was direct zichtbaar. Gary's hele lijf huiverde opeens en diens ogen draaiden rond alsof hij een dolle hond was... Tot zijn blik op het pistool viel. Hij liet het ding zakken alsof hij vergeten was wat hij er mee kon doen. Zijn gezicht vertrok in afschuw en hij gooide het pistool angstig op de grond, alsof hij een heel gevaarlijke gifslang had vastgehouden. Het wapen kletterde op de vloer en heel even was Vincent bang dat zijn interventie onvoldoende geweest was. Wat nou als het pistool door de klap zou afgaan en een omstander zou raken? Maar dat gebeurde niet. Het stuitte één keer op, schoof enkele meters weg en bleef toen roerloos liggen.

"Ik... ik...", bracht de verwarde Gary moeizaam uit, schichtig om zich heen kijkend.

Vincent draaide zich om naar Sjak en Sjon en fluisterde: "Breng hem naar buiten en hou hem vast tot de politie komt." Dat was niet aan dovemans oren gericht; zijn twee bodyguards leken wel vechthonden die eindelijk van hun lijn verlost waren. Ze sprongen pijlsnel op en terwijl Sjak Gary van achter in een weinig zachtzinnige houdgreep nam, raapte Sjon het pistool van de vloer. Gary probeerde zich protesterend los te rukken en Sjak pakte diens hoofd en ramde het tegen één van de houten palen die elke booth afperkte. Nu gilte Gary als een speenvarken door een bloedende neus, die waarschijnlijk gebroken was. In ieder geval was zijn verzet gebroken en Sjak en Sjon vertrokken vlot met de amokmaker naar buiten, aangegaapt door het grootste deel van het café-publiek.

Vincent zuchtte opgelucht, draaide zich om en liet zich weer zakken op zijn bank. Meteen merkte hij dat Buckminster Bell hem bestuderend aankeek. Een geamuseerde grijns was op zijn gezicht verschenen.

"Interessant intermezzo", zei Bell, die nauwelijks hoorbaar was door het al het rumoer in het café, "heel interessant!"

"Een bizar voorval, meer niet", zei Vincent terwijl hij zijn schouders ophaalde, "Domme pech, dat het net gebeurt nu wij hier zijn. Gelukkig

dat het met een sisser afliep.”

“Gelukkig, ja”, ging Bell door en hij boog verder naar voren, “Of was het méér dan gelukkig?”

Vincent haalde nukkig nogmaals zijn schouders op.

“Nee, waar ik hier getuige van ben geweest, heeft mijn ogen geopend, mijn vriend”, ging Bell natuurlijk gewoon door, “Opeens begrijp ik wat er met Maria is gebeurd. Oh ja. Ik begrijp het maar al te goed!”

Vincent kon een koude rilling over zijn lijf niet onderdrukken.

:

“Wat ik niet snap, is waarom we überhaupt dit gesprek hebben...”
Buckminster Bell leunde achterover in zijn comfortabele fauteuil en keek Vincent onderzoekend aan.

Ze waren inmiddels bij Bell thuis, een riant appartement dat geheel en op heel smaakvolle wijze was ingericht in een Art Nouveau stijl. Het had hen allebei beter geleken om de Cauldron zo snel mogelijk te verlaten na alles wat er gebeurd was. Verdeeld over twee taxi's waren ze gevierd naar Soho gereden, een kort ritje dat in het drukke stadsverkeer toch nog enige tijd in beslag had genomen. Het was Vincent opgevallen hoe vervallen het wegdek was; sommige stukken asfalt waren blijkbaar zo slecht, dat er grote ijzeren platen op lagen. Hij had nog met Bell een gesprek willen starten over wat het betekende dat New York, het centrum van de westerse kapitalistische wereld, er zo slecht onderhouden bij lag. Maar Bell had alleen maar naar buiten gestaard.

“Wat bedoel je?”, vroeg Vincent in het hier en nu, zittend op wat leek op een peperdure chaise longue. Hij wist niet precies waar Bell naar toe wilde met zijn vraag over wat hij wilde. Maar het was duidelijk dat de man al heel veel begreep. Hij sipte daarom maar eerst aan het flesje bier dat hij had gekregen: een smakeloze Budweiser; Amerikanen konden geen bier brouwen, zoveel was wel duidelijk.

“*Cut the bullshit*, Vincent. We weten inmiddels dat je mensen kunt beïnvloeden. Maria en die twee *goons* van je, die nu in mijn keuken zitten, die je hebt ge... hoe zeg ik het: geprogrammeerd! Als robots. Maar als je dat kunt, waarom doe je dat nu niet bij mij? En wis je

gewoon dat nieuwe inzicht van mij? Zou dat niet heel makkelijk zijn?”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“Heb je het eerder gedaan, vraag ik me af?”, drukte Bell door, “Heb je gedachten of herinneringen weggehaald bij je naasten?”

Vincent schrok op; “Nee, dat heb ik echt niet gedaan hoor!”

“Niet omdat je het niet wou, of omdat het niet nodig was?”, vroeg Bell meteen.

“Tja”, zei Vincent moeilijk, “Beide?”

Bell leunde naar voren: “Wat hoor ik nu? Beide? Betekent dat... dat er op dit moment niemand op deze aardbol is die af weet van wat jij allemaal kan? Alleen... ik?”

Vincent dacht even over de vraag na en kon zich alleen die oude meneer De Commenay voor de geest halen; maar die was spoorloos verdwenen en telde eigenlijk niet mee, hij was zelf Lucide. Hij knikte daarom heel voorzichtig.

“Wacht. Weet echt niemand van je ... bijzondere vermogens af?”, hamerde Bell.

“Tja”, zei Vincent moeilijk...

Bell keek hem scherp aan, “Heus? Niet je familie? Je vrienden? Die zakenpartner van je, *mister Frins*? Echt niemand?”

Vincent schudde zijn hoofd en voelde een neerslachtigheid over zich heen komen; hij voelde zich opeens heel eenzaam.

Buckminster Bell knikte nadenkend, “Ik begrijp het ook eigenlijk wel, denk ik”, zei hij ten slotte, “Het is gevaarlijk als je het vertelt. Mensen zouden bang voor je worden, bang dat je met hun hoofd fuckt.”

Vincent knikte en fluisterde “Dat. Maar er is meer...”

Het duurde maar een seconde voor Bell zei: “Die ontvoering door die motorbende, waarover ik las op die site van die krant. Die leider van hun: was dat misschien óók iemand met dezelfde Gave? Die jou als een ... bedreiging zag?”

Vincent was verbijsterd over hoe snel Buckminster Bell de puzzel legde.

Er viel een stilte, die uiteindelijk werd verbroken door Bell, “En dan kom ik terug bij mijn vraag: waarom fuck je dan nu niet even met mijn

hoofd? Dan weet ik daarna niets meer en is dit klaar. Dan ben ook ik geen... bedreiging meer. Of niet?"

Vincent schudde heftig zijn hoofd, "Dat wil ik niet. Ik wil niet...."
Hij viel stil.

Buckminster Bell keek hem strak aan en vroeg: "Je wilt het niet, want?"

"Omdat...", begon Vincent en voor hij wist vertelde hij alles. Dat hij niet zomaar in het hoofd van mensen wilde komen. Dat hij met Maria had gemerkt hoe fout dat kon gaan; dat hij was begonnen met nog vrij onschuldige manipulaties maar haar uiteindelijk vrijwel volledig had moeten conditioneren. Tot het bot had moeten uitbenen. Dat de enige reden was dat hij Sjak en Sjon nu aanhield, was dat Step Bikkers die mannen toch al volledig ... de vernieling in had geholpen.

Hij vertelde ook over al de narigheid die de Gave hem had gegeven: hij had mensen moeten vermoorden en uiteindelijk was het een splijtzwam geweest in de relaties met al zijn naasten. Maar pas toen hij vertelde over hoe erg hij het vond van Maria, begonnen de tranen. Voor Vincent het wist brak hij volledig en moest hij opeens heel hard huilen, met gierende uithalen. Sjak en Sjon verschenen gealarmeerd vanuit de keuken en verdwenen pas weer na een zwak handgebaar van Vincent.

Bell was intussen opgestaan en naast hem gaan zitten op de bank. Hij klopte op Vincent's been: "*There, there*", zei hij, "Zo erg is het allemaal toch niet..."

Vincent pakte Bell's schouder vast alsof het een reddingsboei was en kon niet ophouden met huilen.

Bell sloeg een arm om Vincent's schouder en trok hem naar zich toe. "Weet je, Vincent, je maakt één belangrijke denkfout", zei hij, "Je denkt dat zo'n bijzonder vermogen dat je hebt, een vermogen om heel veel kwaad aan te richten, jou zelf meteen ook tot een slecht persoon maakt."

Vincent veegde de tranen uit zijn gezicht en keek Bell aan.

Die vervolgde; "Maar wat ik nu van je zie, is dat je geen slecht persoon bent, Vincent. Je bent je... gave, als je het zo noemt, de hele tijd uit de weg gegaan omdat je er bang voor bent. Je hebt hem

nauwelijks gebruikt, en al zeker niet bewust misbruikt. Want je voelt je oprecht schuldig over wat er met Maria is gebeurd, dat voel ik. Eerder vanavond heb je een man afgehouden van het plegen van een zelfmoord, maar dat is een goed ding, toch? En je bent uit mijn hoofd gebleven. Begrijp je wat ik bedoel?”

Vincent knikte en veegde nogmaals zijn tranen weg.

Bell stond op en liep naar een grote houten wereldbol in de hoek van zijn kamer. Vincent herkende het voorwerp: het was een drankkast. Hij had er ook wel eens aan gedacht zelf zo'n ding te kopen. Maar het zou niet hebben gepast in het moderne interieur van zijn appartement in Amsterdam. Bell diepte een fles Johnny Walker met een zwart etiket en twee kristallen glazen uit de openstaande bol op. “Ik denk dat het tijd is voor iets sterkers!”

Vincent keek toe hoe Bell de twee glazen vulde en voelde zich vreemd opgelucht, alsof hij verlost was van een zwaar juk, “Weet je”, begon hij, terwijl hij een glas van Bell aan nam, “Ik had altijd gedacht dat mensen in afschuw zouden reageren als ze beseften wat ik kon. En ze zich meteen van me zouden afkeren.”

Bell knikte alleen maar toen hij weer in zijn fauteuil ging zitten.

“Ik... ik merk dat ik het heel erg nodig had hier met iemand over te praten. Ik besef nu alleen nog maar meer dat ik nu mijn gawe niet langer moet ontlopen, maar er mee in het reine moet komen.”

Er viel een stilte en Vincent zocht naar woorden hoe hij zijn gevoelens onder woorden moest brengen, tot hij uiteindelijk uitbracht: “Dank je wel, Buckminster, voor je begrip.” Vincent meende het uit de grond van zijn hart.

“Daar drinken we op”, glimlachte Bell en hij hief zijn glas.

Ze dronken allebei en de whisky had Vincent nog nooit zo goed gesmaakt. Alsof er iets anders, een vieze smaak die hij al heel lang in zijn mond had gehad, mee werd weggespoeld.

“Ik wil dat je dit weet, Vincent”, zei Bell, “Als je dan nu geen vrienden meer over hebt, laat mij dan nu een vriend voor je zijn. Laat mij je helpen op het pad dat je moet bewandelen!”

Vincent keek Bell aan en zei: “Maar, Buckminster. Hoe zou dat kunnen? Ik heb jouw voormalige zakenpartner de vernieling in

geholpen. Hoe zou je me dat ooit kunnen vergeven?”

Bell glimlachte weemoedig: “Je gaat ervan uit dat ik een goede band had met Maria, maar dat had ik helemaal niet. *I hated her guts, to be honest!* Niet dat ik haar ooit heb toegewenst wat haar is overkomen, natuurlijk... En je gaat er ook blijkbaar van uit dat ik het erg vond om uit SeeMee getrapt te worden, maar dat was een *blessing in disguise*. Ik was het daar eigenlijk behoorlijk zat en echt toe aan iets nieuws. Maakt dat het al iets begrijpelijker?”

Vincent knikte nadenkend.

“Maar dat maakt uiteindelijk ook niets uit. Ik geloof er gewoon heilig in dat je het verleden moet kunnen laten rusten en mensen een tweede kans moet geven!”

Vincent voelde opnieuw tranen opkomen: “Dan zou ik het heel fijn vinden, je vriend te zijn!”

“Kom, noem me toch Buck, zo noemen al mijn vrienden me.”

Vincent glimlachte en voelde een warme gloed door zich heen trekken: “Buck dan!”

Hoofdstuk 27

Nadat Vincent zijn gehuurde Lexus aan de kant van de weg stil gezet had, controleerde hij op zijn navigatiesysteem nog eens of hij wel echt op de juiste locatie was. Daarna stapte hij uit, stram na een rit van een klein uur en keek om zich heen. In beide richtingen van de kaarsrechte straat stond een schijnbaar eindeloze rij van die typisch Amerikaanse huizen: lage vrijstaande houten bouwwerken met leien daken en veranda's aan de voorzijde en ruime gazons rondom. Én, natuurlijk ter afscheiding van de percelen een 'white picket fence', zo'n wit tuinhek dat misschien wel hèt symbool was van Amerikaanse Suburbia. Vincent had het idee dat hij eindeloos door dit soort zeeën van allemaal dezelfde soort woningen was gereden en vroeg zich af of zelfs bewoners zèlf hier niet soms verdwaalden.

Aan het huisnummer op de postbus zag hij, dat hij desondanks voor precies het juiste huis was gestopt; Hallsey Street nummer 1378, Brentwood NY, om precies te zijn. Het adres waar, volgens de informatie van Buck Bell, Lakshmi Khupane moest wonen. Het was misschien wat kleinere woning dan de directe burens en miste een garage, maar het zag er keurig onderhouden uit. Alles straalde de welstand van de Amerikaanse middenklasse uit.

Vincent haalde diep adem en stapte het voetpad op richting de voordeur. Al snel viel hem een discreet koperen plaatje onder de deurbel op. "Ms. Lakshmi Khupane, PsyD", stond er, en daaronder 'Jiva Jive': de naam van haar kleine coachingspraktijk, wist hij al. Hij werd opeens weer overvallen door twijfel of hij misschien tóch Sjak en

Sjon had moeten meenemen. Hij had besloten zijn mannen een dag vrij te geven, omdat hij mevrouw Khupane vooral niet wilde laten schrikken. Buck Bell had zijn ‘goons’ immers ook niet echt kunnen waarderen. Nou ja, het was nu te laat om ze nog op te roepen. Met een enigszins verhoogde hartslag belde hij aan.

Er gebeurde niets. Vincent wachtte rustig af en meende gestommel in het huis te horen. Maar belangrijker nog: hij vóelde ook de nabijheid van een Ander. Het was duidelijk, Lakshmi Khupane was thuis!

Maar tóch werd er niet opgedaan. Net op het moment dat hij nog een keer wilde aanbellen, zwaaide de deur plotsklaps naar binnen open. Hij keek recht in de loop van een dubbelloops geweer en verstarde.

“Geen onverwachte bewegingen, *motherfucker*”, klonk een rauwe stem. Pas nu viel Vincent’s blik op degene die het geweer op hem gericht hield en gesproken had: een keurige middelbare getinte dame die een gebreid vest over haar witte bloes droeg en een leesbril op haar hoofd balanceerde. Een vriendelijke mevrouw met Indisch uiterlijk in wiens handen je misschien een vers gebakken appeltaart verwachtte. In ieder geval geen geweer, een wapen dat mensen in één klap kon doden! Hij herkende haar gezicht van die eerdere ontmoeting in NYC, alhoewel haar kapsel veranderd was en ze er toen veel formeler had bijgelopen in zo’n strak mantelpak.

“Handen van je lichaam”, vervolgende de dame, die wel Lakshmi Khupane moest zijn.

Vincent maakte een verwerend gebaar met die betreffende handen en bracht uit: “Mevrouw Khupane, dit moet een misverstand zijn!”

Ze staarde hem woedend aan over de loop van haar geweer, “Zet heel voorzichtig twee stappen naar voren.”

Vincent knikte en deed wat hem gevraagd werd. Hij stapte over de drempel en kwam meteen terecht in een open voorportaalje van de woonkamer, ook weer zo typisch Amerikaans. Hierdoor kon Vincent meteen zien dat het een gezellig uitzierende ruimte was met een grote bank midden in de woonkamer, waarover een kleurige deken was gelegd. De knusse huiselijke sfeer werd verder versterkt door de lekker

bakgeuren die vanuit de open keuken moesten komen. Misschien had hij toch niet helemaal ongelijk gehad over die appeltaart...

Khupane had tegelijkertijd met Vincent twee stappen naar achteren gezet, maar opeens zag Vincent iets anders bewegen achter haar. Het was een klein meisje, net iets ouder dan een kleuter, dat hem beschroomd gadesloeg vanachter een grote luie stoel met een gehaakt kleedje daarop. De grote witte ogen in haar cacao-bruine gezicht, omkransd door een grote bos kroeshaar, maakten haar heel schattig. Ze leek evenwel flink geschrokken te zijn.

“Hé meisje”, kon Vincent zichzelf niet bedwingen, “je hoeft niet bang te zijn hoor!”

Hij merkte hoe meteen het gezicht van mevrouw Khupane verstrakte; “Angie, ga naar boven naar je slaapkamer en doe de deur dicht.”

“Maar tante”, dreinde het meisje.

“Doe wat ik je zeg!”, zei Khupane streng. Ze keek geen moment achter zich en bleef Vincent streng aan staren.

Het meisje, Angie, kreeg tranen in de ogen en Vincent had met haar te doen. Natuurlijk voelde ze de spanning die in de lucht hing. “Als je zoet bent, krijg je een cadeautje van mij”, zei hij op vriendelijke toon en knipoogde.

Het meisje monterde daar een beetje van op, glimlachte even en zette zich in beweging. Ze beklom vlot de trap en verdween uit het zicht. Khupane keek hem met een vijandige blik aan, alsof hij iets onoorbaars gedaan had, maar toen er hoorbaar boven een deur dicht sloeg leek ze iets te ontspannen.

“Mevrouw Khupane”, probeerde Vincent nog een keer, “Ik kom ...”

“Bek dicht”, snauwde de vrouw. Ze hield het geweer nu met maar één arm op hem gericht en pakte met haar vrije hand iets uit de zak van haar wollen vest. Het was een set handboeien. Ze gooide het hem toe en in een reflex ving Vincent het op.

“Doe één boei om de pols van je linkerarm”, gebood mevrouw Khupane. Vincent deed verbaasd wat ze gevraagd had.

“Doe hem strak en klik hem goed dicht, ik wil het horen.”

Vincent voerde opnieuw de opdracht uit en vroeg zich af waar ze

naar toe wilde. Hem ketenen? Hij overwoog te proberen haar het geweer te ontfutselen. Of... om bepaalde gedachtes uit haar hoofd te halen!

“Ik zie je denken. Maar péins er niet over met mijn hoofd te fucken”, snauwde de dame meteen, alsof ze op dat moment in zijn gedachten zat, “Ik pomp meteen een kogel in je.”

“Maar, ik heb helemaal geen kwaad in de...”, probeerde Vincent weer.

“Kop dicht, verdomme!”, brulde Khupane, “Doe de deur links van je open.”

Vincent volgde het bevel had en trof een kleine toiletruimte aan.

“Doe de deur zo ver mogelijk open en stap dan achterwaarts naar binnen; ik wil je gezicht en handen blijven zien!”

Vincent besloot de absurde klucht maar mee te spelen. Khupane was bang van hem, zoveel was duidelijk, maar echt kwaad zou ze hem toch niet doen? Die pure kwaadaardigheid die hij bij Step Bikkers bespeurd had, herkende hij in ieder geval niet bij haar. Maar dan nog; ze kon in paniek raken. En katjes in het nauw... Hij besloot geen aanleiding te geven om haar verder overstuur te maken en zette zich maar op de gesloten toiletbril neer.

“Klik het andere eind van de handboei vast aan die verwarmingsbuis”, zei Khupane, en ze wees met de loop van haar geweer naar de muur links van Vincent.

Verdomme, ze wilde hem vast zetten? En dan? Vincent beseftte dat hij zichzelf heel kwetsbaar zou maken als hij zou toelaten hier opgesloten te worden.

“Koest maar, ik ga je heus niet dood schieten op mijn eigen toilet”, snauwde Khupane, “maar ik moet mijn voorzorgsmaatregelen nemen”. Opnieuw leek het alsof ze zijn gedachten gelezen had. Maar dat moest wel alleen in overdrachtelijke zin zijn, want Vincent wist zeker dat ze niet had geprobeerd bij hem binnen te komen; dat had hij ongetwijfeld gemerkt.

Net zoals Vincent dat ook niet bij haar had geprobeerd, dus. Hij betwijfelde ook of hem dat zou lukken. Het kon toch bijna niet anders dat ook zij enige afweer opgebouwd had, zoals hij bij alle Luciden had

ervaren.

Vincent klikte de andere boei om de bijzonder stevig ogende verwarmingspijp en keek naar de dame op; “Zo, bent u nu tevreden?”

Mevrouw Khupane haalde uit haar vest een tweede handboei tevoorschijn, “Bijna, nu je andere arm nog!”

:

Het begon buiten door het kleine toiletraampje al bijna donker te worden, toen Vincent eindelijk iets hoorde. Gestommel? Misschien een sleutel die in een slot gestoken werd. Hij was zijn besef van tijd een beetje kwijt geraakt, maar hij wist dat hij zeker al meer dan een uur op dit toilet gezeten had. Hij had tussen hoop en vrees gezweefd. Het ene moment vreesde hij dat Khupane zware jongens van type Step Bikkers, oprottelde, om hem weg te voeren. En het andere moment wist hij weer zeker dat ze alleen maar even Angie, dat kleine meisje, voor de zekerheid weg bracht naar elders. Hoogstwaarschijnlijk was Angie, gezien de huidskleur, immers ook niet eens haar eigen kind.

Maar vooral had Vincent zich heel vaak verbeterd waarom hij niet Sjak en Sjon voor het huis had laten posten en hen geïnstrueerd had hem te redden bij onraad of als het te lang duurde. Hij nam zich voor dat hij zich dat niet opnieuw zou laten gebeuren.

Opnieuw hoorde Vincent iets en belangrijker: hij vóelde opeens de nabijheid van een Ander. Hij wist opeens zeker dat Khupane het huis binnen gegaan was en zette zich schrap.

Niet veel later ging inderdaad de toiletdeur open en stond ze daar voor hem. Ze staarde nadenkend naar hem.

“Wat fijn dat u terug bent”, zei Vincent smalend, “Ik begon me al zorgen te maken over uw gastvrijheid.”

“Klootzak”, gromde Khupane, “Hoe kun je hier nu zomaar onaangekondigd binnen vallen?”

“Als ik je had gemaild wanneer ik zou langskomen, was je vast niet thuis geweest.”

“*You bet ya!* En met een goede reden. Ik ben zeer gesteld op mijn privacy. Zeker als het om.... Anderen gaat.”

“Mensen met de Gave, bedoel je. Luciden.”

Khupane keek hem strak aan; “Ik snap misschien waar je op doelt,

maar die term zegt me niets.”

Vincent haalde zijn schouders op, wat niet heel makkelijk was door de ineengedoken houding waarin hij zat, met beide handen die aan de verwarmingspijp geklonken waren.

“Hoe heb je me überhaupt gevonden? Ik ben zo voorzichtig!”
Khupane schudde verslagen haar hoofd.

Vincent besloot haar maar niet te vertellen over waar Buckminster Bell allemaal toe in staat leek te zijn: zijn bekendheid met alle krochten van de digitale wereld was nog vele slagen groter dan die andere über-nerd die hij kende: IJsbrand. Het zou hem niet verbazen als Buck in staat zou zijn met een paar drukken op een knop alle kernbommen te lanceren die Amerika bezat. Ik plaats daarvan zei hij: “Excuus, ik had dat niet zomaar mogen doen. Maar ik heb echt geen kwaad in de zin.”

Khupane schudde haar hoofd, “Al die wanhopige mails van je aan me hadden ook die strekking, Vincent Vegelyn. Ja, ik weet dat jij het bent: foto’s van je gezicht zijn niet van het internet te slaan. GetIt, hè? En SeeMee? Niet mijn ding. Maar goed, hoe dan ook: ik geloof je nog steeds niet meteen. Waarom zou ik?”

“Wat kan ik doen om je te overtuigen?”, vroeg Vincent.

Khupane schudde haar hoofd met gesloten ogen. En opeens vuurde ze een vraag op hem af: “Heb je wel eens iemand gedood, Vincent?”

De eerste ingeving van Vincent was om ontkennend te antwoorden, maar meteen daarna beseftte hij dat hij volstrekt eerlijk moest zijn; “Ja, drie keer, minimaal, vier keer als je iets ruimer telt. Helaas. Maar het was uit zelfverdediging.”

Mevrouw Khupane keek hem schattend aan. “Heb je wel eens een Eximiant gedood?”

“E-een wat?”

“Iemand met de Gave; een, eh... Lucide, zoals jij zegt.”

“Ja”, zei Vincent moeizaam, “Maar één keer. En dat was omdat hij mij wilde vermoorden.”

“Eén keer?”, vroeg mevrouw Khupane scherp.

“J-ja”, stamelde Vincent. Hij moest opeens denken aan wat hij mevrouw Waller geflikt had. “Ik bedoel; nee. Of ja, hoe zeg ik het... ik

heb iemand anders misschien... de dood in gejaagd..."

"Wat betekent dat?"

"Ze had tegen me gelogen, ze had me gebruikt. Het was... wraak... Ik heb... heb iemand op haar spoor gezet."

Daar moest mevrouw Khupane even over nadenken. Ten slotte vroeg ze: "Beschrijf wat er gebeurde toen je die ene man doodde."

Het duurde even voor Vincent haar begreep, "Tja, al zijn kracht, zijn levenskracht, vloeide in mij. Het was alsof ik me aan hem voedde."

Mevrouw Khupane glimlachte dun, "Voeden, wat een bijzondere woordkeuze. Als in een vampierverhaal."

"Hoe noemt u het dan?", vroeg Vincent snel.

"De transmissie", zei mevrouw Khupane, "Ten minste; zo is het mij verteld door... bepaalde anderen."

Anderen, dacht Vincent, "Dus u kent ook andere mensen met de Gave?"

Khupane schudde treurig haar hoofd, "Vroeger, in betere tijden, kende ik er meerdere. Maar nu... in deze draconische tijden. Eéntje, nog."

"Wat is er dan nu anders?"

Khupane schudde haar hoofd en glimlachte toen, "Kijk nou eens, het lijkt warempel of jij mij ondervraagt, in plaats van ik jou. Moet ik je eraan herinneren dat je nog steeds geboeid bent?"

Vincent haalde zijn schouders op, "Ik wilde gewoon graag met je praten. Mag ik je dan nog ten minste één andere vraag stellen?"

Mevrouw Khupane glimlachte opnieuw, "Kom maar op dan. Ik zal zien."

"Herkende je me ook niet van tóen, in New York City?"

Lakshmi Khupane haalde haar schouders op, "Ja, dat lijkt me logisch. Ik voelde je aanwezigheid zo sterk! Ik verstijfde van angst toen ik voorbij je tafel liep, maar dwong mezelf om door te blijven lopen en niets te laten blijken. Dat moment is in mijn herinnering gegrift. Sindsdien ben ik alleen maar nog voorzichtiger geworden!"

"Waarom?", vroeg Vincent meteen.

Mevrouw Khupane glimlachte, "Oh nee, jij hebt je vraag gehad. Ik wil jou nog één vraag stellen. En die zal bepalen of ik je los maak."

Vincent knikte snel instemmend; hij kon niet wachten bevrijd te worden uit deze benarde situatie.

“Ken je Radillo?”, vroeg mevrouw Khupane plotsklap.

Vincent merkte dat ze hem heel ingespannen aankeek om te zien hoe hij zou reageren. Maar hoe moest hij reageren? De naam zei hem niets!

Mevrouw Khupane knikte blijkbaar tevreden gesteld en viste een paar sleuteltjes uit de zakken van het vest dat ze nog steeds droeg en deponeerde die in het kleine wasbakje aan de muur.

“Zo red je jezelf wel hè? Dan zet ik alvast de ketel op.”

:

Het werd alweer licht, toen Vincent eindelijk weer in zijn gehuurde auto stapte en de motor startte. Hij had de hele nacht bij Lakshmi op de bank gezeten, die met die kleurige deken erover heen gedrapeerd, en ze hadden een lang, heel lang, gesprek met elkaar gehad. Zijn hoofd tolde ervan toen hij probeerde terug te halen wat er allemaal gezegd was.

:

Eerst had Vincent zijn hele verhaal verteld en hij had niets voor haar verborgen gehouden. Zijn wraak op Igone Waller, de manier waarop hij Maria de vernieling in had geholpen, zijn clash met die biker-gang. En zelfs hoe hij hier in Amerika uiteindelijk een onverwachte vriend en medestander had gevonden.

Lakshmi had het allemaal geïnteresseerd aangehoord en hem tal van slimme vragen gesteld. En belangrijker, ze leek hem beter te begrijpen dan wie dan ook.

“Maar, we hebben het alleen maar over mij. Ik wil meer over jou weten”, zei Vincent op enig moment, toen ze al uren met elkaar hadden gepraat, “Wie was nou dat meisje?”

Lakshmi glimlachte, “Angie, Angela Dickinson, ha. Het dochtertje van mijn burens. Ik mag soms oppassen op haar en ze logeert hier zelfs soms. Ze is zo slim en vrolijk, echt het zonnetje in mijn leven.”

Vincent knikte; “Ik hoop dat ze niet al te veel geschrokken is van alles.”

“Ik heb haar verteld dat we een onschuldig spelletje speelden, waar

ze niets over moest vertellen aan iemand. Volgens mij begreep ze het.”

Vincent knikte, “Maar dan, we hebben het nog steeds niet over jou.”

Lakshmi keek hem aan; “Wil je het echt horen?”

Vincent knikte: “Vanaf het begin.”

En zo begon ze vertellen. Lakshmi bleek een fascinerende geschiedenis te hebben. Ze was ruim vijftig jaar geleden geboren onder zeer schamele omstandigheden in een klein dorpje midden in India. En ze had daar waarschijnlijk nog steeds geleefd - of nog waarschijnlijker: was inmiddels al dood geweest- als ze niet haar Gave was gaan gebruiken.

Lakshmi vertelde over misschien wel de belangrijkste gebeurtenis in haar leven: toen ze als vijftienjarig meisje solliciteerde voor de functie als bediende in het huishouden van een rijke jonge industrieel in Bangalore. Een man die ze ‘De Barasingha’ noemde, omdat de manier waarop hij met zijn hoofd draaide, Lakshmi meteen had doen denken aan de barasingha, een zeldzame hertensoort die voorkwam in de moerassen bij haar dorp. Toen gebruikte ze voor het eerst haar Gave.

“Zoiets als mijn Charme Nudge”, vroeg Vincent, en hij legde uit hoe de eerste primitieve uiting van zijn Gave had gewerkt.

Lakshmi knikte begrijpend. Ongeveer hetzelfde was wat zij óók gebruikt had. En als gevolg daarvan was de Barasingha, een trotse dertiger die zijn machinefabriek van zijn vader had geërfd, verliefd op haar was geworden.

“Al snel aanbad hij mij als een godin”, ging Lakshmi verder, “omdat ik hem steeds verder wist te manipuleren. Het was niet moeilijk voor mij om hem een hekel te laten krijgen aan de vrouw aan wie hij was uitgehuwelijkt. Een verwende oppervlakkige vrouw die ik in mijn hoofd altijd ‘De Chousinga’ heb genoemd, omdat ze net zo dommig uit de ogen kijkt als die dieren.”

“Laat me raden, ook een hertensoort?”, glimlachte Vincent.

Lakshmi glimlachte en haalde haar schouders op, “Zoiets...”

“Wat gebeurde er verder?”, vroeg Vincent.

“Ik zorgde ervoor dat de Barasingha me wilde behagen en dat deed

hij door me steeds belangrijker posities te geven. Al op mijn twintigste was ik hoofd van zijn hele huishouden. Eindelijk had ik genoeg inkomen om mijn arme ouders te ondersteunen. Maar helaas, net op het moment dat zij het iets beter kregen, kwam er die vreselijke overstroming, die mijn hele dorp van de aardbodem veegde.”

Vincent keek haar geschokt aan: “Waren ze dood?”

“Iedereen”, fluisterde Lakshmi, “Niet alleen mijn ouders, maar mijn hele familie, mijn jeugdvrienden. Ik had niemand meer. Alleen ik, en mijn vriendin Vimala.”

“En wat gebeurde er toen?” Vincent dronk verder van de thee met melk die Lakshmi hem had voorgeschoteld en die hij steeds lekkerder begon te vinden.

“Ik was boos, boos op de hele wereld! En ik sprak met mezelf af dat, wat er ook zou gebeuren, ik niet zo zou eindigen! Ik wilde meer, ik wilde het allemaal! Ach, wat een dwaas meisje ik toen was...”

Lakshmi vertelde verder, over hoe ze De Barasingha ertoe had bewogen haar een positie te geven in zijn bedrijf als zijn assistente. En hoe ze vervolgens steeds meer de touwtjes in handen was begonnen te nemen.

“Hoe ging het met zijn huwelijk?”

“Dat kon niet slechter. Ze leefden feitelijk al snel helemaal apart. Scheiden is in India echter onmogelijk. Maar de Chousinga was zo oppervlakkig dat ze voldoende had aan de rijkdom die haar echtgenoot haar verschaftte. Ik háátte haar, vooral om de vanzelfsprekendheid waarmee ze zich al die welvaart aanmat, terwijl zovelen zo weinig hadden. En daarom deed ik wat moest gebeuren.”

Vincent keek haar vragend aan.

“Ik vermoordde haar”, fluisterde Lakshmi, “Het was mijn eerste moord. Inmiddels had ik mijn Gave steeds meer onder controle. Op een avond verschaftte ik me toegang tot haar slaapvertrekken. Ze lag al in bed en zou het normaliter op een krijsen hebben gezet, want ze had natuurlijk een misschien wel even grote hekel aan mij; de ambitieuze knappe jonge vrouw die haar echtgenoot had verleid. Gelukkig had ik mijn Gave inmiddels al zo ver onder controle dat ik die impuls meteen uit haar hoofd weg nam. Het was niet zo moeilijk daarna een andere

gedachte daarin terug te planten.”

“Welke?”, vroeg Vincent ademloos.

Lakshmi haalde haar schouders op; “De volgende ochtend vonden ze De Chousinga dood in haar bed; badend in haar eigen bloed. Ze had haar beide polsen open gesneden.”

“Jezus”, zei Vincent zacht.

“Die God zit niet in het Indiase Pantheon”, zei Lakshmi, waarna ze op strengere toon zei; “En ik hou er niet van als die naam ijdel wordt gebruikt.”

Vincent maakte een verontschuldigend gebaar.

“Al goed”, glimlachte Lakshmi en ze vervolgde; “Maar goed, de dood van Chousinga. Ik ben er niet trots op, ook zeker niet op wat er daarna gebeurde.”

“En dat was?”

“Ik heb toch al verteld dat ik uit India weg wilde? Maar dat kostte me helaas nog jaren. Op een gegeven moment begreep ik dat er eerst zouden moeten trouwen met de Barasingha. Daarna kon ik pas echt zijn zakenimperium overnemen. Maar één stap ontbrak: óók hem zelf uit de weg te ruimen.”

“En, heb je dat gedaan?”

Lakshmi zuchtte vermoeid, “Uiteindelijk, ja... Maar het viel me zwaar, heel zwaar. Vooral omdat hij, die dwaze, trotse, misleide man, tot het einde toe van me bleef houden. Zelfs tot ná het moment dat ik hem een ravijn in liet rijden!”

“Shit”, bracht Vincent moeilijk uit.

Lakshmi vertelde verder: over dat ze toen begrepen had dat ze inmiddels alles had wat ze wilde hebben: een zakenimperium en de kans eindelijk uit India weg te gaan. Maar ook dat ze toen pas beseftte dat ze... zichzelf onderweg was kwijt geraakt.

“Het bepalende moment was toen ik Vimala, mijn jeugdvriendin weet je nog, probeerde over te halen met me mee te gaan naar Amerika. Die lieve, lieve Vimala: ze had altijd ook zo van India gehouden! Ze was zo halsstarrig en koppig! Ik moet toegeven dat ik toen iets deed dat ik nooit had mogen doen, ik gebruikte mijn Gave zelfs op haar! Heel even maar en ik was ook nog eens heel slordig en

haastig. Daardoor doorzag ze meteen wat er had plaatsgevonden; dat ik in haar hoofd was geweest. En ze was woedend. Ze noemde me een demon, misschien zelfs wel de incarnatie van Dakshina Kalika zelf, de Godin van de Dood. Of zoals die beter bekend staat in de Westerse wereld: Kali.”

Vincent had die naam eerder gehoord en een beeld voor zich van een bloeddorstig monster met een gulzig uitgestoken, van bloed druipende tong en een ketting om haar nek gemaakt van de schedels van haar overwonnen tegenstanders. Hij huiverde licht; “En toen?”

Lakshmi schudde haar hoofd; “Ze keerde zich van me af. Verstootte me, wilde niets meer met me te maken hebben. En niet alleen zij walgde van mij, ik zelf óók. Ik besloot toen tot een radicale stap: ik verkocht het bedrijf, gaf vrijwel al het geld aan goede doelen en gebruikte het resterende bedrag voor een vliegticket naar Amerika. Vast van plan om in die nieuwe wereld ook zelf opnieuw te beginnen, een nieuwe, betere versie van mezelf te worden. Dat is nu bijna vijftien jaar geleden.”

“En is dat gelukt?”

Lakshmi glimlachte dun; “Dat is aan anderen om te bepalen. Maar ik heb mijn Gave nog maar sporadisch en heel terughoudend gebruikt. Ik wist me op te werken tot personeelsmanager bij diverse bedrijven en doe datzelfde werk nog steeds, nu als zelfstandige coach.”

Vincent zakte terug in de bank en drukte zijn vingers tegen zijn oogleden. Hij voelde zich opeens heel moe, “Wat een verhaal...” Er viel hem opeens iets in. Vincent opende zijn ogen en keek haar aan: “Je zei dat je geen contact hebt gehad met Anderen. Hoe noemde je ze: ex-mianten? Wie waren dat? En waarom nu niet meer?”

“Eximianten”. Lakshmi glimlachte weemoedig en dronk de laatste slok thee uit haar kom. Haar blik gleed naar de klok boven de voordeur, “Kijk nou hoe laat het al is. Het is vijf uur geweest. Over minder dan vier uur heb ik al een afspraak met mijn eerste cliënt van de dag.”

Vincent schoof nog verder naar voren, “Je moet me iets vertellen! Je zei ook dat je nu bijna geen contacten meer hebt? Omdat het, wat? Slechte tijden zijn?”

“Draconische...”

“Maar hoezo? Wat is er aan de hand?”

“Zoveel vragen”, glimlachte Lakshmi.

“Wacht, heeft het iets te maken met die naam die je noemde? Ehh...” Opeens viel het Vincent weer in, “Radillo?”

Lakshmi zuchtte diep, klopte met haar knokkels op de salontafel en stond op, “Vincent. Alsjeblieft. Deze oude vrouw heeft slaap nodig. Laten we morgen verder praten.”

Vincent moest zich verbijten, maar begreep dat hij geduld zou moeten opbrengen. Hij stond ook.

“Dank je voor je eerlijkheid”, zei Lakshmi zacht.

“Nee, ik moet jóú bedanken”, haastte Vincent zich meteen. En hij voegde er grijzend aan toe: “En al helemaal voor je heerlijke thee! Je hebt mij er verslaafd aan gemaakt.”

Lakshmi glimlachte.

“Hoe laat zal ik morgen...”, vroeg Vincent voorzichtig.

“Kom tegen etenstijd. Angie is er dan ook!”

:

Vincent zette de auto in de ‘Drive’-stand en reed weg uit de Hallsey Straat. Voor hem lichtte de hemel op ten teken dat een nieuwe dag aanstaande was. Vincent vond het een goede metafoor voor zijn eigen situatie: zijn hoofd gonsde nog na van alle verhalen en beelden van die nacht en hij begreep dat hij ook zelf figuurlijk een nieuwe dag was begonnen. Een nieuwe werkelijkheid, een nieuw begrip, een nieuw leven. En één naam bleef op de één of andere manier maar resoneren in zijn hoofd, toen hij over de nog bijna verlaten snelwegen terug reed naar zijn hotel in Brooklyn.

:

Radillo.

Hoofdstuk 28

“Maar dan moet Vincent moet me een verhaaltje voorlezen!” Angie keek Vincent met stralende ogen vol verwachting aan. Niet veel eerder had Lakshmi tegen haar gezegd dat het tijd werd om te gaan slapen, waartegen de kleuter natuurlijk luidkeels had geprotesteerd. Ten slotte had ze haar weigering verruild voor een keiharde voorwaarde, als een al bijna volleerd diplomaat.

“Toe, alsjeblieft. Eén verhaaltje!” Angie keek met smekende blik haar ‘tante’ aan. Maar voor die iets kon zeggen, zei Vincent:

“Natuurlijk, één verhaaltje! Neem je wel je nieuwe knuffel mee?”

“Olly!”, joelde Angie, die meteen de enorme pluchen olifant die naast haar op de eettafel stond, vast pakte en met haar vlezige armpjes in een dodelijke wurggreep nam. Het was het cadeautje dat hij natuurlijk voor haar had meegenomen; hij had het een dag eerder immers beloofd aan haar!

Lakshmi klapte in haar handen; “En dan nu naar bed. Hop!”

Ze beklommen gedrieën de trap en gingen de kamer binnen waar Angie altijd sliep als haar ouders, beide artsen in een ziekenhuis, op hetzelfde moment dienst hadden. Blijkbaar had Lakshmi speciaal voor Angie een kinderbedje gekocht en misschien ook wel passende gordijnen opgehangen, want de kamer had alles in zich van een kinderkamer.

Toen Angie eindelijk onder de dekens was gestopt, met Olly nog steeds dicht tegen zich aan, moest Vincent aan haar een sprookje voorlezen in een boekje vol verhalen over de Indiase mythologie. Het

was blijkbaar haar favoriet: een parabel over een aap en een krokodil. En terwijl Vincent dat las, terwijl Lakshmi bij de deur zwijgend toe keek, voelde Vincent zich zowaar een keer bijna thuis.

:

“Goed, waar waren we gebleven gisteravond?”, zuchtte Lakshmi toen ze voor hen beide een kom melkthee had ingeschonken en zich in haar fauteuil had laten vallen.

“Radillo”, zei Vincent kort. Hij probeerde de thee, maar die was nog te heet om te drinken.

Net als het onderwerp blijkbaar, want Lakshmi zei: “Niet zo snel. Laat ik eerst iets zeggen over de andere eximianten die ik heb ontmoet.” En ze begon te vertellen over de andere mensen die ze in de Verenigde Staten had ontmoet met De Gave. Ene John, een vrolijke flierefluiter die met tal van kleine bedrogjes en manipulaties door het leven ging, maar nooit echt veel kwaads in het zin had. En zo nog wat mensen. Het meest had ze geleerd van een zekere Victor Vidal, een emeritus-hoogleraar psychologie, die onderzoek had gedaan naar het verschijnsel van De Gave. Zijn conclusie was dat het een heel bijzonder misschien wel bovenmenselijk vermogen was; om die reden had hij die ook ‘Eximius’ genoemd, het Latijnse woord voor "uitzonderlijk" of "ongewoon". Hij had een soort Goddelijke Gave genoemd, vertelde Lakshmi. Zijn bijzondere opvatting was verder dat er op de wereld nooit meer, maar ook nooit minder, dan 17 mensen bestonden die de Gave bezaten.

“Waarom in hemelsnaam dat getal?”, vroeg Vincent verbaasd.

Lakshmi schudde haar hoofd; “Hij heeft het me verteld, maar ik kan het niet navertellen. Iets over de mystieke betekenis achter dat getal, of zo. Ik vroeg me soms echt af of Victor het wel allemaal op een rijtje had. Hij was ook al hoogbejaard, moet je weten. Zelf zei hij dat hij al meer dan honderd jaar oud was!”

Vincent schudde onbegrijpend zijn hoofd, “Maar, waarom heb je nu geen contact meer met al die mensen met de Gave?”

Lakshmi perste haar lippen op elkaar, “Omdat er dingen gebeuren. Hele nare dingen. Jij kent ook dat verschijnsel van de transmissie. Wij eximianten kunnen ons aan elkaar versterken. Wat

zei je zelf? Voeden. Zelf was het nooit in mijn hoofd op gekomen om, om die reden te gaan ... jagen op anderen. Maar daar dacht niet iedereen zo over!”

“Je bedoelt dat... iedereen die je kende met de Gave... gedood is...?”

Lakshmi knikte en slikte moeilijk. “Ik ben er zelfs getuige van geweest hoe John, die arme goede John, de prooi werd van zo’n... jager. Zo’n predator. Ik kon zelf ternauwernood ontsnappen. Dat is al meer dan tien jaar geleden.”

“Noem je ze zo? Predatoren?”

Lakshmi haalde haar schouders op; “Als jij dat zo wilt, prima. Monsters, dat mag van mij ook, want dat zijn het!” Haar toon werd opeens veel heftiger; “En ze gaan steeds verder. En wat nóg erger is, is dat de eerste monsters, hun eigen nóg grotere monsters baarden. En nóg eens. Als de cyclus van het leven, maar dan eerder de cyclus van de dood. En nu is er nog maar één over!”

“Eén wat?”, vroeg Vincent verward.

Lakshmi keek hem geïrriteerd aan en drukte haar iele brilletje weer hoger op haar neus. Zo leek ze wel op een strenge bibliothecaresse. “Eén predator natuurlijk! Heb je wel opgelet? Ik heb je zelfs al zijn naam gezegd.”

Eindelijk begreep Vincent het: “Radillo.”

Lakshmi knikte, “Het grootste monster van hun allemaal. Hij jaagt inmiddels over de hele wereld op eximianten, niemand is meer veilig. En intussen wordt hij na elke transmissie steeds machtiger. Iedereen van ons is doodsbang!”

Vincent streek nadenkend over zijn kin; “Maar wie is hij dan? Waar komt hij vandaan?”

Lakshmi haalde haar schouders op; “Niemand die het weet. Het is een grote, sterke man. Kaukasisch uiterlijk. Met een volledig kaal hoofd. Je kan niet aan hem zeggen of hij veertig jaar oud is of honderdveertig jaar. Want ja, dat aspect van de transmissie had je toch zeker al begrepen?”

“Dat mensen er onsterfelijk door worden?”, vroeg Vincent.

Lakshmi schudde haar hoofd; “Nee, natuurlijk niet. Maar ze kunnen wel met al die ‘levensenergie’ die ze met die transmissie

krijgen, hun veroudering vertragen.”

Vincent knikte, “Maar misschien heb ik dan toch gelijk. Wat nou als die... Radillo, zoveel transmissies tot zich neemt, dat hij zijn veroudering helemaal weet stil te zetten. Dan wordt hij praktisch onsterfelijk.”

Lakshmi keek hem onderzoekend aan, “Dat heb ik vaker gehoord, inderdaad. Misschien heb je wel gelijk en is dat het ultieme doel van die Radillo. Onsterfelijkheid!” Ze liet het woord zwaar tussen hen in hangen in de stilte die even viel.

“Jezus, wat een situatie”, zuchtte Vincent ten slotte. Hij zakte terug in de kussens en stelde zich voor hoe een grote kale man met enorme krachten misschien wel op dit moment op hem aan het jagen was.

Lakshmi stond op en tilde de lege theepot op van de salontafel. “Weet je wat? Ik denk dat het tijd is voor wat sterkers... Ik ga zoeken!”

Ze liep naar de open keuken en Vincent keek haar na. Met haar lange rok, wollen vestje, bril en licht grijzende zwarte haar, leek ze zo gewoontjes. Een vriendelijke juf op een basisschool, de eigenaresse van een klein furniturenwinkeltje, zoiets. Een dame die je zonder nadenken op straat zou passeren in ieder geval. Zonder ooit te kunnen bedenken dat ze behoorde tot een zeer select clubje mensen met een uitzonderlijke gave.

Maar ze was meer dan dat. Haar beweeglijke gezicht en scherpe onderzoekende blik gaven prijs dat ze zeer intelligent was. Ze deed hem denken aan die jobcoach die hij jaren geleden eens had bezocht, toen hij nog makelaar was geweest. Hij was geïmponeerd geweest hoe snel die dame hem begrepen had, echt begrepen. Haar slotadvies was toen één van de belangrijkste redenen geweest om ontslag te nemen als makelaar en zich in een ongewis avontuur als internet-pionier te storen. En dat zelfde voelde hij bij Lakshmi: zij was een mens dat zich heel goed in mensen kon verplaatsen. Niet voor niets was zij natuurlijk ook zelf óók een coach geworden met dat ‘Jiva Jive’ van haar.

Er viel Vincent opeens in dat hij tot nu toe eigenlijk steeds zomaar aangenomen had dat hij de Gave alleen maar voor slechte dingen kon gebruiken; door mensen te manipuleren, te misbruiken, mentaal te verkrachten. Maar dat hoefde natuurlijk helemaal niet zo te zijn: hij

zou zijn Gave ook kunnen gebruiken om mensen te helpen! Zoals Lakshmi blijkbaar deed!

“Ik heb niet heel veel sterke drank, ben ik bang. Durf je het aan dit appellikeurtje te proberen dat ik achter in een keukenkastje vond?”, vroeg Lakshmi, die weer de woonkamer binnen gelopen was met een bestofte fles van groen glas in de hand en twee glazen.

“Vooruit”, glimlachte Vincent, “Als we dan beide hier ter plekke dood neervallen aan een vergiftiging, zijn we in ieder geval die Radillo te snel af...!”

Lakshmi lachte en zette de fles op de salontafel. Maar net op het moment dat ze inschonk, klonk een scherp geluid. Er werd op het smalle raampje naast de voordeur getikt, begreep Vincent meteen. Hij verstarde en merkte dat Lakshmi dezelfde reactie had.

“Wie? Op dit tijdstip?” Lakshmi fluisterde opeens.

“Ik ga wel kijken!” Vincent stond op en liep naar de deur. De kans dat er echt gevaar op de loer lag, was toch klein, hield hij zich voor. Sjak en Sjon, die in hun aan de straat geparkeerde auto waren achter gebleven, hielden al sinds hij hier was aangekomen alles nauwlettend in de gaten als het goed was. Vincent had echter opeens een beeld voor zich hoe ze beide levenloos op hun stoelen lagen, het bloed gutschend uit hun opengereten kelen. Maar hij vermande zich en opende de deur.

Het was Sjak en hij was alleen. Vincent slaakte een zucht van verlichting.

“Het spijt me ontzettend”, zei de grote kale Indo met beschroomde stem, “Maar zou ik misschien even van het toilet gebruik mogen maken?”

Vincent kon zich niet inhouden en lachte verbaasd. Het viel hem opeens in hoe belachelijk het was, dat hij daar echt geen moment over nagedacht had. Maar Sjak en Sjon mochten dan wel zijn ‘instrumenten’ zijn; ze bleven ook mensen met hun normale behoeften en noden.

“Snel dan”, zei Vincent, “En maak er geen troep van.” Hij wees naar de toiletdeur en Sjak knikte dankbaar en schoot snel naar binnen.

“Je beseft toch wel dat ik het geen aangenaam idee vind die mannen hier binnen te hebben”, zei Lakshmi fronsend toen hij terug

liep de woonkamer in.

“Ik weet het, maar ze zijn er echt voor onze veiligheid.”

“Ha, jouw veiligheid dan toch zeker!”, schamperde Lakshmi hoofdschuddend.

Vincent knikte toegevend en moest weer denken aan hoe zijn bewakers eerder die avond ook al voor opschudding gezorgd hadden. Toen hij bij Lakshmi had aangebeld en door haar binnen was gelaten, was hij namelijk meteen naar binnen getrokken en had ze snel de deur achter hem dicht gegooid.

:

“Volg me”, siste ze en ze haastte zich de trap op. Vincent volgde haar verbaasd naar de kleine overloop, waar Lakshmi al richting een klein raampje gelopen was, dat uit keek over de straat. Heel voorzichtig bewoog ze de vitrage een beetje opzij.

“Ja, ze zijn er nog!”, siste ze en ze wenkte Vincent. Hij stelde zich op aan de andere kant van het raam en tuurde ook voorzichtig naar buiten. Hij wist even niet waar hij moest kijken. Zijn gehuurde Lexus stond tegenover en iets verderop zag hij de zwarte Ford staan van zijn mannen; Sjak en Sjon. Ze waren beide evenwel bijna niet te zien achter de voorruit. Opeens begon hem te dagen waar dit over ging.

“Daar”, siste Lakshmi, “In die zwarte auto. Ze reden achter je aan en stopten vlakbij. Toen ze voorbij reden, zag ik twee mannen in de auto zitten!”

“Lakshmi...”, begon Vincent.

“Godverdomme”, vloekte Lakshmi, “Jij hebt toch niet Radillo of zijn mannen op mijn spoor gezet?” Ze keek paniekerig uit de ogen, “Oh, verdomme. Ik had mezelf ook nooit met je moeten toelaten, wat ben ik toch dom!”

“Lakshmi”, begon Vincent weer en hij legde een hand op haar schouder, “Rustig maar. Het zijn mannen van mij! Mijn... bewakers zeg maar.”

Ze keek hem verbaasd aan; “Jouw... bewakers. Je bedoelt...”

Vincent knikte; “Ik heb ze volledig geconditioneerd. Maar, ze waren al verpest, hè! Ik heb ze overgenomen van die... Eximiant... die ik heb moeten vermoorden. Uit noodweer. Weet je wel, ik heb je al over hem

verteld, Step Bidders.”

“Maar je hebt niet verteld over dat je je eigen... marionetten... hebt!”, bracht Lakshmi uit.

Vincent haalde verward zijn schouders op en begreep dat ze gelijk had. “Het kwam niet ter sprake. Ik had ze gisteren ook niet meegenomen, omdat ik niet wou dat je van hun zou schrikken...” Het leek hem toch niet dat dit een gekke gedachte was; hij moest weer denken hoe negatief Buck Bell over zijn ‘goons’ geweest was.

Lakshmi keek hem onderzoekend aan en uiteindelijk zakte de spanning weg uit haar lijf. Vincent wreef nog een keer over haar schouder en trok zijn hand terug; “Sorry, ik had je het eerder moeten vertellen.”

Lakshmi schudde heel kort haar hoofd en zei; “Vooruit, we vergeten het. Maar een fijn idee vind ik het nog steeds niet!” Ze draaide weg van het raam en liet de vitrage zakken, “Kom, we gaan weer naar beneden. Je moet helpen met het eten. Over een half uurtje wordt Angie afgeleverd!”

“Top”, grijnsde Vincent opgelucht, “Laat mij maar groente snijden, de tafel dekken en afwassen. Voor de rest ben ik een vreselijke kok!”

Tijdens het afdalen van de trap keek Lakshmi hem over haar schouder aan en lachte; “Dat zal vast niet het enige zijn waar je slecht in bent, Vincent Vegelyn!”

:

“Het smaakt inderdaad afschuwelijk”, grijnsde Vincent, nadat hij een slokje had genomen van het appellikeurtje. Hij maakte een overdreven vies gezicht en tot zijn opluchting merkte hij dat Lakshmi moest lachen.

“Wat wil je? Wij Aziaten zijn vreselijk met sterke drank”, grinnikte ze.

Vincent nam nog een slokje en begon het spul eigenlijk zowaar te waarderen; hij kreeg er een warm gevoel van in zijn buik. “Er is eigenlijk nog één vraag die ik wil stellen, als dat mag.”

“Eentje maar?” Lakshmi had een mooie lach, constateerde Vincent, verbaasd om die gedachte. Gestommel deed hem opkijken. Het was Sjak die uit het toilet kwam; nog steeds had hij de blik in zijn ogen van

een schooljongen die was betrapt op spieken. Hij knikte heel kort en verdween toen snel door de voordeur om die vervolgens overdreven voorzichtig achter hem dicht te trekken.

“Ehh, waar waren we?”

“Je ene grote vraag”, glimlachte Lakshmi.

“Goed dan”, Vincent moest ook lachen, “Daar komt die dan. Je hebt eerder gezegd dat je nog steeds... contact hebt met enkele anderen. Eximianten, zoals jij ze noemt. Is dat zo?”

Lakshmi knikte alsof ze die vraag had zien aankomen. “Eén keer. Dat was alweer twee of drie jaar geleden of zo, bij een groot congres over Human Resource in Chicago. Ik had eigenlijk helemaal niet willen gaan. Ik vind vliegen vreselijk en met de trein ben je een dag aan het reizen. Maar ik werd overgehaald door een voormalig collegaatje om een lezing te houden. Ik had al meteen spijt toen ik aan kwam. Ik hou ook al helemaal niet van mensenmassa's, moet je weten. Juist ook omdat de kans dan groter is dat je Anderen tegenkomt.”

“En precies dat gebeurde dus?”

Lakshmi knikte. “In mijn hotel, tijdens de enige nacht dat ik daar zou blijven. En ik had juist een heel hotelletje buiten het centrum uitgekozen om de kans anderen tegen te komen maar zo klein mogelijk te maken. Maar meteen toen ik de hotelkamer binnen kwam, vóelde ik het al!”

Vincent knikte; hij wist wat ze bedoelde: het gevoel van de nabijheid van een Ander.

“Mijn eerste aandrang was om meteen weg te vluchten, maar er was echt niemand naast mij in die hotelkamer. Ik dwong mezelf om tot rust te komen en niets overhaasts te doen. Ik hield mezelf voor dat ik spoken zag. Ik zat net op mijn bed toen er werd aangeklopt. Vijf korte klopjes achter elkaar, en even vele keren werd de deurknop een paar keer omgedraaid, heel vreemd. Het was zo'n ouderwetse deur moet je weten, met een echte sleutel waarmee ik het slot natuurlijk dicht gedraaid had van binnenuit.”

“Wat deed je?”, vroeg Vincent.

Lakshmi vertelde over hoe ze bijna in paniek het raam uit had willen springen: ze zat twee hoog en had het misschien nog overleefd

ook, schatte ze zo in. Maar uiteindelijk had ze de deur open gedaan. Er bleek een jonge vrouw te staan, een vroege twintiger, met een paar blauwgekleurde lokken in haar blonde haar. Lakshmi had een ongelooflijk sterk gevoel gehad dat ze tegenover een andere Eximiant stond.

“Ze leek zelf ook heel erg geschrokken en putte zich uit in verontschuldigen. Ze begreep zelf ook niet wat er gebeurde”, ging Lakshmi door, “Het was heel gek, maar al heel snel begreep ik dat ik geen enkel gevaar van haar hoefde te vrezen. Het was overduidelijk dat ze nog nooit een... Ander was tegen gekomen. Sterker nog: ze wist niet eens dat er Anderen bestonden! Kortom: ze was banger dan ik!”

“En toen?”, vroeg Vincent.

Lakshmi vertelde verder over hoe ze het meisje had binnen gelaten en vervolgens de hele nacht met elkaar hadden gepraat. Ze bleek Inga Ziegler te heten, ze was Duitse en ze studeerde Toegepaste Psychologie aan de Universiteit van Leipzig. Dit bezoek aan dit congres, samen met haar hoogleraar, was haar eerste trip buiten Europa.

“Er was iets bijzonders aan dit meisje, iets heel bijzonders”, zei Lakshmi, “Ze had zo’n open, pure uitstraling. Zonder dat ik het door had, begon ik haar te vertellen over de Gave en wat ik ervan wist. Inga was gefascineerd, maar ook overdonderd en begon toen zelf ook te praten. Onder meer dat ze van zeer bescheiden komaf was, en haar... speciale vermogens diverse malen had gebruikt om verder te komen in het leven. In het gesprek met de commissie die studiebeurzen verstrekten bijvoorbeeld. En door bijvoorbeeld die hoogleraar over te halen haar mee te nemen naar dit congres; Inga wilde zo graag wat van de wereld zien!”

“En verder?”, vroeg Vincent snel.

Lakshmi haalde haar schouders op; “Dat was het wel. We besloten allebei nog een paar uur slaap te pakken voor de volgende congresdag. En daarna pakte ik meteen de trein naar huis...”

“Heb je nog contact met haar?”, vroeg Vincent.

Lakshmi knikte; “Inga ging natuurlijk net als mij meteen weer weg uit Chicago en terug naar Duitsland. Maar we hebben sindsdien contact gehouden via de mail. Ten minste, tot een kleine maand

geleden...” Er viel een beladen stilte.

“Wat is er gebeurd?”, fluisterde Vincent.

Lakshmi nam een flinke slot van haar likeurtje voor ze zei: “Ze reageerde niet meer op mijn mailtjes, dat gebeurde er. Maar dat was vooral verontrustend door wat daarvóór gebeurde.” Ze vertelde erover hoe Inga (“vraag me niet hoe, ik weet niets van computers”) achter het bestaan van een heel obscuur forum op internet was gekomen. Het was gewoon openbaar toegankelijk geweest, voor de goede vinder. Maar één van de lopende discussies ging over de dreiging van ene ‘Ollidar’. De cryptische teksten zeiden de meeste mensen natuurlijk niets, maar Inga en Lakshmi hadden begrepen dat het moest gaan over Radillo. Het had er alle schijn van dat een groepje van drie Eximianten elkaar via dit forum op de hoogte hielden van de acute dreigingen.

“Zijn jullie aan die discussie gaan meedoen?”, vroeg Vincent. Hij bedacht zich meteen dat hij Buck Bell moest vragen eens te onderzoeken wat er achter dat forum schuil ging.

“Ja, dat deden we. We maakten een alias aan, Sonesta, naar de naam van het hotel waar Inga en ik elkaar voor het eerst ontmoet hebben. En we begonnen bij te dragen aan het forum.”

“Wat heb je ervan opgestoken?”

Lakshmi haalde haar schouders op, “Weinig. Niemand wist meer over wie Radillo nu is. We deelden met name nieuwsberichten met elkaar met sterfgevallen die ons verdacht leken en probeerden te achterhalen of dat iets met Radillo te maken zou kunnen hebben.”

“Hoezo, waar zochten jullie dan specifiek naar?”

“Ik weet niet of het waar is, hoor”, fluisterde Lakshmi, “Maar het schijnt dat Radillo de transmissie zo extreem geperfectioneerd heeft, dat hij zijn slachtoffers volledig uitgeteerd achter laat, alsof het kankerpatiënten waren. Zoiets zorgt natuurlijk voor vraagtekens.”

Vincent staaarde haar verbijsterd aan. Hij kon zich niet herinneren dat mevrouw Waller er anders had uitgezien na de ... Voeding door Charles de Commenay, maar heel zeker wist hij het ook niet. Zelf had hij het in ieder geval niet ervaren toen hij de voeding had ontvangen van Step Bikkers, “En hebben jullie ooit zoiets gevonden?”

Lakshmi knikte, “Jazeker. Eén geval in de VS zelf. Iemand uit het forum kende die persoon vaag en wist dat het inderdaad een Eximiant was. Maar internationaal zijn we ook enkele gevallen tegen gekomen. In Thailand, Australië, Europa.”

“Waar in Europa?”, vroeg Vincent, die opeens benieuwd was of ze mevrouw Waller gevonden hadden.

“Een stad in Spanje, in het zuiden meen ik.”

Vincent knikte bijna teleurgesteld en probeerde zijn gedachten te verzamelen, “Maar... Wat heeft dit te maken met het verdwijnen van Inga?”

Lakshmi zuchtte: “Een alarmerend bericht in het forum: de server was gehackt en er waren gegevens gestolen; ook onze inlog-gegevens en misschien wel meer! We moesten allemaal zo snel mogelijk weg wezen en als het kon onderduiken! Sinds die tijd is het stil op het forum. Iedereen is doodsbang!”

“Waarom ben jij niet gevlucht dan?”, vroeg Vincent.

Lakshmi haalde haar schouders op, “Onze inlognaam, Sonesta, was van Inga. Dus ik zou veilig moeten zijn.”

Vincent knikte en begon beter te begrijpen waarom Lakshmi zo voorzichtig was, “En Inga?”

“Zij was niet veilig en dat wist ze zelf ook. In de laatste mailwisseling met haar, zei ze dat ze een tijdje van de grid wilde. En dat was het laatste bericht van haar...”

Er viel een stilte en Vincent dronk zijn glaasje likeur leeg terwijl hij probeerde de gevolgen te overzien. Was Inga het slachtoffer geworden van Radillo? Maakte die nu jacht op haar in Leipzig of omstreken? Hij voelde kippenvel over zijn hele lijf kruipen.

:

“Dan ruim ik nu wel af!” Vincent sprong overeind van zijn stoel en begon vieze borden te stapelen.

“Alsjeblief, laat mij dat doen!” Rita was opeens ook al opgestaan en legde een hand op Vincent’s arm om hem tegen te houden. Een moment later had ze zijn stapel borden al overgenomen.

“Kom, Vincent, dat laten we onze gast toch niet doen?”, voegde Buck Bell toe. Hij had nog geen enkele aanstalten gemaakt om op te

staan van zijn stoel en rekte zich juist comfortabel uit, misschien wel om zijn maag meer ruimte te bieden. Dat kon goed zijn; want ze hadden zojuist genoten van een heerlijk maal van gekookte aardappelen, groente en gebakken kip. Vincent vroeg zich af of nu het gevaar was dat Buck zich liet vetmesten door zijn nieuwe vriendin, zodat hij het corpulente postuur van die andere übernerd die hij kende, IJs, zou krijgen, maar verwierp meteen die gedachte. Daarvoor was Rita's eten veel te gezond.

“Ik ruim zelf alles hier wel op en in de keuken, jullie maken toch overal maar een rommel van”, ging Rita door, die bedrijvig spullen op een serveerblad stapelde.

“Dank je wel, Rita”, zei Vincent, “Ook voor het eten, het was heerlijk!”

“You're a hon!”, glimlachte Rita, die oprecht blij leek te zijn met het compliment. Ze keek Buck aan: “Waarom gaan jullie niet even naar je studeerkamer. Jullie hebben vast zaken te bespreken, of zo. Dan kan ik hier even ongestoord mijn gang gaan.”

Buck sprong vliegensvlug overeind, “Maar natuurlijk, uwe majesteit! Uw wens is ons bevel!”, zei hij overdreven teatraal. Hij richtte zich tot Vincent; “Als u me wilt volgen?” Hij maakte zwierige gebaren richting de open trap in de woonkamer.

Terwijl Rita, lachend om de fratsen van Buck, de eettafel verder afruimde, liet Vincent zich door Buck naar boven voeren. Hij verbaasde zichzelf erover hoezeer hij zich hier al thuis voelde hier, terwijl hij pas voor de eerste keer was in dit huis was. Het was op zijn minst even gezellig en knus als het huis van Lakshmi!

:

Eerder op de dag had hij Buck gebeld en hem verteld over hoe de ontmoeting met Lakshmi Khupane gegaan was. Ook had hij hem verteld dat hij weer wat vragen voor hem had.

“Oh, mag ik weer onbezoldigd detective spelen?”, zei Buck smalend, “Het is maar goed dat ik zo'n ongelooflijke goedzak ben, *my dear Vegelyn.*”

“Ik kan je niet voldoende bedanken”, bracht Vincent uit.

“Ha! Laten we eerst afwachten of ik iets kan met je vragen! Kom

vanavond bij me thuis, dan weet ik meer. Rond zessen, dan kun je meteen mee-eten.”

“Dat appartement in de City, bedoel je? Waar was dat ook alweer precies?”

“Fout, eerlijk gezegd ben ik daar nog zelden. Vanaf komende maand ga ik het zelfs verhuren, voor absurd veel geld ook nog eens, wil ik daar graag aan toevoegen. Nee, ik ben eigenlijk tegenwoordig vooral in Hackensack, bij Rita. Rita Mayweather, heb ik je al verteld over mijn vriendin?”

“Nee, eigenlijk niet”, zei Vincent. Hij had er ook niet naar gevraagd, besepte hij. Maar opeens begreep hij wel beter waarom Buck en inmiddels beter verzorgd en fitter uitzag; dat was onmiskenbaar de positieve invloed van een goede vrouw.

“Ik stuur straks het adres via de sms. Ik moet nu gaan”, zei Buck, “Oh ja, nog één ding, Vince.”

“Ja?”

“*Don't bring your goons!*”

:

En zo was Vincent alweer een keer te gast in een zelfde soort knus typisch Amerikaanse middenstandshuis. Hij had Buck Bell maar niet verteld over dat Sjak en Sjon buiten de wacht hielden, maar hij had zijn mannen wel geïnstrueerd dat ze alleen bij acute dreiging mochten aanbellen; voor een toiletbezoek moesten ze maar uitwijken naar het buurtcafé dat Vincent in dezelfde straat al had opgemerkt.

Buck liet hem voorgaan in een kamer die voor bijna de helft werd gevuld door een bureau met daarop drie grote beeldschermen. Vincent ging zitten op de houten stoel die hem werd gewezen en Buck zeeg neer op een enorme leren bureaustoel die midden voor het bureau stond. Het leer zuchtte onder zijn gewicht, bijna in een soort passief-agressief verwijt dat Buck nog steeds wat kiloetjes te zwaar was.

“*Say hello to Madonna*”, zei Buck terwijl hij met een muisbeweging de computer tot leven wekte, “Een jaloers wrokkig krenge is het, dus let op met wat je zegt.”

Vincent knikte en vroeg zich verward af of Buck dit als een grap had gezegd. De drie schermen waren inmiddels tot leven gekomen.

“Ik ben zo vrij geweest om je drie zoekvragen even klaar te zetten op deze manier”, zei Buck, “Of is het zo nog steeds niet goed en had je een Powerpoint-presentatie verwacht?”

“Nee, nee”, haastte Vincent zich te zeggen. Zijn blik viel op het linker scherm dat een artikel toonde waarin de naam Radillo voorkwam.

“Aha”, zei Buck, “Je bent al begonnen te lezen. Nou, vraag één dus: wie is Radillo? Het korte antwoord: Pietro Radillo, een voormalige poppenspeler uit Italië, uit het midden van de negentiende eeuw. Geboren 1820. Hij is vooral bekend geworden omdat hij het marionettenspel, met al die touwtjes zeg maar, verfijnde. Hij voegde er, als ik het goed begrijp, heel kort gezegd, meer touwtjes aan toe.”

Vincent’s hoofd tolde. Blijkbaar had de kwaadaardige jager op Luciden die momenteel huis hield, zijn naam niet volledig toevallig gekozen. Want de analogie van een poppenspeler met de vermogens van een eximiant was te overduidelijk. Heel even overwoog hij nog dat het één en dezelfde man was, en dat ze het gewoon over Pietro Radillo hadden. Dat betekende dat die al... bijna twee eeuwen oud moest zijn, of zo! Maar dat idee legde hij snel naast zich neer als te belachelijk. Er bleef echter wel ergens iets knagen aan hem van wat Buck verteld had: “Waar zei je dat hij vandaan kwam?”

“Italië, Venetië om precies te zijn. Voor de rest kon ik weinig vinden over hem. En de naam Radillo komt überhaupt weinig voor. Het is ook nog een straatnaam ergens in Spanje, maar daar zal je weinig aan hebben.”

Vincent dacht na. Er was iets aan die plek, Venetië, dat hem ergens anders aan deed denken, maar hij kon er niet op komen.

“Verder geen enkele melding bij Interpol of dat soort organisaties”, ging Buck door, “Ik bedoel dan iets over een ‘killer on the loose’ met die naam. Of iets wat daarop lijkt. *The Puppeteer* of zo.” Hij grijnsde; “Het zou zo de naam kunnen zijn van een spannende thriller!”

Vincent knorde; “Eerder een horrorfilm dan!” Hij verschoof zijn aandacht naar het tweede scherm en herkende de naam van het forum dat Lakshmi genoemd had.

“En we gaan doorrrr...”, kondigde Buck aan op de toon van een talk

show host. Hij leek er plezier aan te beleven, “Dat forum, inderdaad. Beetje obscuur, weggestopt in een heel rustig hoekje van het internet. Heeft al in geen weken meer iemand op gekeken.”

Vincent knikte; “En die andere mensen die bijdroegen aan dat forum?”

“Dat waren er maar drie. Ze gebruikten natuurlijk ook aliassen. En ze hadden alle drie gemaskeerde ip-adressen.”

“Kan een kwaadwillende via dat forum adresgegevens hebben gevonden?”

Buck maakte een snuivend geluid: “Mogelijk. Maar daarvoor moet ik dieper graven.”

Vincent keek Buck vragend aan.

“Denk je dat ik hier alle tijd voor heb of zo?”, barstte Buck op hoge toon uit, “Ik heb ook nog een day job, hè? Iets met een SeeYoo dat ik uit de grond aan het stampen ben?”

“Nou ja...”, zei Vincent moeillijk.

“Ik ga er mee bezig”, glimlachte Buck meteen, “God, wat ben je makkelijk op de kast te krijgen. Van iemand die in het hoofd van andere mensen kan komen, had ik meer mensenkennis verwacht.”

Vincent vroeg zich af in hoeverre Buck weer een grap maakte. Hij betwijfelde het. Wat zei zijn moeder vroeger altijd ook alweer? Dat achter elke grap een kern van waarheid schuilt?

“Komen we bij scherm Drie”, ging Buck door, alsof hij een presentatie aan het houden was, “Miss Inga Ziegler. Geboren in 1982 in voormalig Oost-Duitsland.” Buck ratelde verder en had ook haar geboorteplaats, huidige woonplaats, adres, emailadres, en zo nóg allerlei informatie boven tafel gehaald. Hij wist zelfs een foto tevoorschijn te toveren van Inga. Het was de eerste keer dat Vincent iets van haar zag. Een frisse jonge vrouw met een vrolijk wipneusje dat Vincent gek genoeg aan de acteur Kevin Bacon deed denken. Maar het meest bijzondere aspect aan haar waren de blauwe geverfde plukken in haar blonde ruw gekapte korte kapsel.

“Wat denk je?”, vroeg Buck, toen Vincent bleef zwijgen.

Vincent bleef staren naar die foto van haar en besefte dat hem vanuit het niets een idee was in gevallen. “Weet je wat ik denk, Buck?”

Ik denk dat ik degene ben die haar moet gaan opzoeken! Ik moet naar Leipzig!”

Buck keek hem verbaasd aan. Vincent glimlachte. Nu waren de rollen een keer omgedraaid en was het Buck die zich afvroeg of de gek met hem werd aangestoken.

Het vreemde was, hij wist zelf nog niets eens of hij het meende...

Hoofdstuk 29

“Alstublieft, meneer!” De serveerster die een latte macchiato, nog steeds zijn favoriet, op zijn tafeltje zette, deed Vincent opschrikken. Hij was een beetje weggedroomd en had maar wat gestaard naar de bonte parade mensen die aan hem voorbij liep. Het uitgestrekte Richard Wagner Platz waarop hij op uitkeek vanaf zijn terras, vormde blijkbaar een belangrijke toegangsroute voor de binnenstad van Leipzig, want het was erg druk. Hij had proberen te berekenen hoe groot de kans was dat er ergens tussen de meute een andere eximiant (of Lucide, wat je wil) liep. Die kans moest wel heel klein zijn, zeker als je die theorie van Vidal moest geloven (de 17 ‘uitverkorenen’). Daarnaast was het natuurlijk zo dat hij zeker dat hij het meteen zou voelen als er binnen honderd meter een Ander was.

Hij ging rechterop zitten en nam een slokje van de koffie. Die was heet en gelukkig ook aanzienlijk sterker dan de Amerikanen gewend waren. Het had hem altijd verbaasd dat dit koffietype uitgerekend was genoemd naar het land waar ze slap slotwater gewend waren.

Zijn blik viel weer op de voorbijgangers en hij vroeg zich af hoe groot de kans dan was dat Inga Ziegler zou langs lopen. Die was vast niet veel groter. En hij vroeg zich af of hij haar zou herkennen, zeker als ze niet meer dat opvallende blauwe haarlokken zou hebben. Vincent zuchtte; hij was al twee dagen in deze stad, maar had nog steeds niets gevonden. Volgens haar burens was ze al drie weken niet thuis geweest. Ook op de universiteit, waar ze studeerde, hadden ze haar de afgelopen weken gemist; ze had volgens haar decaan zelfs een

paar belangrijke tentamens gemist. Vincent had enkele studenten aangesproken en had zo de naam gehoord van Sophie, een vriendin van Inga. Hij had deze jongedame zelfs weten op te sporen en had haar getroffen toen ze achter de bar stond te werken van een café dat opvallend genoeg Mephisto heette. Ook zij vertelde niets te weten en alleen maar gehoord te hebben van Inga dat ze enkele weken weg ging.

Vincent had het gevoel gehad dat Sophie iets achterhield. En heel even was hij zelfs verleid geweest om bij haar binnen te dringen om te onderzoeken wat ze echt dacht. Maar hij had het idee verworpen; niet alleen omdat het gewoon niet juist was, maar omdat Inga misschien, als ze later haar vriendin nog weer eens zou zien, sporen zou opmerken van wat hij gedaan had. Dus ten slotte had hij Sophie alleen maar heel dringend gevraagd of ze Inga met hem in contact wilde brengen. Hij had Sophie hetzelfde kaartje gegeven, dat hij ook al had achtergelaten bij de conciërge van haar appartementencomplex en bij haar decaan op de universiteit, met hierop zijn mailadres en mobiele nummer.

Maar hij had niets gehoord en hij had ook steeds minder hoop dat dat nog zou gebeuren.

:

Vincent nam zuchtend nog een slok van zijn koffie en pakte de krant weer op die hij eerder al in handen had gehad: een exemplaar van gisteren van het Handelsblatt dat hier was achtergelaten. Vincent bladerde lusteloos verder, tot opeens een klein berichtje zijn aandacht trok. Hij bewoog zijn gezicht dichter naar de krant en begon te lezen: “SeeYoo.com wordt serieuze concurrent van GetIt in VS”, luidde het stuk. Vincent las snel de inhoud. Het bericht maakte er melding van hoe de gewezen CIO van Seemee.com, Buckminster Wharton Bell (die tweede naam had Vincent nog nooit ergens gezien!) serieus werk begon te maken van zijn eigen sociale media-platform SeeYoo.com. Zeker nu de rechtszaak van het GetIt-concern (tevens eigenaar van SeeMee.com) om vermeende inbreuk van het merkenrecht was afgewezen. Maar óók omdat ‘het it-genie Bell’ inmiddels een nieuwe grote investeerder gevonden in nota bene één van de voormalige oprichters van GetIt, de Nederlander ‘Vincent Vegelyn’ (jammer, dat

zijn naam weer verkeerd gespeld werd, dacht Vincent): “Deze voormalige CCO van GetIt, die daar om onduidelijke redenen vertrok en sindsdien niet meer van zich liet horen, heeft zich met een bedrag van naar verluidt bijna tien miljoen dollar ingekocht in de nieuwe onderneming van Wharton Bell”.

Vincent las het bericht nog een keer grondig en legde het toen weg. Hij had niet gedacht dat de pers al zo snel, in een halve week, dit nieuwtje zou oppikken. Maar het was dus toch zo. Op de laatste avond voor zijn vertrek naar Leipzig, had Vincent in het huis van Rita Mayweather, de papieren in orde gemaakt voor zijn kapitaalinjectie in het bedrijf. Hij had er bijna het hele vermogen in gestopt dat hij had overgehouden uit zijn aandelenverkoop. Hij wist nog steeds niet precies waarom hij het gedaan had. Om zijn nieuwe vriend Buck te bedanken voor alles? Of misschien stiekem óók wel om zijn oude kompanen bij GetIt (Goof, IJs en de anderen) een hak te zetten? Misschien was het wel een beetje van beide... Vincent vroeg zich af hoe zijn oude vrienden zouden reageren op het nieuws. Zouden ze verontwaardigd zijn? Boos? Of zouden ze het wel een beetje snappen. Vincent moest aan zichzelf toegeven dat het hem helemaal niet lekker zat dat hij nooit volledig eerlijk was geweest tegen hun.

Hij schrok op doordat zijn mobieltje een piepje gaf. Hij griste het uit de binnenzak van zijn jasje en zag dat er een sms-je was binnen gekomen. Hij las snel wat er stond:

“De top van het Völkerschlachtdenkmal. Alleen. I.”

:

Het Völkerschlachtdenkmal bleek een absurd kolossaal monument te zijn ver buiten de binnenstad van Leipzig. Toen Vincent kwam aanlopen vanaf de tramhalte, kon hij het in eerste instantie zelfs niet geloven. Het gevaarte had de vorm van zo’n sierlijke kandelaar voor een kaars. Maar omdat die ‘kaars’ zelf ontbrak, leek het geheel nogal lomp: een enorme brok beton die op een schijnbaar willekeurige plek leek te zijn neergekwakt. Hij bleef enkele minuten staan om het bouwwerk in zich op te nemen, terwijl hij de laatste slokken van zijn latte dronk en zijn chocolademuffin opat, die hij beide op het busstation had gekocht.

Hij gooide de resten van de ongezonde lunch in een vuilnisbak en zette zich weer in beweging. Terwijl hij langs een grote vijver richting het monument liep, vroeg hij zich af of het soms een restant was van de nazitijd. Dat zou hem toch niet verbazen: die nazi's hadden wel een voorkeur voor het pompeuze en groteske; had Hitler niet samen met zijn architect Speer bedacht om op de plaats van Berlijn een nieuwe hoofdstad te laten verrijzen: Germania? Vol met dit soort extreem grote bouwwerken?

Terwijl hij doorliep naar de ticketverkoop keek hij ingespannen om zich heen of hij ergens iemand zag die Inga kon zijn. Maar natuurlijk voldeed niemand aan haar uiterlijke kenmerken. Hij vroeg zich af of het wel zo'n goed idee was, dat hij Sjak en Sjon had opgedragen in het hotel op hem te wachten. Maar het was nu te laat hen nog te laten komen...

Met zijn kaartje in de hand werd hij gedirigeerd richting de ingang aan de voet van het monument, onder een kolossaal beeld van wat een ridder leek. Maar bladerend in het foldertje dat hem was mee gegeven, begreep hij dat het beeld de aartsengel Michaël moest voorstellen. Net als dat hij nu pas begreep dat dit een monument was ter ere van de Slag om Leipzig, in de tijden van Napoleon, dus begin negentiende eeuw. Het monument zelf was al voltooid in 1913, toen Adolf Hitler nog niets meer was dan een mislukt Oostenrijks schildertje en de Eerste Wereldoorlog nog moest beginnen.

Een controleur nam zijn kaartje aan en liet hem binnen. Vincent nam hij meteen de trap naar boven en liet de tentoonstelling op de begane grond voor wat die was. Hij kwam uit in een ruimte die hem opnieuw verbijsterde: een enorme hal, of crypte, met op de vier hoeken reusachtige stenen beelden die toch wel minimaal tien meter hoog leken. Zelfs de tenen van die figuren waren immens.

Volgens het foldertje heette de ruimte de Ruhmenhall (de zaal van Roem, of misschien beter: 'eer', vertaalde hij snel), maar hem leek de 'Hal van Reuzen' toch echt een betere naam. Want de hal was ook nog eens reusachtig hoog, constateerde hij, toen hij omhoog keek richting de koepel. Hoe hoog? Zeventig, tachtig meter? Hij kon deze onwerkelijke proporties moeilijk inschatten.

Een stenen trap bracht hem nog een niveau hoger naar een soort rondgang of balustrade in de hal. Om nog verder omhoog te komen, moest je een smalle stenen wenteltrap beklimmen, zag hij al snel. Hier was met een stoplicht een soort éénrichtingsverkeer-regime ingesteld. Hij sloot zich aan in de korte rij en wachtte af.

Vincent pakte nogmaals zijn mobieltje erbij en vroeg zich af of hij echt boven Inga zou aantreffen. Niet dat hij twijfelde aan de authenticiteit van het sms-je, maar hij snapte steeds minder van de plek die ze had aangegeven. Waarom zo'n publieke locatie, die ook nog eens zo moeilijk benaderbaar was? Hij bekeek het telefoonnummer en overwoog gewoon eens te bellen om te kijken of er werd opgenomen. Maar daar zou Inga misschien alleen maar van schrikken. Hij had wel de vorige avond, eenmaal terug in zijn hotel, Buck Bell gemaïld met de vraag om het nummer te traceren. Maar die had alleen kunnen vertellen dat het hoorde bij een prepaid abonnement.

Eindelijk waren de laatste mensen van boven terug naar beneden gekomen en ging het stoplicht op groen. Vincent zette zich met de rest van de groep in beweging. Het was een pittige klim en de trap was behoorlijk steil en krap en Vincent was opgelucht toen hij eindelijk bij het einde was aangekomen en naar buiten kon stappen.

Hij bleek op een vierkant platform te zijn aangekomen, dat aan alle zijden was omringd door een hoge stenen balustrade. Zijn blik schoot langs de aanwezigen, maar niemand ervan voldeed ook maar enigszins aan de omschrijving van Inga Ziegler. Een Duits gezin, een paar bejaarde stellen, een troep Aziaten, dat was alles wat hij zag.

Hij zette zich in beweging en wierp een blik over de stenen balustrade. Vanaf hier had je een magnifiek uitzicht over de stad, dat was duidelijk. Maar dat was niet waarom hij hier was. Hij liep rond en bekeek het uitzicht vanuit meerdere hoeken. Op verschillende plaatsen waren er een soort stenen opstapjes gemaakt, waardoor je iets hoger kon gaan staan voor een beter zicht. Net op het moment dat hij peinzend uit keek over de binnenstad en zich afvroeg of Inga een spelletje met hem speelde, hoorde hij zijn mobieltje piepen.

Hij greep deze snel uit zijn jaszak en zag meteen dat er een nieuw berichtje binnen was gekomen. "Blijf staan waar je staat en kijk

richting het einde van de See der Tränen”, stond er.

Vincent keek verbaasd om zich heen: het “Tranenmeer?”, waar dan? Was het de vijver soms? Hij pakte het foldertje er weer even bij en inderdaad, die naam stond er! Heel poëtisch, misschien zelfs enigszins melodramatisch. Hij keek weer op en staarde naar de andere kant van de vijver. Dat moest zeker op ruim tweehonderd meter afstand zijn. Maar toch zag hij haar onmiddellijk. Haar blonde kop stak duidelijk uit boven een opstelling van een camera op een statief. Een camera die op hém was gericht, besepte hij opeens. Hij voelde haar aanwezigheid evenwel niet; dat typische gevoel dat een Ánder nabij is; daarvoor was ze blijkbaar te ver weg.

Het mobieltje begon te trillen in zijn jaszak; hij werd gebeld. Bijna ademloos nam hij op en in een flits zag hij dat dit het nummer van Inga was.

“Zo... Vincent Vegelijns is het, niet?”

“Klopt”, zei Vincent voor. Hij nam zich voor de waarheid te spreken.

“Je hebt een smeer op je wang, bij je mond”, klonk de stem weer.

Verward veegde Vincent zijn mond af. Inderdaad iets wat leek op een kruimel van die muffin. Hij besepte opeens hoe scherp ze hem kon zien. En hij begreep opeens hoe slim het was dat ze hem naar deze plek gestuurd had; het kostte hem minimaal tien minuten om beneden te komen en dan kon zij allang gevlogen zijn als ze wou.

“Inga Ziegler, neem ik aan?”, vroeg Vincent.

“Je kent Lakshmi?”

“Check.”

“Hoe heette haar baas in India?”, vroeg Inga, “En hoe heet haar buurmeisje?”

“De Barasingha en Angie”, zei Vincent snel.

“Oké, dat klopt”, klonk de stem iets vriendelijker; ze was blijkbaar enigszins gerustgesteld, “Ik ben Inga inderdaad. Je begrijpt dat ik nogal op mijn hoede ben.”

“Ollidar”, zei Vincent, “Je hoeft niets uit te leggen. Ik ben hier omdat Lakshmi heel bezorgd is!”

“Dat begrijp ik. Dat ben ik ook. Ik durf mijn huis niet meer in en

zelfs niet te bellen of te mailen, allemaal omdat ik bang ben hem op haar spoor te zetten.”

“Dat begrijp ik”, herhaalde Vincent haar. En toen het stil bleef voegde hij daaraan toe; “Laat mij je helpen!”

“Hoezo denk je dat je mij kunt helpen? Ik weet niet eens wie je bent! Ik weet nu alleen dat je óók iemand bent ... zoals Lakshmi en ik...”

“Het gaat je ook niet lukken om kennis met me te maken als je me alleen maar vanuit een telescoop lens zit te beloeren”, zei Vincent snel.

“Touché”, zei Inga, “Nou. Vooruit dan. Ik heb je in ieder geval nu gezien en je lijkt me niet al te slecht. Bovendien ken je Lakshmi en ik vertrouw haar.”

“Fijn, zal ik naar beneden komen dan?, vroeg Vincent.

“We zien elkaar vanavond. Vlakbij waar ik nu sta bevindt zich een vuilnisbak, precies dezelfde als waar je net je afval in gooide.”

Dus ze had hem toen al bespioneerde, begreep Vincent. “Ja...?”

“Bekijk de inhoud van die vuilnisbak iets beter; zoek naar een bruine envelop.”

Vincent wilde nog iets vragen, toen hij een klik hoorde en de zoemtoon die aangaf dat de verbinding verbroken was.

:

Vrijwel iedereen was blijkbaar al binnen, zag Vincent toen hij eindelijk voorbij de kaartcontrole was. Hij was toch echt vroeg genoeg weg gegaan, maar het had veel meer tijd gekost dan gedacht om op de plek van bestemming te komen, vooral omdat het zo moeilijk vindbaar bleek te zijn. Sjak en Sjon, die hij bij de ingang had opgedragen op hem te wachten, waren hem ook niet echt behulpzaam geweest: deze stad was even vreemd voor hun als voor hem.

Hij bleef even stil staan om de locatie in zich op te nemen. Hij bevond zich in het gestripte karkas van een oud fabriekspand, waarvan alleen de muren nog overeind stonden. Tegen één zijde was een podium gebouwd in een ‘strand’-sfeer: met veel geel zand, ligstoelen, parasols en natuurlijk een cocktailbarretje. En daar tegenover bevond zich, onder de open lucht, een grote tribune in drie delen waar makkelijk duizend mensen op pasten. Zeker driekwart van de stoelen

was al bezet en dat was niet gek; het was maar een paar minuten voor de aanvangstijd.

Op het programma was blijkaar een uitvoering van de Leipziger Opera van één van Mozart's minder bekende opera's, *'Die Gärtnerin aus Liebe'* geheten. Vincent had het eerder die middag toen hij weer even naar zijn hotel was gegaan, natuurlijk even vluchtig uitgezocht. En de voorstelling vond dus niet in het operahuis zelf plaats, maar op een speciale 'buitenlocatie' aan de rafelranden van de binnenstad: op een oud industrieterrein, helemaal conform de huidige mode.

Vincent bestudeerde nog eens het kaartje dat hij had aangetroffen in de grote bruine kartonnen envelop die hij uit de vuilnisbak naast het Tranenmeer gevist had. Hij zat op de middentribune op rij 8 en plek G, zag hij. Toen hij de plek probeerde te vinden, merkte hij haar meteen op: Inga Ziegler. Nog meer dan dat hij haar zag, voelde hij haar aanwezigheid, nu wel! Ze zat kaarsrecht naar voren te staren en leek hem nog niet gezien te hebben. Ze had nog steeds die blauwe lokken in haar korte blonde haren, alhoewel dat nu minder opviel omdat ze het haar nu halflang droeg; het oogde nog steeds even slecht geknipt; alsof ze was bewerkt met een heggenschaar. Naast haar bevond zich het enige lege stoeltje in de hele rij.

Vincent zette zich in beweging en besepte dat Inga opnieuw de plaats met zorg gekozen had: ze konden bijna niet nog meer midden tussen de mensen zitten: de kans dat hij haar ter plekke zou overmeesteren en ontvoeren was zo klein mogelijk, moest ze gedacht hebben; het was misschien wel de veiligste plek denkbaar om een onbekende te ontmoeten.

Toen hij de tribune begon te beklimmen, merkte hij dat zij haar hoofd naar hem toe draaide; ze had hem gezien. Of waarschijnlijker: gevoeld, want Vincent voelde ook steeds sterker de nabijheid van een Ander. Hij werkte zichzelf snel langs de al zittende mensen, zich ondertussen uitputtend in excuses en bereikte eindelijk zijn lege stoeltje.

"Goedenavond", zei hij.

Inga beantwoordde zijn groet heel kort en knikte toen in een gebaar dat hij moest gaan zitten.

“Aangenaam”, zei Vincent en hij stak zijn hand naar voren. Inga was een knappere jongedame dan hij gedacht had. Ja, ze was wat ‘alternatiever’ dan hij gewend was, zo dat ringetje in haar neus, dat flodderige bloesje op een zwarte tanktop, de versleten spijkerbroek en natuurlijk dat woeste kapsel. Maar ze had een regelmatig gezicht en mooie helblauwe ogen. Om over dat kittige wipneusje nog maar te zwijgen.

Inga maakte een kort afwerend gebaar waarop Vincent schutterig zijn hand weer introk.

“Fijn dat je het toch nog gevonden hebt”, glimlachte ze fijntjes.

“Nou ja, ik ben er toch? Goed je te zien”, zei Vincent en hij meende het. Vincent wierp een blik op het podium en het viel hem nu pas op dat achter de oude fabrieksmuur een heel symfonieorkest schuil ging, alleen zichtbaar door de oude grote fabrieksramen. Dit kon nog een mooie voorstelling ook! Vincent had niet heel veel verstand van klassieke muziek, maar de naam Mozart beloofde ook alvast veel.

Maar dat was niet wat hem het meest bezig hield: “Ben je nog steeds op de vlucht? Is hij in de buurt? Zijn wij in gevaar?”, vroeg Vincent dringend.

“Sst”, zei Inga, “Dat zijn wat veel vragen voor nu.” Ze herschikte de kraag van haar bloesje.

“Maar...”

Inga legde heel even één van haar sierlijke handen op zijn bovenbeen, “Koest maar. Hij is niet in de buurt. Zijn type begeeft zich niet graag in massa’s. Dit is de laatste plaats waar hij zou zijn.”

Vincent moest denken aan wat Igone Waller had gezegd over dat ze ‘de schaduwen verkoos’; het kwam telkens weer terug.

“Maar is hij je nog op het spoor?”

Inga zuchtte en zat alweer aan het kraagje van haar bloesje, “Ik weet het niet zeker”, bracht ze tenslotte moeizaam uit.

“Maar...”

“Ssst... De voorstelling begint zo.”

En alsof ze het had voorvoeld, dimde op dat moment het licht op de tribune en begon het orkest de eerste noten te spelen van de ouverture.

:

De eerste kans dat Vincent haar echt kon spreken, was ná de voorstelling toen ze nog een biertje dronken in een tot café omgebouwd pakhuis.

Die hele voorstelling was Vincent een beetje onrustig geweest. Dat lag niet aan de voorstelling, want die was interessant genoeg: het bleek dat de hele Mozart-Opera was ingepast in het kader van zo'n onbenullige televisie datingshow op het strand; 'Love in Paradise' geheten. De zangers in het ensemble speelden de singles die om elkaars hand vochten. Dat was vaak onbedaarlijk grappig en soms bijna kluchtig.

Maar geregeld had Vincent gemerkt dat hij de aandacht er niet goed kon bij houden. De vragen over wat hij met Inga nou voor een vlees in de kuip had, buitelden over elkaar heen. Continu was hij er op beducht dat ze een poging zou doen bij hem 'binnen te komen' en dat zorgde ervoor dat het kleinste ding hem al had kunnen opschrikken. Omdat hij de hele tijd ook zo alert was, was het hem begonnen op te vallen dat Inga wel héél vaak het kraagje van haar bloesje recht trok.

"Nou, ik heb vervelender concerten meegemaakt, hoor", zei Vincent en hij nam een flinke slok uit het flesje bier dat had besteld bij de bar, ook voor haar. Hij had vreselijke dorst.

"Wat een zuinige uitspraak", glimlachte Inga, "Ik vraag me af wat mijn kennis Bette daar van zou vinden; ze zong één van de hoofdrollen, moet je weten."

"Aha, bekenden in de zaal."

"Net als de drie vrienden van me die ook verspreid in het publiek zaten", glimlachte Inga.

Vincent was onder de indruk van haar voorzichtigheid; "*You can't be too sure.*" Hij besloot maar niet te vertellen dat voor hem Sjak en Sjon buiten de wacht hielden.

Inga knikte en dronk van haar bier op merkwaardig zorgvuldige manier, alsof ze er zeker van wilde zijn geen druppel te morsen. Ten slotte zei ze: "Waarom ben je hier, Vincent?"

Vincent haalde zijn schouders op; "Lakshmi was bezorgd en ja, met die vliegengst van haar..."

“Dat is niet de enige reden, toch?”

Vincent moest nadenken over de vraag; had ze gelijk? Hij moest toegeven dat hij gefascineerd was geraakt door die mysterieuze figuur van een Radillo en dat hij wilde graag meer weten over hem, hoe gevaarlijk misschien ook was. En ten slotte... was hij door die verhalen van Lakshmi geïnteresseerd geraakt in wie Inga was. “Tja”, zei hij ten slotte.

“Ik snap het, denk ik”, glimlachte Inga voorzichtig, die hem de hele tijd onderzoekend had bekeken. Ze plaatste heel consciëntieus haar bierflesje op een viltje, “Je bent nieuwsgierig, dat kan ik zo aan je zien. Je bent op zoek naar wat actie; dat ook. Maar laat mij eerst een vraag stellen: hoe is het met Lakshmi?”

“Prima hoor, ze is heel voorzichtig, net als jij. En een goede oppas-tante voor Angie.”

Er gleed een mooie warme glimlach over Inga en ze leek gerustgesteld. Ze zat alweer te frunniken aan haar kraag voor ze haar bierflesje weer pakte en het leegdrank.

“Goed. Laten we hier weg gaan.” Ze draaide zich om en wenkte de drie mannen die even verderop stonden rondom een statafel gemaakt van een oud olievat. Alle drie zagen ze er uit als typische krakers, met hun morsige zwarte kleding, tattoos en woeste haardracht. “Maar laat me je aan enkele van mijn vrienden voorstellen!”

De drie mannen kwamen op hen af lopen.

“Dit zijn Nyx, Säge en Spyro.” Eén voor één deden ze een boks ter wijze van begroeting, de handshake was blijkbaar uit de mode.

“Wat zijn jullie pappa en mamma creatief geweest met het geven van namen”, glimlachte Vincent ironisch en hij oogstte tot zijn genoegen enkele grijnzen, “Ik heet heel gewoontjes Vincent. Saai hè?”

“Inga heeft anders verteld dat je helemaal niet zo gewoon bent.”

“Oh ja”, vroeg Vincent, “Wat heeft ze gezegd dan?”

Inga klapte in haar handen om het gesprek te beëindigen, “En dat was het! We gaan!”

:

Inga bleek te zijn ondergedoken bij een groep krakers die zichzelf ‘Het Collectief’ noemde en een oude leegstaande school had

betrokken. Een gebouw dat zo groot was, dat elke bewoners, het waren er zeker een stuk of tien, een lokaal voor zichzelf had en er ruimte te over was voor bijvoorbeeld opslag. Of andere doeleinden... Vincent had toen hij werd rondgeleid opgemerkt dat in Spyro's kamer een duur ogende flatscreen-tv tegen de muur leek te staan. Maar toen hij een blik wierp in de ongebruikte kamer daarnaast, zag hij dat Spyro gewoon een gat in de muur had geslagen en hier zijn ouderwetse beeldbuis-tv in had geschoven.

Ze waren neergestreken in de centrale ruimte die voor woonkamer door ging, om na te zitten. Er werd bier gedronken en wiet gerookt, al had Vincent dat laatste vriendelijk afgeslagen. Maar al snel waren alle andere aanwezigen één voor één verdwenen en waren Inga en Vincent als enige over gebleven. Alsof men aanvoelde dat Vincent en Inga even alleen moeten blijven.

En dat hadden ze dan goed aangevoeld, want Vincent en Inga hadden daarna uren met elkaar gepraat, tot diep in de nacht. Beide comfortabel diep weggezakt in één van die gare banken die het centrale 'pronkstuk' vormden van de woonkamer.

Vincent had zo eerlijk mogelijk over alles verteld wat hij had meegemaakt. Inga was oprecht geschokt over de affaire met Step Bikkers. Dat hij één van de oprichters was van GetIt, kon haar goedkeuring niet verdragen, omdat ze een afkeer had van alle big-tech. Maar dat hij tot nu toe steeds terughoudend was geweest met het gebruiken van zijn Gave, op Maria na dan, vond ze lovenswaardig.

Inga had vervolgens wat meer verteld over haar levensgeschiedenis. Ze was in voormalig Oost-Duitsland geboren, toen dat nog onder communistisch bewind gebukt ging, had haar beide ouders jong verloren en was in een vreselijk tehuis beland. Pas daar had ze geleerd dat haar Gave haar kon helpen om vooruit te komen in het leven. Het had haar gebracht waar ze nu was: met een riante staatsbeurs kon ze studeren en in haar vrije tijd verdiende ze haar geld als DJ. Ook bracht ze veel tijd door op obscure internetfora. Zo was ze ook op dat forum gestuit over 'Ollidar'.

:

“Heb je ooit iemand geconditioneerd?”, vroeg Vincent.

Inga schudde haar hoofd, “Nee, zo ver ben ik nooit gegaan.”

Vincent vertelde haar over Maria en over hoe erg dat was misgegaan; hoe hij haar had uitgebeend tot er niets meer over was.

“Die twee mannen van je lijken het anders aardig te zijn gelukt”, zei Inga op een vilein toontje. Ze doelde natuurlijk op Sjak en Sjon die zich hadden aangediend toen ze het fabrieksterrein af gelopen waren, na de opera. Inga en haar vrienden waren heel even geschrokken, maar toen Vincent hen snel had geïntroduceerd, ontspande zich iedereen. Tijdens de wandeling hadden de drie krakers zelfs volop grappen lopen maken met Sjon, wiens dikke Limburgse dialect ze hilarisch vonden.

“Ik heb je toch gezegd dat ze al ... getraind... waren door een ander, toen ik ze overnam?”

“Ja. Maar heel handig, dat wil ik ook wel”, grijnsde Inga. Ze leunde kreunend achterover en zei ten slotte: “Weet je, ik ben er nu wel van overtuigd dat je niet zo’n kwaai bent.”

“Jij ook niet, hoor!”, haastte Vincent zich te zeggen, terwijl hij zich ook behaaglijk uitrekte.

Inga liet een hoge lach horen en vleide zich languit op haar bank. Er viel een lange stilte, tot Inga opeens weer overeind kwam en Vincent dringend aan keek, “Ik heb een idee! Laat me bij je binnen.”

“W-wat”, vracht Vincent verbijsterd uit. Hij werkte zich omhoog uit de bank en vroeg: “Je bedoelt, met je Gave?” Als hij dat zou toelaten zou hij zich volledig aan haar overgeven, dan zou hij weerloos zijn!

“Ja”, zei Inga, “We kunnen misschien wel aan elkaar oefenen, van elkaar leren.”

Vincent schudde zijn hoofd; “Inga, ik ken je net een dag! Is dat niet iets te snel om me zelf helemaal bloot te geven?”

Inga keek hem lang aan en zuchtte, “Je hebt gelijk. Alhoewel ik het je misschien wel toe vertrouw om jou toe te laten...”

Vincent schudde opnieuw zijn hoofd; “Dat zou je niet moeten willen. Niet...” Hij werd opgeschrikt door een plotseling geluid; alsof er iets brak.

Ook Inga was geschrokken en keek in de richting van het geluid: de centrale hal. “Het lijkt wel alsof...”, begon ze, maar toen werd ook zij

onderbroken omdat de woonkamerdeur met een klap open werd gegooid. In de deuropening stond een figuur in het halfduister. Hij had iets in zijn handen wat leek op een honkbalknuppel.

“Radillo!”, dacht Vincent meteen en door de schrik leek het even alsof de hele ruimte om hem heen begon te kantelen.

:

De indringer deed een paar passen naar voren en richtte zijn vrije hand op Inga: “Jou moet ik hebben.” Hij zei het heel achteloos, alsof hij een brood aanwees in een bakkerij. Hij stond nu vol in het licht en bleek een forse man te zijn met kort blond stekeltjeshaar en een vierkante kop. Hij had een heel Slavisch voorkomen, vond Vincent, het archetype van een Russische hit-man in een slechte spionagefilm. Maar belangrijker: hij leek helemaal niet op hoe Radillo er uit moest zien, vooral omdat hij geen volledig kaal hoofd had.

“Mag ik u vragen wat u hier doet?”, vroeg Inga met bewonderenswaardig rustige stem.

“Jou ophalen”, zei de indringer weer, “Baas wil dat ik je bij hem breng.” Hij zette een aantal stappen hun kant op en hief het voorwerp in zijn hand, een wapenstok zoals de ME die droeg.

“Ho, ho!”, riep Vincent, terwijl hij zich overeind werkte. Hij hief zijn handen in verweer terwijl de gedachten door zijn hoofd stormden. Wie was die ‘Baas’ waar die man over sprak? Was hij dan misschien iemand die door Radillo was geconditioneerd? Een handlanger? En stond Radillo dan misschien in de hal klaar om pas binnen te komen als de rook was opgetrokken? Vincent probeerde zijn Gave op de indringer toe te passen en merkte meteen dat zijn vermoedens waar moesten zijn: deze man was heel goed geconditioneerd, en elke mogelijkheid om bij hem binnen te komen was vakkundig afgesloten.

“Help”, gilde Inga intussen op de top van haar stem, duidelijk van plan al haar huisgenoten te wekken, “Help me!” Vincent hoopte dat ze niet alleen haar huisgenoten wekte, maar vooral ook Sjak en Sjon. Die hadden ergens in het pand een slaapplek gezocht, maar waren blijkbaar toch minder waakzaam als hij gewild had.

“Dat gaat je niet helpen, pop. Baas heeft gezegd dat ik je moet vasthouden tot hij terug is. Dus je kan maar beter meewerken”,

gromde de indringer en hij deed de laatste stappen richting Inga en greep haar arm. Zij verstijfde van angst en Vincent voelde dat Inga nu ook met al haar macht probeerde bij de man binnen te komen. Ze leek daar niet in te slagen, want de indringer trok haar ruw naar zich toe, ondanks dat ze hevig tegen sribbelde.

Maar op dat moment kwamen vanuit twee richtingen tegelijk de hulptroepen tevoorschijn. Vanuit de hal waren het Sjak en Sjon, slechts gekleed in hun ondergoed. Blijkbaar hadden ze beiden liggen slapen; Vincent begreep dat hij ze nog eens moest instrueren dat altijd minimaal één van hen de wacht moest houden, ook midden in de nacht, of misschien wel: vooral midden in de nacht! Vanuit de open doorgang richting de algemeen keuken doemde Nyx op. Hij was dan weer nog steeds gekleed in de zwarte outfit die hij eerder ook al had gedragen. Het verbaasde Vincent niets: Nyx had al tegen hem verteld dat hij een nachtmens was en dat hij normaliter pas samen met de opkomende zon ging slapen.

De indringer duwde Inga hard van zich af, die op de vloer smakte en pakte zijn wapenstok met beide handen vast. Hij snauwde dreigend: “We gaan toch zeker geen amok maken?”

Vincent knikte richting Sjak en Sjon en beiden vielen aan, blijkbaar niet in het minst bezwaard door het feit dat ze er beide zo kwetsbaar uitzagen in hun ondergoed en op hun blote voeten. De indringer zwaaide vervaarlijk met zijn wapenstok en raakte Sjon hard op zijn onderarm, voor Sjak hem wist beet te grijpen. Maar de indringer bleek een vaardige vechter, want hij wurmde zich makkelijk los en wist ook Sjak een flinke klap te geven met zijn stok in de onderrug. Sjak ging zwaar neer. Op hetzelfde moment probeerde Sjon met zijn goede arm de indringer te slaan, maar die ontweek hem in een soepele boksbeweging en stootte alweer toe, nu in de maagstreek. Sjon kromp ineen.

Vincent beseft tot zijn verbijstering dat zijn beide beschermers kronkelend van de pijn op de grond lagen en zocht koortsachtig naar een wapen om zichzelf te verdedigen. Maar toen doemde opeens schijnbaar vanuit het niets Nyx op achter de indringer. Op korte afstand vuurde hij een wapen af dat Vincent zo snel niet herkende.

Ook het geluid dat Vincent hoorde kon hij niet thuis brengen; het leek op de klap van een zweep of zo. Maar wat het wapen ook was, dat het effect had was overduidelijk, want als verlamd smakte de indringer hard op de grond. Hij kon alleen maar een grommend geluid voortbrengen, voor Nyx voor hem knielde en nog een keer op korte afstand schoot. Er trok weer een siddering door het lijf van de man. Vincent merkte toen pas de ragfijne draadjes op en begreep opeens dat het een stroomstootwapen moest zijn, een taser. Hij zag dat de man hevig kronkelde. Zijn ogen spoten vuur van woede en er stond schuim over zijn lippen. Toen hief Nyx voor de laatste keer zijn taser, maar nu om hem met de kolf hard genoeg op het hoofd te raken om hem bewusteloos te slaan.

“Zo, die is wel een paar uur onder zeil”, deelde Nyx droogjes mee. Hij plukte de piepkleine rode pijltjes uit zijn slachtoffer en stopte de taser weer weg, alsof hij dit dagelijks deed. Sjak en Sjon krabbelden intussen kreunend overeind. Sjon hield zijn onderarm, die een onnatuurlijke knik maakte, met zijn andere hand vast en oogde bleekjes. Sjak masseerde intussen zijn nierstreek, “Ontzettend sorry, meneer, het zal ons niet nog een keer gebeuren dat we zo verrast worden.”

Vincent knikte heel even in een goedkeurend gebaar en hielp snel Inga overeind, “Gaat het?”

Inga knikte en staaarde naar de indringer, “Dit is Radillo niet, dat weet ik zeker. Het moet een handlanger zijn!”

“Maar waar is Radillo zelf dan?”, vroeg Vincent. Hij richtte zich tot Sjak en Sjon: “Kam het gebouw uit, nu!”

Beide mannen knikten en deden meteen wat hen gevraagd werd. Net toen ze richting de hal waren verdwenen, druppelden de eerste andere bewoners binnen. Ze moesten duidelijk de slaap nog uit hun ogen wrijven.

“*What the fuck?*”, stamelde Säge, die staaarde naar het roerloze lijf van de indringer. Hij, en nog meer huisgenoten klonterden samen rondom hem en hoorden Nyx uit over wat er precies was gebeurd.

Vincent liep intussen naar Inga en pakte haar beide schouders vast. Ze trilde een beetje. “Rustig maar, ik denk dat het gevaar voorlopig is

geweken.”

Inga knikte, maakte zich los uit zijn greep en liep naar het raam. Vincent volgde haar. De straat was donker en de straatstenen glommen in het schaarse licht. Er was geen enkel leven te bekennen.

“Misschien heb je gelijk”, zuchtte Inga.

Vincent merkte dat zijn mannen weer binnen kwamen lopen: “Het gebouw is veilig, meneer”, zei Sjak.

Vincent knikte en keerde zich weer naar Inga, “Ik probeer het te begrijpen! Waar is Radillo?”

Inga haalde haar schouders op en ging weer zitten op een bank. Toen Vincent opnieuw haar voorbeeld volgde viel zijn oog op zijn mobieltje. Het lichtte even op door een herhalingsmelding dat er nog een ongelezen bericht klaar stond.

Met een onheilspellend voor gevoel greep Vincent het mobieltje van de tafel en bekeek wat het was. Een sms-bericht van Buck van een paar uur geleden, hij moest het gemist hebben omdat hij zo ingespannen met Inga had gepraat: “*Call me asap*”, stond er. Haastig koos Vincent het nummer van Buck en al na één keer werd er opgenomen. Alsof hij buiten adem was klonk Buck’s stem: “Daar ben je eindelijk. Waar was je verdomme? Je moet onmiddellijk terug komen, Vince. Er is stront aan de knikker.”

“Wat is het, Buck?”, vroeg Vincent ademloos.

“Die mevrouw Khupane, daar gaat het over. Ik was vanavond na het werk nog bezig met wat extra research voor je, toen ik opeens op iets heel onrustbarends stuitte.”

“Wat?”

“Het is heel vreselijk: een moord!”

Hoofdstuk 30

“Dus Lakshmi is vermoórd...”

De woorden die Vincent krachteloos had uitgebracht, bleven zwaar in de ruimte hangen. Ze zaten met zijn vieren in de gezellige woonkamer van Rita Mayweather: Buck, Inga, Vincent en natuurlijk de gastvrouw zelf.

Inga begon opeens, stijf rechtop zittend, stilletjes te huilen. Rita, een knappe zwarte vrouw met een volslank postuur, schoof dichterbij en sloot haar moederlijk in de armen, “Arme schat”, koerde ze. Inga greep Rita vast als een reddingsboei, ondanks dat ze elkaar nog maar kort kenden.

Vincent, Inga, Sjak en Sjon waren op JFK opgewacht door een gereedstaande taxibusje, waarin Buck Bell voor hun klaar zat. Vincent had al eerder begrepen van hem dat hij zelf geen auto reed: “Ik bedien geen ingewikkelde machines, dat vind ik eng”, had die er al eens over gezegd; een absurde opmerking voor iemand die zo goed met computers was als hij.

Op de rit naar Hackensack had Bell hen al grotendeels bij gepraat. Dat hij eigenlijk toevallig was gestuit op het politiebericht dat de bewoonster van een adres aan de Hallsey Street in Brentwood New York dood in haar huis was aangetroffen. Dat adres deed bij hem een belletje rinkelen. Het had hem niet lang gekost om uit te vinden dat het Lakshmi moest zijn, die dood gevonden was. Uit wat hij had begrepen uit de rapporten had het lijk er slecht uitgezien, helemaal uitgeeterd, alsof ze een terminale kankerpatiënt was geweest.

Maar het meest bizarre was dat de politie het sterfgeval niet had willen aanmerken als een moord. Lakshmi's lijk vertoonde immers geen sporen van dat ze met geweld om het leven was gebracht. Bovendien waren er geen braaksporen in het huis en leek er ook niets onvreemd te zijn.

“Maar toegegeven, dat de NYPD al iets teveel moordzaken heeft, zal ook wel meegespeeld hebben. Op deze manier konden ze het dossier zo snel mogelijk sluiten.”

“Maar je kunt toch niet serieus denken dat ze een natuurlijke dood gestorven is? Waarom heeft niemand iets gezegd?”

Buck haalde zijn schouders op; “Wie dan? Ik toch zeker niet? Bovendien heb ik de indruk... dat ook jullie niet zitten te wachten op al te veel aandacht van de politie?”

“Hij heeft gelijk, Vincent”, fluisterde Inga.

Vincent keek haar aan en knikte. Hij voelde de aandrang zèlf Inga in zijn armen te nemen.

In plaats daarvan keek hij Buck vragen aan: “Oké. Maar het was moord toch? Het moet Radillo geweest zijn toch, zeker?”

Buck vertelde dat hij uiteraard via alle mogelijke kanalen de vinger aan de pols had gehouden. Voor de politie ontbrak elk spoor van de dader, maar zelf had hij de bewakingscamera's weten te hacken van een nabije buurtsupermarkt.

Vincent liet een laptop voor zich op schoot neer zetten en bekeek donkere en onscherpe beelden van een uitgestorven straat. Buck Bell spoelde een stukje door tot de tijdsindicator op 2:04 AM stond. Er reden twee donkere auto's de straat in, die langs de kant van de weg stil hielden. Een drietal mannen stapte snel uit, waarvan er eentje de deur open hield voor een rijzige man in een lange leren jas. Diens kale hoofd glansde in het weinige licht van de straatlantaarns. Vincent wist opeens heel zeker dat dit Radillo móest zijn en hij keek Bell verbijsterd aan. Dit was de allereerste keer dat hij iets van hem zag! De fysieke gelijkenis met Step Bikkers (die kale kop!) ontging hem niet en was op zichzelf al beangstigend.

“Dit is hem!”

Buck knikte instemmend en zette de opname stil, “Hierna lopen ze

al snel uit beeld, maar dit moeten ze zijn!”

Vincent veerde op, “We moeten er naar toe! Naar haar huis, misschien zijn er nog wel sporen!”

Buck schudde zijn hoofd. “Dat zal niet gaan. Ten eerste is het huis natuurlijk verzegeld door de politie. Ze lijken ook nog met sporenonderzoek bezig. Maar ten tweede... heb ik de indruk dat het huis nog steeds bewaakt wordt!”

“Wat?”, mengde Inga zich weer in de discussie. Rita streelde nog steeds troostend haar onderarm, “Lopen daar nog stééds Radillo’s mannen rond?”

Buck knikte. Zijn vingers vlogen razendsnel over het toetsenbord van de laptop en hij toonde een nieuw filmpje van een bewakingscamera. Hij draaide het scherm een beetje bij voor de dames. Het beeld was van overdag, in de middag. Zo nu en dan bewoog er een beetje verkeer door het beeld. Maar daar was het Buck blijkbaar niet om te doen, want hij pauzeerde het beeld toen er twee mannen in beeld kwamen, “Daar, deze types. Ze vallen je helemaal niet op, maar ze komen telkens weer terug, is me opgevallen.”

“Al sinds de moord zelf?” Vincent probeerde het uit te rekenen. Lakshmi moest al anderhalf etmaal geleden gebeurd zijn, op nacht van maandag op dinsdag. En inmiddels was het alweer woensdagochtend.

“Ik denk dat deze Radillo-figuur erop speculeert dat jullie weer ergens opduiken”, zei Buck, “Daarom moeten jullie er onder geen beding heen gaan!”

“Godverdomme, hij gebruikt dat huis van Lakshmi nu gewoon als lokaas”, zei Vincent zichzelf verbijtend. “Heb je enig idee hoe hij haar op het spoor is gekomen? We dachten dat hij nog in Duitsland zat!” Vincent lichtte Buck in over de indringer die ze hadden moeten overmeesteren, een handlanger van Radillo die blijkbaar in Leipzig was achtergebleven om Inga in diens afwezigheid alvast op te sporen. De huisgenoten van Inga hadden de man aan het verstand gebracht dat de vrouw die hij zocht, Inga, gevlogen was en hadden hem achtergelaten in een bos buiten de stad.

Buck haalde zijn schouders op, “Ik weet het niet zeker. Maar ik heb natuurlijk alles uitgezocht wat ik kon vinden op het woonadres van

juffrouw Ziegler hier. En ik heb sporen gevonden via de gebruikte ip-adressen die leidden naar het adres van Khupane.”

Als door een adder gebeten sprong Inga op, “Wat zeg je? Heb ik Radillo op haar spoor gezet? Maar ik heb voor ik weg ging mijn hele laptop nog geformatteerd; alles gewist.”

Buck knikte, “Oh ja, dat kan. Maar zelfs dan blijven er sporen over. Er zijn altijd sporen, als je maar diep genoeg zoekt.”

“Oh nee”, kreunde Inga die krachteloos op de vloer zakte, “Het is allemaal mijn schuld. Het komt door mij dat Lakshmi nu dood is!” Ze begon weer te huilen, heviger nu en met schokkende schouders.

Vincent stond op, nam haar in zijn armen en liet haar naast hem op de bank plaats nemen, “Kom nou, Inga, dit is allemaal niet jouw schuld, denk dat nou alsjeblieft niet.”

Maar Inga bleef ontroostbaar. Vincent streelde haar blonde haar, met die blauwe lokken erin, en keek Buck weer aan, “Heb je nog meer gevonden? We weten ook dat Radillo onlangs vanuit Duitsland terug naar Amerika is gevlogen. Kunnen we daar niet iets vinden?”

Buck knikte; “Daar heb ik aan gedacht. Maar we weten helemaal niet hoe lang Radillo al terug is, misschien wel meer dan een week. In die tijd heb je het over tientallen vluchten, duizenden passagiers. En we weten niets van Radillo, zijn naam, nationaliteit.”

Vincent kreunde en wiegde Inga. De emoties stormden door hem heen. Verdriet, machteloosheid, maar ook: woede. En die laatste emotie werd snel sterker!

:

Vincent zette de auto stil op de hoek van de straat, precies tegenover de supermarkt waarvan Buck de camerabeelden had gehackt. Hij voelde zich verre van comfortabel; niet alleen omdat hij zich belachelijk voelde in zijn vermomming; hij had een donkere Elvis-ruik op onder zijn *hoodie*, het beste dat hij had kunnen vinden in een feestwinkel in Brooklyn en droeg een donkere zonnebril. Hoe cliché kon een vermomming zijn, bedacht hij zich steeds, zou hij niet juist méér opvallen? Maar ook voelde hij zich ongemakkelijk omdat hij vreesde dat hij dichtbij was. Radillo. Zijn zintuigen waren gespist op elk gevoel van de nabijheid van een Ander, want dan zou hij meteen

zich uit de voeten maken, had hij al besloten.

Hij staarde peinzend naar het huis van Lakshmi honderd meter verderop. Inderdaad was de toegang afgezet met politielint, maar voor de rest oogde het er verlaten. Hij keek verder om zich heen. Het was rustig op straat, op een enkele wandelaar of passerende auto na. Hij vroeg zich af of hij de mannen van Radillo zou herkennen van de camerabeelden, als ze weer zouden opduiken. En hij wist al helemaal niet zeker wat hij dan zou gaan doen.

Maar dat hij iets móest doen, was hem duidelijk. De woede over hoe Lakshmi, die doodgoede vrouw was vermoord, kolkte nog steeds door zijn lijf en verdoofde zelfs de vermoedheid van het feit dat hij al twee etmaal niet geslapen had. En daarom was hij er stiekem tussen uit geknepen toen de mogelijkheid zich aan diende.

Buck had hem, Inga en Sjak en Sjon een paar uur eerder afgezet bij zijn appartement in de City dat hij nog steeds bleek te hebben aangehouden. “Maar je zei toch dat je het zou verhuren?”, had Vincent nog gevraagd. Buck had schutterig zijn schouders opgehaald; “Dat zeg ik al maanden, ook tegen Rita, maar tja... dat appartement is me te dierbaar zal ik maar zeggen”.

Vincent had Inga gedirigeerd naar de ‘Master Bedroom’ en haar daar in bed gelegd. Ze had van Rita een paar OxyContins mee gekregen, voor Europese begrippen behoorlijk zware kalmeringsmiddelen, en ze klokte die weg met een gemak die Vincent deed vermoeden dat Inga wel eens vaker middelen gebruikte. Hoe dan ook deden de pillen hun werk, want het duurde nog geen tien minuten voor ze als een blok in slaap viel.

Maar Vincent was veel te rusteloos geweest om te slapen. Hij had Sjak en Sjon opgedragen de wacht gehouden en zich daarna met een taxi naar een autoverhuurder laten rijden. En nu was hij hier, terug in Brentwood op Long Island. Toen hij op zijn horloge keek, zag hij tot zijn verbazing dat het nog maar twee uur ’s middags was.

Zijn blik gleed weer over de voorbijgangers en hij voelde zijn ogen steeds meer branden. Maar net op het moment dat hij een beetje dreigde weg te dommelen, zag hij ze. Twee mannen, in hele normale vrijetijdskleding, die rustig over de stoep en wat met elkaar leken te

babbelen. Ze liepen langs het huis van Lakshmi, verdwenen even uit het zicht, maar bleken al snel de straat te zijn overgestoken en kwamen nu weer teruglopen.

Vincent voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Wat moest hij doen? Ze proberen te overmeesteren? De informatie uit hun slaan? Maar hij was helemaal geen bedreven vechtjas. Hij besloot te wachten.

De mannen kwamen steeds dichterbij. De ene was een blanke man met halflang onverzorgd haar in een spijkerbroek en met een ruim houthakkershemd, als een typische Redneck. Zijn kompaan kon niet slechter bij hem passen, want dat was een zwarte man, gekleed in die typische absurd ruimvallende kleding die door ging voor de 'urban' stijl. Hij had een zakdoek op zijn hoofd gebonden, zoals Vincent dat kende van die doodgeschoten gangster-rapper: Tupac Shakur. Vincent besepte dat de mannen vlak langs zijn geparkeerde auto zouden lopen en zakte zo ver mogelijk omlaag en deed alsof hij verdiept was in het huurcontract van zijn auto.

De mannen liepen zonder te kijken voorbij en Vincent volgde hun in de zijspiegels van zijn auto. Een goede vijftig meter verderop bleven ze staan bij een geparkeerde auto en leken te praten met de inzittende. Niet veel later stapten die inzittende, een man in militair ogende kleding, uit en liet hij de twee anderen weer instappen. Vincent vroeg zich af of hij soms getuige van een wissel in de wacht was?

Inderdaad leek het daar wel op, want de auto zette zich in beweging en werd nagekeken door de militair geklede vent op de stoep. De auto, een gedeukte bruine Dodge, kwam Vincent's kant op en opeens gehaast startte hij zijn auto. Hij zag opeens een buitenkans voor zich om meer te weten te komen. Want waar zou die auto heen rijden? Het hoofdkwartier van Radillo misschien?

De auto passeerde hem inmiddels en Vincent liet een klein gaatje vallen voor hij zelf zijn eigen auto in beweging zette. De Dodge was al een paar honderd meter gevorderd en er voegde zich vanuit een zijstraatje zich een andere auto tussen hen in. Dat kwam hem wel goed uit, bedacht Vincent zich, want zo zou hij zelf minder opvallen.

Zo begon er een lange rit door de eindeloze stad die New York leek te zijn. Vincent had geen navigatiesysteem of zo en had geen idee waar

ze naar toe reden; richting downtown of juist niet?

Vincent volgde de Dodge toen die de oprit name richting een snelweg. Op de verkeersborden zag hij dat hij op de '3', maar de plaatsnamen op de borden zeiden hem weinig. De Dodge bleef rustig op de rechterbaan rijden en Vincent hield steeds één of twee auto's tussen hen in.

Zo verstreek er zeker een half uur. De Dodge nam een afslag naar een andere snelweg en korte daarna opnieuw. Vincent kon nog steeds weinig van de verkeersborden maken, tot hij links van hem laag vliegende vliegtuigen zag en ook aanduidingen op de borden die wezen naar 'JFK Intl. Airport'. Ze bevonden zich ergens ten zuiden van Brooklyn, besepte hij zich.

Maar nog steeds was de bestemming blijkbaar nog niet bereikt, want de afslagen naar de luchthaven werden genegeerd en ze reden helemaal verder langs het vliegveld. Pas toen ze die gepasseerd leken, nam de Dodge weer een nieuwe afslag richting een andere snelweg. Links van de weg merkte Vincent enkele keren een glimp op van open water; alsof ze niet al te ver waren van de Atlantische kust.

Hij begon zich intussen steeds onrustiger te voelen. Waar was hij in hemelsnaam mee bezig? Wat dacht hij te gaan doen als die mannen op hun bestemming aan kwamen? Spioneren? Hen aanspreken? En wat nou als die twee hem al lang opgemerkt hadden en hem doelbewust mee lokten naar de verblijfplaats van Radillo? Was Vincent nu echt zo dom om zich in het hol van de leeuw te wagen?

Hij nam zich voor om in ieder geval het kenteken van de Dodge te onthouden. Hij besloot enkele tussenliggers in te halen om voor even direct achter de Dodge te hangen. Maar zelfs op korte afstand was het kenteken moeilijk te lezen, het was even vies en gebutst als de rest van de auto. Vincent prentte zich het kenteken in dat hij meende te ontwaren en liet zich weer wat terugzakken.

Niet snel daarna nam de auto opnieuw een afslag. "Coney Island", las Vincent op de borden en ook dat kwam hem bekend voor; was dat niet een pretpark dat aan de kust lag? Hij meende zich te herinneren dat dit zelfs één van de vele dingen was die de Nederlandse oorsprong van New York verried: de naam was afgeleid van 'Konijnen-eiland'.

In het drukkerere verkeer besloot Vincent dichterbij de Dodge te rijden. Ze reden nu op een brede avenue met aan weerszijden veel hoogbouw die op enige moment vlak langs het strand leek te voeren; Vincent kon de zee bijna ruiken. Niet snel daarna sloeg de Dodge af in een smalle zijstraat.

En toén opeens voelde Vincent het. Het onrustbarende gevoel dat er een Ander nabij was. Hij schrok zo erg dat hij plompverloren op de rem ging staan. Een auto achter hem kwam moest met piepende banden ook tot stilstand en toeterde luid. Vincent wist zich opeens geen raad meer. Dit was een eenrichtingsstraat en er was nergens plek om te parkeren. Er zat dus niet op om dóór te rijden, terwijl alles in hem schreeuwde om te vluchten. Heel voorzichtig gaf hij gas, maar het dreigende gevoel dat hij had werd alleen maar sterker. Gelukkig bevond zich na vijftig meter een afslag, die hij meteen besluit te nemen. Hij reed om een haar na een overstekende voetganger aan en merkte opeens dat hij hevig zweette. De voetganger gaf woedend een harde klap op de motorkap en voegde hem de nodige vloekwoorden toe, voor hij zich weer omdraaide.

“Even tot tien tellen, jongetje Vegelijjn”, sprak hij zichzelf toe, zoals hij wel eens vaker gedaan als hij onder hoogspanning was. Hij dwong zichzelf om weer rustig gas te geven en met het verkeer mee te rijden. Tot zijn grote opluchting begon het dreigende gevoel af te nemen. Hij probeerde zo goed mogelijk een rechte koers aan te houden en voelde uiteindelijk dat dreigende gevoel geheel weg zakken. Niet veel later vond hij een snelwegoprit en nam die zonder enige twijfel. De Dodge was hij volledig vergeten; hij wilde alleen maar zo snel mogelijk weg wezen van hier!

:

“Mijn God, dat is Angie!” Het was Inga die dit fluisterend uitbracht vanaf de bijrijdersstoel.

Vincent, die achter het stuur zat, volgde haar blik en zag meteen wat ze bedoelde. Een keurig gekleed donker stel dat een tegenstribbelend kind met zich meevoerde over de stoep waar langs zij geparkeerd stonden. Het moesten wel de Dickinsons zijn, de burens van Lakshmi. Angie hilde tranen met tuiten en klemde haar knuffel

Olly in haar armpjes. Op enig moment tilde de man, die overduidelijk haar vader was, haar op en woelde door haar kroeshaar. Het meisje drukte haar hoofd in zijn nek. Toen ze weer opkeek, leek ze een moment precies in de richting van Vincent te kijken, maar hij wist dat ze hen onmogelijk kon zien door de getinte ramen.

“Ach nee”, zuchtte Vincent. Hij voelde heel erg de neiging om uit te stappen om Angie te proberen te troosten. Maar hij wist meteen dat dit ook niet kon: hij zou ze in gevaar brengen! En hem zelf en Inga erbij! Hij bleef zitten en keek machteloos toe hoe Angie en haar ouders door de poort van de begraafplaats gingen en uit het zicht verdwenen.

“Dit is echt ondraaglijk”, kreunde Inga, “Het voelt als een verraad aan Lakshmi dat we er niet bij zijn... om haar de laatste eer te bewijzen...”

Vincent pakte haar hand, “Je weet dat het te gevaarlijk is. De mannen van Radillo zullen de boel in de gaten houden, dat weten we bijna zeker. We kunnen ons zelf niet zo bloot geven.”

“Maar dan nog”, kreunde Inga en ze keek de andere kant uit.

“We zouden niet eens hier moeten zijn...”, ging Vincent door. Hij had pas een dag nadat hij terug was gekeerd van zijn eerdere zoektocht naar Radillo, opgebiecht wat hij gedaan had tegen Inga en Buck. Natuurlijk waren ze boos op hem geweest. Dat hij zichzelf zo in gevaar had gebracht, en zelfs zonder iets te zeggen!

Maar toen enkele dagen later bekend was geworden waar en wanneer Lakshmi's begrafenis zou zijn, was het juist Inga weer die er op had aangedrongen er bij te willen zijn. En als ze dan zichzelf dan niet konden tonen, dan maar op een afstandje. Ze konden gewoon niet volledig ontbreken!

Vincent tuurde door de voorruit en kon door het hek van de begraafplaats en half verscholen achter een paar bomen zien dat er inmiddels een groep mensen was samen geklonterd. Het waren niet meer dan tien à vijftien mensen en naast de Dickinsons herkende Vincent niemand. Een man in een priestergewaad leek voor te lezen uit de Bijbel en de meeste mensen bogen hun hoofd. Van het vers gedolven graf waar ze zonder twijfel om heen stonden, was niets te

zien.

Het viel Vincent in dat het bijzonder was dat een Indische vrouw zoals Lakshmi een Christelijke begrafenis kreeg, maar meteen viel hem in dat hij in haar huis een Mariabeeld had zien staan in de hoek van de kamer, als een soort altaartje. Hij herinnerde zich dat ze zelfs hier iets kortst over had gezegd; dat ze was bekeerd na aankomst in Amerika.

“Allemachtig, wat een treurige toestand”, zuchtte Inga verslagen.

Vincent knikte en wist niets te zeggen. Zijn blik gleed weg van het tafereel op de begraafplaats en bleef hangen op twee mannen die verderop aan de straat uit een auto stapten. Het duurde een volle seconde voor hij besepte dat hij de mannen kende: het waren de handlangers van Radillo die hij eerder had gezien. De Redneck droeg nu een zwart leren jack en ‘Tupac’ had zijn bandana verruild voor een wollen mutsje, maar ze waren het toch echt.

“Daar”, siste Vincent richting Inga en hij voelde de woede in zich opkomen, “Recht voor ons. Die mannen ken ik.”

Inga verstrakte en staarde naar de twee mannen, die allebei een sigaret hadden opgestoken en op iets leken te wachten, “Verdomme, je had dus toch gelijk!”

Vincent knikte en begon zich ongemakkelijk te voelen, “En als zij in de buurt zijn, misschien geldt dat dan ook wel voor hèm!”

Inga keek hem verschrikt aan, “Maar ik voel niets van een aanwezigheid.”

“Nog niet”, zei Vincent voorzichtig.

Inga draaide haar hoofd met een ruk naar de twee mannen. “Laten we ze aanvallen en overheersen! Radillo even een boodschap geven!”

Vincent schudde zijn hoofd, “Te gevaarlijk. Wie weet hoeveel mannen hij nog verder heeft verzameld hier.”

“Laat ons het dan doen”, klonk opeens een stem van de achterbank.

Daar zaten Sjak en Sjon en ze waren zo stil geweest dat Vincent bijna was vergeten dat ze hen hadden meegenomen. Hij wierp hen een blik toe. Sjak, die had gesproken, zag er strijdvaardig genoeg uit, maar Sjon had nog steeds gips om zijn onderarm van het voorval in Leipzig.

Heel even overwoog Vincent echt om zijn mannen er gewoon op af te sturen. Gewoon om even wat koppen in te slaan; wraak te nemen! Want hij voelde hoe de woede in hem steeds groter werd. Eerst vermoordde Radillo hun vriendin en daarna zorgde hij ervoor dat ze niet eens fatsoenlijk afscheid van haar konden nemen. Maar hij begreep dat het onverstandig was: “Nee. Niet hier en nu.” Hij wierp weer een blik op de begraafplaats, waar de priester nog steeds bezig leek te zijn met zijn gebeden.

Inga keek hem een paar momenten aan en sloeg toen haar ogen neer, “Je hebt gelijk. Het minste wat Lakshmi verdient is een begrafenis die in alle rust plaatsvindt.” Ze keek weer op naar Vincent en zei op dringende toon; “Laten we weggaan hier! Meteen. We hadden hier niet eens moeten zijn...”

Vincent knikte en startte de auto. Ze reden weg en vlak langs de auto waar nog steeds de twee mannen van Radillo stonden. Die bekeken de naderende auto peinzend, alsof ze toch door de getinte ramen heen konden kijken. Maar toen wendden ze zich alweer af.

Hoe graag Vincent die beide mannen in elkaar wilde slaan! Maar hij klemde woedend het stuur in zijn handen en dwong zichzelf om door te rijden.

:

“Ik ga proberen wat te slapen!” Inga geeuwde, rekte zich uit en stond ten slotte op van de bank. “Alhoewel ik niet het idee heb dat ik in slaap kan vallen nu...”

“Probeer het ten minste”, zei Vincent. Hij stond ook op. Ze bevonden zich in het stadsappartement van Buck Bell en het liep al tegen middernacht. Ze waren hier meteen naar toe gegaan nadat ze de huurauto terug gebracht hadden en met het onvolprezen metronetwerk verder gereisd waren richting downtown New York. Zoals Buck had beloofd had de huismeester van het appartementencomplex de sleutel al voor hun klaar liggen toen ze aan kwamen.

Vincent moest denken aan het gesprek dat hij met Buck had gehad over waarom hij totaal onnodig een peperduur appartement in de stad aanhield: “Ik ga het ook heus wel verkopen! Maar ja, ik kan er nog

geen afscheid van doen. Ik wil het voor mezelf houden, dat is het gewoon. Weet je, dit voelt als mijn heiligdom. Hier was altijd mijn Madonna, mijn computer, en op haar heb ik de code geschreven voor SeeMee! Maar Rita snapt er ook niets van, hoor...”

Toen Vincent en Inga daarna het hele appartement bekeken, had Vincent iets begrepen van wat Buck bedoelde. De grootste slaapkamer was voor een deel leeg geruimd, maar stond vol met bureaus en bevatte nog steeds een imposante batterij computers en beeldschermen. Aan de muur hingen niet alleen foto's van Tim Berners Lee en Steve Wozniak, maar ook filmposters van jaren '80 films als 'War Games' en 'Back to the Future.' Hij liep met ontzag door de ruimte; hier was magie bedreven!

:

“Neem jij de slaapkamer maar”, zei Vincent tegen Inga, “Ik ga hier wel op de bank liggen.”

Inga schudde haar hoofd, “Dat bed is groot zat voor ons beiden.” En toen Vincent zijn hoofd schudde voegde ze er aan toe: “Alsjeblieft?”

“Oké, misschien kom ik dan straks wel”, gaf Vincent toe, “Ik wil nog even wat onderzoek doen.” Hij pakte de laptop van de salontafel en zette het op schoot. Hij keek toe hoe Inga een sprongetje maakte bij de overgang van de zwart marmeren tegelvloer in de woonkamer naar de vloerbedekking in de overloop en hoe ze vervolgens de slaapkamerdeur pas open deed nadat ze de klink zeker een handvol keren op en neer had gedaan. Daarna verdween ze naar binnen.

Vincent glimlachte over die 'quirks' van haar. Het had nog een tijd geduurd voor hij er over had willen beginnen, maar in het vliegtuig had hij een geschikte gelegenheid gevonden, toen Inga pas van haar glaasje wijn had willen drinken nadat ze de rand zorgvuldig had schoongewreven met een servetje.

“Wat is dat toch? Ben je bang dat je vergiftigd wordt of zo?”, vroeg hij.

Inga haalde haar schouders op, “Dat vind ik nou eenmaal prettig. Als ik bij iemand op bezoek ben die me iets te drinken aanbiedt, maak ik liever zelf eerst grondig dat hele glas schoon. Dit is al een enorm compromis voor mij.”

“Maar waarom doe je dat dan? Ik heb eerder dit soort dingen van je gezien”, zei Vincent. Hij haalde zich voor ogen hoe ze steeds dat kraagje van haar bloesje had willen recht trekken bij die opera. En hij herinnerde zich hoe Lakshmi in dat hotel al schrik was aangejaagd toen de deurklink van haar hotelkamer vijf keer op en neer was gegaan.

Inga knikte begrijpend, “Het zijn gewoon... dingetjes. Mensen die er verstand van hebben drukken er graag labels op zoals een dwangstoornis, of zo’n vreselijke term als OCD. Maar zo zie ik het helemaal niet; het hóórt gewoon bij me, of zo. En... ik heb er weinig last van zoals het nu is. Als het niet meer is dan dat ik altijd de laatste tegel voor een drempel wil overslaan en een beetje gek een deur open doen, dan is het wel prima, toch?”

“Natuurlijk. Maar als je me in je hoofd laat, kan ik je wel even herprogrammeren”, glimlachte Vincent met een vilein glimlach.

“Als je dat maar laat, meneertje Vegelij”, lachte Inga.

:

Vincent dook weer in zijn laptop en zag dat hij een nieuw mailtje had van Buck Bell. Hij las het bericht snel. Buck had eindelijk het kenteken nagezocht van die oude bruine Dodge die Vincent enkele dagen geleden had gevolgd. Het resultaat was teleurstellend: de auto stond geregistreerd als dat die inmiddels naar de schroot was gebracht. Dat zou hen weinig verder helpen.

Vincent had op allerlei andere manieren geprobeerd om meer uit te vinden. Bijvoorbeeld over de verblijfplaats van Radillo. De buurt waarin hij zijn aanwezigheid een moment had gevoeld, Brighton Beach, stond echter vol met hotels; het was ondoenlijk om in die hooiberg naar een speld te zoeken. En ook die bruine Dodge was niet meer gesignaleerd door bijvoorbeeld bewakingsbeelden.

Hij besepte dat ze nog steeds veel te weinig wisten over hun tegenstander, de man die schuil ging onder de naam Radillo. En dat irriteerde hem, want hij had er wel genoeg van om zich de opgejaagde te voelen. Hij klapte teleurgesteld de laptop dicht en stond op. Hij sjokte naar de slaapkamer en deed de deur voorzichtig open. Er brandde nog licht van één van de nachtlampjes. Hij zag dat Inga onder

het dekbed naar het plafond staarde.

“Ik zoek even een dekentje”, fluisterde Vincent, “Voor op de bank.”

“Ga toch gewoon hier liggen”, zuchtte Inga, “Dit bed heeft de omvang van een boorplatform, godbetert...”

Vincent monsterde het bed en moest toegeven dat het groot was, zelfs nog groter dan dat van zijn penthouse op KNSM-eiland, en dat was al twee meter breed geweest. “Vooruit dan... Laat ik je waarschuwen, ik snurk.”

Inga grinnikte, “Als dat je enige onhebbelijkheid in bed is...”

Vincent had inmiddels de laptop op het nachtkastje gelegd en zich uitgetkleed tot op zijn ondergoed. Hij schoot onder het dekbed.

Inga draaide zich naar hem toe, “Hoe had je dit ooit kunnen denken? Wat kan het leven toch bijzondere verrassingen in zich hebben.”

Vincent pakte haar hand en drukte daar in, “Ik ben blij dat je hier bent. Dat je bent mee gegaan naar Amerika.” Hij wist nog goed hoe ze daar over gediscussieerd hadden met de huisgenoten van haar. Want was er niet een grote kans dat Radillo ook de passagierslijsten in de gaten zou laten houden? Maar ze hadden de gok genomen dat hij nooit verwachtte dat ze naar hem toe zouden gaan; het gevaar zouden opzoeken. Bovendien hadden ze Radillo proberen te misleiden en misschien was die daar wel ingetrapt. Er viel Vincent opeens iets in en hij vroeg: “Hebben je vrienden eigenlijk nog last gehad van die indringer?”

Inga grinnikte; “Nee! Geen spoor!” Haar drie vrienden uit dat krakerscollectief hadden die kerel meegenomen naar een verlaten rangeerterrein. Daar hadden ze hem met wat vlugzout bij bewustzijn gebracht en hem een filmpje laten zien dat Inga samen met Vincent op de trein stapte richting Praag. Zelfs een foto van het ticket hadden ze de man getoond. En daarna hadden ze hem laten gaan, slechts gekleed in zijn ondergoed. “Mijn vriend Spyro is ook zo goed met dit soort dingen; het zag er allemaal volstrekt geloofwaardig uit!”

“Waarschijnlijk zit die man nu zelf in Praag, wanhopig te zoeken naar een jonge vrouw met blauwe lokken in haar haar”, grijnsde Vincent.

“En krijgt die de wind van voren van Radillo”, lachte Inga. Ze probeerde nog wat behaaglijker te liggen op haar zij en vroeg: “En, is je woede al een beetje gezakt?”

Vincent zuchtte; “Ik vind het gewoon zo erg voor Lakshmi. Hoe kort ik haar ook heb gekend, ze was al heel belangrijk voor me geworden. Ze heeft me zulke belangrijke dingen laten inzien.”

Inga glimlachte weemoedig, “Ik begrijp wat je bedoelt...” Ze zweeg en enkele momenten lagen ze volledig roerloos elkaar aan te kijken. Ten slotte zei Inga: “Wel bijzonder; dat twee dames je hebben moeten leren over je Gave. Vertel nog eens over die eerste dame, die oudere. Hoe heette ze ook alweer?”

“Igone”, zei Vincent. Voor hij het door had, begon hij nog eens te vertellen over wat er was gebeurd. Vanaf de eerste ontmoeting in Doorn tot de eerste lessen in dat huis, Dominio Sao Vicente. Zo kwam het ook dat hij vertelde over die andere naamgenoot: Sint Madelgarius, die ook de Gave zou hebben bezeten.

“Geloof je haar?”, vroeg Inga.

“Het zou kunnen... Ik weet dat er veel meer mensen moeten zijn geweest met onze Gave. Ondanks dat ze zich vooral ophielden in de schaduwen. Misschien waren zelfs wel meer van die zogenaamde heiligen soortgenoten van ons, weet je?”

“Wat bedoel je?”

“Nou ja. Is het niet een beetje een zelfde soort gave? De kreupelen weer laten lopen; over water lopen? Dat is toch wat heiligen doen? Ze hebben blijkbaar ook een bijzondere gave, net als wij. En dat is ook altijd heel treffend in beeld gebracht, zo met dat aureooltje boven hun hoofd.”

Inga lachte, “Wat bedoel je: zijn wij ook heiligen of zo?”

“Natuurlijk niet”, haastte Vincent zich te zeggen, “Maar het is wel iets wat niet meer uit mijn hoofd weg is gegaan; dat het toch iets vergelijkbaars is. Zelf ben ik gewoon Vincent, maar die Gave van mij is als een soort aureooltje boven mijn hoofd, iets buiten mij zelf, maar iets wat ook onmiskenbaar mijzelf fundamenteel verandert. En met die Gave ben ik daardoor...”

“Sint Vincent”, vulde Inga hem in. Ze keek hem diep in de ogen en

ten slotte bewoog ze zich naar hem toe en kuste hem op de mond.

Vincent schrok even, maar beantwoordde toen de kus. Het voelde zo anders als met Maria; veel kwetsbaarder. En hij begreep niet goed waarom.

“Ben je er nu klaar voor?”, vroeg Inga toen ze zich weer losmaakte uit de omhelzing. Ze streelde zijn haar.

“Wa-waarvoor”, haperde Vincent.

“Om ons aan elkaar te geven, om onze geesten voor elkaar open te stellen”, fluisterde Inga.

Dit was al de tweede keer dat Inga dat probeerde, beseftte Vincent en hij voelde angst in zichzelf opkomen om zichzelf zo bloot te geven. Zichzelf zo kwetsbaar te maken. “Inga...”, begon hij voorzichtig.

“Oké, oké, helemaal goed. Het is nog steeds te vroeg voor je”, fluisterde Inga en ze kuste hem nogmaals op de mond.

“Laten we het er later nog eens over hebben”, zei Vincent. Hij wilde nog iets zeggen toen er opeens een ‘pling’ klonk. De laptop begreep hij meteen. Hij werkte zich omhoog in een zittende houding en pakte het ding erbij en klapte het open. Hij moest even zoeken wat het geluidje had veroorzaakt, maar toen zag hij wat het was.

“Het forum”, siste Vincent. Inga schoot ook overeind en keek over zijn schouder met hem mee toen hij de webbrowser opende waarin nog steeds dat schimmige forum geopend was, waarop werd gepraat over ‘Ollidar’.

Zijn oog gleed nog even over de boodschap die hij en Inga onder haar pseudoniem ‘Sonesta’ hadden ingevoerd: “Er is alweer iemand van ons ten prooi gevallen aan hem. We moeten ons verenigen om ons tegen hem te verdedigen”, was de tekst.

En nu had er iemand gereageerd, iemand die onder de naam ‘Kinski’ had ingelogd. En de boodschap luidde: “De dreiging is inderdaad te groot. We moeten de krachten bundelen. Eens Ik stel voor dat we aanstaande woensdag met elkaar afspreken. In San Francisco, op een publieke plek, dat is het veiligste. Ik stel voor de bankjes in het park tussen Pier 35 en 39 aan de Embarcadero. Om 10 uur ’s ochtends.”

“Verrek!”, zei Vincent tegen Inga.

“Ik zie een binnenlandse vlucht voor me in de nabije toekomst”, zei Inga. Ze oogde vastbesloten.

Vincent knikte en zijn vingers ratelden over het toetsenbord. Zijn boodschap luidde: “Voorstel is akkoord. Sonesta zal aanwezig zijn!”

Hoofdstuk 31

Er scheen een aangenaam najaarszonnetje, toen Vincent uit de taxi stapte. Inga, Sjak en Sjon volgen hem. Vincent betaalde de chauffeur en keek om zich heen. Ze bevonden zich voor het Ferry Building, een statig grijs gepleisterd gebouw met een grote klokkentoren. Hij wist dat van hieruit vele veerdiensten door de San Francisco baai aankwamen en vertrokken. Het was daarom ook een drukte van belang met mensen; als Vincent het zo inschatte voor een groot deel lokale bewoners, maar ook nog steeds, ook in september, vele toeristen. En ondanks dat het al zo laat in het jaar was, liepen veel mensen nog rond in korte broeken en T-shirts.

“Wij moeten deze kant uit”, wees Inga, die over de laatste stoeptegel voor een stoeprandje sprong. Vincent moest ervan grinniken, het zag er heel speels uit, dat gekke sprongetje van haar; in ieder geval niet een symptoom van een aandoening met een ernstig klinkende afkorting als ‘OCD’.

“Klopt”, zei Vincent en ze voegden zich in het voetgangersverkeer dat voor het Ferry Building noordwaarts liep; langs de Embarcadero, de vroegere ankerplaats van de stad. Vincent zag tot zijn genoegen dat Sjak en Sjon, gehuld in vrijetijdskleding en getooid met zonnebrillen en toeristenfolders, op afstand bleven en hen onopvallend op enkele tientallen meters begonnen te volgen.

“Ik heb echt géén idee wat we kunnen verwachten”, zei Inga, lurkend aan een suikervrije ijsthee die ze eerder in het centrum had gekocht. Dat was het enige drinkbare volgens haar, toen ze met

opgetrokken neus afkeurend de menukaart vol frisdranken, milkshakes, frappuchino's en smoothies was afgegaan. Vincent was erom in de lach geschoten.

“Zou ze ons echt op zo'n publieke plek willen ontmoeten? Of gaat ze ons eerst op een afstand observeren? Vanaf een boot of zo?”, vroeg Vincent. Natuurlijk had hij dat gedoe bij dat monument in Leipzig in gedachten, “ik weet het niet...”

“Weet je; ik ben bang, Vincent”, zei Inga en ze keek hem even aan, “Misschien leidt ze ons wel rechtstreeks naar Radillo! Bewust of onbewust!”

Vincent knikte. Hij wist dat dit een risico was, maar hij was er nog steeds van overtuigd dat het goed was dat ze probeerden het initiatief te nemen. Hij verdomde het om het te laten gebeuren dat zij steeds in het defensief gedwongen werden en zich moesten verstoppen voor die klootzak! Misschien konden ze met vier of vijf eximianten wel echt een vuist maken en volop de strijd aangaan!

Ze liepen verder. De wandeling bood hun, tussen de statige gebouwen die steeds aan het eind van een pier waren gebouwd, diverse malen een vrij en fraai uitzicht over de San Francisco Baai. Bij Pier 15 aangekomen viel Vincent's oog meteen op een kunstwerk.

“Kijk, Inga, dit is wat Buck bedoelde”, zei Vincent. Hij trok Inga mee naar een bouwsel van staal dat nog het meeste leek op een uitgeholde ouderwetse leren voetbal, zo één met van die zeshoekige vlakjes. Vincent kon zich niet meer helemaal herinneren wat Buck erover verteld had: iets over dat het een heel bijzondere regelmatige vorm was die ook in de natuur voorkwam, als de basisvorm van een koolstofmolecuul, of zo. Maar wat hij zeker wist was dat Buck had verteld dat de vorm was genoemd naar de uitvinder naar wie hij zelf was vernoemd: Buckminster Fuller.

“Ik herken die vorm”, zei Inga, die peinzend het kunstwerk stond te bekijken.

“Verrek”, bracht Vincent uit, want hij zag het nu ook. Deze vorm, de ‘Buckyball’, volgens het informatiebordje, stond ook op het logo van SeeYoo! De internet-startup waar hij voor een kwart aandeelhouder van was, maar waar hij zich nog nauwelijks in verdiept had, als hij heel

eerlijk was.

Opeens begon Inga te lachen, een hoog aanstekelijk geluid; “Moet je ons zien zo. We lijken wel een stel toeristen! Terwijl we op weg zijn naar... wie zal het zeggen? Onze ondergang?”

Vincent grijsde, maar toch een beetje als een boer met kiespijn, “Een beetje afleiding hoort er soms gewoon bij!”

Ze namen afscheid van het kunstwerk en begonnen weer verder te lopen. Vincent merkte dat Sjak en Sjon, die een beetje schutterig verderop zich hadden verdiept in de entreprijzen van een museum, zich ook weer aansloten.

“Weet je? Misschien maak ik me ook teveel zorgen”, zei Inga, “Laten we ook genieten. We zijn op een prachtige dag in San Francisco, dat is toch niet niks!”

Vincent knikte. Hij bedacht zich opeens dat dit zelfs de tweede keer was dat hij hier was. De vorige keer was geweest met zijn jaarclubgenoten Saco en Peet, toen ze drie weken met een huurauto hadden rondgetrokken door westelijk Verenigde Staten en uiteindelijk hier waren geëindigd. Met een steek van spijt herinnerde Vincent zich de laatste keer dat hij Saco telefonisch had gesproken, een week voor zijn vertrek. Zijn oude vriend was stug en afhoudend geweest en toen Vincent had gevraagd of ‘Saak’ al weer was begonnen met wandelen, had die er niet omheen gedraaid: het ging blijkbaar weer even wat minder met zijn been. En dat had Vincent pijn gedaan, want hij besepte maar al te goed dat dit allemaal zijn schuld was...

“Weet je, ik had vanochtend een liedje in mijn hoofd”, zei Inga, die Vincent bijna verrukt aankeek, “Ik weet nog dat ik het hoorde toen ik een jaar of twaalf of zo was. Ik zat toen in een kindertehuis in Chemnitz. Een vreselijke plek: alles was grijs en grauw, dat herinner ik me nog goed. En toen opeens hoorde ik op de radio zo’n prachtig liedje, over een plek die wel de hemel op aarde moest zijn. San Francisco! Ik weet nog hoe intens ik wenste dat ik dáár was, en nu zoveel jaar later is het echt zo! Ik herinner me nog hoe ik de radio tegen mijn oor drukte en elk gezongen woord en elke gespeelde noot in me opzoog. Als een spons.”

Vincent keek Inga zijdelings aan en voelde opeens een sterke

genegenheid voor haar. Hij hield ervan hoe volledig ze kon opgaan in iets, hoe ze zich aan iets kon overgeven. Tot zijn verbazing begon ze opeens zachtjes te zingen met een mooie heldere stem. Het refreintje van een liedje dat hij zelf ook bleek te kennen, een melancholisch liedje dat over de ‘Summer of Love’ ging die in deze stad was ontstaan: “If you're going to San Francisco, You're gonna meet some gentle people there.”

“Scott McKenzie”, zei Vincent die zich opeens de naam van de artiest herinnerde. Hij was in zijn studententijd altijd goed geweest in pub-quizen. Hij voelde opeens de hand van Inga op zijn arm.

“Mooie opwekkende gedachte toch, dat over die ‘gentle people’?”, vroeg ze.

Vincent knikte, “Laten we het hopen!”

Maar hij had een heel ander voor gevoel.

:

“En nu?”, vroeg Vincent.

Ze hadden ze de plek gevonden die Kinski had genoemd: de bankjes in het parkje net voorbij Pier 35. Er zaten enkele mensen op de bankjes die in een halve cirkel waren opgesteld en allemaal uitkeken op de baai, maar niemand besteedde enige aandacht aan hun. Daarnaast: hij voelde geen aanwezigheid van een ander. Gefrustreerd beseftte hij dat ze maar heel weinig wisten over Kinski, de persoon die hen uitgenodigd had. Buck had natuurlijk geprobeerd de digitale sporen die deze persoon op dat forum had gemaakt te volgen, maar had niets kunnen vinden. Hij had al evenmin iets zinnigs kunnen vinden over de andere deelnemers aan het forum die hadden aangegeven te komen, personen die schuil gingen onder de pseudoniemen Jinju en Siro. Maar ook van beide was vooralsnog geen spoor...

“We moeten maar wachten denk ik”, zei Inga. Ze keek op haar horloge, een merkwaardig versleten speelgoedje, waaraan ze erg gehecht zei te zijn, en zei: “Het is zelfs al één minuut over tien.”

Vincent draaide om zijn as en keek om zich heen. Tot zijn genoegen zag hij hoe Sjak en Sjon onopvallend een stukje verder zogenaamd uitkeken over de baai. Voor de rest waren er eigenlijk weinig mensen

nabij. En desondanks had hij een sterk voorgevoel van naderend onheil.

Net op het moment dat hij het voelde, siste Inga hem het al toe: “Er is iemand!”

Ze inspecteerden allebei ingespannen de omgeving en hadden allebei al snel een jonge Aziatische man in het vizier. Hij was gekleed in ogenschijnlijk dure, schreeuwerige en overmaatse sportkleding en hij liep recht op hen af. Op slechts een paar meter bleef hij staan en nam zijn, ook al duur ogende, zonnebril af.

Enkele bizarre momenten werd er niets gezegd, tot Inga uitbracht: “Jij moet Jinju zijn?” Een logische gok, vond Vincent, die naam klonk Aziatisch genoeg.

De jongeman knikte nonchalant, “Dan zijn jullie Sonesta en Siro?”

Vincent grijsde, “Wij zijn alleen maar Sonesta, sorry...”

“Dat klopt, want ik ben Siro”, klonk opeens een andere stem. Een oudere dame met grijs haar in een chique grijze mantel stond opeens vanuit het niets nog geen tien meter van hen vandaan. Vincent vroeg zich af waarom hij haar aanwezigheid niet gevoeld had. Was dat omdat ze even was ‘overstemd’ door de ander?

Die ander, de Aziatische man met de naam Jinju, knikte kort naar Siro, alsof het hem allemaal niet bovenmatig interesseerde en zei lijkig: “Dan mist alleen onze fucking gastheer nog!” Uiteraard bedoelde hij Kinski.

“Of gastvrouw”, zei Vincent snel. Hij had als scholier, heel puberaal, een fotomodellen-kalender gehad en kon zich nog goed herinneren hoe Natassja Kinski de maand februari was geweest. Waarschijnlijk was het hierom dat hij meteen ervan was uitgegaan dat Kinski wel een vrouw moest zijn.

Opeens verscheen er alwéér iemand, een zwarte jongen nu. Hij keek iedereen een moment aan; “Wilt u me alsjeblief volgen? Er wordt op u gewacht!”

Vincent vroeg zich af of zijn ‘Ander-radar’ nu alwéér geen sjoege had gegeven, maar had nu echt sterk de indruk dat deze jongen níet iemand was met de Gave. Hij leek slechts een loopjongen. Vincent keek Inga vragend aan en die haalde haar schouders op.

“Vooruit dan maar”, zei hij, alsof hij het besloot voor de hele groep.

:

De plaats waar ze naar toe werden geloodst, lag ergens in de binnenstad. Maar de jongen, die zichzelf tijdens de wandeling had voorgesteld als Dwayne, voerde hen in noodtempo door zoveel straatjes en stegen, dat Vincent al snel het spoor bijster was over waar ze precies waren. Het was een bijzondere processie in ieder geval; die vier mensen die hoofdzakelijk zwegen en in hoog tempo achter hun ‘gids’ aan draafden, als een toeristische stadswandeling ‘*on steroids*’.

Dwayne bleef uiteindelijk stil staan voor een gebouw van rode baksteen dat vreemd genoeg een vrijwel geheel blinde gevel had. Op begane grondniveau bevonden zich echter twee dichte roldeuren van wat een dubbele garage leek. Nadat de jongen drie keer had geklopt, gingen de roldeuren langzaam omhoog. Er achter bleek het volledig duister. Dwayne maakte vervolgens een uitnodigend gebaar.

“Daar ga ik niet binnen; dit is een val!”, bracht Inga uit. Siro keek haar ernstig aan en leek na te denken.

Maar Jinju haalde zijn schouders op, “*Fuck it*”, zei hij tussen zijn tanden, “Ik ben niet zover gekomen, om nu alsnog opm te keren!” Het viel Vincent op dat deze duur geklede jongeman, die ogenschijnlijk Chinees of Koreaans of zo moest zijn, met een licht Australisch accent sprak. Hij voelde zich gesterkt door Jinju’s schijnbare moed en zei: “Laten we niet van het slechtste uit gaan!”

Inga knikte met een strijdbare blik in de ogen en volgde Jinju. Achter haar voegden zich Vincent en uiteindelijk ook de deftige dame die zichzelf Siro noemde. Vincent vroeg zich niet alleen af waar Sjak en Sjon op dit moment waren en of ze überhaupt het tempo van Dwayne hadden kunnen volgen, maar ook wat beide mannen nog voor hem konden doen als straks die automatische garagedeuren weer omlaag gingen; dit gebouw zag eruit als een fort. Inderdaad gingen meteen de roldeuren weer omlaag en toen Vincent over zijn schouder keek, zag hij dat Dwayne niet eens mee naar binnen was gekomen.

“*What the fuck!*”, gromde Jinju. Op het schaarse licht van één klein raampje hoog in de zijmuur, stonden ze in inmiddels het halfduister van deze volledig lege dubbele garage.

Vincent voelde zijn hart in zijn keel kloppen maar hij dwong zichzelf rustig te blijven. Een moment later ging het licht aan en ging de enige deur in de achterste wand open. Meteen ging de Ander-Radar weer af toen een vrouw met zwart haar, die gekleed was in al even donkere kleding, de ruimte binnen stapte. Ze werd op de voet gevolgd door één ander iemand: een lange zwarte man in een trainingspak met het logo en de naam van Harvard University op de borst. Vincent herkende het, omdat hij zelf als studentje een tijd lang had rondgelopen met een fake sweater van die universiteit met de ironische tekst 'Hahvahd'.

“Mijn verontschuldigenen voor deze on-ceremoniële ontvangst”, zei de dame in een merkwaardig toonloze keelstem, “Maar je kunt niet voorzichtig genoeg zijn deze dagen...” Ze deed nog één stap naar voren. Achter haar viel de deur weer zwaar dicht, als gevolg van de deurdranger die eraan zat. Vincent zag dat ze behoorlijk zwaar opgemaakt was en misschien toch wel ouder was dan de vroege veertig was, die hij haar bij de eerste aanblik had gegeven. Er leek een hele bus hairspray in haar zwarte haar te zijn gegaan; zo volumineus stond het aan alle kanten uit, bijna als een heks in een Disney-film.

“Ik had overigens drie gasten verwacht, niet vier. Met wie heb ik allemaal het genoeg?”

Vincent besloot meteen het woord te nemen: “Wij tweeën zijn Sonesta”, hij wees even naar Inga, “En dan hebben we Jinju en Siro”. De Aziaat in de te dure kleding en de grijscharige deftige dame knikten beide kort. “En dan ben jij Kinski?”

Hun gastvrouw knikte kort, “Klopt. Ik wil ook graag onze echte namen met elkaar delen, maar laten we dat bewaren voor later. Eerst andere zaken.”

“Radillo”, zei Siro.

“Inderdaad”, knikte Kinski, “U raakt meteen de kern, mevrouw.”

“Ik zeg, laten we die *fucker* zo snel mogelijk uit de weg ruimen!”, brak Jinju uit, met een nog beter waarneembaar Australisch accent, “Ik bedoel: ik heb nu een lekker leventje en heb er helemaal geen zin in dat iemand daarmee loopt te *fucken*! Laat me toch met rust! Die *motherfucker*!” Vincent keek hem peinzend aan en vroeg zich af op

welke verachtelijke manier Jinju zijn Gave gebruikte om zichzelf te bedienen van het luxueuze bestaantje dat hij overduidelijk leidde. En hij vroeg zich af of het nodig was dat de jongeman in elke bijzin het F-woord moest bezigen.

“De dreiging wordt steeds sterker!”, zei Siro tegen Kinski alsof ze Jinju niet gehoord had, “Er is een goede vriend van me vermoord. En ik heb bronnen die me vertellen dat Radillo nu in Amerika is.”

Vincent herinnerde zich hoe sterk hij het gevoel had gehad toen hij die bruine Dodge had gevolgd, daar in Brighton Beach, New York: “Dat denk ik ook.”

“In New York”, voegde Inga toe, “Wij hebben hem zelfs gezien op camera-beelden.”

Kinski keek haar aan: “Een man met een stevig postuur, Kaukasisch, kaal hoofd?”

“Check!”

“Kan je nog meer vertellen over hem?”, vroeg Kinski.

“Nee”, zei Vincent snel. Hij had opeens een beetje het gevoel dat de dame hen wel heel erg begon uit te horen.

“Ik weet nog wel iets”, zei Siro zacht. Iedereen draaide zich naar haar toe. “Ik weet bijna zeker dat hij oorspronkelijk uit Europa komt.”

“Oh ja?”

Siro keek om zich heen, “Ik heb een stemopname van hem en heb dat laten horen aan... enkele mensen. Ze herkenden, heel licht, een accent. Italiaans, volgens hun.”

Het viel Vincent opeens in wat hij van Buck had gehoord en dat sindsdien aan hem had geknaagd, “Venetië dan zeker”, bracht hij uit, “Misschien dat hij zich wel vernoemd heeft naar Pietro Radillo, die poppenspeler, omdat hij uit dezelfde stad komt!”

Kinski knikte alsof ze het eerder had gehoord, maar Siro leek verrast door deze informatie. Jinju, ten slotte, maakte een geïrriteerd wegwerpgebaar, “Wat maakt het uit waar die fucker vandaan komt? Al komt die van de maan! Optiefen moet die, godverdomme!”

Vincent keek hem aan en merkte bij zichzelf steeds meer afkeer voor dit vuilbekkende arrogante mannetje in die veel te dure kleertjes van hem. Hij besefte daarnaast dat Jinju ongelijk had; hij wist intuïtief

dat het er zéér toe deed meer af te weten van Radillo. En ten slotte ergerde het hem opnieuw dat hij niet wist waarom die stad Venetië hem ergens iets zou moeten zeggen.

“Maar, ach, hemel. Wat ben ik voor een gastvrouw?”, zei Kinski, in de handen klappend, “Laten we toch naar binnen gaan om verder te praten!” Ze draaide zich meteen al om en leek iets van een gebaartje te maken naar de man in dat Harvard-trainingspak, want die knikte begrijpend en ging een paar stappen opzij. Iets in de manier waarop hij dat deed, verontrustte Vincent en hij pakte Inga’s arm om haar af te stoppen. Inga keek hem heel even verbaasd aan, maar leek aan een korte blik genoeg te hebben. Ze lieten Jinju en Siro vóór gaan en sloten daarna pas achter hen aan. De Harvard-man stond naast de deuropening en leek de optocht te willen gaan afsluiten.

Vincent besloot iets uit te testen en deed alsof er iets uit zijn broekzak was gevallen. Hij hield in om op de betonnen vloer rond te tasten.

“Hé doorlopen!”, zei Harvard meteen op een té gealarmeerde toon.

Vincent begreep dat het mis was en zocht om zich heen naar iets wat hij kon gebruiken als wapen. Het enige dat hij vond was een kleine metalen wig, die tegen de muur lag en die blijkbaar werd gebruikt om als nodig die deur met die deurdranger open te kunnen houden. Hij pakte het voorwerp snel op.

De Harvard-man had inmiddels Inga bij de arm gepakt om haar naar de alweer dichtvallende deur te duwen. “Hé, lomperik”, uitte ze verontwaardigd. Vrijwel tegelijk klonk er nog een kreet, ergens voorbij de deur; het was de stem van Jinju. En in zijn stem klonk angst door! Er was ècht iets grondig mis!

Vincent aarzelde niet meer en stortte zich tegen de deur aan en duwde die helemaal dicht. Net op het moment dat hij de wig onder de deur ramde, voelde hij hoe iemand van de andere kant de deur alweer probeerde te openen. Zonder resultaat. Er klonken boze stemmen.

Vincent richtte zich op en zag dat Inga met Harvard stond te worstelen. Toen die echter merkte dat Vincent zich ermee dreigde te bemoeien, liet hij Inga los, deed twee stappen achterwaarts en haalde en pistool van achter zijn broekband tevoorschijn.

“Nu moeten jullie luisteren”, snauwde hij terwijl hij hen onder schot nam, “Ga die deur door, verdomme!”

Vincent hief zijn handen en zei op zo’n schaapectig mogelijke toon: “Maar ik ben echt iets kwijt geraakt. Help anders eens zoeken.” Hij wilde tijd rekken en deed een verwoede poging Harvard te bekijken; “écht te zien”, zoals wijlen mevrouw Waller zou zeggen. Een onmogelijke zaak, begreep hij meteen: de man was gesloten als een oester en moest door Kinski uitstekend geconditioneerd zijn. Zonder veel meer tijd èn goed fysiek contact met de man, had hij geen schijn van kans binnen te komen.

“Hou op met kloten”, gilte Harvard het nu bijna uit. Hij kwam maar net boven het toenemende gebonk op de deur uit, “Of ik schiet!”

Vincent hief zijn handen en deed een stap naderbij, “Kom, kom, je gaat ons toch niet dóód schieten? Dat is je toch ook strikt verboden, nietwaar?”

De verwarde blik in de ogen van Harvard gaf er blijk van dat Vincent gelijk had: natuurlijk mocht hij hen niet doden. Dat moest wel zijn omdat Kinski de transmissie op hun beide wilde kunnen uitoefenen; als ze zich niet aan hun had kunnen voeden, had ze niets.

“Blijf staan!”, bracht Harvard uit met trillende stem.

Vincent vroeg zich af wat de man in een vorig leven was geweest, vóór hij door Kinski moest zijn overgenomen. Een winkelbediende? Een kantoorclerk? Iemand die nooit te maken had met dit soort spanning, zo leek het! Hij realiseerde zich opeens dat je als eximiant iedereen kon conditioneren, maar iemand met zwakke zenuwen bleef die ook houden, daar deed je niets tegen; dat soort persoonlijkheidskenmerken zaten te diep. Een lafaard bleef een lafaard.

“Laten we rustig blijven”, zei Vincent op zelvende toon, “We kunnen er toch over praten?”

Harvard deed enkele stappen naar achteren en bleef zijn pistool omhoog houden. Toen hij nog een stap achterwaarts wilde doen stuitte hij onverwacht op de muur en schrok daar zichtbaar van. Dit was het moment waar Vincent op had gewacht. Hij sprong toe en sloeg met al zijn kracht het pistool uit de handen van Harvard. Het ding kletterde

op de betonvloer.

Maar Harvard vloog hem op zijn beurt meteen aan. Vincent werd omlaag gebeukt en hij kwakte onzacht op de vloer, met Harvard bovenop zich, die hem wild en ongecontroleerd op zijn hoofd probeerde te slaan. Vincent probeerde zich te verweren, maar moest behoorlijk wat klappen incasseren, voor hij Harvard eindelijk van zich af wist te werpen in een move die hij vroeger nog op judo geleerd had. Hij krabbelde overeind en net op het moment dat Harvard hem weer aan vloog, wist hij hem een vuistslag te verkopen. Harvard viel naar achteren en zijn hoofd klapte hard op de vloer. Dat had ieder ander toch minstens voor even rustig moeten maken, maar Harvard werkte zich verbijsterend snel weer overeind; hij leek wel bezeten door een bijna buitenaardse razernij. Het moest de conditionering door Kinski zijn, begreep Vincent, terwijl hij probeerde op adem te komen, “Vecht jezelf dood als het moet”, zo’n soort instructie. Hij zette zich schrap voor nóg een aanval, toen er een doffe knal klonk. Er verscheen een klein donker puntje rechtsboven op zijn borst, net iets onder het Harvard-logo. Hij keek er even verbijsterd naar, maar nog steeds leek het hem niet af te stoppen. Tot een tweede schot klonk. Er sproeide opeens bloed uit zijn achterhoofd en nu kwakte Harvard achterwaarts hard op de grond, als een marionet van wie de touwtjes waren doorgesneden.

Vincent keek over zijn schouder en zag dat Inga leek te hyperventileren terwijl het pistool uit haar handen gleed en op de vloer kletterde. Hij nam haar in zijn armen en merkte dat ze hevig trilde.

“Vincent, ik... ik wist niet wat ik moest doen...”, bracht ze uit.

“Het is al goed”, probeerde hij haar te troosten.

Hevig gebonk op de deur bracht hen beiden terug naar het hier en nu. Blijkbaar had men iets gevonden om te dienen als stormram te horen aan het geluid, want dit waren geen vuisten meer! Vincent liet Inga los en pakte het pistool van de vloer. Hij merkte dat de deur al deels uit de sponningen hing en op het punt stond het te begeven.

“Blijf achter me staan”, siste Vincent en hij voelde hoe Inga deed wat ze zei. Zelf richtte hij het pistool.

Nog een paar daverende klappen klonken en tot Vincent's afgrijzen schoot de wig onder de deur los. Een moment later werd de deur met kracht opengesmeten. Vincent wachtte niet, legde aan en schoot drie, vier keer op de figuur die verscheen in de deuropening. Deze ging tot zijn opluchting meteen neer. Maar achter hem verschenen nóg iemand. Vincent drukte af en schoot nog twee keer. Te wild en te onzorgvuldig; beide kogels misten doel en ketsten af tegen de muur. En bij het derde schot dat hij wilde afvuren, voelde hij een nare metalige klik. Het magazijn was leeg!

Een grote man met een woeste kop blond haar stapte grijnzend de garage binnen met een halfautomatisch wapen in de hand. Heel snel nam hij de situatie in zich op, voor hij zijn wapen richtte op Vincent en Inga, "Laat dat pistool vallen, nu! En meekomen!"

Vincent liet heel langzaam het nu waardeloze pistool uit zijn handen glippen en deed zijn armen omhoog, "Niet schieten, niet schieten, alsjeblieft", smeekte hij. Het was niet heel moeilijk om angst te veinzen. Opnieuw probeerde hij de hele boel te traineren en tijd te kopen. En wéér tastte hij ook deze nieuwe de nieuwe aanvaller af, maar ook alwéér merkte hij dat de man vakkundig geconditioneerd was.

"Hou op met die toneelstukjes en doe je handen omlaag", snauwde de man, "En meekomen!"

Schoorvoetend deed Vincent wat hem gevraagd was. Inga pakte zijn hand en liep met hem mee.

"Snel nu!", brulde de man en hij leek daarna nog wat te willen zeggen, maar leek wel een beroerte te krijgen. Hij opende zijn mond en zijn ogen staarden opeens leeg in de verte. Toen pas merkte Vincent de punt van het mes op dat van achter in zijn rug moest zijn gestoken en er nu aan de voorzijde weer uit kwam. Het mespunt begon rond te draaiden en de man begon zwaar te rochelen. In een horrormoment kwam er bloed uit zijn mond en toen zakte hij opeens slap voorover op de vloer neer. Nu pas kon hij zien dat achter de man Sjak opgedoemd was; het lange keukenmes in zijn hand blonk van het bloed.

Nog nooit was Vincent zo blij geweest iemand te zien. Sjak leek ook opgelucht, maar bekeek hem in eerste instantie fronsend, met

bezorgde blik. Pas nadat hij leek te hebben vastgesteld dat hij in orde was, zei hij: “We moeten hier zo snel mogelijk weg, meneer, volg me!”

Vincent liep snel op hem toe en greep het halfautomatische wapen dat de aanvaller vast had gehad. Zijn oog viel op nog een ander pistool dat op de grond lag en dat stak hij Inga toe. Zonder verder nog te kijken stapten ze over de lijken van de twee mannen heen een donkere gang in. Aan een einde ervan voerde een betonnen trap omhoog. Sjak begon die te beklimmen en gaf een teken dat ze hem moesten volgen.

Ze kwamen uit in een soort vestibule met veel daglicht door een dakraam. En toen ze om een hoek liepen, kwamen ze in een ruime, hypermodern en minimalistisch ingerichte woonkamer, met grote ramen richting de binnentuin, die van de straatzijde niet te zien was geweest. Maar Vincent's blik bleef niet hangen op het dure meubilair, hoezeer het hem ook herinnerde aan zijn eigen vroegere Amsterdamse penthouse, maar op de lijken die verspreid door de ruimte lagen!

Het eerste lijk was van de deftige vrouw die zich als Siro had voorgesteld; ze lag midden in de keuken. Het bloed gutschend uit haar doorgesneden keel had inmiddels een groot deel van de tegelvloer bedekt.

“Verdomme, wat is hier gebeurd?”, vroeg Vincent. Hij voelde verdriet voor haar, maar ook spijt dat hij nooit de kans had gehad haar beter te leren kennen: ze had een heel interessante vrouw geleden!

Sjak draaide zich om naar Vincent, “Ik weet het niet precies, Sjon en ik waren te laat, het kostte ons helaas veel tijd om de achteringang te vinden.”

“Het moet toch allemaal een val zijn geweest van die Kinski”, fluisterde Inga, “Zij heeft ons immers bij elkaar geroepen?”

“Of was het Radillo? Maar waar is die dan?”, vroeg Vincent ademloos.

“Die heb ik niet gezien.”

“En waar is Kinski?”

“Gevlucht”, zei Sjak snel.

Vincent deed enkele stappen verder de ruimte in en pas nu viel zijn oog op Jinju, de arrogante Aziaat. Hij lag bij de eettafel. Een vuurrode striem op zijn keel leek aan te duiden dat hij was gewurgd. Een weeïge

lucht verried dat hij zichzelf had bevuild toen het leven uit hem was geweken.

“Godverdomme”, fluisterde hij, “Hij ook al...” Hij sloot een moment zijn ogen en masseerde zijn oogkassen. Wat voor een vreselijk sujet die Jinju ook leek te zijn geweest, zo’n einde verdiende echt niemand!

“We moeten snel weg, meneer. Misschien komen ze terug”, zei Sjak dringend, “We gaan via de achterpoort!”

Sjak voerde hen verder door de woonkamer, waar nog één voor Vincent onbekende dode man lagen. Hij moest wel een handlanger van Kinski zijn geweest. Hij leek te zijn doodgeschoten.

Vincent hield Sjak tegen en vroeg hem: “Waar is Sjon?”

Met een opeens bedroefde blik wees Sjak achter zich. Nu pas zag Vincent nog een laatste lijk liggen, vlak achter de open tuindeur, op de terrastegels. Het was Sjon, hij lag languit op zijn rug, zijn armen gestrekt en nog steeds met die ene onderarm in het gips. In zijn borst was een gat zichtbaar en zijn T-shirt had zich doordrenkt met zijn bloed. Zijn open gesperde ogen starden nietsziend omhoog, naar de hemel. Naar de plek waar hij misschien naar toe was gegaan, als je zo gezegend was dat je kon geloven in een god en een leven na de dood.

“Shit”, zei Vincent en hij voelde oprecht spijt en verdriet. Hier lag het ontzielde lijk van de man die hem meermalen het leven had gered: in dat lege restaurant in St. Anthonis, dat kraakpand in Leipzig en nu blijkbaar alweer...

“Ach nee”, zei Inga, die hem nu ook zag.

“We moeten verder”, siste Sjak, “We weten niet hoe groot het gevaar nog is!”

“Waar is Kinski?”, vroeg Vincent dringend, “Waar is dat krenge?”

“Weg, zei ik toch! Ze moet via de voordeur weg gegaan zijn.”

“Verdòmme”, siste Vincent. De aandrang in hem om wraak te nemen werd snel sterker en hij overwoog haar te achtervolgen.

Inga schudde hem door elkaar, “Nee Vincent, we moeten weg hier, nu!”

Als om dat te onderstrepen hoorden ze een klap, alsof er een deur open of dicht ging.

“Ga, nu!”, zei Sjak dringend en hij wees achter zich, “Daar achter zit

een kleine tuindeur, daar kun je door ontsnappen. Geef mij dat wapen! Ik dek jullie aftocht!”

Voor Vincent het door had, had Sjak het halfautomatische wapen uit zijn handen getrokken. Hij wilde het terug pakken, toen Inga hem tegen hield.

“Nee, Vincent, niet nu!” Haar stem klonk zo dringend dat Vincent luisterde en zich door haar liet meevoeren de binnentuin in. Ze begonnen te rennen, maar waren het kleine gazon nog niet overgestoken, toen achter hen het geluid klonk van schoten.

Vincent vloekte en rende achter Inga aan gebukt verder richting de tuindeur, die Sjak hen gewezen had. Vincent zag dat het slot was vernield en keek toen nog één keer om, om te zien hoe binnen, Sjak, ineengedoken achter een enorme bloempot een vuurgevecht was aangegaan met wie hem dan ook belaagde. Er verschenen steeds meer sterren in de grote panoramaramen rondom hem.

“Wat doe je nog?”, klonk Inga’s stem en Vincent werd hard meegetrokken door de deuropening van het tuinhek. Hij belandde in een smalle brandgang en Inga begon die gehaast in één richting uit te rennen. Vincent volgde haar. Ze sloegen diverse hoeken om voor ze weer een straat bereikten. Inga ging gehurkt zitten en Vincent volgde haar voorbeeld.

“We moeten oppassen nu!”

“Zie je iets?”

Inga schudde haar hoofd, “Niets bijzonders. We moeten het maar er op wagen!” Ze stond weer op en ze stapten voorzichtig de stoep op. Een rustige straat met aan weerszijden geparkeerde auto’s en geen verkeer.

“Enig idee waarheen?”

“Nee.”

“Dan hier maar heen!” En Vincent begon te lopen, met Inga op zijn hielen. Ze liepen, liepen alsof ze de duivel achter zich aan hadden.

Zo gingen ze enkele willekeurige straten, angstig voor al het verkeer dat langs hen heen reed, en steeds weer opgelucht dat het nog steeds rustig bleef. En ten slotte merkte Vincent een taxi op, die gelukkig ook hier geel van kleur waren. Hij wist de auto aan te houden en Inga en

hij stapten zo snel mogelijk in.

“Waar naar toe?”, vroeg de taxichauffeur, een Indisch ogende man met een olijke tulband op, met een dik accent, boven de muziek schallend uit de autoradio uit.

“Weg van hier! Alles is goed, maar weg van hier. Rijden!”

“Je zegt het maar!”

Hoofdstuk 32

Vincent schrok op van het scherm van zijn laptop, toen er een geluid klonk bij de deur van de hotelkamer. Hij moest zich bedwingen om niet meteen het pistool te pakken dat verderop op bureautje lag, verscholen onder een T-shirtje. Maar toen hij merkte dat de ronde klink van de deur een aantal keren snel achter elkaar heen en weer bewoog, wist hij dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. Hij was inmiddels wel gewend aan enkele van die bijzondere gewoontes van Inga.

“Je moet dit zien”, zei Vincent meteen toen het inderdaad Inga was, die binnen kwam en de deur omzichtig achter zich sloot. Vincent wees op het scherm van zijn laptop. Inga was gewikkeld in een paar handdoeken en was nog bezig haar halfflange blonde haar te drogen. De blauwe lokken erin leken vervaagd, waarschijnlijk omdat ze die al een tijd geleden geverfd had.

“Een moment, Vin, eerst even iets aan doen!” Ze gooide haar handdoeken op de grond bij de deur en ging daarna huiverend de badkamer in. Ze maakte bij binnenkomst weer zo’n gek sprongetje om de eerste badkamertegel na de drempel over te slaan.

“Een beetje verkleumd zeker”, lachte Vincent. Hij had haar al voor gek verklaard toen ze had gezegd dat ze het zwembad wilde proberen: “Het is al diep in september, het is hartstikke koud!”

Maar ze had meteen koppig gezegd: “Niet voor een Oost-Duits meisje uit Chemnitz! Heb ik je ooit verteld hoe koud het daar wordt? Voor mij is dit zomer! En ik zal het niet laten gebeuren dat ik in

California ben geweest zonder te hebben genoten van een beetje zon en water!”

Vincent had er hard om gelachen en moest nog steeds glimlachen toen Inga alweer de badkamer uit kwam, met een nieuwe handdoek als een tulband om haar hoofd en een dikke badjas omgeslagen. Ze liep op hem toe en legde heel even een hand op zijn bovenarm, “Wat is het, bleekneusje? Weet je trouwens wel hoe slecht het voor je is als je te lang naar zo’n schermpje staart?” Daarna ging ze zitten op de andere bureaustoel.

Vincent glimlachte en was niet meer verbaasd over de genegenheid die ze met het kleine gebaartje had getoond. Het was nog maar een ruime week geleden dat ze elkaar in Leipzig hadden ontmoet, maar ze waren door alle gebeurtenissen die elkaar sindsdien in sneltreinvaart hadden opgevolgd, wel heel snel close worden. En hij merkte ook dat hij steeds meer op Inga gesteld geraakt was. Of nee, meer dan dat...

Hij bedacht zich dat ze in New-York hadden ze nog heel beschroomd op hetzelfde, enorme bed hadden geslapen in Buck’s appartement, erop bedacht niet te dicht bij elkaar te schuiven gedurende de nacht. Maar op de volgende pekken waar ze waren geweest, was het al niet eens meer een vraag geweest of ze gewoon een kamer en een bed deelden. Dat was al zo geweest in het hotel in San Francisco, waar ze de nacht voor de afspraak met Kinski hadden geslapen. Maar vervolgens ook hier: dit hotel in Bakersfield, California, waar ze waren beland na één lange ononderbroken rit met een huurauto, in de avond meteen na de gewelddadige climax in San Francisco. Het was helemaal geen issue meer geweest; ze hadden die nacht gewoon hetzelfde kingsize bed beslapen. Alhoewel het meteen ook daarbij gebleven was...

“Nou, wat is het dan?”

Vincent schrok op uit zijn mijmeringen en draaide snel het scherm bij. Het liet een e-mail-wisseling zien met Buck. Die was vanuit New York weer heel druk voor hun in de weer geweest; dat was alleen al te zien door de enorme lappen tekst.

“Het is ongelooflijk wat Buck allemaal boven tafel heeft weten te krijgen”, zei Vincent, “Kijk, ik zal het je laten zien! Allereerst over San

Francisco.” Hij begon Inga te vertellen over de politierapporten die Buck had weten te verzamelen over het gewelddadige incident. Ten eerste over de dat huis: het bleek al een paar weken leeg te hebben gestaan omdat de eigenaar, een CEO van een beursgenoteerd bedrijf, in het buitenland verbleef met zijn vrouw. Het leek duidelijk dat deze man niets met dit alles te maken had. Maar intussen hadden er wel acht lijken in de woning gelegen, en dit had er natuurlijk toe geleid dat de SFPD een *full blown* politie-onderzoek was gestart.

“Acht doden, klopt dat wel?”, vroeg Inga, en ze begon af te tellen, “We hebben die man in de garage die ik... eh...” Ze viel krachteloos stiel.

“Die jij uit noodweer hebt doodgeschoten”, zei Vincent snel en scherp. Hij ging verder: “Dan heb je die twee mannen bij de deur, verder natuurlijk Siro en Jinju. Dan nog die ene onbekende dode man in de woonkamer en dan nog Sjon. Dan kom ik dus op zeven...”

“Wie is dan de achtste?”, vroeg Inga, “Toch niet Sjak? Nee toch?” Ze keek hem ontzet aan.

Vincent haalde zijn schouders op, “Sjak verdedigde zich tegen ten minste één iemand anders. Misschien dat hij zelf die persoon heeft weten te doden en daarna toch zelf is ontsnapt?”

“Maar waarom hebben we dan niets van hem gehoord?”

“Hij houdt zich misschien schuil?”, opperde Vincent zonder al te veel overtuiging.

Inga keek Vincent lang aan en slikte, “Laten we het hopen...”

Vincent knikte en ging maar snel door met zijn verslag. Bij de politie had men nog weinig aanknopingspunten over de toedracht, maar ging men uit van een ripdeal. Bijvoorbeeld een overdracht van drugs en geld tussen twee criminele bendes, die misgegaan was. Dat leek positief te zijn voor Vincent en Inga, want zij waren in ieder geval vooralsnog niet in beeld.

“En Kinski, waar is die gebleven?”, vroeg Inga.

Vincent hief een vingertje, “Hier wordt het interessant. In die straat hing één bewakingscamera, zo bleek. En Buck heeft die camerabeelden niet alleen weten te hacken, maar óók te stelen, dus de politie heeft de beelden niet. Want óók wij staan daar op, toen in het

begin ons hele clubje die garage binnen liep.”

“Maar dat is een misdrijf...”

Vincent knikte, ze had natuurlijk gelijk. Buck had hiermee bewijsmateriaal dat van evident belang was voor de zaak verdonkeremaand: een rechter zou daar niet mild over zijn. Vincent probeerde er maar niet teveel aan te denken en hoopte maar dat het niet zo ver zou komen...

“Maar heeft hij dus ook beelden van Kinski?”

“Ja, op beelden van een stuk later zie je dat ze opgepikt wordt door een auto, waarschijnlijk ook een handlanger van haar. Je kan ook zien dat één mannetje van haar achterblijft en weer naar binnen gaat. Dat was dus misschien de man die daarna Sjak aanviel.”

“Hoeveel... marionetten had die vrouw?”, bracht Inga verbaasd uit.

Vincent knikte, die vraag had hij zichzelf ook al gesteld, “Minimaal zes, als ik goed tel.” Hoeveel tijd en moeite had het gekost voor Kinski zo’n legertje had verzameld en goed had geconditioneerd, vroeg hij zich af? Aan de andere kant, Step Bickers was het ook gelukt een privé-legertje te formeren...

“En waar is ze naar toe gegaan?”, vroeg Inga nieuwsgierig. Ze trok de laptop naar zich toe en begon zelf te lezen.

“Dat weet Buck nog niet”, antwoordde Vincent, “Hij is ermee be...”

“Moet je kijken!”, onderbrak Inga hem opgewonden, “Heb je dit gelezen? Over Siro en Jinju?” Geconcentreerd staaarde ze naar het scherm.

Vincent knikte; hij wist wat ze bedoelde. Buck was erin geslaagd om achter de identiteiten van zowel Siro als Jinju te komen. Niet door de digitale sporen vanaf dat digitale forum te volgen, want dat was wederom niet gelukt. Nee, Buck had gewoon de autopsierapporten van de politie gelicht. En die hadden met vingerafdrukken en andere aanwijzingen, zoals de inhoud van hun portefeuille, de identiteit van beide doden inmiddels kunnen vaststellen.

Jinju, om met hem te beginnen, was een man van Zuid-Koreaanse afkomst, die in het echt Jae-Dong Jeong heette. Maar in zijn dagelijkse leven was hij veelal bekend onder zijn alias Gumi, de naam van de stad waar hij was geboren. Hij was een bekend en gevreesd poker-speler,

die behoorde tot de mondiale top 10 en met dit spel naar verluidt miljoenen per jaar verdiende. Hij woonde al meer dan de helft van zijn leven in Australië en reisde vanuit deze standplaats naar pokertoernooien over de hele wereld.

Vincent was niet verbaasd over deze informatie: Jinju had natuurlijk zijn Gave gebruikt om in het hoofd van zijn tegenstanders te glippen tijdens het poken. Zo kon hij hun niet alleen lezen, maar zelfs als het moest een instructie aan een tegenstander geven om een voor hem heel onverstandige zet te doen. Vincent, die zelf tijdens zijn studie ook had gepokerd, begreep hoe makkelijk het dan moest zijn om dan met grote winsten de pokertafel te verlaten; Jinju had niet een stapje voor op al zijn tegenstanders; hij lag gewoon mijlenver voor! Nee, hij speelde niet eens hetzelfde spel! Jinju moest inderdaad een luizenleventje geleid hebben!

“Moet je lezen; Siro heette dus in het echt Mary Carrington, en die naam, die ken ik gewoon!”, bracht Inga uit. Zij was blijkbaar al verderop met lezen. “Ik weet het bijna zeker: in mijn studieboeken Toegepaste Psychologie, wordt ze diverse keren aangehaald. Ze had hele vernieuwende ideeën over ons vakgebied.”

Vincent keek haar verbaasd aan. Hij had natuurlijk ook al gelezen over deze dame, die blijkbaar hoogleraar was geweest bij de universiteit van Utah, maar het was nog niet in hem opgekomen dat Inga haar gewoon zou kennen van naam. Er viel hem opeens iets in: “Je had misschien zelfs wel kunnen tegen komen, daar op dat congres in Chicago, waar je Lakshmi ontmoet hebt.”

Inga's gezicht betrok meteen, blijkbaar door de herinnering aan hun vermoorde vriendin, “Ach ja, Lakshmi. Nee, ik kan me Carrington niet van dat congres herinneren. Maar ik herinner me nu wèl opeens dat Lakshmi het een keer over haar had. Ze gebruikte de denkbeelden van professor Carrington in haar eigen praktijk, dat zei ze.”

Vincent knikte en het viel hem in dat het helemaal niet vreemd was dat zoveel mensen met de Gave interesse stelden in de psychologie; zij konden immers als geen ander de geest van de ander zien en doorgronden.

Inga was inmiddels door de hele mailwisseling met Buck gescrold

en haalde haar blik van het scherm van de laptop. Ze zweeg en leek alle informatie nog te moeten verwerken.

“Hoe dan ook”, zei Vincent, “lijkt het alsof Radillo er echt niets mee te maken had. Het was echt alleen Kinski zelf, een actie van een eenling. Zij zag blijkbaar onze gezamenlijke angst voor Radillo als een kans om zelf toe te slaan.”

“Wat een kutwijf”, siste Inga, “En Buck heeft ontzettend zijn best gedaan, maar wat weten we na dit alles over haar?”

Hij haalde zijn schouders op, “Weinig.”

Inga zuchtte diep en sloeg haar ogen neer.

Vincent sloeg met zijn vlakke hand op de tafel, “Nou, genoeg voor nu, we praten onszelf de put in. Weet je wel dat dit hotel naast een heel groot winkelcentrum zit? De Bakersfield Mall? Dat moeten we gaan bekijken, Inga! Je weet niet wat je meemaakt. Enorme winkels met alles wat je je kunt bedenken. Vestigingen van alle fastfood-ketens die dit land rijk is. Kortom; de hoogmis van het Amerikaans consumentisme. We kunnen er meteen iets eten en drinken! Ik daag je uit, Inga, om daar iets te vinden waarvoor je niet meteen dat schattige Kevin Bacon-neusje van je voor ophaalt!”

Inga keek op en toonde haar stralende brede lach, “Uitdaging aangenomen!”

:

Toen Vincent op de wekkerradio naast het bed keek, bleek het inmiddels na middernacht te zijn. Hij zuchtte, want hij kon nog steeds de slaap niet vatten en bleef maar malen over wat er de laatste dagen allemaal was gebeurd. Hij voelde zich ergens ook schuldig voor de gebeurtenissen, want was hij niet degene geweest die had aangestuurd op die ontmoeting met andere eximianten? En was hij niet degene geweest die zo roekeloos meteen die garage was binnen gestapt? Hij had niet alleen zichzelf in gevaar gebracht, maar ook Inga... als niet die intrigerende dame; professor Carrington.

Maar dat was niet het enige dat hem dwars zat: hij had waarschijnlijk ook zijn beide ‘helpers’ de dood in gedreven; in ieder geval Sjon. En, alhoewel beiden natuurlijk nog maar een schim waren van de echte personen die ze ooit geweest waren, voelde hij zich

schuldig over hun dood.

Wat niet had geholpen, was dat hij, toen ze later die dag iets hadden zitten eten bij een Subway in dat winkelcentrum, nota bene gebeld op zijn mobieltje werd gebeld door iemand uit Nederland, te zien aan de internationale code in het telefoonnummer. In een impuls had hij opgenomen, terwijl tegelijkertijd door zijn hoofd schoot wie het kon zijn: Goof, Saco, zijn zus Erica zelfs misschien? Maar het bleek nota bene hoofdinspecteur Koedijk te zijn, die hij voor het laatst had gesproken na de afwikkeling van het incident in zijn penthouse in Amsterdam.

“Zo, meneer Vegelij, wat fijn dat ik u nu nog tref op dit late uur”, zei hij.

Vincent keek op een klok en zag dat het net iets na drieën was, “Hoezo? Het is middag.” Hij had het nog niet gezegd, of hij begreep dat Koedijk had lopen vissen. Want in Nederland moest het inmiddels, door de negen uur tijdverschil, natuurlijk wèl na middernacht zijn.

“Ach ja, vergeten, u zit in de Verenigde Staten. Is uw vriend Villefort daar soms ook?”

“Nee”, zei Vincent heel snel, inmiddels heel erg op zijn hoede. Hij probeerde te bedenken waarom Koedijk dat nou weer vroeg.

“Mijn condoleances voor John Nijsten.” Koedijk begon te vertellen over hoe hij er lucht van had gekregen dat die was doodgeschoten in San Francisco. Vervolgens had hij de passagiersgegevens van alle recente vluchten van luchtvaartmaatschappijen naar die stad opgevraagd en uitgevonden dat Vincent èn Sjak in hetzelfde vliegtuig hadden gezeten als hij. “Waar bent u daar nu weer in verzeild geraakt, Vegelij? Een ontspoorde ripdeal? Dealt u soms in drugs? Wapens? Helpt u me eens.”

“Ik weet niet waar u het over heeft”, was het enige wat Vincent kon uitbrengen.

“U begrijp toch wel dat dit onvoldoende is, Vegelij!” De stem van Koedijk klonk nu bars, “Ik wist meteen al dat er geen hout klopte van die hele zaak. En dit is het bewijs! En ik weet ook zeker dat dit voorval in Amerika een link heeft met uw... vete hier in Nederland met de Satan’s Siblings, ik weet alleen nog niet hoe.”

“Tja, wat zal ik zeggen...”, zei Vincent.

“U wilt niets zeggen, jammer... Laat me dan ten minste nog één vraag stellen: was u daar bij, daar in die woning in San Francisco?”

Vincent had meteen weer een paar beelden voor ogen: professor Carrington badend in het bloed op de tegelvloer en Sjon’s dode ogen die naar de hemel staarden. Hij bracht ten slotte met moeite uit: “Ik weet niet waar u het over hebt.” En daarna verbrak hij de verbinding.

:

“Kun je niet slapen?”, vroeg Inga, die zich naar hem omdraaide.

“Nee”, fluisterde Vincent heel zacht.

Inga woelde met haar hand door zijn haren en streelde zijn gezicht en fluisterde ten slotte: “Ik ook niet echt. Ik moet maar denken aan... de garage.”

Vincent zuchtte, “Waarom kunnen we ons zèlf niet programmeren? Al die nare gevoelens gewoon weg halen..?”

“En dus ophouden eens mens te zijn?”, glimlachte Inga, “Nee, we moeten dit gewoon verwerken. Maar we kunnen elkaar misschien wel... steunen...”

Vincent meende even dat ze alwéér bedoelde dat ze wilde dat hij haar binnen zou laten, de ophaalbrug omlaag zou laten, zogezegd. En dat wilde hij nog steeds niet. Maar toen bewoog Inga zich opeens naar hem toe en kustte hem op de mond. Het leek een eeuwigheid te duren, maar toen ze zich uiteindelijk weer van elkaar los maakten fluisterde Inga, “Dit hadden we al veel eerder moeten doen...”

Deze keer was het Vincent die zich naar háár toe bewoog. Ze kusten opnieuw, gretiger nu en het viel Vincent in dat Inga misschien wel gelijk had over dat dit ook wel eens zou kunnen helpen. Hij streelde haar gezicht en fluisterde: “Ik werd misschien al verliefd op je toen ik je voor het eerst zag, daar zittend midden in het publiek bij die opera...”

“Wat ben je toch traag”, grinnikte Inga tussen verschillende kussen door. Ze worstelden zich allebei uit hun kleding, “Ik was al veel eerder!”

“Ha, zeker toen je me met die telelens stond te bespieden toen ik op de top van dat monument stond”, zei Vincent. Hij begroef zijn hoofd

tussen haar borsten en liet zijn vingers achter haar broekje glijden. Hij begon het omlaag te trekken.

“Eerder nog”, hijgde Inga, “Toen ik je uit zag stappen uit die bus en aan zag komen lopen...”

“Nu loop je gewoon met me te dollen... Je liegt...” Vincent bracht het hijgend uit. Hij gleed boven op haar, volledig naakt, zoals ze dat inmiddels allebei waren. Hij zoende Inga opnieuw hongerig en bracht uit: “Daarvoor zal ik je moeten straffen...”

“Oh ja, straf me!”, lachte Inga.

:

Het trillen van zijn mobieltje wekte Vincent maar moeizaam. Hij knipperde slaapdronken met zijn ogen, werkte zich langzaam omhoog op zijn stoel en moest zich even oriënteren. De bus waar hij en Inga in zaten, reed nog steeds met het gangetje van 60 mijl per uur over een naamloze zesbaans snelweg.

Eindelijk vond hij het mobieltje in zijn jaszak en pakte het. Hij toetste zijn pincode in en zag toen pas dat het een oproep was op Vi-Generator. Deze app, waarmee je heel veilig kon bellen en berichten kon sturen, stond nog steeds op zijn mobieltje. Dat was vast niet helemaal de bedoeling geweest van IJs, die de app voor ingewijden had ontwikkeld, maar ach, Vincent had nog wel belangrijker dingen waarvoor hij zich tegen hem moest verontschuldigen... Vlak voordat hij en Inga naar San Francisco waren vertrokken had Vincent het zelfs ook Buck op zijn mobieltje laten installeren.

“Zo, een indrukwekkend staaltje techniek. Die versleuteling is erg geavanceerd”, had de techneut en oprichter van SeeYoo uitgebracht, “Ik wil degene die dit gebouwd heeft, die vriend van je, wel eens ontmoeten!”

Vincent keek wat beter van wie de oproep kwam en tot zijn verbazing was niet Buck’s naam te lezen op het schermpje, maar die van Sjak! Vincent herinnerde zich dat hij zijn beide bewakers al veel eerder de app had gegeven. Maar dan nog, Sjak was toch...? Opeens heel opgewonden werkte hij zich helemaal overeind en nam op.

“Meneer”, klonk meteen de bekende donkere bariton-stem van de Indo, “Het spijt me dat ik niets van me heb laten horen.”

“Sjak! Waar ben je? Wat is er gebeurd?”

“Ik heb uiteindelijk die belager doodgeschoten, daar in dat huis. Maar ik was wel gewond geraakt aan mijn arm en moet ergens tijdens mijn vlucht zijn flauwgevallen. En ik kwam helaas bij in het ziekenhuis.”

“Ben je daar nog steeds?”, vroeg Vincent bezorgd. Hij was niet alleen bezorgd over Sjak’s gesteldheid, maar ook of de politie hem al van het bed had gelicht. Dat was namelijk precies het gevaar waarvoor hij en Inga nog maar net op tijd waren gevlucht! De vorige nacht, toen hij en Inga eindelijk in elkaars armen in slaap waren gevallen, waren ze namelijk ruw gewekt door een telefoontje van Buck. En zijn boodschap was heel dringend! Hij had gezien dat er een opsporingsbevel uitgevaardigd was door de politie naar hem en Sjak. En ze waren Vincent, via de huurauto en de boeking in hun hotel, ook al op het spoor gekomen! Hij en Inga moesten dus nu meteen weg wezen, voor ze opgepakt zouden worden!

Vincent had niet eens meer de tijd gehad om te vragen aan Buck of hoofdinspecteur Koedijk de politie in San Francisco op zijn spoor had gezet. Ze hadden zichzelf heel snel aangekleed, hadden hun spullen bij elkaar gegrepen en waren halsoverkop het hotel uitgerend, richting het winkelcentrum. Daar was het volledig verlaten, maar wat wilde je ook om vijf uur ’s nachts? Het meest angstwekkende was nog geweest dat nog geen minuut later er drie politieauto’s met werkende zwaailichten voor de ingang van het hotel stil hielden. Het blauwige licht in het ochtendgloren had heel vervreemdend aangevoeld. Alsof Vincent en Inga opeens in de verkeerde film waren terechtgekomen.

Inga had Vincent met zich mee getrokken en stomtoevallig waren ze aan de rand van het parkeerterrein beland bij een bushalte. Het bleek een bushalte van Greyhound te zijn, de wereldberoemde langeafstandsbuslijn die, dat had Vincent er altijd van begrepen, alle steden in de Verenigde Staten met elkaar verbond. Ze waren in een glazen hokje op een bankje gaan zitten, dichtbij enkele andere wachtenden en hadden erom gebeden dat er niet opeens politiemensen zouden opduiken. Maar gelukkig was hun dat bespaard gebleven. In plaats daarvan was na een kwartiertje een bus aan komen

rijden, die volgens het informatiebordje een dienst onderhield naar San Diego via Los Angeles. Vincent en Inga hadden geen moment getwijfeld. Ze waren de bus in gestapt en hadden de tickets contant bij de chauffeur kunnen betalen. Niet veel later waren ze weg gereden uit Bakersfield.

“Ik ben ontsnapt”, hoorde Vincent weer Sjak’s stem en hij werd weer teruggeworpen op het heden, “Gelukkig hadden ze geen persoonsgegevens van me, ik droeg namelijk niets op me. Ik heb een lift gekregen van een vrachtwagen en heb zo de stad kunnen verlaten.”

“Goddank”, bracht Vincent uit, “En zo goed dat je levend bent weg gekomen.” Hij merkte dat Inga op de stoel naast hem ook wakker was geworden en hem vragend aankeek. “Je moet blijven uitkijken, hoor je, Sjak. Er staat een opsporingsbevel naar je uit.”

“Waar wilt u hebben dat ik naar toe ga?”, vroeg Sjak, op de bedeesde toon van een brave leerling.

“Waar gaat die vrachtwagen heen?”

“Noordwaarts, richting Reno. Maar ik ben net Sacramento gepasseerd en kom bijna aan in Rocklin.”

Vincent dacht even na en nam snel een beslissing: “Prima, stap daar maar uit. Probeer een motel te vinden waar je contant kunt betalen. En wacht dan even op nadere instructies. Heb je voldoende geld?”

“Geen probleem.”

“En je arm?”

“Die is goed verbonden; dat komt goed. En meneer: ik ben heel opgelucht dat u veilig bent weg gekomen.”

Vincent wist dat het alleen maar zijn eigen instructies waren die hij via Sjak terug hoorde, maar hij was toch een beetje geroerd, “Dank je wel, Sjak, dat ben ik ook!”

:

“Daar ben je dan, Buck”, zei Vincent, toen de video-verbinding tot stand was gekomen. Hij keek via het scherm in het gezicht van wat inmiddels misschien wel zijn beste vriend geworden was. Zo te zien aan de achtergrond zat hij in zijn werkkamertje in het huis van Rita, in die suburb bij New York met die lullige naam; Hackensack.

“Hoi Buck”, zei Inga, “*Give my best to Rita!*” Zij had zojuist de deur van de conferentieruimte, waar ze waren, goed dicht gedaan.

“Will do, Inga. Goed je te zien!”

Inga ging zitten op één van de vrije stoelen rondom de grote spreektafel. Ze bevonden zich in een bedrijfsverzamelgebouw in San Diego, waar SeeYoo gelukkigerwijs een kleine lokale vestiging bleek te hebben. Buck had blijkbaar zijn personeel vooraf goed geïnstrueerd want ze waren heel vlot welkom geheten door een jongeman met bril, die zichzelf voorstelde als Greg en hen meteen heel gediensig naar de grote spreekkamer had gebracht. Hier was, naast zeer welkome kannen met koffie en broodjes, ook een installatie klaar gezet voor een video-verbinding met New York.

“Godverdomme, Vincent, het is me wat met jou!”, gromde Buckminster Bell, met een bozige frons, “Weet je wel in wat voor een bochten ik me moet draaien? Ik heb te weinig vingers op mijn handen om alle misdrijven die ik heb begaan te kunnen tellen.” Vincent wilde zich al excuseren, toen een lach doorbrak in Buck’s gezicht, “Wat een geweldige rush, Vincent. Ik zit opeens midden in één van die spionageboeken die ik vroeger altijd verslond!”

Vincent grinnikte schaapachtig en bedacht zich dat Buck wel wat leek op die andere nerd, IJs, want hij had die James Bond-toestanden ook stiekem heel leuk gevonden. “Ik vrees dat ik de laatste gunst ook nog niet aan je heb gevraagd”, zei hij voorzichtig.

“Dat mag ik hopen, want dit is nog véél te leuk en spannend!”, grijnsde Buck kwajongenachtig, “Maar laten we snel ter zake komen. Punt één: heeft Greg jullie een envelop gegeven?”

“Ja”, antwoordde Vincent. Het was hem meteen bij binnenkomst overhandigd. En hij had het inmiddels ook al geopend en gezien dat er twee valse paspoorten in zaten, voor hem en Inga, alsmede een creditcard, “Je bent een tovenaars, Buck.”

Buck lachte; “Bewaars die uitspraak maar voor later, want het mooiste nieuws moet nog komen, mijn jonge vrienden. Ik weet namelijk wie die zogenaamde Kinski is!”

“Hoe in hemelsnaam? Is de politie haar op het spoor?”

“Oh nee, die sukkel wetens niets. Terwijl ik het kenteken van die

auto waarmee ze weg reed, natuurlijk nog genoteerd had. Een gestolen nummerbord, maar wel eentje die een dag geleden opdook op automatische politescanners in een woonwijk in Sacramento! En toen ik daar in die wijk eens een beetje rond keek, vond ik iets heel bijzonders.”

“Wat?”

“Een zwaar beveiligd woonverblijf in een voormalig bedrijfspand; vol gehangen met camera’s. En dan weten jullie het wel hè?”

“Je hebt de camera’s gehackt!”, bracht Inga uit. Vincent herinnerde zich dat Inga veel meer van computers af wist dan hij zelf.

“Je verdient de hoofdprijs, schat. En op veel van die beelden is onze zwartharige dame met dat suikerspinkapsel uitstekend te zien!”

“Buck, je bent echt een tovenaar!”, bracht Vincent uit.

“Willen jullie nog weten hoe ze heet misschien? Want dat weet ik ook. Kazandra Kabacinski, bijna zestig jaar. Afkomstig uit Polen, woont al twintig jaar in de Staten.”

Vincent keek Inga strak aan, “We gaan nu metéén naar Sacramento!” De wil om wraak te nemen op haar was opeens heel sterk.

“Hoho, *hold your horses*”, zei Buck, “Niet zo snel. Zei je niet dat Sjak” -hij sprak het op zijn Amerikaans uit: Jack- “daar toevallig al in de buurt is? Laat hém eerst eens wat spioneren. En ik kan natuurlijk ook de boel in de gaten houden. Daarbij komt: ik heb Greg al een uitstekend hotel voor jullie laten reserveren voor de volgende nacht.”

Vincent moest zich verbijten om niet te zeggen dat hij geen seconde wilde wachten, dat hij nú een auto wilde pakken om naar de woning dat secreet van een Kinski (of Kabacinski, of hoe ze ook heette) te rijden. Om zich te vergelden! Hoe luidde dat Amerikaanse spreekwoord ook al weer? ‘*Revenge is a dish best served cold*’, dat was het. Vincent had het nooit begrepen, wat hem betreft mocht de wraak zo heet mogelijk zijn!

Hij wierp een blik op Inga en beseftte dat zij het helemaal met Buck eens was. Hij zuchtte, telde tot tien en zei ten slotte: “Vooruit dan. Eén nacht dan.”

:

Alwéér werd Vincent midden in de nacht gewekt door het nare piepen van zijn mobieltje. Hij nam zichzelf vloekend voor, dat ding voortaan op trillen te zetten. En om een minder irritante beltoon te installeren. Hij werkte zich moeizaam omhoog in het veel te zachte bed, vaak het euvel bij dure hotels, besepte hij. En duur was dit hotel op Vacation Isle, een recreatieoord vlakbij San Diego, waar Greg hen hoogstpersoonlijk had afgezet, zeker!

“Ja, wie is daar?”, kraste hij toen hij opnam. Het was Buck, zag intussen op het scherm. Zelf had hij nu juist misschien weer verwacht dat het Sjak was; die hield als het goed is immers de wacht vannacht voor het huis van hun nieuwe vijand, Kazandra Kabacinski.

Hij was nog niet uitgepraat of zijn vriend begon al te ratelen. In de woning van Kabacinski was een alarm afgegaan en er was stront aan de knikker, Vincent moest nú zijn laptop aan doen, dan kon Buck live de beelden van de bewakingscamera's delen. Meteen daarna verbrak Buck de verbinding.

Vincent's hart klopte opeens in zijn keel. Hij schudde snel Inga wakker en stond op. De laptop stond nog geopend op het kleine bureautje en hij drukte op de Power-toets. Het beeld ging aan en nadat het bekende bureaublad van Windows werd getoond, opende zich uit zichzelf een venster. Dat moest wel van Buck zijn en Vincent klikte meteen enkele keren op de 'OK'-toets. Een groter venster opende zich en een zandloperje doemde op boven een nog zwart scherm.

“Wat is er?”, fluisterde Inga van over zijn schouder.

Vincent bracht haar snel op de hoogte en bedacht zich toen iets, “Bel Sjak met Vi-Gen en vraag hem of er wat aan de hand is.”

Inga knikte en nam Vincent's mobieltje over. Sjak moest als het goed is inmiddels de wacht houden bij Kinski's woning.

Vincent's aandacht werd intussen weer getrokken door zijn laptop en nu was er duidelijk een bewakingsbeeld van het interieur van een woning. Er popte een tweede scherm op, een chatbox zo te zien, waarin een boodschap verscheen: “Hier is ze! Ze is de slaapkamer uit gelopen en gaat naar beneden.” Het camerabeeld wijzigde en liet nu een vrouw zien in een donkere pyjama en op blote voeten, die de laatste treden van de trap afliep. Ze had een geweer met een bepaald

groot formaat in haar handen, een karabijn waarschijnlijk.

Afwezig hoorde Vincent dat Inga intussen in de telefoon sprak. Hij ving zoiets op dat Sjak blijkbaar inderdaad een auto had zien rijden en dat Inga hem opdroeg om zich nog even gedeisd te houden.

“Hier, camerabeelden van de woonkamer”, verscheen de volgende boodschap van Buck in de chatbox. Er verschenen nieuwe beelden, waarop te zien was dat ‘Kinski’ naar een man toe liep midden in de ruimte, die ook een wapen in de handen had. Ze leken met elkaar te overleggen. Was deze man haar laatste handlanger? Degene die achter het stuur van die auto had gezeten toen ze San Francisco was uit gevlucht? Wie hij ook was; hij liep met snelle passen het beeld uit. Maar toen er werd geschakeld naar een ander camerastandpunt, verscheen hij daar weer in beeld. Hij was blijkbaar de garage in gelopen; een grote ruimte waar ten minste twee auto’s geparkeerd stonden.

“Fuck, zie dit!”, verscheen een volgende melding.

Vincent wist niet wat hij bedoelde en overwoog het aan Buck te vragen. Maar voor hij kans zag om zelf een boodschap te typen in de chatbox, merkte hij al wat Buck bedoelde. Er doemde een gebukt figuur onder in het beeld op, verdekt achter een auto. Hij naderde Kinski’s mannetje van achter en opeens moest Vincent denken aan die oude poppenshow van Jan Klaassen, als hij van achter aangevallen werd door Klazien en alle kinderen hem gillend probeerden te waarschuwen.

Maar nu was er geen enkele gelegenheid wie dan ook te waarschuwen! De aanvaller had al een pistool geheven en Vincent kon zweren heel even een lichtflits te zien toen een schot werd gelost. Meteen smakte Kinski’s mannetje neer, zo dood als hij maar kon zijn. De aanvaller, een donker geklede man met kort haar en met een dikke bril, draaide zich om en bewoog zijn hand naar zijn oor, alsof hij communiceerde met een oortje.

Het camerabeeld schakelde weer naar een positie in de woonkamer, waar Kabacinski haar geweer nu had geheven en rusteloos om haar as draaide. Vincent beseftte dat ze het schot moest hebben gehoord en nu volledig in paniek was.

“Wacht, ik kan ook geluid erbij geven”, verscheen in de chatbox. En even later leek het inderdaad alsof een geluidskanaal aan werd gezet en klonk de hoge stem van Kabacinski. “Waar ben je, laat je zien?”, riep ze, “Waar ben je dan klootzak?” Intussen liep ze achterwaarts richting wat leek op een nis.

Het camerabeeld wisselde weer en nu zag Vincent dat het een gang was. En om de hoek hield zich iemand schuil in het halfduister van de gang. Kabacinski leek in de val te lopen!

“Klootzakken”, klonk weer haar stem en nu schoot ze: twee, drie keer, blinkbaar in het wilde weg. Ze zette nog een stap naar achteren en nu kwam die persoon tevoorschijn; het was dezelfde man als die in de garage. Kabacinski probeerde zich nog om te draaien, maar was te laat. Het geweer werd ruw uit haar handen geslagen en de aanvaller nam haar in een houdgreep. Ze gilde hysterisch en probeerde zich los te rukken.

“Kijk hier”, verscheen in de chat. Buck schakelde over naar het eerdere camerapunt van de woonkamer. Daar doemden nu drie mannen in beeld op. Vincent voelde de haren op zijn armen rijzen, toen hij beseftte dat hij ze alle drie kende. Voorop liepen de twee mannen die hij eerder in New York had gezien en die hij had proberen te volgen in zijn Dodge: het onwaarschijnlijke koppel van de Redneck en ‘Tupac’. En midden achter hen aan liep een forse man met een kaal hoofd dat glom in het weinige licht.

“Radillo”, fluisterde Inga ademloos over zijn schouder.

Vincent beseftte dat ze gelijk had en keek ademloos toe hoe de mannen zich in een kringetje rond hun slachtoffer posteerden, die nog steeds hevig tegenstribbelde.

“Wat fijn dat we eindelijk kennis met elkaar kunnen maken”, Vincent beseftte dat hij nu voor het eerst Radillo’s stem hoorde, “U bent Kazandra Kabacinski natuurlijk. Laat ik dan zo beleefd zijn mezelf voor te stellen. Ik...”

“Ik weet heel goed wie je bent”, gilde Kabacinski, “Jij bent Radillo. Jij bent die klootzak die overal eximianten doodt!”

Er klonk een donkere spottende lach, “Ik heb begrepen dat u daar anders zelf ook niet vies van bent! Die affaire in San Francisco heeft

me zelfs op uw spoor gezet, mevrouw, wat zegt u daarvan?”

Bij wijze van antwoord spuugde Kabacinski op de grond voor Radillo's voeten, “Ik vermoord je!”, gilde ze.

Weer klonk die donkere sinistere lach, “Dat lijkt me sterk, mevrouw. Hoeveel mensen me misschien ook naar het leven staan. Maar dat laat me koud. Ik pleeg in dit soort gevallen altijd te zeggen: “alles wat mij niet doodt, maakt mij sterker”; kent u dat citaat, mevrouw Kabacinski? Het is van de filosoof Nietzsche.”

Vincent kreeg het opeens koud en verkrampte helemaal in het koude besef dat hij het citaat ergens eerder was tegengekomen. En toen hij zich herinnerde waar, doemde de eerste glimp van een nieuw inzicht voor hem op. Een inzicht dat hem de adem benam.

Inga had het gevoeld en siste hem toe; “Wat is er?”

“Niets, ik... Ik vertel het je later”, stamelde Vincent. Hij staaarde naar het scherm en zag dat Radillo een stap naar voren had gezet en nu vlak voor Kabacinski stond. “En er schuilt nog meer waarheid in die uitspraak, dan die oude Fritz zich had kunnen voorstellen!” De man had inderdaad een vreemd accent, merkte Vincent op, maar hij kon het niet thuis brengen. Ademloos keek hij toen hoe Radillo nog een stap vooruit zette. Vincent herinnerde zich dat het lijk van Lakshmi geen enkel spoor van een gewelddadige dood had getoond en vroeg zich opeens af hoe de man zijn vijanden doodde. Hij hoefde niet lang op het antwoord te wachten. Radillo plaatste zijn uitgestrekte handpalmen op de borst van zijn slachtoffer en leek te... duwen... Kabacinski gilde gepijnigd en probeerde zich nog steeds los te wurmen. Maar haar inspanningen werden al snel zwakker en toen Radillo eindelijk weer een stap achteruit ging, hing ze slap in de houdgreep van het mannetje van Radillo dat haar vasthield.

“Ze is dood”, fluisterde Inga op geschokte toon, “Hij heeft de... transmissie uitgevoerd.”

Vincent knikte en wist dat mevrouw Waller het over ‘Voeden’ zou hebben gehad. Ademloos keek hij toe hoe de mannen van Radillo snel te werk gingen. Ze raapten het wapen van Kabacinski op en met doekjes veegden ze mogelijke vingerafdrukken weg. Ten slotte verdwenen ze uit beeld.

“Waar zijn ze gebleven?”, tikte Vincent snel in de chatbox.

“Wacht, ik kijk”, verscheen meteen. Buck toverde diverse andere camerabeelden tevoorschijn, tot hij eindelijk beet had. Op een buitencamera was nog net te zien hoe een aantal personen een gereedstaande auto in dook. Niet veel later reed de auto ook dit beeld uit.

“Godverdomme”, bracht Vincent zuchtend uit, “Wat een toestand dit...”

“Die arme vrouw”, zuchtte Inga, “Niemand verdient het om zo...”
Ze viel stil.

Vincent vroeg zich af of ze er nu hetzelfde uitzag als Lakshmi; uitgeteerd als een kankerpatiënt, en er viel hem iets in; “Heb je Sjak nog aan de lijn?”

Inga knikte en gaf hem het mobieltje.

“Sjak, ze zijn vertrokken, maar wil jij eens binnen gaan kijken?”

“Natuurlijk, meneer.”

Vincent’s vingers ratelden inmiddels over de toetsen van de laptop: “Zijn ze weg? Zijn er nog mensen?”

Er verschenen diverse camerabeelden snel na elkaar in beeld, maar nergens was nog beweging te zien, “Denk het niet”, verscheen in de chat Buck’s antwoord.

“Oké, ga maar verder”, zei Vincent in het mobieltje tegen Sjak. Hij kreeg geen ander antwoord dan het geluid van de ademhaling van de Indo. Dat duurde misschien wel enkele minuten, tot Sjak opdook in het camerabeeld van de woonkamer. Hij hield stil voor het achtergelaten lijk van Kabacinski.

“Ik ben er meneer, ze is zo dood als een pier.”

“Hoe ziet ze eruit?”

“Helemaal uitgeteerd, meneer.”

Net toen Sjak zich bukte over het slachtoffer, merkte Vincent opeens beweging op in het beeld. Iemand kwam razendsnel naderbij vanuit de gang.

“Sjak, pas op”, gilte Vincent in het mobieltje. Maar nog voor Sjak tijd had op te springen, klonk er een knal. Hij smakte achterwaarts op de vloer en het mobieltje viel uit zijn hand.

“Nee! Verdomme!”, vloekte Vincent ontzet. Hij zag hoe dezelfde man die Kabacinski had vastgehouden, die militair met die bril, naderbij stapte. Het pistool in zijn hand was nu duidelijk zichtbaar. Terwijl hij hoog boven Sjak uit torende legde hij aan en schoot nog eens. Vincent probeerde niet te zien hoe deze kogel Sjak’s gezicht verwoestte.

“Nee!”, gilte Inga ontzet.

“Fuck! Ze zijn weer teruggekomen”, verscheen in de chat op het laptopscherm. Het beeld schakelde naar de buitencamera. Daar was te zien dat die auto er opeens weer stond en drie bekende figuren liepen de tuin in naar de woning.

“Het was een val!”, fluisterde Vincent tegen Inga toen het koude besef indaalde, “Ze moesten door hebben gehad dat iemand hen in de gaten hielden.”

“*This ain’t gonna be pretty*”, verscheen in de chat en Buck’s paniek was bijna voelbaar. Het beeld schakelde weer terug naar de woonkamer en hier verschenen de drie mannen prompt in beeld. De man die Sjak had doodgeschoten, liep op hen toe en overhandigde zwijgend het mobieltje aan Radillo.

Vincent beseftte dat de verbinding nog steeds niet verbroken was en voelde zichzelf verstijven van angst. Radillo zette het ding aan zijn oor.

“Goedenavond. Met wie heb ik het genoeg?”, klonk opeens heel duidelijk het stemgeluid van Radillo, zelfs dubbelop, want zijn stem was ook via de laptop te horen. Vincent zette dat geluid snel op mute.

“Nou?”

Zelfs als Vincent al iets had willen zeggen, was niet in staat iets uit te brengen.

Maar Radillo vervolgde al: “Excuseer, ik trek de vraag al in, want hier hebben we helemaal geen tijd voor. Laat ik ophouden met de poppenkast, want ik weet allang wie je bent, Vincent Vegelij. Hoor je dat?”

Vincent’s spraak weigerde dienst. Verbijsterd zag hij op zijn laptop hoe de militair met de bril zijn baas wees op de dichtstbijzijnde bewakingscamera. Radillo bedacht zich geen moment en deed enkele stappen dichterbij tot hij vlak voor de lens stond.

“Zie je me nu ook, Vincent Vegelij?” schreeuwde hij bijna, “Mooi. Want ik heb een boodschap voor je! Ik kom je halen! Hoor je dat? Jij bent de volgende!”

En met die woorden werd de verbinding verbroken. En het leek wel alsof het gezegde nog een tijdje resoneerde in Vincent’s hoofd: “Jij bent de volgende!”

Intermezzo

Mei 1923

Dinsdag 15 mei 1923, Velykyy Lozha nabij Lemberg (Lwów)

Toen ik vanochtend al vroeg wakker werd en het balkon op liep, was ik onverwacht getuige van een prachtige zonsopgang. De gouden lichtkrans van de rijzende zon kleurde de landerijen om het landgoed in prachtige zachte tinten. Ik was er door ontroerd en bleef minutenlang toekijken voor ik terug ging in mijn kamer in een poging toch nog wat te dutten.

We ontbeten laat in de ochtend op het buitenterras, toen de prachtige voorjaarsdag al volop begonnen was. Ik moet toegeven dat ik me bijna uitgelaten gedroeg, maar daar had ik alle reden toe, vond ik. De vorige avond had onze gastheer, Graaf Konstantin Nechuy-Levytsky, een soiree georganiseerd voor de lokale notabelen. En hierbij heb ik, bij de klanken van heerlijke walsen van Strauss in de balzaal, heerlijk intiem gedanst met Charles. Wat had hij er in dat militaire kostuum van hem prachtig uit gezien! Ik moet toegeven dat ik er 's nachts over gefantaseerd had hoe hij mijn 'beau' werd!

De dag werd alleen maar beter toen meteen na het ontbijt Kostya onverwacht aankondigde voor een kleine week op zakenreis te moeten. Iets met de formele afwikkeling van een legaat, waarvoor hij tot zijn grote tegenzin in hoogsteigen persoon in Warschau moest verschijnen. Ik moet zeggen dat ik niet goed oplette; daarvoor was ik veel te druk met de rol spelen van de vrolijke, onbezorgde en o zo begeerlijke jongedame. Maar natuurlijk was ik voorál bezig om Charles te peilen, ondanks dat hij er precies zo uit zag zoals altijd: de immer beheerste en altijd vlekkeloos geklede heer die hij was.

“Een legaat? Een paar rotcenten zeker! Dat heeft een vrijgezelle graaf als jij toch niet nodig?”, zei Willi gnuivend op zijn bekende hooghartige manier van doen, “En weet dat die Polen je daar voor zullen laten kruipen!”

Natuurlijk was Kostya weer vreselijk makkelijk op de kast te jagen. Hij sprong op van tafel, “Ik gooi mezelf nog liever over de rand van de Zbruch-kloof! Nooit zal ik buigen voor die verdomde Polen!” Hij spuugde op de grond.

Ik glimlachte lichtjes maar reageerde niet. Natuurlijk had ik op de late avonden, die we vaak doorbrachten bij de grote open haard en met vele glaasjes spotykach, al heel veel gehoord over de gevoeligheden in deze roerige regio. We bevonden ons immers in wat wel het zwaartepunt van Europa leek te zijn: Lemberg, die prachtige veelkleurige stad waarvan ik deze zomer zo was gaan houden. Die stad met die unieke menging van Duitstaligen, joden, Oekraïeners en Polen. En na de meest recente oorlogen hadden die laatstgenoemden de macht gekregen, dit zeer tegen het zere been van Oekraïners als onze vriend Kostya.

“Oh ja? Je hebt toch anders zelf de wapenen tegen hun neergelegd!”, zei Willi fijntjes met een sardonische glimlach.

“Omdat ik niet anders kòn!”, briede Kostya, “Die verdomde Volkerenbond ook...”

Ik was trots op mezelf dat ik ook dit begreep. In die Volkerenbond was namelijk met algemene instemming Lemberg en de regio Galicië waar het in lag, definitief toegewezen aan Polen.

“... Maar als ik het had mogen bepalen, dan hadden we gewoon door gevochten!”

“Als de grote militair Nechuy-Levytsky het voor het zeggen had gehad, had de wereld er heel anders uit gezien!”, grinnikte Charles.

“Inderdaad!”, zei Kostya trots, die het cynisme geheel was ontgaan. Waarschijnlijk omdat hij zo idioot trots was op die militaire carrière van hem. En ook hier hadden voldoende gehoord. Met weemoed had hij verteld over de goede oude tijden in de legers van de trotse Oostenrijks-Hongaarse Dubbelmonarchie. En ook over hoe hij na de Grote Oorlog in het Oekraïense leger onder de legendarische generaal Symon Vasylyovych Petliura had gevochten. En het zelfs nog had geschopt had tot luitenant. “Luitenant, goed he?”, ik hoor het Kostya zo weer vragen, op de toon van een kind dat om bevestiging smeekt. We hadden er met zijn drieën smakelijk om kunnen lachen.

“Kun je als je in Warschau bent dat Militaire Kruis van je niet opspelden?”, bracht Charles op plagerige toon in. Ik begreep alweer waar hij op doelde; want Kostya had die belachelijke medaille meermalen genoemd. Ondanks dat het nota bene de Poolse generaal Pilsudski was die Kostya, en diens hele regiment, deze onderscheiding had gegeven! Voor de verdediging van Lemberg tegen de Russen, nota bene! Want in een onzalig verbond hadden de Oekraïeners en Polen op enig moment namelijk sámen de strijd aangebonden tegen een nóg grotere gezamenlijke vijand; die afschuwelijke Bolsjewieken natuurlijk, die in Rusland de macht hadden gegrepen.

“Wat? Nooit! Dat ding heb ik ook meteen in de Poltva-rivier gegooid!”, brieste Kostya, die nog steeds niet doorhad dat we hem de gek zaten aan te steken.

“Maar, Kostya?”, vroeg ik op mierzoete toon, “Kun je dan niet vertellen over uit wat voor een gegoede familie je komt?” Ik doelde erop dat hij er ook een handje van erover te pochten dat hij de nazaat was van een beroemde schrijver.

“Je bedoelt oudoom Ivan zeker? Maar hij is Oekraïens!”, wierp Kostya de suggestie meteen verre van zich, “Bovendien zijn die Polen veel te onbeschaafd om de fijne letteren te kunnen waarderen!”

“Je hebt waarschijnlijk gelijk”, zei Willi, “Alhoewel het voor mij uiteindelijk één pot nat is. Ik kan al die Slavische volken niet eens uit elkaar houden! Voor mij staan ze allemáál onderaan de ladder van grote Europese volkeren.”

Charles keek van opzij Willi grijnzend aan: ook dit was een onderwerp waarover ze veel vaker gepraat hadden, “De Fransen bedoel je?”

“Vooruit, die ja, maar ook de Engelsen, de Duitsers zelfs, ondanks alles. Maar vooral de Italianen natuurlijk!”

Ik mengde me maar niet in dit gesprek, vooral omdat die me nauwelijks interesseerde. Misschien wel omdat ik mezelf geen deel van geen enkele van die volken voelde. Daarvoor was mijn familiegeschiedenis veel te... diffuus.

Kostya maakte echter meteen een geïrriteerd wegwerpgebaar, “Ik vraag me soms wel eens af waarom ik jullie sowieso hier uitgenodigd heb. Die arrogantie! Jullie winnen één oorlog en denken meteen dat jullie alles zijn! Maar wacht maar af! Ik voorspel jullie dat binnen één generatie de kaarten weer opnieuw geschud gaan worden in Europa. Een nieuwe oorlog! En dat dan Oekraïne hier weer de scepter zwaait!”

Willi ging opgewonden staan, “Die weddenschap staat! Want ik wed dat het gewoon Polen blijft!”

Charles ging ook staan en riep: “En ik wed dat de Oostenrijkers hier weer aan de macht komen.”

Het viel me in dat geen van de heren had gegokt op de meest waarschijnlijke mogelijkheid: namelijk dat de Russen hier de boel in handen zouden krijgen. Ik heb nog niet eens zo heel lang geleden het bedenkelijke voorrecht gehad Stalin te ontmoeten, en meteen begrepen dat dat zwarte Georgische mannetje, ondanks zijn bescheiden afkomst, zéér moest worden gevreesd. Als ik de kranten, die ik overigens maar matig las, mocht geloven trok hij de laatste tijd de macht steeds meer naar zich toe, nu die arme dwaas van een Oeljanov op sterven na dood was. Maar ik wist dat de mannen er niet op zaten te wachten dat een vrouw als ik zich zou mengen in hun politieke discussies en riep vrolijk: “Ach, wat maakt het uit? Wie ook de macht heeft, Lemberg zal altijd een favoriete plek van me blijven!”

Kostya glimlachte dankbaar, liep op me toe en drukte een vormelijke zoen op mijn wang, “Kijk, dank je, Igone! Eigenlijk iemand die iets zinnigs zegt!” Hij liet me weer los en richtte zich tot de mannen, “En nu moet ik me excuseren. Jullie kunnen me zondag terug verwachten. En tot die tijd mogen jullie hier natuurlijk verblijven! Velykyy Lozha staat volledig tot jullie beschikking!”

“En daarvoor zijn we je dankbaar!”, zei Charles. Ik wist dat hij het meende, zo correct hij altijd was.

“Herinner me aan dat ik jullie daarna meeneem naar de Zbruch-kloof! Die moeten jullie gezien hebben!” En met die woorden draaide hij zich om en liep bedrijvig naar binnen, waar zijn persoonlijk assistent meteen toeschoot om nadere instructies te ontvangen.

Die middag waren we dam eindelijk alleen: het ‘Triumviraat’, zoals we onszelf gekscherend noemden. Willi, Charles en ik. We maakten de balans op: we hadden nog een paar zorgeloze weken voor ons, voor onze plichten ons weer huiswaarts riepen en verbleven in het prachtig huis van Kostya’s familie, weelderig gelegen in de landerijen langs de Poltva-rivier net buiten Lemberg. Wat wilde je nog meer? Het was zalig!

Die middag maakten Willi en Charles te paard een verkenningstocht in het Roztochya woud, terwijl ik me in mijn eigen vertrekken terugtrok en een dutje

deed. Aan het eind van de middag kregen we een licht souper opgediend van borsjt en gebakken kip met jonge aardappeltjes. En bij het dessert deed ik het voorstel om eindelijk weer eens het Spel te spelen. De mannen waren direct enthousiast en stemden in. En druk pratend haalden we herinneringen op van de spaarzame vorige gelegenheden dat we kans hadden het Spel te spelen. We hadden het al snel over de allereerste keer, in Parijs, vier jaar geleden, in 1919.

Ik kan me de sfeer in de stad nog goed herinneren: het gonsde en bruipte van hernieuwde energie, nu die vreselijke oorlog eindelijk over was. Druk was het er ook, door de vele diplomatieke delegaties die in de stad waren neergestreken in voorbereiding van het belangrijke verdrag, dat uiteindelijk in Versailles zou worden bezegeld.

Willi en ik kenden elkaar net een paar maanden: we hadden de Gave meteen in elkaar herkend toen we veroordeeld waren tot dezelfde coupé tijdens een lange treinreis. Hij stelde zich zwierig voor als Guglielmo Girti, en voegde er gekscherend “Barone di Venetiano” aan toe. Al in diezelfde treinrit begon ik hem aan te spreken als ‘Willi’.

En Charles, Charles, Comte de Commenay (een heuse graaf), merkte ik óók meteen op, toen ik hem die avond de trap af zag lopen in het fonkelnieuwe Musée Rodin. Dat was tijdens de feestelijke opening, waar ‘Tout Paris’, tenminste het deel dat er toe deed, voor was uitgenodigd en waar Willi op de hem bekende schimmige wijze toegangsbewijzen voor had geregeld. Ik kan niet zeggen dat ik meteen verliefd op hem was, maar ik voelde niet alleen de Gave in hem, maar ook iets anders... Een aantrekkingskracht?

Ach, ik weet niet waarom ik dit allemaal opschrijf... Misschien wel omdat die tijd nog steeds zo levendig voor mijn netvlies staat, alsof ik die tijd zoveel intenser beleefde dan tegenwoordig... Maar goed, ik had het over het eerste Spel. We speelden het later die avond in de tuinen bij het Palais du Luxembourg. We kozen vijf mensen uit, vulden hen met instructies en lachten smakelijk om het eindresultaat: een knokpartij waar uiteindelijk de gendarmerie bij te pas moest komen.

We besloten dat het deze keer geraffineerder moest, en bespraken de opzet met elkaar terwijl we koffie met appelkoek lieten serveren. Ten slotte lieten we het voltallige huispersoneel aantreden op het grote gazon achter het landhuis.

Acht mensen waren het: de hoofdbediende, de stalmeester en zijn jonge knecht, twee tuinmannen, twee huishoudstertjes en de kokkin. De mannen kozen elk drie slachtoffers uit en ik kreeg de laatste twee: de tuinman Vitali en de staljongen Slava. Vervolgens gingen we aan de slag. Het duurde maar een kwartiertje, en vervolgens konden we genieten van de voorstelling.

Alles draaide er natuurlijk om dat het personeel zich tegen elkaar zou keren. Om die reden had Willi bij de stalmeester, Taras, de suggestie ingebouwd dat zijn vrouw, de knappe huishoudster Kira, vreemd ging met de hoofdbediende, Shmalov; een vreselijke vormelijke man, die ik niet kon uitstaan. Vervolgens ontplooiden de andere narratieven zich: ook de tuinman Artem was met haar vreemd gegaan, zo hadden we bedacht. En ik had mijn jonge staljongen, Slava, zo hitsig gemaakt, dat hij haar ter plekke besprong. Het leidde tot een enorme kluchtige toestand! Een voorstelling waar we smakelijk naar keken, vorstelijk gezeten vanaf onze tuinstoelen op het bordes. Willi rookte zelfs gerieflijk een sigaretje.

Hier had het misschien bij moeten blijven, maar opeens had Artem, een geblokt mijnwerkerstype, een grote snoeischaar in de hand. Geen idee waar hij die vandaan had gehaald; had die nog in de tuin gelegen? Hoe dan ook; hij ging er meteen Shmalov mee te lijf. We slaakten alle drie geschokte kreten, toen hij totaal onverwacht de hoofdbutler dood stak. Willi en Charles renden meteen het bordes af om de gemoederen te bekoelen. Maar het was te laat: “man erntet, was man sät”, zou mijn oude moedertje zeggen: je oogst wat je zaait. Want in het mêlee was de dikke kokkin onzacht gevallen en dat zinde mijn tuinman Vitali niet. Tot mijn schrik merkte ik dat ik een iets te grote afkeer voor zijn collega’s bij hem had ingebouwd. Want hij viel Artem heel venijnig aan, ontfutselde hem de snoeischaar en dreef het genadeloos in zijn buik. Maar ook daar was het nog niet mee klaar, want stalmeester Taras ranselde intussen ongenadig hard Slava af, die overduidelijk een opgericht lid onder zijn stugge werkbroek had, toen Kira hem vol afschuw van zich af geduwd had.

Tja, wat kan ik zeggen? Het was niet de beste editie van ons Spel. Snel en doelmatig herprogrammeerden we iedereen en brachten de boel tot bedaren. We instrueerden de resterende zes personeelsleden om de twee doden in het bos te begraven en voor immer te zwijgen over wat er gebeurd was. Maar tegelijkertijd wisten we dat we straks wel wat hadden uit te leggen tegen onze gastheer. We besloten echter dat het ons plezier niet mocht vergallen en sloten de dag toch

nog gewoon af met ons dagelijkse glaasje spotykach bij de open haard. Het mierzoete streeklikeurtje verzachtte de stemming en leek alles minder zwaar en moeilijk te maken.

En zo trokken we ons uiteindelijk terug in onze privé-vertrekken voor de nacht.

Woensdag 16 mei 1923, Velykyy Lozha nabij Lemberg (Lwow)

Vanochtend sloot ik me veel te laat en geradbraakt aan bij het ontbijt, na een doorwaakte nacht: één van de ergste uit mijn leven. Ik durfde noch Charles, noch Willi aan te kijken, terwijl ik snel op een stoel ging zitten en die aanschouf aan tafel.

“Mijn hemel! Wat is er in jóú gevaren, Igone?”, vroeg die goede oude Charles bezorgd. Maar het besef dat ik ook hem geenszins meer kon vertrouwen, drukte zwaar op me. Ik bromde iets over een zware migraine en dat de mannen me beter met rust konden laten. En dat meende ik.

“Het heeft toch niet te maken met gisteren?”, vroeg Charles toch nog. Ik schudde zwakjes mijn hoofd en Willi voegde toe, “Dat akkefietje komt goed. Vandaag ga ik hoogstpersoonlijk al het personeel nog eens langs om iedereen in te lijnen voor wat het verhaal wordt: Shmalov en Artem hebben het Icoon uit Kostya’s studeerkamer gestolen en zijn gevlucht.

Charles reageerde als door een adder gebeten: “Welke gestolen Icoon?”

Willi grijnsde hooghartig: “Het Icoon dat inmiddels uit de lijst is gehaald en opgerold in mijn reiskoffer zit. In Parijs kan ik er een hele goede prijs voor krijgen, dat weet ik zeker. Zo komt er toch nog iets goeds voort uit deze hele onverkwikkelijke toestand...”

“Maar, dat is diefstal”, bracht Charles verbijsterd uit, “je besteelt je eigen gastheer! Onze vriend!”

Willi haalde zijn schouders op; “Ach, dat irritante omhoog gevallen soldaatje hing me toch al behoorlijk de keel uit, daar heb ik helemaal geen medelijden mee. Bovendien is hij rijk genoeg, hij gaat dat ding niet eens missen!”

Charles schudde heftig zijn hoofd en richtte zich toen smekend tot mij, “Igone, zeg jij dan iets!” Maar ik stond alleen maar op van de tafel en liep de salon uit. Ik had geen hap door mijn keel gekregen maar had ook helemaal geen

honger, besefte ik pas toen ik weer over de trap omhoog liep terug naar mijn kamers.

Pardon; ik moet nog vertellen wat mijn gemoedstoestand veroorzaakte, natuurlijk! Nou, dat was, dat ik midden in de nacht opeens merkte hoe iemand... probeerde binnen bij me te komen! Ik schoot rechtop in bed, aanvankelijk denkend dat ik het wel gedroomd moest hebben. Maar het gebeurde écht! En het meest miserabele was, dat het nog lukte ook: ik vóelde gewoon, zo sterk was mijn Gave toch wel ontwikkeld, dat er iemand naar binnen glipte. Maar wat er daarna met mij gebeurde -in mijn eigen hoofd gebeurde!-, daar moest ik naar gissen. Het duurde ook maar enkele hele nare seconden. Het ene moment wist ik gewoon dat er iemand binnen was, alsof er een kever in mijn schedel rond kroop, en een moment later was het weg, dat nare gevoel.

Natuurlijk bleef ik verbijsterd achter! Dit was me letterlijk nog nooit gebeurd! Verstijfd van angst stak ik meteen een olielamp aan, maar er bleek helemaal niemand in mijn kamer te zijn! Ik moet toegeven dat mijn hoofd tolde door alle verwarrende gedachten. Hoe kon het dat iemand buiten deze kamer bij me naar binnen was gedrongen? En veel belangrijker nog: wie was het? Het kon toch niet anders dan dat het Willi of Charles was! Voor zover ik wist waren wij drieën immers de enigen ter wereld zijn met de Gave, ons bijzondere vermogen om andere mensen te manipuleren. Willi had dat ook altijd gezegd. In onze vele gesprekken had hij het altijd over 'luciditeit' gehad, trouwens. Hij zei dan dat onze geesten helderder, of scherper waren dan wie dan ook, en dat we daarom in staat waren mensen te zien op een andere manier. Willi had het wel eens vergeleken met dat we mee voeren op een passagiersschip en wij drieën als enige het eiland in de einder konden bekijken dat aan het zicht van alle anderen ontglipte omdat wij verrekijkers hadden. Ik had het altijd een wankele vergelijking gevonden, want wij bekeken helemaal niet dat eiland, maar dan toch onze mede-opvarenden!

Wat me verder ook ronduit beangstigde was dat ik niet eens wist wat er gebeurd was in mijn hoofd. Welke intentie, gedachte of overtuiging was er geplant? Het besef dat mijn gedachten niet meer helemaal van mezelf waren, maakte dat ik zelfs mezelf moest wantrouwen.

Ik kon het me ook gewoon heel moeilijk voorstellen dat Willi en Charles het

gedaan zouden hebben. Dan hadden ze de heilige belofte die ten grondslag aan ons heilige verbond, ons Triumviraat, gebroken! Ik kon me niet voorstellen dat ze die hele bijzondere band die we met zijn drieën hadden wilden doorbreken, kapot maken!

Maar daar, klaarwakker liggend in mijn grote hemelbed in het holst van de nacht, besepte ik tegelijkertijd dat ook deze gedachte ingeplant kon zijn...

Het was zo gekmakend allemaal!

Willi was de eerste die zich weer bij me aandiende; zo rond de klok van tweeën. Ik liet hem binnen nadat hij zijn verschijning met een voorzichtig klopje op de slaapkamerdeur had aangekondigd. Hij vertelde dat hij heel bezorgd om me was en dat hij Charles had opgedragen me vooralsnog met rust te laten. Dat verbaasde me niets; Willi was altijd de dominante persoon in ons verbond geweest. Toen ik vroeg waar Charles dan wel was, vertelde Willi dat die naar Lemberg was gegaan om de diefstal en de verdwijning van twee personeelsleden te melden. Ik verbaasde me ook hier helemaal niet over. Charles had zich niet alleen bij het verachtelijke plan van Willi neergelegd, maar werkte er nu ook aan mee. Tegelijkertijd vroeg ik me af of Charles me misschien wel uit de weg ging uit vrees dat ik zou doorzien dat hij degene was geweest die bij me was binnen gedrongen.

“Vertel me wat er aan de hand is, mijn dierbare Igone”, zei Willi nadat hij tegenover me was gaan zitten aan het kleine bistrotafeltje dat voor mijn balkondeuren stond, “Ik weet dat het geen eenvoudige migraine is.”

Hij keek me aan met een intense blik die ik nog steeds niet goed kan omschrijven, maar waar ik me zovele malen aan had over gegeven. Want ik had nog nooit iets geheim voor hem kunnen houden. En daarom begon ik, voor ik het goed en wel besepte, alles te vertellen. Of was het nu iets anders, iets buiten me, dat me opdroeg te spreken? Zelfs die gedachte spookte door mijn hoofd.

Hij was geschokt, natuurlijk, en hij nam me in zijn armen en troostte me. En ten slotte zei hij dat het wel Charles moest zijn, het kon niet anders.

“Mij ontgaat niets, dat weet je toch, ma belle?”, zei Willi, “Je hebt zelf toegegeven dat je misschien wel aangetrokken bent tot hem en bij hem merk ik dat het wederzijds is. Daar hoeft ik mijn Gave niet eens voor te gebruiken.”

“Maar waarom? Waarom?”, hilde ik. Hilde ja: ik moet helaas toegeven dat alle omstandigheden: het gebrek aan slaap, de spanning, me nogal breekbaar

hadden gemaakt.

“Misschien wil hij je zo graag, dat hij...”, begon Willi voor hij stil viel. Wat wilde hij nog meer zeggen? ‘Betoverd heeft’ misschien? We zullen het niet weten, want er werd op dat moment op de deur geklopt. Voor ons verscheen niet Shmalov, maar Ilona, de lelijke van de twee huishoudstertjes. Ze brabbelde iets bijna onverstaanbaars, iets over dat meester Charles terug was. Ach, het is zo vervelend als je een slecht functionerende staf hebt! We geboden het onbeschofte wicht om te maken dat ze weg kwam.

“Laat ik toch maar beneden gaan om Charles begroeten”, zei Willi.

“Ik ga mee”, zei ik. Ik voelde me weer iets opgeknapt na het gesprek met mijn oudste vriend. Maar ik wilde ook heel graag Charles in de ogen kijken!

We vonden Charles aan de grote tafel in de tuinkamer, gebogen over enkele kranten die hij schijnbaar mee had genomen vanuit Lemberg.

“Moet je zien”, zei hij toen hij merkte dat we binnen liepen. Hij hield een pagina omhoog met een foto van een politicus die ik niet herkende, hij had in ieder geval een zo strenge blik dat die weer lachwekkend werd, “Die nieuwe premier van jouw mooie landje, Willi, heeft weer eens een redevoering gegeven. Mussolini! Wat een toonbeeld van beschaving!” Dit bedoelde hij natuurlijk cynisch. Charles zette er die verontwaardigde blik bij op, die ik altijd zo schattig vond aan hem.

“Wat een onzin! Ons land had een autoritaire leider als hem nodig!”, bromde Willi. Dat verbaasde me niets; hij had me verteld dat vlak voor dat hij mij had leren kennen een tijdje journalist geweest van een reactionaire krant in zijn geboortestad Venetië.

“Ha! En dat Fascistische gedachtengoed van hem erbij zeker”, snoof Charles bozig, die de krant weer neerlegde, “Nou, ik zeg je: dat wordt één grote ramspoed in Italië, met die gek aan het roer!”

“Onzin, onzin!”, gromde Willi nu echt geïrriteerd, “In tegendeel zelfs. Ik weet zeker dat Mussolini een machtig en groot Italiaans rijk gaat scheppen, met voldoende leefruimte voor ons.”

“Kom, kom”, kwam ik snel tussenbeide, “Al die politiek ook de hele tijd! Jullie gaan toch zeker niet wéér zo’n dwaze weddenschap aan.” Ik richtte me tot Charles, “Vertel liever wat er in Lemberg is gebeurd.”

Charles knikte, “Taras heeft me met de koets gebracht, ik was er binnen het

uur. Ik heb meteen de politie genotificeerd en zelfs de hoofdcommissaris gesproken. Ze starten meteen een onderzoek en zetten Shmalov en Artem op de gezochten-lijst. Vanmiddag nog komen ze hier poolshoogte nemen.”

Ik betrapte mezelf erop dat ik hem ingespannen had gade geslagen. Ik had er altijd van gehouden hoe efficiënt Charles bij dit soort dingen kon zijn. Natuurlijk, zo was hij ook opgevoed als kind van gegoede Franse adel, de rijke patriciërsfamilie De Commenay. Maar het zat ook gewoon in zijn aard, besefte ik. Charles was zoals mijn grootvader dat zo mooi konden zeggen ‘every inch the gentleman’.

Maar toen betrapte ik mezelf op nog iets anders: dat ik smachtte om zijn nek te kussen, zijn lichaamsgeur op te snuiven. Dat ik me bijna niet kon bedwingen om me op hem te werpen, om hem helemaal uit te kleden, heel langzaam: kledingstuk voor kledingstuk. En mezelf erbij! En om me dan uiteindelijk helemaal aan hem te geven, in den vlezige dan. Ik rukte mezelf los uit het visioen en was geschokt om mezelf. Aan dit soort gedachten had ik zeer zelden toegegeven, laat staan dat ik zoiets onoorbaars gedaan had! Dat soort... dingen deed ons soort mensen niet: we legden ons zelf de hoogste normen op en pas als ik getrouwd zou zijn met iemand zou ik het ook willen consumeren.

“Wat is er, is er iets?”, vroeg Charles met grote bezorgd kijkende ogen. Ik sloeg verward mijn ogen neer en huiverde in het besef dat dit het moest zijn: dit was de gedachte die bij me was ingeplant: dat ik seksuele omgang wilde met Charles. En dat kon maar één ding betekenen, Charles was degene die...

“Igone”, probeerde Willi nog, zijn hand op mijn schouder leggend. Maar ik schudde die van me af en rende de kamer uit.

Donderdag 17 mei 1923, Velykyy Lozha nabij Lemberg (Lwov)

Het moge duidelijk zijn dat ik ook deze nacht niet goed sliep. Ik bleef maar malen in mijn hoofd en draaien. Erger was dat ik elk moment wéér een aanval verwachtte en daardoor waren mijn zenuwen op hoogspanning. Heel vroeg in de ochtend, het begon nog maar net licht te worden, hield ik het niet meer en verliet ik het bed. Ik móest het weten, ik móest Charles zelf confronteren.

Ik was in de vorige weken nog nooit in zijn kamer geweest, besefte ik, toen ik op mijn tenen naar het grote bed sloop en hem daar zag liggen in het schaarse

ochtendlicht. Keurig op zijn rug en met de lakens maar tot zijn middel over zich getrokken. Opnieuw voelde ik dat er zich iets raars in mij roerde: ik vroeg me af of hij geheel naakt was onder dat laken en die mogelijkheid wond me op. Ik voelde opeens de aandrang om bij hem te gaan liggen en mijn hoofd in zijn nek te begraven.

Maar ik bedwong mezelf en zei luid genoeg: “Charles!” Ik moest het twee keer herhalen, voor hij eindelijk ontwaakte. Toen hij mij herkende naast zijn bed, leek hij even te schrikken, maar hij herpakte zich snel: “Igone, wat doe jij hier?” Hij draaide zich op zijn buik en stak de olielamp naast zijn bed aan; in het hele huis was geen elektriciteit te bekennen.

“Ik kom je wat vragen”, zei ik.

“Na-natuurlijk”, stamelde Charles verward, “Maar waarom nu?”

Ik gaf geen antwoord en schudde mijn hoofd.

“Ga dan ten minste toch zitten!” Hij klopte op de zijkant van het bed.

Ik reageerde opnieuw niet, maar brak ten slotte los: “Heb je in mijn hoofd gezeten? Heb je dat, Charles? Zeg het me!”

Charles leek oprecht geschokt, of was het gewoon allemaal gespeeld? Ik wist het niet. Net zoals ik niet wist of ik die gevoelens van genegenheid voor hem die ik óók voelde, moest vertrouwen.

“Zeg het me!”

“Igone, lieve schat. Dat zou ik toch nooit doen! We hebben ons verbond, wij drieën tegen de wereld. Dat zou ik toch nooit verbreken!” Hij schoot overeind, gleed uit bed en ging staan. Daarmee werd meteen de vraag beantwoord of hij naakt was: hij had een lange onderbroek aan. Maar nog steeds was ik niet onberoerd door die duidelijke bobbel tussen zijn benen.

“Je hebt gedachten ingeplant bij me, onkuise gedachten”, fluisterde ik.

Charles keek me bezorgd aan en legde heel voorzichtig een arm op mijn schouder, “Igone toch, wat zeg je toch allemaal... Je trilt helemaal!”

Hij deed nog een stap dichterbij en wilde me in zijn armen nemen. Maar de gedachte om geknuffeld te worden door dezelfde man die misschien wel in mijn hoofd was geweest, was te veel voor me. Ik trok me los en rende zijn kamer uit.

“Igone”, riep Charles nog, maar het was te laat.

Een groot deel van de dag ging daarna als een slechte droom aan me voorbij. Er leek wel een grauwe sluier over de werkelijkheid te liggen en dit beïnvloedde

duidelijk ook Willi en Charles. Ze leken voorwaar opgelucht toen ze na het ontbijt aankondigden een lange verkenningstocht te gaan maken op hun paarden. Intussen zwierf ik maar wat rond door het lege landhuis, probeerde mijn gedachten te verzetten met wat boeken in de leeskamer, of lag lusteloos op het bed.

Pas aan het einde van de middag waren de mannen terug: ik zag ze vanuit mijn balkonraam aankomen. Ik had daarna ook maar net voldoende tijd om we wat decenter te kleden, voor Willi zich al aandiende in mijn slaapkamer.

“Igone, ik moet je nu spreken, we hebben weinig tijd!” Hij vertelde dat Charles nog bezig was de paarden te verzorgen. “Heb je nagedacht?”

Ik knikte voorzichtig.

Willi knikte en keek me met die daadkrachtig blik aan die hem zo kenmerkte; “Ik ook. Het is Charles, ik ben ervan overtuigd. Vandaag liet hij aan mij los hoe hij naar je smacht. Dat is hem allemaal teveel geworden en heeft hem ertoe gedreven het te doen.”

Ik was geschokt en merkte dat ik alweer begon te huilen. “Heeft hij het toegegeven?”

“Nee”, zei Willi gedecideerd, “Maar dat hoefde ook niet. Dat wat hij wèl zei, zei genoeg. Maar Igone, ik moet het weten, denk jij hetzelfde?”

De verwarde gedachten schoten door mijn hoofd, maar bleven maar terug komen bij dat ene feit: dat ik elk gevoel dat ik had voor Charles moest wantrouwen, “Ik... weet het niet.” Ik keek in zijn dwingende ogen en voegde er moeizaam aan toe, “Ik... ik denk het, ja...”

Willi knikte kort, alsof hij had gehoord wat hij moest horen, “Dan is het besloten. Laat mij dan nu datgene dat moet gebeuren regelen, Igone!”

Ik was niet in staat om te antwoorden, viel in zijn armen en huilde.

Vrijdag 18 mei 1923, Velykyy Lozha nabij Lemberg (Lwow)

Ach, mijn handen trillen bijna te hevig, om te kunnen opschrijven wat er vandaag allemaal gebeurd is. Er razen zoveel gevoelens door me heen, dat ik ze niet eens meer kan onderscheiden van elkaar: ontzetting, verdriet, woede, ontluistering; opluchting misschien wel?

Het ontbreekt me aan de kracht om uitgebreid te vertellen hoe we

uiteindelijk terecht kwamen bij de Zbruch-kloof. Willi had het plan voorgelegd om er met zijn allen de lunch te gebruiken; hij wilde die plek nu al zien en niet wachten op Kostya's terugkeer. Het duurde even voor Charles kon worden overgehaald, maar uiteindelijk vertrokken we. Hij en Willi voorop op hun paarden en daarachter de koets met de anderen: Taras en Vitali op de bok en ik achterin, samen met de al voorbereide lunch.

Het had een aangenaam ritje kunnen zijn, als ik niet had geweten wat er zou volgen. Na een paar uur bereikten we de kloof en was ik helemaal bevangen door de hitte. Wankelend verliet ik de koets en merkte ik dat we ons midden in de wildernis bevonden; nergens was enig teken van menselijke beschaving. Willi en Charles waren al afgestegen en leidden me naar de rand van de kloof. Een diep ingesleten rotsig dal met helemaal beneden het smalle zilveren lint van de Zbruch rivier, die niet ver hiervandaan moest samenstromen met de Dniestr. De witte rotsen blonken in de zon en ik was overweldigd door de pracht van de plek.

“Nou, en dan nu de lunch!”, zei Charles, die opgewekt in de handen klapte, “Mijn maag brult!” Hij had nog steeds niets door, die arme man.

“Een moment nog”, zei Willi. Met een subtiel gebaar gaf hij aan dat ik wat naar achteren moest gaan, wat ik zo onopvallend mogelijk deed. Ik merkte ook nu pas op dat Taras en Vitali bij ons waren gaan staan.

“Wat dan? Wat bedoel je?”, vroeg Charles die nu onraad voelde. Zijn blik schoot heen en weer naar de beide bedienden, die nog een stap dichterbij zetten.

“Nu”, zei Willi. Hij moest het vooraf hebben ingeplant in de hoofden van de bedienden, want deze reageerden razendsnel en zonder twijfel en grepen beide ruw een arm van Charles vast.

“Wat heeft dit te betekenen?” De stem van Charles klonk een octaaf hoger en ik zag in zijn blik hoe geschrokken hij was. Ik voelde spijt en medelijden, maar probeerde die weg te drukken met de gedachte dat Willi altijd beter dan ik wist wat er moest gebeuren.

“Laat me los”, gromde Charles, die zich probeerde los te rukken. Hij had die frons op zijn gezicht als hij zich concentreerde en ik begreep wat hij probeerde.

“Bespaar je de moeite”, zei Willi, die zich schuin voor mij had geposteerd, recht voor Charles, met daarachter de kloof, “Ik heb beide mannen grondig geconditioneerd; je komt niet meer binnen.”

“Guglielmo, verdomme, wat is dit?”, vroeg Charles hijgend, niet langer probeerend zichzelf te bevrijden uit de dubbele houdgreep.

“Een tribunaal, dat is wat het is”, baste Willi met zijn bekende autoritaire stem, “Je hebt ons verbond gebroken. Je hebt Igone geschonden. En daarvoor moet je gestraft worden.”

De ogen van Charles sprongen bijna uit hun kassen; “Maar ik heb niets van dat alles gedaan!” Hij richtte zich tot mij; “Igone, zeg jij dan iets!”

“Igone is het volledig eens met wat er nu moet gebeuren”, zei Willi meteen, nog steeds tot Charles pratend, “Is het niet?” Hij draaide zich om naar mij en keek me aan met die intense blik van hem.

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik had heel erg te doen met Charles, maar voelde tegelijk afschuw voor het feit dat ik zelfs dat gevoel niet kon vertrouwen. Ik herinnerde me ook dat ik al vier jaar in vrijwel alles Willi had gevolgd en wilde me vastklampen aan de wetenschap dat hij altijd het beste had geweten wat goed voor me was. Maar meteen twijfelde ik ook daar weer over, want ik begreep ook wel degelijk hoe dwingend en eigengereid hij kon zijn.

“Igone?”, vroeg Willi nog nadrukkelijker.

Ik nam een beslissing, eentje waar ik ook meteen spijt van had, “Ja, Willi”, bracht ik uit, “Ik wil dit!” Ik probeerde niet te zien dat de mond van Charles zich in een volmaakte ‘O’ vormde en wendde snel mijn blik af.

“En daarmee is het pleit beslecht”, klonk meteen Willi’s stem, “Charles de Commenay, voor je verraad wordt je gestraft met de dood.”

“Nee”, klonk Charles gepijnigde brul. Ik keek op en zag hoe hij zich op de een of andere manier had ontworsteld aan Vitali. Of nee, begreep ik nu, door hem was losgelaten! Charles had hem tóch nog weten over te nemen! Naast alle nog steeds razende emoties, voelde ik bewondering voor hem.

De dingen gingen nu heel snel: Vitali vloog meteen Willi aan, maar die had opeens een pistool in zijn hand. Het schot daverde door de vallei en Vitali smakte zwaar op de grond. In een oogwenk zag ik het gapende gat in zijn borst waar de kogel was ingeslagen. Intussen had Charles een vuistslag verkocht aan Taras, maar de stalmeester nam, ondanks een hevige bloedende neus, Charles opnieuw in een ijzeren houdgreep.

“Zo”, zei Willi met een stem die nog steeds volledig beheerst leek, “Dat was onverwacht, dat geef ik toe! Maar ik pleeg in dit soort gevallen altijd te zeggen: ‘alles wat mij niet doodt, maakt mij sterker’”.

Charles staarde hem met onversneden haat aan; “Nietzsche, gadverdamme! Je bent walgelijk, Guglielmo! Ik vervloek je!” En ijzingwekkend genoeg verplaatste zijn blik zich daarna naar mij, “Maar jou nog meer, Igone!” De uitspraak benam me de adem en ik zakte krachteloos neer op de grond.

“Dat laat me allemaal volledig koud, Charles”, klonk Willi’s kille stem, “Goed, het is tijd voor de executie. Het was de bedoeling dat beide mannen je in de kloof zouden werpen. Heet zoiets niet jonassen? Maar dat lukt nu natuurlijk niet meer. Gelukkig ben ik heel goed in improviseren.”

Ik zag niet of Willi een gebaar maakte richting Taras, of dat hij rechtstreeks een nieuwe instructie inplantte. Hoe dan ook begon de stalmeester Charles mee te sleuren naar de rand van de kloof. Charles probeerde nog steeds in paniek om vrij te komen, maar kon niet voorkomen dat hij mee werd getrokken helemaal tot op de rand van de kloof.

“Tot ziens Charles”, klonk Willi’s stem weer. En meteen erna trok Taras Charles met zich mee over de rand. Ze verdwenen beide in de diepte en het laatste wat ik hoorde voor ik mijn bewustzijn verloor, was de gil van mijn beau...

Deel 5

Velykyy Lozha

Oktober-November 2006

Hoofdstuk 33

“Kijk uit je doppen, pannenkoek!”

Vincent hield geschrokken in en al op hetzelfde moment scheerde een fiets rakelings voor hem langs. Hij wilde de fietser nog wat toe schreeuwen, maar die verdween alweer uit het zicht tussen alle andere fietsers en scooteraars.

“Je moet wel uitkijken hier, zeg”, zei Inga, nadat ze de overkant van de straat veilig hadden bereikt.

“Tja, wat kan ik zeggen, welkom in Amsterdam!”, zei Vincent en hij moest opeens grijnzen toen hij besepte hoe erg hij zijn thuisstad had gemist. Alles ervan, zelfs het vaak zo chaotische verkeer en die fietsers die uit alle hoeken en gaten kwamen en zich aan geen enkele verkeersregel leken te houden.

“Ik zou graag meer zien van de stad. Maar niet nu; ik ben gesloopt!”, zei Inga en ze gaapte en rekte zich al lopend uit. Dat was niet zo vreemd, bedacht Vincent zich, hij voelde zichzelf ook moe. Ze hadden er een lange intercontinentale vlucht op zitten en waren al met al ruim een etmaal in touw zonder geslapen te hebben. Zelfs toen ze eindelijk waren aangekomen in hun hotel, waren ze niet op bed gaan liggen. Ze hadden besloten om in de alweer invallende avond een rondje te wandelen in de omgeving en waren ze uiteindelijk op een gezellig buurtcafé gestuit, waar ze een eenvoudige maar heerlijke hamburger hadden gegeten en vele koppen thee hadden gedronken. En nu waren ze op de weg terug.

Ze passeerden een groepje opgeschoten Marokkaanse jongens. Het

viel Vincent in dat het zeker denkbaar was dat hij bekenden zou tegen komen in zijn eigen stad, maar dat de kans hier dan toch wel het kleinst was: Amsterdam-West, ver van het centrum en de wijken, zoals Oost en Zuid waar zijn 'soortgenoten' zich op hielden. Maar natuurlijk hadden ze er ook niet voor niets gekozen juist hier neer te strijken: Vincent had er vooralsnog geen enkele behoefte aan oude bekenden te treffen!

Ze staken een grote kruising over en liepen het laatste stukje naar de hotelschool waar ze een kamer hadden en die nacht zouden verblijven. Nog op de internationale luchthaven van San Diego had hij Inga gevraagd een hotel te boeken in dit deel van Amsterdam en zij had, zo vertelde ze later in het vliegtuig, redelijk willekeurig het 'Skotel' gekozen, omdat die naam zo grappig klonk. Maar geen van beide had zich gerealiseerd dat het werd gerund werd door studenten.

"Ach, ik vind het nog hartstikke leuk ook!", had Inga gezegd toen ze na het inchecken naar de lift waren gelopen, "Al die jonge mensen!"

"En je bent zelf immers ook eigenlijk nog een studentje", had Vincent plagend toegevoegd.

Inga had quasi-verontwaardigd Vincent een stomp gegeven: "Arrogant ventje! Die opgeblazen internet-miljonair, moet je hem eens horen..." Maar ze had er die brede grijns bij gegeven die Vincent zo heerlijk vond.

Met behulp van hun sleutelkaart liepen ze de uitgestorven centrale hal van de Hotelschool in en knikten even naar de vriendelijke jongens en meisjes achter de receptie.

"We nemen de trap", zei Inga gedecideerd.

"Waarom wil je zelfs nu je zo moe bent niet met de lift?"

"Afschuwelijk. Zo'n metalen doodskist aan een draadje; die sinistere schuifdeuren..."

"En je mist zeker de deurklinken", grijnsde Vincent plagend.

Inga gaf hem alweer een stomp. Ze beklommen de trappen, liepen door wat gangen en stonden even later voor de juiste kamerdeur. Vincent viste het sleutelkaartje weer uit zijn achterzak.

"Zal ik maar open doen dan? Anders staan we hier morgen nog!" Natuurlijk doelde hij erop dat zij met haar 'quirk' eerst die deurklink

vijf keer op en neer zou bewegen.

Inga stompte hem opnieuw, nu vijf keer, “Pas maar op dat ik geen nieuwe gewoontes ontwikkel, mannetje!”

“Au!” Het was niet eens helemaal gespeeld. Vincent liet Inga voorgaan en ze liepen de kamer binnen. Vincent liet zich meteen zwaar voorover op het strak opgemaakte bed vallen.

“Nu eerst maar eens een volle dag slapen, of twee”, kreunde hij. Hij voelde zijn ogen branden.

Inga had echter al een informatiefolder van het hotel van het bureau gegrist en zei: “Helaas. Ontbijt van half acht tot tien. Dat uitslapen kun je vergeten!”

“Je bent een valse feeks”, grijnsde Vincent. Zijn oog viel op de stapel beduimelde boekjes op het tafeltje naast het bed. De dagboeken van mevrouw Waller. Eerder die middag had hij er koortsachtig in gebladerd, tot hij uiteindelijk was gestuit op een lange beschrijving van de gebeurtenissen in het Lemberg van 1923. En op die Nietzsche-uitspraak: ‘Dat wat me niet dood maakt, maakt me sterker!’ Het definitieve bewijs dat achter die naam Radillo dus Guglielmo ‘Willi’ Girti schuilging. De man die ooit deel had uitgemaakt van de giftige driehoeksverhouding die voor de rest bestond uit twee mensen die Vincent al kende: Igone Waller en Charles de Commenay. Hij pakte het bovenste boekje van de stapel en bladerde er een beetje in.

“Weet je wel zeker dat je gaat slapen? Ga je niet toch de hele nacht in die dagboeken lezen?”, vroeg Inga.

Vincent besepte dat ze hem alweer had doorzien: hij had inderdaad heel erg de neiging om eindelijk al die volgekladde boekjes van dat ouwe mens door te lezen. Om er achter te komen of er misschien nog andere belangwekkende zaken in stonden. Maar hij besepte ook dat ze de belangrijkste informatie waarschijnlijk al wel hadden gevonden.

En dat terwijl hij dat aanvankelijk helemaal niet had gedacht, toen hij de dagboeken in zijn bezit had gekregen. Vincent moest weer terugdenken aan die avond toen hij met Goof en IJs had ingebroken in het appartement van mevrouw Waller, daar in dat dorp diep in de Ardennen: Burg Reuland. Meer vanuit een opwelling dat iets anders had hij toen die stapel boekjes meegenomen. Goof had hem er nog om

vervloekt en hij had dat nadien eigenlijk ook volledig terecht gevonden. Want waarom zo'n risico nemen voor zo iets onbenulligs?

Vincent had er daarna eigenlijk ook nauwelijks in die dingen gekeken: na Burg Reuland had hij die hele episode met mevrouw Waller vooral heel graag willen vergeten en willen terugkeren naar het normale leven. De boekjes waren al snel diep in een kast beland in zijn penthouse op KNSM-eiland. En na alle toestanden met de Satan's Siblings en de dood van Maria Gutierrez, had hij zijn appartement ontruimd en de belangrijkste persoonlijke spullen opgeslagen in een Shurgard-box op een bedrijventerrein in Amsterdam-West.

Maar hij had toen nog niet kunnen bevroeden dat het juist die stapel boekjes was, waarvoor hij naar Europa en zelfs naar Nederland zou terugkeren. Want, nog in de Verenigde Staten, had Vincent geweten dat hij het met eigen ogen moest lezen. Hij had moeten lezen of zijn vermoedens waar waren over de identiteit van hun grootste tegenstander!

“Heb je eigenlijk ook al ergens gevonden dat die Girti geboren is in Venetië?”, vroeg Inga, terwijl ze zich aan het uitkleden was. Ze schonk Vincent een korte blik op haar naakte lijf en vrouwelijke vormen, voor ze snel in een badjas schoot.

“Jazeker!”, zei Vincent, “En ik weet nu ook bijna zeker dat mevrouw Waller het ook nog een keer tegen me gezegd moest hebben in de weinige keren dat ze over haar verleden sprak.” Hij kon de krakerige stem van haar nog zo horen.

Afwezig zag hij hoe Inga in de badkamer verdween en sloeg het dagboekje dicht en legde het terug op een stapel. Hij werkte zich omhoog op het bed en arrangeerde wat kussens tot een rugleuning. Maar bijna als vanzelf viel daarna opnieuw zijn oog op het stapeltje boekjes op het nachtkastje. In totaal waren het twaalf boekjes en besloegen de periode vanaf 1922, toen mevrouw Waller een jonge twintiger was geweest. Maar ze kon onmogelijk haar hele lange leven hebben beschreven; anders had de stapel dagboekjes misschien wel tot het plafond moeten reiken. Vincent vroeg zich opeens af of er een reden geweest was waarom mevrouw Waller ergens gestopt was... Hij pakte het onderste boekje uit de bundel en sloeg die ongeveer

halverwege open.

En hij begon te lezen.

:

“Hallo! Ben je daar nog?”

Vincent voelde een hand op zijn schouder en draaide zijn hoofd om, om te zien dat Inga, zittend op het bed en gekleed in een onderbroekje en wit T-shirt, zijn aandacht probeerde te trekken.

“S-sorry”, haperde hij, “ik zat te lezen...” Hij besepte hoe geconcentreerd hij had zitten lezen en sloeg het boekje dicht. Maar de beelden spookten nog steeds door zijn hoofd. Hij legde het boekje naast zich neer en draaide zich naar haar om. Inga pakte zijn hand vast en leek te proberen hem te lezen. “Je hebt vast weer enkele nieuwe weinig florissante aspecten geleerd van die mevrouw Waller?”

Vincent knikte en probeerde samen te vatten wat hij had gelezen, “Blijkbaar is ze na die rampzalige episode in Lemberg jarenlang door Europa gaan rondreizen met Guglielmo, of beter: Willi. Ze waren een stel in die tijd en ze moeten schaamteloos gebruik hebben gemaakt van hun Gave, want ze hebben een luxueus jetset-leventje geleid. Maar waar ze andere mensen met de Gave tegen kwamen, vermoordden ze die. In die tijd moeten ze er achter zijn gekomen dat ze zich aan hen konden ‘voeden’, zoals ze dat gingen noemen.”

“Maar wat gebeurde er toen? Want ze zijn niet bij elkaar gebleven...”, vroeg Inga.

“Dat klopt: ze kregen ruzie. Dat was in Parijs, nota bene hun favoriete stad. Ze waren daar toevallig ook toen de nazi’s de stad binnen trokken. Igone schreef dat Willi onder de indruk was van de veroveraars en besloot zich bij hun aan te sluiten. Hij vermoordde een SS-officier en begon zich hondsbrutaal gewoon als hem voor te doen. En met behulp van een vervalste partijkaart en vooral zijn Gave wist hij elke twijfel over zijn echte identiteit al snel uit te bannen. Binnen één dag werd hij een hoge nazi!”

“En Igone was daarop tegen?”

Vincent glimlachte; “Wat heet!” Hij pakte toch het dagboekje weer op van het tafeltje en begon snel te bladeren. Hij had de passage al snel terug gevonden: “Hier: hoor eens wat Igone vond van de nazi’s:

‘Naar mijn stellige mening zijn de nationaalsocialisten even vulgair en abject als die communisten die ik aan het begin van de twintiger jaren in Rusland heb ontmoet. Volk uit de laagste klasse met dito allooi. Uit de klei getrokken in lompen gehulde paupers, die voorbestemd zijn om voor eeuwig in de schamelste omstandigheden voort te ploeteren. En dat is ook de natuurlijke orde, als je het mijn vraagt! Maar door een wrede speling van het lot hebben ze opeens op heel veel plekken op de wereld, de macht in handen gekregen! En met vreselijk gevolg. Ach, wat kun je anders van die idioten verwachten dan die wreedheid en stompzinnigheid, die inmiddels blijkbaar gemeengoed is geworden? Ik weet nog goed hoe ik ooit Stalin heb mogen ontmoeten. Een omhoog gevallen boertje uit Georgië met een belachelijke snor en een absurd ego, die normaliter op zijn best voorbestemd was dorpspriester te worden in één of ander gehucht hoog in de Kaukasus. En moet je nu eens zien? Precies hetzelfde gevoel had ik, toen ik er gisteren getuige van was hoe Hitler de Eifeltoren aanschouwde. Ik zag een provinciaaltje, die nog nooit buiten zijn eigen land is geweest. Naar wat ik heb horen fluisteren, en dat geloof ik meteen, een mislukt ongetalenteerd schildertje en een naamloze korporaal in de Grote Oorlog; bestemd om een roemloze dood te sterven in de loopgraven. Ach, wat is er aan de hand in de wereld als twee van dit soort minkukels nu de koers van de wereld bepalen?’”

“Lekker verhaal”, glimlachte Inga.

“Het gaat door: ‘Daarom vind ik het onbestaanbaar dat Guglielmo besloten zich heeft aan te sluiten bij dit afkeurenswaardige bewind. Ik kan niet bij hem blijven. Ik zal het hem morgen zeggen!’”

Vincent keek Inga aan: “En dat heeft ze gedaan! In haar laatste dagboek schrijft ze erover. Het moet een knallende ruzie zijn geweest: want Guglielmo was des duivels. Ze begonnen elkaar te bevechten en probeerden de ander te overweldigen, bij de ander binnen te dringen. Iets wat in hun heilige verbond ondenkbaar was. Maar ja, zover waren ze. Maar geen van beide slaagde erin de ander te overmeesteren en uiteindelijk botvierde Girti alleen lichamelijk zijn agressie op haar. Hij sloeg mevrouw Waller het ziekenhuis in...”

“Ach, die arme vrouw”, fluisterde Inga.

“Heb je wel geluisterd naar wat ik over haar gezegd heb? Hoe ze me gewetenloos gebruikt heeft?”, brak Vincent verontwaardigd uit.

“Koest maar”, zei Inga en ze legde een hand op zijn arm; “En toen?”

“Ze schrijft daarna over hoe ze besluit onder te duiken om de oorlog in afzondering uit te zingen. En daarna schrijft ze nauwelijks nog. Soms maar een paar zinnen per maand. Maar wèl is duidelijk dat ze nog steeds geobsedeerd was door Girti en hem op een afstand bleef volgen. Ze probeerde alles te weten te komen wat mogelijk was over Obersturmbannführer Gerats, want zo was hij zichzelf gaan noemen. Blijkbaar ging hij bij de Waffen SS en ging naar het Oostfront. Op een bepaald moment deed ze zich zelfs voor als zijn vrouw om informatie los te krijgen. En ze had pas vrede toen ze te horen kreeg dat hij was gesneuveld in Stalingrad.”

“Jezus”, verzucht Inga.

“En daarna houden de dagboek aantekeningen zelfs helemaal op. Kijk:” -Vincent hield het boekje omhoog- “dit laatste dagboekje heeft nog tientallen lege pagina’s. Dus het lijkt er ook niet op er nog andere dagboekjes geweest zijn. Nee, het lijkt erop alsof ze gewoon is gestopt met het dagboek. Alsof ze definitief de aandrang verloor dit nog bij te houden nadat ze had gehoord dat Willi was gesneuveld.”

“Nou, niet dus”, fluisterde Inga ademloos, “Want hij is terug!” Ze grijnsde opeens: “Hoe heet dat: Back with a Vengeance!”

“Dat is ook een manier om het te zeggen, ja”, zei Vincent zuinigjes, “Maar intussen zitten wij hier midden in. Radillo heeft zijn jacht op ons ingezet en dat is bepaald geen grap.” De beelden vielen hem weer in van die arme mevrouw Carrington, badend in haar eigen bloed op de keukenvloer.

“Ik weet het, koest maar, Vincent”, zei Inga en ze pakte zijn hand.

Vincent legde het boekje weer naast zich neer en staaarde een tijd naar het plafond; het contact met Inga was voor even voldoende.

“Neem me nog even mee door ons plan”, fluisterde Inga op een bepaald moment.

“Nou dat is simpel: nu we de dagboeken in ons bezit hebben en weten wie Radillo echt is, moeten we Charles terugvinden. En hem er mee confronteren! Die hele toestand in San Francisco kan wel

gruwelijk fout gegaan zijn, maar ik ben er nog steeds van overtuigd dat we een medestander nodig hebben.”

“Hoe lang blijven we dan hier?”

“We blijven in ieder geval een tijdje hier in Europa, want als ik Charles maar een beetje goed inschat, is hij hier gebleven zijn, op het Oude Continent. Laten we hopen dat we snel meer horen van Buck.” In New York was hun vriend Buckminster Wharton Bell begonnen met zijn onderzoek naar de verblijfplaats van de oude heer.

“Hoe lang kan het duren?”

“Misschien wel een paar dagen, wie zal het zeggen?”, zuchtte Vincent.

Inga zuchtte en het bleef een tijd stil, tot ze opperde: “Zou je niet in de tussentijd weer eens contact kunnen opnemen met je oude vrienden? Je familie?”

Vincent schoot overeind: “Ik heb hen niets te vertellen en er is ook niets veranderd!”

Inga keek hem bestuderend aan en Vincent vervolgde iets te haastig: “E-en bovendien: we moeten blijven oppassen: er loopt nog een opsporingsverzoek naar ons in de VS, weet je wel. Als die inspecteur Koedijk er lucht van krijgt dat we weer in het land zijn, laat die ons meteen oppakken. We moeten sowieso zo weinig mogelijk de aandacht trekken met die valse paspoorten van ons.”

Inga bleef hem strak aankijken, voor er een lach doorbrak: “Wat een grap hè”, giechelde ze, “Dat Buck van ons een getrouwd stel heeft gemaakt. Mike en Alice Short, je verzint het niet!”

Vincent schudde licht geërgerd zijn hoofd; “Getrouwde stellen wekken minder argwaan, dat is gewoon logisch.”

“Wees toch eens een keer niet zo serieus”, lachte Inga en ze begon Vincent te kietelen, “Vind je het niet fijn om mijn echtgenoot te zijn, of zo?”

Vincent ontspande en hij begon terug te kietelen; “Ik zou meteen van je scheiden!” Hij klom bovenop haar, “Om daarna écht met je trouwen.”

“Mallerd!”, bracht Inga nog uit voor hun hongerige monden elkaar vonden.

:

Ze lagen naast elkaar op hun rug onder de dekens en staarden naar het plafond. Vincent voelde zich alsof voor heel even de wereld om zich heen weer precies zo was zoals hij wilde dat die was.

“Ben je al zover?”, hoorde hij de stem van Inga. Hij draaide zich naar haar toe: “Waarvoor?”

“Om mij écht bij je toe te laten, je helemaal open te stellen?”. Inga keek hem onderzoekend aan.

Vincent voelde zich meteen onrustig worden. Hij moest er weer aan denken aan hoe mevrouw Waller hem meerdere keren had gebruikt, toen tijdens die absurde paniekerige vlucht richting Duitsland. En hij herinnerde zich nog beter het afschuwelijke gevoel... verkracht te zijn. En hij moest eraan denken hoe bang hij was geweest dat Step Bickers hem zou kunnen overweldigen. Zelfs Lakshmi had hij niet voldoende vertrouwd, zeker niet bij hun eerste kennismaking, toen ze dat geweer op hem had gericht. En om dan nu de poorten open te gooien, het was...

“We móeten dit echt doen, dat voel ik”, fluisterde Inga, “We moeten elkaar trainen en daarvoor is dat echt nodig.”

“Ik...”, begon Vincent krachteloos.

“Begin dan met mij”, drong Inga aan, “Ik zal je niet tegenhouden. Ik vertrouw je!”

“Nee, dat wil ik niet”, zei Vincent meteen, want dat idee vervulde hem met afschuw: om de vrouw waarvan hij was gaan houden zo te ... verkrachten.

“Je begrijpt toch wel dat we in de strijd tegen Radillo sterker moeten worden?”, ging Inga door, “Dat we door op elkaar te oefenen we onze Gave nog meer kunnen verfijnen?”.

Vincent begreep dat ze gelijk had, maar tegelijkertijd joeg de gedachte hem angst aan, “Ik kan het niet. Niet nu al, misschien later”, fluisterde hij de woorden die hij ook al eerder gezegd had.

Inga staaarde hem teleurgesteld aan en schudde haar hoofd. Ze sloeg de dekens terug en stapte uit bed, “Je begrijpt nog steeds niet goed dat we verder moeten, Vincent! Je moet de volgende stap nemen.”

“Sorry”, fluisterde Vincent krachteloos. Inga wendde zich af, gleeed weer in haar kamerjas en zakte neer in een fauteuil. Ze pakte haar mobieltje van het bureautje en verdiepte zich daar in. Alsof ze even met iets anders bezig wilde.

Vincent zuchtte diep en bekeek haar een tijdje vanuit bed. Ten slotte greep hij een willekeurig dagboekje op het tafeltje naast het bed en begon maar wat te bladeren en te lezen. Zo viel hij uiteindelijk in slaap.

:

“Nou, zullen we maar een wandelingetje door het Rembrandtpark maken of zo?”, vroeg Vincent lusteloos, toen hij en Inga door de gang van het hotel terug sloften naar hun kamer. Ze kwamen zojuist terug van het ontbijt, dat ze zo laat mogelijk hadden genuttigd. Pas na zijn derde kop koffie hadden ze besloten op te stappen. Wat ook hielp is dat de studentjes hen inmiddels hadden weggekeken: ze wilden blijkbaar heel graag opruimen. Maar Vincent en Inga voelden die haast niet. Zolang Buck hun niet voorzag van nieuwe informatie over de verblijfplaats van Charles de Commenay, was er eigenlijk weinig wat ze konden doen.

Inga bromde iets over dat ze nog even op de kamer wilde blijven. De hele ochtend had ze al wat afstandelijk geleden. Vreemd genoeg misschien zelfs een beetje zenuwachtig, was Vincent opgevallen. Was het omdat er toch wat spanning tussen hun was ontstaan sinds gisternacht? Door die weigering van hem?

Vincent besloot zich er niet heel druk over te maken. Terug in de kamer zette hij zich neer in de fauteuil om de Volks te lezen, die hij vanuit de ontbijtzaal had meegenomen. Inga zette zich op haar bed met haar mobieltje. Heel kort informeerde ze Vincent erover dat ze contact had met Buck op Vi-Generator, maar dat er nog steeds geen vorderingen te melden waren. Ook over de huidige verblijfplaats van Radillo kon hij niets zeggen. Vincent knorde iets voor hij zich weer in het wereldnieuws verdiepte. Ze praatten nauwelijks, tot na een kleine tien minuten er op de deur werd geklopt.

Vincent keek verstoord op vanuit zijn krant en merkte dat Inga al was opgesprongen. Wie zou dit kunnen zijn? Housekeeping?

Roomservice? Maar dat hadden ze niet besteld... Heel even vreesde hij dat Satan's Siblings hem weer op het spoor was, maar dat idee was belachelijk: van die biker-gang was iedereen kort gezegd of dood of opgesloten.

Afwezig keek hij toe hoe Inga op de haar bekende omslachtige manier de deur open deed en een stap terug deed om iemand binnen te laten. En dat was het moment waarop Vincent's adem stokte. Want het was Govert Frins, die de kamer binnen kwam! En hij werd op de voet gevolgd door Saco van Kaam en... Erica, zijn zus!

“Wat de fuck!” Vincent sprong op en wierp de krant aan de kant, “Wat is dit?”

Inga, die de deur had gesloten, liep op hem toe, “Ik heb ze uitgenodigd, Vincent. In overleg met Buck, wil ik daar meteen bij zeggen... en toegegeven: met zijn hulp.”

“Maar...”, begon Vincent, die niet wist waar te beginnen met de redenen waarom dit een slecht idee was, maar toch stil viel.

“Hé Vince”, zei Goof zacht, “Long time no see!” Achter hem knikten Saco en zijn zus hem ook toe; een beetje beschroomd en afwachtend.

“I-ik heb jullie niets te zeggen”, bracht Vincent uit, “Ik... ik...”

Goof hief een hand, gedecideerd zoals altijd, “Nee, maar wij hebben jou wel wat te zeggen, Vincent. Namelijk dat we jou niet zo makkelijk willen opgeven.”

“We houden van je, broertje”, vulde Erica aan, “Maar ... we moeten elkaar alleen... beter... begrijpen of zo...”

“Dat is de reden waarom we hier zijn, Vegelij”, zei Saco en hij wees naar Inga, “Je nieuwe vrienden, Inga hier en die Buck Bell, hebben ons gevraagd om hier te komen, omdat zij wilden dat we het zouden gaan uitpraten.”

“Een interventie dus”, grijnsde Goof.

Vincent wist even niet wat hij moest zeggen en ten slotte bracht hij haperend uit: “H-het spijt me enorm van alles!” Vele beelden verschenen voor zijn ogen verschenen. Saco die in zijn been werd geschoten, Goof die hem vroeg of ‘het nu echt klaar was’, zijn zus die hem vroeg wat hij zijn familie aandeed, “Dat meen ik echt. Maar ik weet niet...”

“Inspecteur Koedijk is nog een keer langs geweest”, onderbrak Goof hem, “Om ons te vragen of we nog contact met je hadden. Iets met een moordpartij in San Francisco.”

Vincent keek hem geschokt aan.

Goof hief een hand; “Wij zijn ook niet helemaal achterlijk, Vincent. We weten dat je betrokken bent geraakt in iets schimmigs, iets slechts.”

“Maar we kènnen jou, Vincent”, voegde Erica toe, “En jij bent dat niet! Dat weiger ik te geloven.”

“Nee, man, Vegelij, kom op”, zei Saco, “Ik ken je toch langer dan vandaag; jij bent de vriendelijkheid zelve. Jij was vroeger op de soos zelfs beleefd tegen de nieuwe lichtung feuten!”

Vincent staarde zijn vrienden aan en wist niet meer wat hij moest zeggen.

“Kom, laten we toch allemaal gaan zitten”, zei Inga en ze dirigeerde hun gasten naar een zitplaats: twee namen er plaats op het bed, één op de bureaustoel. Inga bleef geleund tegen het bureau staan en Vincent zakte maar weer neer in zijn fauteuil. Hij keek hulpeloos Inga aan; “En wat nu?”

“Vertel het gewoon Vincent. Haal die last van je schouders”, fluisterde zij.

De gedachten stormden door zijn hoofd en hij keek naar zijn vrienden; “Willen jullie het echt horen?” Ze knikten serieus. En toen stelde Vincent zijn meest dringende vraag: “Gaan jullie me niet veroordelen? En worden jullie niet bang van me?”

“Broertje, we houden van je!”, zei Erica zacht, “Hoe vaak moeten we dat nog zeggen?”

Vincent knikte en besepte opeens dat het moment echt hier was: hij ging de grote sprong wagen. Hij merkte nu pas dat er tranen in zijn ogen stonden. Hij keek Goof een en zei: “Oké, maar dan moet ik helemaal terug gaan naar die Brusselse deerne, Emmanuelle, Goof!” Zijn voormalige zakenpartner knikte hem bemoedigend toe en Vincent begon te vertellen.

:

Het was vele uren later, toen er opnieuw op de kamerdeur werd

geklopt. En toen Saco deze keer open deed, diende er zich nu wèl roomservice aan, met een karretje waarop een riante lunch was uitgestald. Een studentje, een knaap van nog geen twintig, reed het gevaarte naar binnen, schonk koffie uit, verspreidde broodjes en verliet toen weer de kamer. Ze aten daarna allemaal een tijd in stilte en Vincent merkte dat hij uitgehongerd was. Hij besepte dat de ochtend hem veel energie had gekost en hem had uitgeput. Maar hij voelde zich merkwaardig genoeg ook... lichter, vrijer. Zijn vrienden hadden zijn hele verhaal aangehoord en alhoewel ze soms geschokt hadden gereageerd, hadden ze er geen blijk van gegeven dat ze zijn afschuw op hem richtten. Hij was zo opgelucht!

“Hé Vegelij, je had je krachten eens moeten laten zien op dat obertje zojuist”, zei Saco terwijl hij een broodje ossenworst verorberde, “Ik had wel eens willen zien of je hem de vogeltjesdans of zo had kunnen laten dansen!” Hij lachte breed en met consumptie.

“Dat soort dingen doe ik toch niet. Ik gebruik mijn Gave heel terughoudend”, zei Vincent, toch nog op zijn hoede.

“Jahaa, dat weet ik toch”, grijnsde Saco en er leek hem opeens iets in te vallen, “Of laat je ons dat alleen maar denken en hèb je ons al betoverd?” Hij begeleidde de woorden met bezwerende gebaren met zijn handen, alsof hij zelf Saruman of Tita Tovenaar was.

“Hou toch op!”, lachte Vincent. Hij merkte dat Erica hem strak aankeek en verplaatste zijn aandacht naar haar.

“Ik wil zeggen dat ik zal proberen je te helpen hiermee. In je strijd tegen deze vreselijke... Radillo, broer”, deelde ze mee. Ze keek hem heel indringend aan.

“Same here”, zei Goof meteen, “Samen zullen we die klootzak eronder krijgen!”

“Eens”, voegde ook Saco toe, “Maar wel onder één voorwaarde!” Hij keek de hele groep rond alsof hij steun zocht voor wat hij wilde gaan zeggen en leek nu wel serieus, “Ik hoop dat ik voor iedereen spreek als ik zeg dat het over moet zijn met al die doden! Ën met het tot slaaf maken van nog meer; hoe noemde je ze: marionetten? Ik weet niet of je nog van plan was die openstaande vacatures te vullen van die twee bodyguards van je? Maar als ik voor mezelf spreek zou ik zeggen:

no fucking way!”

Goof en Erica knikten instemmend terwijl ze aten. Goof zei ten slotte: “We gaan die Radillo op een andere manier bestrijden als het aan mij ligt.”

“Laat me jullie gerust stellen”, zei Inga, die haar broodje staand tegen de muur at, “Dat hele gedoe met Sjak en Sjon was ècht eenmalig! Laat staan Maria Gutierrez! Toch, schat?”

Vincent knikte; natuurlijk was hij het met haar eens. Hij was er verbaasder over, moest hij toegeven, dat ze hem voor het eerst ‘schat’ genoemd had.

“Ik wil er nog wel één andere voorwaarde aan verbinden”, zei Erica.

Opeens voelde Vincent toch weer iets van onrust.

“Ik wil dat je onze moeder bezoekt. Ze is zo bezorgd!”

Vincent knikte en keek haar dankbaar aan; “Dat doe ik. Niets liever. Vandaag nog als het aan mij ligt!” Hij keek Inga aan, “Nietwaar?”

“Ik vroeg me al af hoe lang het zou gaan duren dat je me eindelijk ging voorstellen aan je familie!”, grijnsde Inga.

:

“Ik moet je nog een nieuwtje vertellen”, zei Inga. Ze zat op de rijdersstoel in de huurauto waarmee ze eerder die avond de moeder van Vincent hadden bezocht. Het was een emotionele weerzien geweest. En zijn moeder had Inga meerdere keren die avond omhelsd. De laatste keer had Vincent zijn moeder haar toe horen fluisteren dat ze haar véél leuker vond dan zijn vorige vriendinnetje, die Maria. Die helaas zo vreselijk aan haar einde was gekomen, natuurlijk, maar daar spraken ze natuurlijk niet over. Vincent had er maar niets op gezegd en een knipoog naar Erica gezonden, die er natuurlijk ook bij was. Het had bijna zoals vroeger gevoeld.

“Maar niet voor ik jou nog iets zeg”, zei Vincent nu en hij keek haar van opzij vanachter het stuur aan. Gelukkig was de A12 op dit uur van de dag vrijwel leeg en hoefde hij weinig aandacht aan de weg te schenken.

“Ja?”

“Ik moet je nog bedanken, Inga! Ik had het zelf nooit aan gedurfd,

om alles te bekennen tegen de drie mensen die me het meest na staan. Maar ik moet zeggen dat het goed was!”

Inga legde een hand op zijn been, “Ik ben blij voor je, Vincent!” Even bleef het stil, voor Inga toevoegde: “Dat was de eerste hobbel die je echt moest nemen....”

Vincent begreep meteen wat ze bedoelde en informeerde snel: “Maar, eh... Wat wilde jij me zeggen?”

Inga grijnsde, “Ik kreeg terwijl we bij je moeder waren een berichtje van Bucky. Hij heeft nieuws!”

Vincent staaarde haar verbijsterd aan; “Hij weet waar Radillo uithangt!”

“Nee, en let je wel nog even op dat je het stuur recht houdt?”

Vincent verlegde zijn aandacht voor even op de weg voor hun; hij was een beetje afgedreven richting de vluchtstrook, zag hij.

“Nee, hij weet waar Charles de Commenay woont! En Vincent, ik denk dat we het koude Nederland alweer moeten verlaten. We moeten naar het warme zuiden!”

“Waar...?”, bracht Vincent ademloos uit.

“Portugal, ergens in de binnenlanden; een stadje dat Coímbra heet.”

Vincent liet de informatie indalen.

“En zeg maar niets over het boeken van vliegtickets en hotels”, grijnsde Inga, die haar mobieltje omhoog hield, “*I’m on it!* Even kijken of er daar ook een hotelschool zit!”

Hoofdstuk 34

“Weet je wat? We huren een scooter!” Inga bracht het op met haar kenmerkende enthousiasme. Ze wees naar de overkant van de straat en Vincent begreep meteen wat ze bedoelde: een zaak met een brommer als logo. Ze waren nog maar net begonnen met de wandeling vanuit het station van Coímbra richting de oude binnenstad, die nog een flink stukje verderop bleek te liggen, als een fort op een heuvel. De toegangsroute waar ze zich nu bevonden, was echter minder aantrekkelijk: een drukke verkeersader verscholen onder een grote fly-over.

“Een scooter?”

“Ja! Hoe toeristisch wil je het hebben? Dan tuffen we lekker zelf richting dat landgoed van dat oude heertje van jou”, ging Inga door, “Precies wat je toch ook doet als je op vakantie bent op de Canarische Eilanden of Kreta?”

“Nou, misschien niet iedereen...”, zie Vincent voorzichtig.

“Nee, maar wel Mike en Alice!”, zei Inga meteen en ze keek hem stralend aan.

Vincent moet lachen. Sinds ze vanochtend hadden besloten de trein te nemen vanuit Porto richting Coímbra, hadden hij en Inga de fantasie steeds verder opgeblazen over het stel Mike en Alice, dat met hun Grote Europese Trip bezig was.

Mike en Alice Short: het waren de namen op de paspoorten die ze in San Diego hadden gekregen en waarmee ze naar Europa waren gereisd. Ze waren het erover eens geweest dat de ‘back story’ van hun

nieuwe identiteiten wel consistent moest zijn. Maar dat was ontaard in een absurd uitgebreide fantasie over wie die Mike en Alice dan wel niet moesten zijn. Ze hadden uiteindelijk besloten dat Mike vertegenwoordiger was in een belachelijk trainingsapparaat dat de zwaarlijvige Amerikaanse man de gewenste 'abs', buikspieren, moest geven, maar intussen vooral een overprijsd in Hong Kong gefabriceerd prul was dat het gemiddeld na tien keer gebruiken begaf. En het ergste was: dat wist ook Mike maar al te goed. Alice had dan weer een levendige praktijk als katten-psychiater. De vele rijken in de regio (ze woonden in een voorstad van Chicago) vertrouwden hun getroebleerde huisdier maar al te vaak aan haar toe, hoe groot de factuur ook mocht zijn.

Ze hadden er het ruime uur dat de treinreis had geduurd tussen Porto en Coimbra in ieder geval goed mee kunnen vullen. Alhoewel Inga met name aan het woord was geweest. Maar Vincent vond dat prima. Al sinds hij vanochtend wakker was geworden, voelde hij zich alsof hij op een roze wolk zat, ja: het cliché was echt waar. Het gevoel dat je zelf niets woog en de wereld om je heen ook niet. De sensatie dat alles stralender, vriendelijker en mooier was, dan je gewoon was. En om die reden verliep deze dag, waarop ze hadden besloten als een stel toeristen gewoon de trein te nemen, als een soort droom.

Vincent beseftte dat ook Inga dat gevoel had. Al dat vrolijke gebabbel van haar over Mike en Alice kwam ook ergens vandaan! En hij wist ook precies waar vandaan. Van die hele bijzondere nacht die ze in Porto hadden beleefd. Vincent speelde de film nog even af. Na hun vlucht van Schiphol, was het al einde middag geweest toen ze in Porto waren aangekomen, de dichtstbijzijnde stad bij Coimbra waar ze met het vliegtuig vanaf Schiphol naar toe hadden kunnen reizen. Maar eenmaal in de stad hadden ze besloten dat hun bezoekje aan De Commenay nog maar een dagje moest wachten. Ze hadden een paar uur rond gedwaald door de historische binnenstad van Porto, zoals Mike en Alice waarschijnlijk gedaan zouden hebben. Daarna waren ze neergestreken op een terrasje waar het in de zon nog prima toeven was, terwijl het toch al ruimschoots herfst was. Het was een mooi plekje met zicht op de diep in het land ingesleten rivier Douro en

enkele van die absurd hoge bruggen die deze rivier overspanden. Ze hadden een heerlijke pan paella gedeeld, een paar biertjes gedronken en waren uiteindelijk pas laat terug naar hun hotelkamer gegaan.

Tot zover allemaal heel gerieflijk, maar nog niet heel uitzonderlijk. Maar wat wèl bijzonder was dat Vincent, toen ze eenmaal in bed lagen, had besloten Inga tot zich toe te laten. Écht toe te laten dus! Na de louterende ervaring in Nederland met zijn beste vrienden, had hij zich gerealiseerd dat het nu ook tijd was deze stap te zetten. Al was het maar om haar te danken en er blijk van te geven dat hij haar volledig vertrouwde.

Of misschien waren het de biertjes wel geweest die hem losser gemaakt had...

Hoe dan ook: hij had dus de ‘ophaalbrug laten zakken’, zoals hij dat nog steeds noemde en had hij Inga binnen laten komen. Ze lagen naar elkaar toe gedraaid op het bed en hadden elkaars handen vast. Inga keek hem met die heldere blauwe ogen van haar strak aan en Vincent kon zich nu nog steeds levendig het gevoel herinneren toen ze bij hem binnen drong. Had mevrouw Waller niet beschreven dat het voelde alsof een kevertje rond liep in je hersenpan, zoiets? Destijds in Castricum, toen de oude dame bij hem was binnen gedrongen om hem de gedachte in te planten dat hij haar wilde helpen met haar plotselinge vlucht richting Duitsland, had hij dat zelf nauwelijks gemerkt. Maar inmiddels was hij al zoveel verder en wist hij al zoveel meer...

“Nou, wat kies je? Wil je blaffen als een hond? Of miauwen als een krolse kater?”, glimlachte Inga.

“Moet je dit heilige moment nou weer stuk maken met die grappen van je?”, fluisterde Vincent. Hij besepte dat de sensatie van dat iemand anders in je hoofd zat, heel anders was dan een rondscharrelend kevertje, zoals mevrouw Waller het had genoemd. Het was eerder alsof zijn geest werd ingetapt in iets groters... Of misschien bazelde hij wel, nu.

“Nou, wat kies je?”, ging Inga door.

“Dan maar dat blaffen”, grijnsde Vincent, “Want bij dat miauwen ben ik voor ik het weet een patiënt van je, kattenfluisteraartje!”

Inga glimlachte en drukte in zijn handen, “je vindt het toch niet nog steeds eng? Ik doe echt niets hoor...”

“Wat zeg je? Ik ben panisch! Vooral dat je die diep weggestopte hele foute fetisj van mij vindt!”

“Nou ben jij degene die grapjes maakt, dat is al een verbetering.”

“Gelukkig, je hebt dus nog niets gevonden”, grijnsde Vincent. Hij vroeg zich intussen af of er misschien een kern van waarheid school in wat hij had gezegd; want waren er niet echt dingen die hij liever verborgen hield, zelfs voor zijn geliefde?

Vincent voelde dat de bijzondere sensatie was verdwenen en keek Inga vragend aan.

“Zo, klaar. En nu jij!”

:

Maar nog steeds was zelfs deze hele bijzondere ervaring niet de volledige verklaring voor hoe Vincent zich nu voelde. Dat was wat er daarna gebeurde. Vincent was, met grote tegenzin, ook bij Inga binnen gedrongen. Ze waren doorgestaan met die flauwe grapjes, om de spanning eraf te halen. Maar die spanning was steeds minder geworden toen ze het allemaal nog een paar herhaalden. En op een gegeven moment voelde het steeds vertrouwder.

En toen waren ze dichter naar elkaar toe gekropen en hadden ze elkaar gezoend. En vervolgens hadden ze de liefde bedreven. Maar niet op die manier zoals Vincent het gewend was. En zelfs niet op die manier zoals hij soms met Maria had gevreeën; toen hij tijdens de seks in haar hoofd was binnen gedrongen om zo alles, zogezegd, van de andere kant te beleven. Dat was al een intense ervaring geweest, maar nog steeds verbleekte het bij wat Vincent en Inga die nacht deden: ze waren niet alleen lichamelijk met elkaar verstrengeld, maar óók op een geestelijke wijze met elkaar verbonden. En op een veel fundamentele manier dan gewone stervelingen dat zouden kunnen. Vincent zat letterlijk in Inga en Inga in Vincent. En zo beleefden ze elkaars hartstocht en versterkten die zich aan elkaar. Verdubbelde die niet alleen, maar kwadrateerde die zichzelf eerder. Hij voelde haar, via zichzelf, via haar, zoiets. Het was zoiets als ‘*reverb*’: dus als een geluid tussen twee geluidsbronnen gaat rondzingen tot een steeds hogere

toon. Zo ongeveer was het extatisch hoogtepunt dat Vincent en Inga die nacht bereikten. En zelfs nu, nu de nieuwe dag allang was aangebroken, was Vincent er nog steeds ondersteboven van en kon hij nog steeds niet volledig bevatten wat er was gebeurd.

:

“Kijk, we kunnen anders ook gewoon een auto huren, hoor”, zei Vincent, toen ze de drukke straat overstaken richting het zaakje dat Inga had gevonden. Hij wees naar het autoverhuurbedrijf dat er naast zat.

“Doe toch eens niet zo onromantisch”, zei Inga meteen, “Dat zouden Mike en Alice toch nooit doen?” Als om elke tegenstand voor te zijn stapte ze de winkel binnen en Vincent volgde haar maar.

Niet veel later zaten ze allebei op een zelfde soort blauwgekleurde scooter. Het bleek dat het zaakje, dat Planeta Rodas of zo heette, normaliter helemaal niet deed aan verhuur. Maar voor deze keer had de vriendelijke jongeman, die binnen had staan te sleutelen aan een brommer, wel een uitzondering willen maken. Ze kregen een paar tweedehandsjes mee die bestemd waren voor de handel. En zo reden Vincent en Inga even later omhoog en Coimbra binnen. Ze persten zich door de smalle straatjes van de oude stad en stopten op een pleintje, waar ze besloten wat te gaan drinken en eten in een klein barretje, om intussen hun plan op te maken.

“Zo, en nu voel ik me eindelijk echt een toerist”, zei Vincent toen hij neerzakte op een stoel en de geplastificeerde kaart van tafel griste.

“He he, moest dat nou zo lang duren?”

Ze bestelden koffie en wat belegde broodjes en ondertussen bespraken ze hun plan. Charles de Commenay woonde een stukje buiten Coímbra, net zuidelijk van de stad in een villa, gelegen aan de Mondego rivier. Op de navigatie-app van hun mobieltje stippelden ze hun route uit; het bleek dat ze een eind moesten omrijden richting de dichtstbijzijnde brug. Ze bespraken of ze De Commenay niet het beste konden bellen, maar verwierpen al snel dat idee. En daarna spraken ze erover hoe ze het verder wilden aanpakken.

“Ik ga alleen”, zei Vincent gedecideerd, “Dat is misschien het minst bedreigend voor die oude heer. Hij zal immers de nabijheid van ons

beiden voelen, weet je wel.”

“Ik laat je niet daar alleen binnen gaan”, zei Inga verontwaardigd, “Misschien is het wel heel gevaarlijk.”

“Juist daarom. Luister Inga”, hij boog zich over het tafeltje, “Dit is iets waar ik niet over wil onderhandelen. Dit is iets wat ik moet doen, ik alleen. Zo voel ik dat.”

“We vechten sámen tegen Radillo hoor!”, bracht Inga verontwaardigd uit.

“Dat klopt. Maar ik ben de enige die een geschiedenis heeft met De Commenay. Hij kent me; ik heb hem eerder geholpen en zal dus niet als een bedreiging worden gezien. Daarom moet ik dit doen!”

Inga staaarde hem lang aan en schudde ten slotte machteloos haar hoofd, “Als je dat dan wilt. Maar ik blijf altijd in buurt hoor!” Ze hapte nijdig in haar broodje met een bozige frons op haar gezicht en Vincent besepte dat hij zelfs als ze zo was, van haar hield, meer dan hij ooit voor mogelijk had gehouden.

:

Het bleek al rond de klok van twaalfen te zijn, zag Vincent toen hij op zijn horloge keek. Hij stond voor een dichte poort en had zojuist op de knop van de intercom gedrukt. Hij en Inga hadden er toch nog een half uurtje over gedaan om het woonadres te bereiken van Charles de Commenay. Een villa die verscholen ging achter grote hekken en dat alleen te bereiken bleek via een smal brokkelig asfaltstraatje op een heuvelflank. Maar Vincent begreep wel iets van waarom de oude heer juist hier was neergestreken. De landelijke omgeving ademde een diepe rust en het uitzicht op de rivier en Coimbra dat daarachter hoog boven alles uit torende, was prachtig.

Hij vergewiste zich ervan dat de leren schoudertas die hij droeg dicht was en klopte nog eens op het geruststellende vorm van de bundel dagboekjes die het bevatte en wierp een blik achter zich. Hij zag nog net een glimp van Inga, die zich had verscholen achter het vervallen schuurtje en klein stukje terug, waar ook hij zijn scooter had achter laten. Op hetzelfde moment hoorde hij een krakerige stem: “Sim?”

Vincent besepte opeens dat hij geen woord Portugees sprak en

vroeg zich af welke taal hij wel moest gebruiken? Frans, Duits? Engels?

“Quem está aí, disse eu?”, klonk het opnieuw, nu duidelijk geërgerd.

Vincent haastte zich om zich, in het Engels dan maar, voor te stellen als Vincent, dat hij meneer De Commenay wilde spreken en dat hij hem nog kende uit Konstanz.

“Esperar aqui”, klonk het. En daarna gebeurde een hele tijd niets. Vincent vroeg zich al af of hij opnieuw de intercom moest gebruiken, toen opeens de poort naar binnen toe open zwenkte. Er achter lag een brede oprijlaan met bloeiende bougainville aan weerszijden en een hagelwitte villa daar achter. Op een meter of twintig van hem vandaan stonden twee mannen die hem wenkten. “God zegene de greep”, dacht Vincent en hij deed enkele stappen naar voren, om te merken dat de poort zich meteen achter hem sloot. Hij wilde alweer verder lopen, maar één man hief een hand en brulde: “Pare!”

Net op het moment dat Vincent zich afvroeg wat voor een poppenkast dit was, liet de andere man het geweer dat hij steeds achter zijn rug verborgen had gehouden zien en richtte die op Vincent. “Ik ga hier sterven, hier en nu”, schoot er door Vincent’s hoofd en hij was zo verstijfd van schrik dat hij niet eens probeerde weg te springen, toen er al werd geschoten. Hij voelde de inslag in zijn borst en keek verbijsterd omlaag. Maar hij zag niet het bloedende gat van een kogelinslag, maar een pijltje dat zich diep in zijn vlees had geboord. Hetzelfde moment voelde hij hoe zijn benen zijn gewicht niet meer konden dragen en ging hij neer. Meteen daarna werd alles zwart voor hem.

:

Het gevoel dat hij verdrong, was het volgende wat hij voelde. Hij hapte naar adem en kreeg die eindelijk toen er iets van zijn hoofd getrokken werd; een zak of zo? Zijn ogen waren een moment verblind door een fel licht en toen hij eindelijk iets kon ontwaren, zag hij hoe er drie mannen voor hem stonden. De twee mannen herkende hij van het eerdere welkom, en de middelste herkende hij van langer geleden. Het was Charles de Commenay, en hij leek geen seconde ouder geworden

te zijn sinds de vorige keer. Ook die onafscheidelijke wandelstok en dat sjaaltje onder de kraag van zijn overhemd, ontbraken niet: nog steeds *'every inch the gentleman'*.

Alleen de entourage sprak dat wat tegen, want ze bevonden zich, merkte Vincent al snel op, in een volledig kale betonnen ruimte die werd verlicht door koud fel licht. In één van de lange muren bevonden zich twee zware metalen deuren die beiden half open stonden. Erachter bevonden zich donkere ruimtes waarin alleen een kale brits viel te ontwaren; het leken wel twee cellen! Aan de tegenoverliggende muur bevond zich een derde, houten, deur, die de centrale toegang leek te vormen tot deze ruimte. Er was geen enkel raam te bekennen en Vincent begreep dat dit kwam omdat ze zich onder de grond bevonden.

“Meneer Vegelyn, wat een bijzondere gewaarwording om u weer te mogen ontmoeten”, zei De Commenay in het geaffecteerde Engels van de hogere klasse; de oude adel.

“Dank u. En wat een warme ontvangst”, bracht Vincent moeizaam uit en hij verschoof moeizaam op zijn stoel. Hij herkende in het zwarte stoffen ding in de knuist van één van de handlangers van De Commenay, de zak die over zijn hoofd had gezeten. Naast de andere man stond een lege emmer op de grond. Ze hadden hem met dat water bruut gewekt, maar ook meteen, misschien onbewust, een soort ‘waterboard’-behandeling gegeven. Vincent kende de verhalen van hoe folteraars, met alleen een doek voor de mond en een plens water, het slachtoffer een enorm heftig verdrinkingsgevoel konden geven. Maar hij begreep nu pas hoe dat echt moet aanvoelen.

“Ik moet mijn voorzorgsmaatregelen nemen, dat begrijpt u toch wel...”, zei De Commenay zakelijk, “Wat heeft u zich ook in uw hoofd gehaald, door hier zo totaal onaangekondigd aan te bellen? Doet u dat soms vaker?”

Vincent moest denken aan hoe hij een tijd geleden had aangebeld bij Lakshmi Khupane en besloot niet te antwoorden op die vraag. Maar dat had misschien ook te maken met dat hij zich voelde alsof iemand continu spelden in zijn hoofd stak. Het moesten de bijwerkingen zijn van het verdovende middel dat in dat pijltje had

gezet.

“Hoe heeft u me überhaupt gevonden?”, ging De Commenay door, “Dat ontgaat me. Ik heb mijn sporen toch zeer zorgvuldig gewist.” Geïrriteerd tastte hij in zijn binnenzak, opende een sigarendoosje, pakte er een dun sigaartje uit en stopte het doosje weer terug. Eén van de handlangers, allebei waren het stevige mannen met kortgeknipt haar en effen donkere kleding, alsof ze vooral niet teveel individualiteit mochten uitstralen van de grote baas, boog al naderbij om hem een vuurtje te geven.

Vincent kon het niet nalaten te glimlachen en te zeggen; “Precies dat, meneer. Die exclusieve sigaartjes van u, worden nauwelijks meer verkocht. En daarom viel het op dat die ene speciale tabakszaak in Parijs, die ze nog wel verkoopt, niet lang nadat de bestellingen vanuit Konstanz droog vielen, soortgelijke bestellingen kreeg van een nieuwe klant in Portugal.” Vincent kon zich nog levendig herinneren hoe een enthousiaste Buck via de telefoon had verteld over hoe hij, helemaal vanuit New York, via dat schimmige Parijse winkeltje, eindelijk het spoor had gevonden dat hij zocht.

De blik van De Commenay vernauwde zich en het duurde even voor hij zei: “Ik heb u duidelijk onderschat, meneer Vegelyn.”

Vincent haalde zijn schouders op en grijnsde schaapachtig; “Net zoals ik deze ontvangst had onderschat.”

“Wat wilt u van me, meneer Vegelyn?”, vroeg De Commenay scherp.

Vincent knikte, nu ging het erom spannen: “Heeft u al gekeken wat er in die schoudertas zat die ik bij me droeg?”

De Commenay knikte, “De dagboeken van Igone, ik herken ze van vroeger.”

Vincent knikte, “Ik heb ze ook gelezen, natuurlijk. En ik begrijp nu meer van uw persoonlijke.... Vete tussen u en mevrouw Waller.”

De Commenay fronste zijn wenkbrauwen, “Waller?”

Vincent herinnerde zich dat dit niet meer was dan één van de vele schuilnamen van haar, “Igone, bedoel ik.” Hij haastte zich te vervolgen, “Maar er staat nog meer in, bijvoorbeeld over Guglielmo Girti.”

De Commenay wuifde geïrriteerd met zijn hand, “Dat is toch allemaal niet relevant meer? Allebei zijn ze dood. Of moet ik u er aan herinneren dat u nog een hand heeft gehad in de dood van Igone?”

“Maar wat als ze tòch niet allebei dood zijn?”, vroeg Vincent scherp.

“Dat is toch quatsch!”

“Wat nou als ik u vertel dat ik nog geen week geleden Guglielmo Girti heb gezien?”

“Dat is... is onmogelijk...”, bracht De Commenay moeizaam uit tussen zijn opeengekleemde kaken.

“U denkt zeker dat hij is omgekomen bij de slag om Stalingrad, net als mevrouw Waller, eh: Igone?”

“Ik heb dat begrepen, inderdaad”, zei de oude heer dunnetjes, “En het verbaast me niet dat Igone dat ook wist; ze was helaas geobsedeerd door hem, altijd al.”

“Maar natuurlijk heeft u haar nooit meer gesproken, u was immers zelf óók dood gewaand?”

“Natuurlijk niet. Waarom stelt u me ook zo’n vraag, als u het antwoord al weet?”

“Nou, dan een andere vraag: hoe heeft u die val in die kloof überhaupt overleefd?”

De Commenay keek hem boos aan; “Daarover spreek ik nooit meer!” En na een stilte herhaalde hij: “Nooit!”

Vincent keek hem nadenkend aan en probeerde zich voor te stellen wat er gebeurd was. Was zijn val misschien verzacht doordat hij óp Taras was geland, de man die hem mee de diepte in had gesleurd? Of was zijn val gestuit door iets anders? Een uitstekende rots misschien? Een uithangende tak? Vincent begreep dat hij het precieze antwoord waarschijnlijk nooit meer zou achterhalen. Het leek in ieder geval duidelijk waar De Commenay zijn manke been aan had over gehouden.

“Maar nogmaals vraag ik dan: waarom bent u hier nou?”, vroeg de oude heer opnieuw.

“Dat is toch evident!”. Vincent begon te vertellen over hoe Guglielmo Girti niet alleen leefde, maar steeds sterker was geworden omdat hij zich aan vele Luciden had gevoed en over de hele wereld op

hun jaagde.

Maar al terwijl Vincent dat vertelde, schudde de oude man vermoeid het hoofd, “Wacht, wacht”, onderbrak hij hem ten slotte, “Wat heb ik daar allemaal mee te maken? Het enige wat ik nog wil in dit leven, is rust en afzondering.”

Hij ‘verkiest de schaduwen’, dacht Vincent bitter, net als mevrouw Waller. Hij antwoordde fel: “Omdat hij uw aartsvijand is natuurlijk! Hij heeft u de dood in gedreven, niet Igone! Uw executie was helemaal niet het idee van haar, zoals u misschien altijd gedacht heeft. Ze was misleid, vreselijk misleid. En het was allemaal kwade opzet van Guglielmo! Want hij heeft haar toen gemanipuleerd en is bij haar binnen gedrongen. Hij heeft jullie zogenaamd heilige pact geschonden.”

“Quatsch”, gromde De Commenay opnieuw.

“Maar het staat allemaal in de dagboeken”, bracht Vincent uit, “leest u die dan toch!”

De Commenay schudde zijn hoofd als een vermoeide leraar, “Dat is toch allemaal niet meer van belang.”

“Maar...”, begon Vincent.

De Commenay legde hem met een handgebaar het zwijgen op; “Dit heeft lang genoeg geduurd.” Zonder ook maar een handgebaar te hoeven maken, wierp één van zijn handlangers Vincent de zak toe, “Doe die op. En loop daarna zelf de cel in.”

“Wat?”, bracht Vincent uit.

“Ik heb je wel zien kijken, Vegelyn”, barstte De Commenay uit, “je denkt er zeker aan één van mijn mannen over te nemen. Zo’n trucje heb je vast eerder uitgehaald! Maar niet zolang ik erbij ben, natuurlijk! En óók niet als ik niet in de buurt ben. Waarom denk je anders dat ik mijn mannen heb geïnstrueerd je niet aan te raken en je een zak op te zetten?”

Vincent staaarde de man aan; hij had precies de gedachte geraden, die nog niet eens bewust in hem zelf was opgekomen: om te proberen de truc uit te halen die hem tot twee keer toe het leven had gered in zijn strijd tegen de Siblings. Maar De Commenay was hem te slim af. En opeens begreep Vincent dat zijn situatie er veel slechter uit zag dan

hij kon bevroeden.

De enige persoon op deze wereld die hem nog kon redden was Inga! En met dat besef trok hij de nog klamme stoffen zak over zijn hoofd en stond hij op van zijn stoel...

:

Het was later, veel later, toen Vincent eindelijk weer lawaai hoorde. Hij was maar gaan liggen op de keiharde brits, met de stoffen zak als kussen, maar had alleen maar naar boven gestaard en liggen malen over alles. Wat zou Inga doen, nu hij niet terugkeerde? En wat waren de plannen van De Commenay met hem?

Die vragen tolden nog steeds door zijn hoofd, toen hij het geklap van deuren hoorde en daarna ook dat van de grendel van de celdeur.

“Ga staan tegen de muur en doe je kap weer op”, klonk het bevel van achter de deur in het gebroken Engels van iemand die dat niet gewend was te praten; De Commenay moest er niet veel energie in hebben gestoken zijn handlanger goed te instrueren.

“Oké”, riep Vincent en hij deed wat gevraagd werd. Zijn stem klonk hem zelf ongewoon hoog en ijl toe.

Door het stof van de zak zag hij hoe deur open ging door het licht.

“Loop naar voren.”

Als een blinde schuifelde Vincent naar voren, voor hij iets hard raakte met een voet. Die stalen stoel waarop hij eerder had gezeten, besepte hij. Hij voelde ook dat er twee personen in de ruimte aanwezig waren. De beide assistenten van de grote baas, die moesten het zijn.

“Ga zitten”, klonk opnieuw het bevel. Vincent deed alweer wat werd gevraagd. Heel even speelde hij met de gedachte met al zijn vermogens te proberen één van die twee mannen over te nemen. Maar hij had niets om mee te werken: hij had hen niet gevoeld, alleen maar op afstand gezien. En hij kon ze nu niet eens zien. En Vincent wist zeker dat De Commenay ze heel goed geconditioneerd had, daarvoor was die oude vos veel te geslepen. Daarom probeerde hij het niet eens.

“Doe je kap af.”

Alweer moesten zijn ogen wennen aan het vele licht voor hij echt wat kon ontwaren. De beide handlangers, zoals hij al had gedacht. Maar De Commenay was zelf ook heel dichtbij, dat voelde Vincent

meteen. En op hetzelfde moment verscheen de oude heer in de deuropening, alsof hij al om het hoekje had staan wachten. Hij stapte de ruimte binnen, inclusief zijn onafscheidelijke wandelstok. Eén van zijn mannen sloot de deur achter hem.

“Zo, meneer Vegelyn”, zei hij knikte hem toe.

“Meneer De Commenay; u komt me als goed gastheer ophalen voor het diner, neem ik aan? Ik begon al trek te krijgen, moet ik toegeven.” In werkelijkheid voelde Vincent zich slap van de honger. Maar hij was vooral uitgedroogd; de afgelopen uren had hij gesmacht naar een glas ijskoud kraanwater.

“Dank u voor uw poging met uw grapjes de sfeer te verlichten. Maar helaas is mijn stemming nogal bedrukt, moet ik toegeven”, zuchtte De Commenay. Hij leek oprecht terneergeslagen door iets en Vincent begreep al wat hij ging zeggen, voordat hij doorging; “Ik ben bang dat ik uw leven moet nemen. U bent een groot gevaar voor mij, moet u weten. En toegegeven, eerlijk gezegd kan ik wel weer een keer een Voeding gebruiken. Ik wordt er ook niet jonger op.” Hij glimlachte verontschuldigend.

Vincent voelde dat hij kippenvel had gekregen; de man was doodserieus, dat wist hij zeker. Deze hele episode in Coímbra, die zo zonnig begon, leek uit te draaien op een inktzwarte nachtmerrie, “Maar alles wat ik u heb gezegd over Guglielmo Girti dan?”

“Daar heb ik geen enkele belangstelling voor!”

“Maar wilt u zich nou niet wreken op hem?”

“Quatsch”, gromde De Commenay, een woord dat hij moest hebben overgehouden uit de tijd dat hij in Duitsland had gewoond. Of misschien wel uit die verdoemde zomer in Lemberg, wie kon het zeggen?

“Hij heeft Igone tegen u opgezet!”, bracht Vincent nu wanhopig uit, “begrijpt u dat dan niet? U heeft al die tijd uw wrok tegen de verkeerde persoon gekoesterd!”

“Hou op!”, beval De Commenay.

“U heeft zich gewroken op de vrouw die van u hield! U was haar enige echte beau!”, ging Vincent door.

“Kop dicht!”, brulde De Commenay woedend. Zijn gezicht was rood

aangelopen. Hij deed zichtbaar moeite zichzelf weer in bedwang te krijgen; “Dit eindigt. Nu!”

Zonder iets van een zichtbaar teken, maar dat was natuurlijk ook niet nodig, stapten de twee assistenten van De Commenay naderbij. Maar toen gebeurde er opeens iets vreemds. In het voorbijgaan van de tot nu toe leeg gebleven tweede cel, leek de aandacht van de ene te worden getrokken door iets. Hij hield plotseling stil en vroeg: “Hey, Pedro, o que é aquilo ali?” aan zijn kompaan. Die bleef ook voor de deuropening van de cel staan en keek verbaasd naar binnen, het duister in. Heel even hoopte Vincent dat dit het moment was dat Inga opeens tevoorschijn zou komen, als een soort GI Jane met een geweer in beide armen, die als een wraakgodin alles weer goed zou maken. Maar in plaats daarvan gaf de man die blijkbaar iets gezien had, zijn kompaan, Pedro dus, onverwacht een forse duw. Die viel half struikelend de cel in. Op hetzelfde moment gooide zijn kompaan de celdeur al dicht en sloot snel de grendel.

“Wat is dit voor een gekkigheid, Rico?”, brulde De Commenay woedend, “Je weet toch wat je moet doen?” Er werd hard op de binnenzijde van de celdeur gebonkt door Pedro en zijn gedempte geschreeuw klonk, als om de woorden van zijn baas te onderstrepen.

Rico bleef echter stokstijf staan, “Nee... nu ga ik... jou vertellen... wat ... jĳ moet doen.” Hij maakte er rare grimassen bij en maakte spastische bewegingen met zijn hele lijf. Nu pas begreep Vincent wat er gebeurde: Rico was overgenomen door iemand anders, maar twee grote krachten vochten nu in hem om de controle. Het leek wel alsof een demon bezit van hem had genomen en eigenlijk was dat niet eens zo heel ver bezijden de waarheid.

Rico kwam stram in beweging en draaide zich naar de geopende cel van Vincent, “Sluit de deur achter me. Ik... kan ... niet... lang...”, bracht de man moeilijk uit.

“Wat is dit?”, gilte De Commenay nu bijna. Hij beende bezig op Rico af om hem tegen te houden, maar Vincent sprong op uit zijn stoel en gaf hem een beuk. De oude heer, duidelijk niet gewend aan fysiek geweld, wankelde naar achteren met een verbijsterde blik in zijn ogen en wist zich moeizaam staande te houden. Vincent draaide zich op en

duwde Rico hard de laatste meters over de drempel van zijn cel. Meteen gooide hij de stalen celdeur erachter in het slot en sloot hij de grendel.

“Dan moet het maar zo”, klonk de licht geagiteerde stem van De Commenay. Hij had ergens een klein formaat pistool vandaan gehaald en richtte het met een beverige arm op Vincent.

Vincent, die beseftte dat het gevaar nog niet geweken was, hief zijn handen, “We zouden vrienden zijn van elkaar, moeten zijn; geen vijanden. We zouden elkaar moeten helpen”. Hij probeerde zo overtuigend mogelijk te klinken en ging verder, “Radillo is onze gezamenlijke vijand, dat begrijpt u toch ook wel?”

“R-Radillo, wie is dat nou weer?”, haperde De Commenay. Alle snelle wendingen leken hem nu echt iets teveel te zijn geworden en hij oogde zelfs een beetje bleekjes, alsof hij dan toch niet volstrekt onkreukbaar was.

Maar de verrassingen waren nog niet voorbij, want begon de klink van de houten deur op en neer te bewegen. Het leek wel een scene uit een horrorfilm, iets over een kwade demon of zo, maar Vincent begreep meteen wat het echt was en telde mee. Bij de vijfde keer nam hij diep adem en brulde keihard: “Charles!”

Vincent bereikte wat hij wilde, want heel even was De Commenay afgeleid en keek hij zijn kant uit. Op hetzelfde moment werd de deur opengegooid en kwam Inga binnen. Ze had een pistool in de hand, een veel grotere maat dan die van De Commenay en oogde strijdvaardig. Zowaar ècht een beetje zoals GI Jane, bedacht Vincent zich verguld. Alleen ontbrak het nog aan de korte crew-cut die haar ongetwijfeld geweldig zou staan. De oude heer draaide zich in verwarring weer naar haar toe.

“Artistide Girti”, beet Inga hem toe, “Hij is Radillo, of heeft u dat nog steeds niet begrepen?”

De Commenay onderkaak bewoog als een vis op het droge, maar hij wist niets meer uit te brengen en keek afwisselend Vincent en Inga aan.

“En laat u nu eindelijk dat belachelijke pistooltje zakken”, ging Inga door, “U kunt zichzelf er nog ernstig mee bezeren!”

En tot Vincent's verbazing deed hij wat hem werd opgedragen, ook...

:

“... En dat was dan onze ontmoeting met Guglielmo Girti.” Vincent stopte vermoeid met praten. Zojuist hadden hij en Inga afwisselend verteld over hun belevenissen, vanaf ongeveer het moment dat ze elkaar in Leipzig hadden ontmoet, tot alle toestanden in de Verenigde Staten, met als triest dieptepunt de dood van Sjak en de regelrechte oorlogsverklaring van Radillo. Vincent boog zich naar voren en dronk gulzig het laatste beetje koffie op; dat vreselijke dorstgevoel was moeilijk af te schudden.

Ze zaten op het schaduwrijke terras van De Commenay's weelderige villa, dat uitkeek op een weelderige tuin, de Mondego-rivier en Coímbra daarachter. Hier hadden ze, na de vervelende episode in de kelder, zich een uitgebreid ontbijt laten voorzetten door twee vrouwelijke bediendes van in de vijftig, die ongetwijfeld ook volledig geconditioneerd waren door De Commenay, maar geen kwaad in het zin leek te hebben. Daarvoor oogden ze veel te... moederlijk. Hulp van de andere twee onderdanen van de oude heer, Rico of Pedro, konden ze in ieder geval niet krijgen, want die zaten letterlijk achter slot en grendel: Vincent had de sleutels van de celdeuren in het cellenblok veilig in zijn broekzak.

Vincent dronk ook het glas jus d'orange dat hem was voorgezet op en besepte dat het hem nog steeds duizelde. Hij had het bijna niet kunnen geloven dat het al ochtend bleek te zijn, toen de ze kelder uit waren gekomen. Dat betekende dat het bijna een vol etmaal later was sinds hij bij dit huis aan de rivier had aangebed. Maar afgezien van die verbijstering was hij vooral heel blij en opgelucht dat hij die ochtend gehaald had! Hij nam zich voor dat hij zich iets te vaak had laten verleiden tot het nemen van een risico (de eerste ontmoeting met Lakshmi, die toestand in San Francisco, om maar iets te noemen) en besloot dat hij nu eindelijk eens voorzichtiger moest worden.

De Commenay staarde roerloos voor zich uit en het leek wel of hij ergens tijdens het lange verslag van Vincent en Inga zittend in slaap was gevallen. Maar opeens zei hij met heldere stem: “Een interessante

geschiedenis, dat moet ik toegeven. En niet helemaal ongedacht, dat de grootheidswaanzin Guglielmo in zijn macht heeft gekregen, daar was hij altijd al gevoelig voor.”

“Maar beseft u nu waarom we bij u zijn gekomen?”, vroeg Inga dringend. Ze keek De Commenay fel aan en Vincent bewonderde haar in stilte. Wat een bijzondere vrouw was ze toch. Uit de weinige woorden die ze tegen elkaar hadden kunnen wisselen, had hij opgemaakt dat Inga, nadat hij niet was terug gekomen, eerst een tijd radeloos van angst was geweest. Ze had niet willen weg gaan en uiteindelijk de nacht doorgebracht in dat wrakke schuurtje dat uitkeek op de villa. Als er in één van de scooters niet een beduimd donsjack gepropt had gezeten, was ze misschien wel bijna doodgevroren. En in de ochtend had ze haar slag geslagen: ze had gedaan alsof ze pech had met haar scooter en had één van de mannen, Rico natuurlijk, zover gekregen om haar te komen helpen. Terwijl die aan de kant van de weg had zitten prutsen aan de motor, waar natuurlijk alleen maar een slangetje los hing, had Inga zich aan hem opgedrongen en was ze begonnen hem te masseren. Het had maar heel even geduurd voor Rico haar weg had geduwd, maar het was voldoende geweest voor haar om zijn ingang te vinden, het ‘eekhoornholletje’, zoals Vincent het altijd noemde. En vanaf dat moment hadden alle gebeurtenissen zich daarna logischerwijs ontvouwd. En wat Vincent vooral zo knap vond, dat ze in staat was geweest het hele gebeuren zonder bloedvergieten te laten gebeuren. Die arme sukkelaars van een Rico en Pedro zaten dan wel in een donkere cel, maar leefden ten minste nog. Vincent besepte dat Inga zich wonderwel goed had gehouden aan het eerste deel van het ‘Skotel-pact’ dat dat zij en hun vrienden hadden gesloten: vanaf nu geen bloedvergieten meer.

“Ik begrijp het. Maar ik weet niet waarom dit nog mijn zaak is”, antwoordde De Commenay na een lange stilte, “Deze wereld is niet meer van mij, die is van jullie: de jeugd. En jullie moeten leren je eigen problemen op te lossen!”

“Maar dit is ook uw probleem!”, bracht Vincent boos uit, “Doet het u niets dat de man die u dood wilde hebben, die u verraden heeft, nog gewoon rond loopt?”

“Ach, dat is zo lang geleden...”

“Dat dacht u anders niet toen u een jaar geleden Igone doodde!”

De Commenay schudde woest zijn hoofd, alsof hij dat besef moest weggagen, “Dat was iets heel anders. Een noodzakelijke... afsluiting...”

“Wat een onzin”, mompelde Vincent, maar hij herinnerde zich opeens weer dat hij die hele affaire destijds tegen Goof en IJs ook zo had genoemd: ‘een afsluiting’.

“Bent u soms bang voor hem?”, vulde Inga de ingevallen stilte meteen in met een felle vraag, “Bent u bang dat u nog steeds niet tegen hem opgewassen bent?”

De Commenay glimlachte dun; “U probeert me op de kast te jagen, jongedame. Maar ook daar ben ik veel te oud voor... Ik zal echter zo voorkomend zijn om u desondanks en overigens ook volstrekt ten overvloede gerust te stellen: ik was altijd al sterker dan Guglielmo. En dat zal ook nu nog zo zijn, dat kan ik u verzekeren.”

“Nou dan”, bracht Inga uit, “Ga het gevecht dan aan. Wat let u!”

De Commenay schudde vermoeid zijn hoofd en stond op, “Het was een heel onderhoudende middag, dat moet ik u toegeven. U heeft me geleerd dat ik iets minder onachtzaam moet zijn met het conditioneren van mijn medewerkers. Dat zal ik niet nog een keer laten gebeuren. Maar voor nu zijn we uitgepraat...”

“Maar...”, begon Vincent.

“Mag ik u danken voor uw komst?”, onderbrak De Commenay hem. Hij klapte in zijn handen en meteen stonden de beide dienstertjes bij de geopende terrasdeuren, “De dames zullen jullie begeleiden naar de uitgang.”

“Maar... maar, denkt u er dan ten minste over na?”, vroeg Vincent wanhopig terwijl hij ook opstond.

De Commenay schudde onwillig zijn hoofd, terwijl hij om de tafel heen liep, “Dat is niet nodig.”

“Leest u dan ten minste het volledige dagboek”, ging Vincent door, “Dan ziet u zelf hoe Guglielmo u bedonderd heeft.”

“U mag die oude boekjes weer meenemen hoor, ik heb er geen belangstelling voor”, zei De Commenay, gemaakt vriendelijk op de diplomatieke manier van adellijke mensen. Hij maakte een breed

gebaar naar Vincent en Inga, “Maar loopt u toch mee.”

Schoorvoetend lieten Vincent en Inga zich meevoeren door de grote woonkamer richting de hal. Hier hingen keurig het leren jasje dat Vincent bij aankomst had gedragen, dat vieze oude donsjack van Inga en Vincent’s schoudertas al keurig klaar aan de verder lege kapstok.

“Als u me dan wilt excuseren. Nogmaals dank voor uw komst. En als u nog een keer wilt langskomen, laat dan vooraf even weten, vraag ik u!”, zei De Commenay. Hij stond in de deuropening van de woonkamer naar de hal en knikte Inga en Vincent nog een laatste keer toe, voor hij een stap naar achteren deed en de openslaande deuren achter zich sloot.

“Wacht even...”, begon Vincent nog, tot hij begreep dat hij te laat was. Hij keek opzij naar Inga, maar die haalde wrokkig en bozig haar schouders op. Ze liet zich door een dienstertje haar donsjack aanreiken en gromde; “Kom, ik heb er genoeg van! Al die stress, die kou, die ellendige doorwaakte nacht. En dan dit! Nul op ons rekest. Ik ben er wel klaar mee!” Ze beende richting de voordeur en trok die woedend open.

Vincent liet zich door de andere bediende zijn jasje aanreiken, gaf aan haar de sleutels van de celdeuren terug en pakte ook al zijn schoudertas aan, voor hij zich bedacht. Hij drukte de tas weer terug in de handen van de bediende.

“Geef dit aan je baas”, zei hij tegen haar, “En zeg dat het een afscheidscadeau is!”

Voordat de vrouw de kans had om hiertegen bezwaar te maken, had hij zich al omgedraaid en liep ook hij de voordeur door, het waterige Portugese zonnetje in...

Hoofdstuk 35

“Daar lopen ze dan, Mike en Alice Short: in Parijs!” Vincent grijnsde en legde een arm om de schouder van Inga. Dat ze er uit moesten zien als het zoveelste verliefde stelletje dat hier zo flaneerde langs de Seine, maakte hem niets uit.

“Dat ziet er toch anders uit dan Naperville, Illinois, inderdaad.”

Vincent keek haar aan, “Wat zeg je nu?”

“Hun woonplaats! Heb je eigenlijk je huiswerk wel gedaan, mannetje? In hun paspoorten staat gewoon in welke plaats die zijn uitgegeven, dat heb je toch wel gezien?”

“Ehh...”, begon Vincent.

“Will County, Illinois, dus. En de grootste plaats daar is Naperville; dat heb ik uitgezocht. Ligt onder de rook van Chicago.”

“Oeps. Dat geeft wel aan dat ik nog wel wat werk heb aan onze back-story!” Vincent lachte: sinds de treinreis van Porto naar Coímbra hadden ze het daar eigenlijk helemaal niet meer over gehad. Het was ook allemaal een grote grap natuurlijk. Hij herinnerde zich eigenlijk alleen nog dat ze van Alice een kattenfluisteraar hadden gemaakt. Maar de rest? Mike was vertegenwoordiger in iets, maar wat ook alweer? Ach, sindsdien was er ook zoveel veel belangwekkender gebeurd...

“Maar we doen nu ten minste wel iets wat Mike en Alice ook zouden doen”, zei hij vergoelijkend.

“Inderdaad, veel toeristischer kun je het niet krijgen!”

“Alhoewel de poging van Mike om op die manier het huwelijk weer

wat nieuw leven in te blazen, natuurlijk wel pathetisch is”, grijnsde Vincent.

“Kansloos”, lachte ook Inga en nu legde zij ook bij hem een arm om de schouder.

:

Terwijl ze verder liepen liet Vincent de beelden van de laatste dagen door zijn hoofd spoken. De vergulde taxichauffeur die hen helemaal terug had mogen rijden naar Porto en nog een flinke fooi op de koop toe kreeg ook. Hun knusse hotelletje waar ze meteen in hun kleine kamertje samen in een diepe slaap waren gevallen. Ach, Hostel Pedra Antiga, hij miste het nu al; natuurlijk vooral omdat dit voor altijd de magische plek zou zijn waar ze zich voor het eerst volledig aan elkaar gegeven hadden. Of beter: zichzelf volledig hadden geopend.

Noch diezelfde nacht hadden ze opnieuw met elkaar gevreeën, op de wijze die alleen voorbehouden was aan eximianten zoals zij; ‘lucide seks’ zou je het ook kunnen noemen, had Vincent bedacht. Ze beleefden het genot in elkaar, door elkaar, via elkaar, totdat alles op een wonderbaarlijke manier samenvloede tot iets groters dan Vincent ooit had kunnen bevroeden.

:

Maar ze hadden meer bijzondere dingen gedaan. De volgende dag hadden ze opnieuw ‘op elkaar geoefend’, zoals Vincent het maar voor zichzelf noemde. Ze probeerden zo goed mogelijk elkaars Gave te doorgronden. En vooral wilden ze doorgronden wat er gebeurde precies gebeurde als Vincent of Inga diens verdediging optrok? En was het voldoende om alle indringers buiten het slot te houden, ook hele sterke tegenstanders als een Radillo? Vincent had gemerkt dat hij vergeleken met Inga, nogal houtherig te werk ging. Opnieuw hoorde hij de vermanende stem van mevrouw Waller over wat voor een botte boer hij was en dat hij eens was subtieler te werk moest gaan! Er was in al die tijd niets veranderd!

Maar het meest opvallende was dat Inga eigenlijk een veel bedrevenere ‘eximiant’ bleek te zijn als hij zelf. Terwijl ze eigenlijk minder ervaring had als Vincent; ten slotte had zij nog nooit echt geprobeerd iemand te conditioneren, zoals Vincent met Maria gedaan.

En ze had ook nog nooit een andere eximiant weten te overweldigen, zoals Vincent dat was gelukt met Step Bickers. En ten slotte: Inga had nooit een mentor gehad, zoals Vincent had gehad met mevrouw Waller! Maar Inga leek dat allemaal ruimschoots te compenseren met een veel betere natuurlijke intuïtie te hebben voor wat de 'Gave' echt was en wat je ermee kon doen. En wat ook heel bijzonder was, was dat ze totaal andere beelden had bij wat de Gave echt was.

:

“Wat zeg je nou, Vincent, iets over dat je de ophaalbrug van je kasteel moet ophalen? Speel je riddertje of zo?”, had ze bijvoorbeeld tijdens zo'n oefensessie gegrinnikt. Ze hadden naar elkaar gedraaid op het bed gelegen.

“De verdediging optrekken, dat bedoel ik. Zorgen dat niemand mijn fort kan binnen dringen. Via dat eekhoornhol de boom in, zeg maar.”

Inga barstte in lachen uit, “Wat zeg je nou allemaal?”

“Nou ja”, had Vincent enigszins beledigd uitgebracht, “Hoe noem jij het dan?”

“Tja, nooit over nagedacht”, fluisterde Inga, “Ik zie het als iets dat we onze, tja: geest, ziel ehh... kleiner maken. Als een kwal in de oceaan, denk ik. Zoals iedereen intuïtief ineen krimpt bij gevaar...”

“En hoe zie je dat voor je dan, zo'n geest, of ziel?”, vroeg Vincent door.

Inga dacht lang na en zei ten slotte: “Weet je nog hoe dat hele oude tekstverwerkingsprogramma, Wordperfect, altijd zo'n onderwaterscherm had? Waarin je ook alle stijl-codes en zo zag? Nou, zo ervaar ik dat ook. Natuurlijk zie ik wat iedereen ziet, de kale werkelijkheid. Maar tegelijkertijd ben ik me ook altijd bewust van die onderwater-laag. En dan zie ik dat alle mensen ook een zichtbare ziel hebben. Je kan die dus ook gewoon echt zien! Ik heb het daar ook vaak met Lakshmi over gehad. Zij zag precies hetzelfde en noemde het de jiva.”

“Jiva. Wacht even, dat was toch haar bedrijfsnaam? Jiva Jive?”

“Ja, en jiva is een belangrijk begrip uit het hindoeïsme. Ze mocht dan wel '*born again Christian*' zijn, maar van sommige van die

concepten nam ze nooit afstand. Jiva betekent zoiets als je ziel.”

Vincent voelde zich een beetje dom; was hij nou weer de platte Hollandse boer die al deze fijne nuances totaal was ontgaan? “Aha. Je ziet dus ook mijn ziel, mijn jiva? Maar wat zie je dan?”

“Tja, een soort wolk, nee: eerder een lichtbron of zo... een puls... weet ik veel, een aanwezigheid. Ik ervaar het al zolang ik leef. Misschien ben ik ook wel juist psychologie gaan studeren omdat ik daar meer over wilde weten.”

“En?”

“De hedendaagse wetenschap heeft een blinde vlek voor dit soort dingen. Die bevinden zich in een ander domein.”

Vincent knorde ongeduldig, “Maar over die jiva, nog even. Ik begrijp nog steeds niet wat je dan ziet?”

“Tja: licht, intensiteit, léven. En... ik zie kleuren.”

“Keuren? Welke kleur heb ik dan?”

Inga lachte; “Moet ik daar op antwoorden? Ik weet het niet, een heel complexe kleur; heel veel blauw, denk ik. Maar het verschuift ook continu een beetje.”

Vincent lag daar nog op te peinzen, toen Inga door ging: “Het stelde me ook in staat je te redden bij De Commenay, weet je wel?”

“Oh?”, bracht Vincent uit en hij vroeg zich af wat hij nu weer gemist had.

“Had je er niet over nagedacht dat De Commenay meteen de aanwezigheid van een andere eximiant zou opmerken als ik in de buurt zou komen?”

“Ehh, nou je het zegt...”

“Laat me je verzekeren: ja, dat zou het geval zijn geweest. En daarom maskeerde ik mijn... jiva, zo gezegd.”

“Maar... hoe?”

“Door me af te stemmen op jou.”

“Wat bedoel je? Wacht: door mijn... klèur aan te nemen?”

“Zo zou je het kunnen noemen.”

Vincent probeerde te begrijpen hoe ze dat had gedaan en beseftte dat hij nog steeds heel veel moest leren.

Inga schoof zich naar hem toe, “Heb je het zelf niet eerder gehad

over dat je een radio-frequenties moet afstemmen, of zo? Misschien is het dáár wel mee te vergelijken. Ik zat op jouw bandbreedte. En daarom hoorde, of beter: vóelde De Commenay me niet, want hij dacht alléén jouw aanwezigheid te voelen.”

Vincent staaarde haar aan en kon alleen maar uitbrengen: “Inga, je bent geniaal!”

Stralend zei ze: “Valt het je nu pas op?”

:

“L’addition s’il vous plait!” Voor de volledigheid maakte Vincent er nog maar het universele schrijfgebaar bij richting de voorbijlopende ober. Die knikte kortaf en hautain, zoals hij inmiddels gewend was. Het was Vincent al eerder opgevallen; al het bedienend personeel hier in Parijs leek zich eigenlijk veel te goed te voelen om tijd te verspillen aan simpele toeristjes zoals zij. Tja, misschien hadden ze nog gelijk ook...

“En wat nu?”, vroeg Inga, die zichzelf behaaglijk uitrekte en door het raam van het restaurant naar buiten keek, waar de smalle straten van Montmartre baadden in het licht van een waterig herfstzonnetje. Voor haar op tafel stonden de lege glazen en borden van de lunch die ze hadden gebruikt.

“Tja, wat zouden Mike en Alice doen? Het is nog maar net vijf uur ’s middags, we hebben nog volop tijd. Even een wandelingetje maken om ruimte te maken voor het avondeten? Nog even een sightseeing-plek afstrepent?”

Inga grijnsde, “We zitten al vlakbij de Sacre Coeur, we kunnen daar alvast even gaan kijken voordat we daar onze afspraak hebben? De trappen beklimmen?”

“Hoho, we zijn wel Amerikanen hè? Wij moeten meteen vragen of er geen roltrappen zijn!”

Inga grinnikte en keek naar de mobiele telefoon die op tafel lag. De lach verdween van haar gezicht en ze vroeg serieus: “Nog steeds geen bericht?”

Vincent wierp een blik richting het scherm, maar er waren geen meldingen van Vi-Generator. Hij schudde zijn hoofd.

“Misschien is hij wel vlakbij. Ergens vind ik het nog steeds doodeng

dat we ons in dezelfde stad bevinden”, fluisterde Inga.

:

Uiteraard had ze het over Radillo. Want alle berichten wezen erop dat hun grote vijand de grote plas was overgestoken en ook hier was neergestreken. Was hij op jacht naar hun? Had hij hun spoor al beet? Of was hij om heel andere redenen in Parijs? Dat waren allemaal vragen waar ze nog geen antwoord op hadden. Maar het enige dat Vincent wèl wist, was dat zij, en niet hij, inmiddels het initiatief naar zich hadden toe getrokken. En dat stemde hem optimistisch!

:

En dat was niet eens het idee van hem of Inga geweest, maar van hun vrienden. Nog geen etmaal geleden, toen Vincent en Inga net wilden beginnen aan nóg maar eens een paella in een restaurantje in Porto, hadden die contact met hen opgenomen met ‘Vi-Gen’, zoals ze Vi-Generator kortweg noemden. Ze waren met zijn drieën: Buck, Goof en IJs. Hun videobeelden, keurig verdeeld op het telefoonschermje, waren zo klein als postzegels.

“Luister, we hebben een idee om Radillo het vuur aan de schenen te leggen”, had Goof na de nodige plichtplegingen gezegd, op de doelmatige, kordate manier die Vincent van hem kende, “Buck, vertel jij het?”

“Nou, eigenlijk was dit het idee van ‘Ice’, hoor”, zei Buck met een brede grijns. Hij sprak diens naam op zijn Engels uit, “*This guy is a genius!*”

“Je hoort ze, ze zijn beste vriendjes geworden”, brak Goof lachend in, “Je had ze moeten horen. Zet twee über-nerds bij elkaar en laat ze praten over wat ze interessant vinden. Ik kreeg er geen woord meer tussen.”

“Hebben we zo lang gepraat dan?”, vroeg Buck, zich van geen kwaad bewust.

“Goof is alleen maar geïrriteerd dat hij het allemaal niet meer kon volgen”, lachte IJs luid. Vincent vond het fijn zijn bulderende lach weer eens te horen en was blij dat hij het ook met hem bijgelegd had, “Maar goed, alle eer is echt aan Buck, want hij is het heuse genie!”

“Gaat iemand me nog vertellen wat dat geniale idee dan is, of

wat?”, vroeg Vincent.

“Ja, of gaan we de rest van de avond discussiëren over wie het grootste genie is?”, lachte Inga.

“Zal ik het dan maar zeggen, dan?”, zei Goof, “Nou: We willen onze sociale media inzetten om Radillo op te sporen!”

Vincent probeerde te bevatten wat dit inhield. Wat nou als de eigenaar-oprichters van twee van ’s werelds grootste sociale netwerken een zoekvraag de wereld in slingerden onder hun achterban? “Wie weet waar deze man is?” Het begon hem langzaam te dagen hoe groot dit kon worden.

“De macht van de massa, dat is het!”, bracht Buck uit, “We vragen de hulp van miljoenen en nog eens miljoenen mensen, daar praten we over! Ik voorspel je, we hebben die vent binnen de kortste keren gevonden!”

“Maar... wat gaan we vragen? Radillo is enorm gevaarlijk, hè?”, vroeg Inga, “Wat nou als hij iemand iets aandoet? Een katje in het nauw maakt rare sprongen, zeggen ze ...”

“We vragen mensen alleen om hem te spotten. We zeggen erbij dat ze de man onder geen beding mogen benaderen, laat staan aanspreken.”

“We maken er een spel van, een soort grote mensen-versie van ‘Where’s Waldo!’”

“Ja, een soort *Easter Egg Hunt*.”

“En de spelregel is dat als degene die we zoeken, iets merkt, dat je dan af bent, zoiets!”

Het duizelde Vincent van alle over elkaar tollende opmerkingen. Zou het echt kunnen dat ze met gebruik van hun sociale media nu van Radillo de opgejaagde konden maken? Het kon niet ontkend worden dat ze samen maar al te machtig waren: Goof en IJs bestierden niet alleen GetIt, maar ook SeeMee, en Buck en hij zelf waren eigenaar van SeeYoo! Dat was voorwaar geen kattenpispis!

“Maar, hebben we dan überhaupt een goede foto van hem?”, bracht hij ten slotte uit.

“Wat een slechte vraag, Vince”, antwoordde Buck, “Natúúrlijk hebben we dat! We hebben alle camera-beelden uit het huis van

Kazandra Kabacinski, dat weet je toch? En daar hebben we een paar prima foto's kunnen halen. De technische jongens van GetIt hebben de foto's nog heel goed weten te op te werken in Photoshop!"

"We hebben onze hele campagne klaar staan", zei Goof.

"Één druk op de knop en alles staat online", zei IJs.

"You say the word!", sloot Buck af.

Boven de paella-pan, die intussen rap stond af te koelen, keek Vincent Inga aan. Hij zette het geluid van Vi-Gen op *mute* en zei; "Wat zullen we doen?"

Inga leek te twijfelen; ze leek er nog niet van overtuigd dat het veilig genoeg was.

"Op deze manier kunnen we eindelijk het heft in handen krijgen. Tot nu toe gebeurden alle dingen ons alleen maar. Die aanval in Leipzig, Lakshmi's dood, die toestand in San Francisco, noem maar op. Nee, ik zeg dat we dit moeten doen!"

Inga knikte en zei: "Ik vertrouw jou, Vincent. Laten we maar akkoord gaan."

Vincent knikte dankbaar en drukte op de 'unmute'-knop; "It is a go!"

:

Sindsdien was het snel gegaan. Al binnen het uur, toen de paella nog maar net op was, kwam het eerste bericht al binnen. Het was inmiddels negen uur 's avonds in Portugal en in Nederland was het zelfs nog een uur later. Maar in Los Angeles was het nog maar middag en dáár was Radillo door meerdere social media-gebruikers gespot op het internationale vliegveld. Er werden zelfs een paar haastig gemaakte kiekjes gedeeld. Helaas had niemand kunnen achterhalen op welk vliegtuig hij was gestapt.

Ze waren bijna extatisch: de sociale media bleken nog veel machtiger dan ze gedacht hadden. En nu zouden er wel heel snel nieuwe meldingen verschijnen, zeiden Vincent en Inga tegen elkaar, toen ze terug gingen naar hun hostel. Maar tot hun teleurstelling was het vervolgens stil geworden. Vincent en Inga waren ten slotte maar gewoon gaan slapen in hun knusse kamertje in Pedra Antiga. Maar Vincent had nu voor één keer de slaap slecht kunnen vatten, in de

verwachting elk moment weer een berichtje te krijgen via Vi-Gen.

:

Maar daarvoor had hij moeten wachten tot de volgende ochtend, bijna een half etmaal na het laatste bericht. Radillo was opnieuw gespot, en nu in de aankomsthal van het vliegveld Charles de Gaulle bij Parijs! Dat verklaarde meteen waarom ze zo lang niets gehoord hadden; de man had al die tijd in een vliegtuig hoog boven de oceaan gezeten! Diverse meldingen gingen gepaard met foto's en zelfs een enkel filmpje. En in één geval waren de foto's zelfs heel goed! Vincent voelde het kippenvel over zijn armen kruipen toen hij de man herkende op de foto: dit was onmiskenbaar Guglielmo "Willi' Girti, de man die tegenwoordig de schuilnaam Radillo gebruikte! En achter hem meende hij zelfs drie al even bekende mannen te ontwaren: 'Tupac', de Redneck en die militair met die bril!

:

"We moeten onmiddellijk naar Parijs!", zei Vincent enthousiast in het groepsgesprek dat hij meteen in Vi-Gen had geopend.

Naast hem en Inga, samen in hun hotelbed in Porto, waren alleen Buck en Goof aanwezig.

"En wat dan? Wil je confrontatie aangaan of zo?", vroeg Goof.

Vincent hakkelde opeens: "N-nou, nee, maar.... "

"Ik zou het veel logischer vinden dat je zorgt dat je zover mogelijk van hem vandaan blijft!", zei Buck.

"Ja, dat is het meest veilig!"

"En wat dan? Moeten we dan nu voortaan continu Radillo blijven volgen, zodat we hem altijd kunnen blijven ontwijken?", vroeg Inga.

"Tja, dat is ook geen doen..."

"En met onze Waldo-zoektocht op onze socials kunnen we ook niet eeuwig doorgaan. Zo vluchtig is dit medium wel. Volgende week is er weer een nieuwe hype, dat verzeker ik jullie."

Er viel een stilte, tot Buck, die er zelfs op het kleine schermje vermoeid uit zag, voor hem was het tenslotte ook midden in de nacht, uitbracht: "Weet je. We hebben dit gewoon helemaal niet goed doordacht. Al die zogenaamd knappe koppen bij elkaar, haha. Maar wat is eigenlijk ons plan?"

Dat laatste was iets waar Vincent de afgelopen doorwaakte nacht ook over had liggen malen. Wat wàs eigenlijk hun volgende stap als ze eenmaal wisten waar Radillo uit hing? Er was een eerste idee in hem opgekomen, maar hij was nog niet van plan dat te delen. Hij zei: “Laten we zo snel mogelijk weer bij elkaar komen om dat plan uit te knobbelen. Maar voor nu wil ik naar Parijs. Ik wil hem zo dicht mogelijk op de huid zitten.”

Inga zei: “Dat lijkt me ook logisch. Maar we moeten heel voorzichtig zijn! Zeker niet te dicht in de buurt komen!”

“Maar ik wil hem zien, in levende lijve!”

Inga keek hem van opzij bezorgd aan, maar zweeg.

“Hij moet weten dat we hem op de hielen zitten, dat hij nu de opgejaagde is!”, ging Vincent op felle toon door.

Het bleef een tijd stil tot Buck voorzichtig zei; “Vincent, je beseft toch wel hoe gevaarlijk dat is?”

“Doe het dan ten minste niet alleen!”, bracht Goof in, “Laat mij dan ook naar Parijs komen. Ik zal Saco ook optrommelen.”

Inga zei: “En ik kan mijn vrienden in Leipzig bellen!”

Vincent keek Inga van opzij aan en had weer het beeld voor zich hoe efficiënt haar vriend Nyx die indringer had uitgeschakeld. Hij knikte haar dankbaar toe.

“Doen we dit dus?”, vroeg Vincent.

Uit diverse monden kwam een bevestigend antwoord.

“Dan zeg ik: Parijs, here we come!”

:

Ze stonden er allemaal al, toen Inga en Vincent verschillende trappen omhoog waren geklommen naar het panoramaterras bij de Sacre Coeur. De stad lag er vanaf hier aantrekkelijk bij in het zachte licht van de ondergaande zon. Het was behoorlijk druk met toeristen, maar een wonderlijk samengesteld groepje van vijf mannen en een vrouw sprong er meteen uit. De twee oer-Hollandse mannen in nette vrijetijdskleding waren natuurlijk Goof en Saco. En in de drie in het zwart gehulde ‘goths’ herkende Vincent meteen Inga’s krakersvrienden. Alleen de vrouw in hun gezelschap kon hij niet meteen plaatsen. Tot hij in een flits weer terugdacht aan de Mephisto-

bar in Leipzig, waar hij haar had aangesproken: Sophie, de beste vriendin van Inga!

Ze begroetten elkaar uitbundig, vielen elkaar in de armen en wisselden warme woorden. Vincent maakte nogmaals en nu beter kennis met Sophie. Met haar fel rood geverfde haar en diverse neuspiercings was ze een even opvallende verschijning als de andere Leipzigers. Vincent schudde daarna de hand van Nyx, die was gekleed in een lange dikke zwarte wollen jas die veel te warm leek voor het zachte herfstweer. Hij deed besmuikt de klep omhoog van diens schoudertas en toonde een handvol tasers. “*Just say the word. I’m ready!*”, siste hij in het Engels en hij knipoogde gemelijk.

Ze liepen met de hele troep naar een rustig deel van het plein, waar ze neerstreken op wat betonnen bankjes. En hier nam Goof het woord, helemaal in zijn rol als de aanvoerder die hij altijd al was geweest.

“Luister, we weten nog steeds niet waar in Parijs Radillo zich bevindt! Op onze socials zijn de laatste uren diverse meldingen geweest, maar die zijn allemaal onderling tegenstrijdig en lijken niet te kloppen. Het enige wat we zeker weten is dat Radillo hier met drie assistenten op het vliegveld is aangekomen. We hebben berichten dat ze in een donkere auto zijn gestapt. Het ligt voor de hand dat ze naar een hotel zijn gereden en sindsdien daar niet meer weg zijn gegaan. Of misschien heeft hij wel een huis gehuurd of verblijft hij bij kennissen.”

“Hij zal echt wel weer opduiken vanavond”, bracht Säge in. Hij droeg zijn helblonde haar in keihard ogende stekels die een liter gel moesten hebben gekost.

“Ja, die Radillo is een ‘*creature of the night*’, dat herken je zo aan hem”, bracht Nyx in. Als iemand dat kon weten, dan was hij het wel, dacht Vincent.

“Is er intussen iets anders wat we kunnen doen?”, vroeg Saco, “Kunnen we niet achterhalen in welk hotel hij heeft ingeboekt?”

Sophie nam het woord: “We hebben geen enkel aanknopingspunt. Geen naam, of wat dan ook. En je kan onmogelijk de hotelregisters van alle vijftienhonderd hotels hier checken.” Vincent herinnerde zich dat Inga had verteld dat Sophie een zeer bedreven hacker was en zelfs ook Inga, niet meer dan een amateur, de eerste kneepjes van het vak

had bijgebracht. Hij twijfelde er niet aan dat Sophie toegang kon krijgen tot al die hotelregisters als ze wilde.

“En de gegevens van die vlucht van Los Angeles naar Parijs?”, vroeg Goof.

“Daar zitten Buck en IJs vanuit hun thuisbasis bovenop, heb ik gehoord”, zei Inga, “Maar ook dat is een puzzel. Het gaat om meer dan vijfhonderd passagiers, waarvan zeker een derde alleenreizende mannen zijn. Achter al die namen kan Radillo schuil gaan. Of één van zijn drie mannen.”

“Een naald in een hooiberg.”

“En kunnen we uitzoeken of vier passagiers toevallig in hetzelfde hotel ingecheckt zijn?”

“Hetzelfde antwoord.”, zei Sophie, “Maar ik heb daarover al contact gehad met jullie vriend Buckminster. Ik heb hem een paar algoritmes aangereikt die misschien kunnen helpen.”

“Oké, dan weten we de stand van zaken voor nu”, constateerde Goof alsof hij een directievergadering leidde, “Ik stel voor dat we in principe allemaal vanavond om negen uur weer bij elkaar komen. Mijn secretariaat heeft een zaaltje gehuurd in een restaurant hier vlakbij. Niet goedkoop, maar hè, ik voer het maar op als zakelijke uitgave.” Hij lachte scheef.

“Ik deel het adres straks met Vi-Gen”, zei Saco; “heeft iedereen die app inmiddels?”

Vincent zag alleen maar knikkende hoofden.

“En wat doen we nu?”, vroeg hij.

Goof haalde zijn schouders op. “Ik stel voor dat jullie gewoon doorgaan toeristje te spelen en een beetje door de stad wandelen. Wij blijven jullie onopvallend op een afstandje volgen. En intussen wachten we nieuwe berichten af!”

Sophie stak een vinger op als een schoolmeisje; “Ehh, alleen ik niet. Ik ga terug naar mijn hotel om op mijn laptop in te checken bij Buckminster en jullie andere vriend, heette hij nou echt IJsbrand?” Ondanks dat ze diens naam niet bepaald goed uitsprak, iets als ‘*Iesbrandt*’, knikte iedereen.

“Oké, kinderen, dat was het! Let’s go!” Goof klapte erbij in zijn

handen als een heuse hopman. Het was tijd om in beweging te komen!

:

Het duurde niet heel lang voor er eindelijk weer nieuwe berichten kwamen. Vincent en Inga waren in een rustig tempo zomaar een beetje door de stad begonnen te wandelen en waren onwillekeurig steeds meer afgedwaald in zuidelijke richting. Ze probeerden intussen niet om te kijken, maar wisten dat ze gevolgd werden door hun vrienden, die uiteen waren gegaan in twee groepjes: de twee Nederlanders en de club Duitsers.

Net op het moment dat ze het Place Vendôme overstaken, een groot vierkant plein dat was omringd door die typische zandstenen en zeer statige gebouwen waar heel Parijs vol mee leek te staan, begon het mobieltje van Vincent te trillen. Hij nam het meteen uit zijn broekzak en zag dat Inga op hetzelfde moment al haar mobieltje in haar handen had.

Een bericht van IJs, want zojuist waren de sociale media ontploft met nieuwe meldingen! En deze keer waren ze heel consistent. Radillo was gesignaleerd in de stad en hij leek een avondwandeling te maken! Steeds meer berichten wezen erop dat hij dichtbij het centrum was, bij de rivier en de Notre Dame.

Vincent belde meteen IJs op, “Waar is hij precies, IJs, welke richting moeten we op?”

“Een moment. Laat me kijken”, gromde IJs met die donkere stem die hij opzette als hij heel geconcentreerd bezig was.

“Nou?”, vroeg Vincent ongeduldig.

“Ja, ik heb het. Jullie moeten waar jullie zijn gewoon recht door lopen; je kan dwars door dat park lopen voor het Louvre. Dan kom je vanzelf bij de rivieroever uit. Zorg dan dat je op de kade onderlangs de rivier terecht komt en ga vervolgens oostwaarts.”

“En wat dan?”

“Dan komt Radillo je tegemoet, als het goed is!”

Vincent kreeg kippenvel op zijn armen toen hij beseftte wat IJs had gezegd. Hij keek opzij naar Inga, die op hetzelfde moment aan het bellen leek te zijn met haar Duitse vrienden, aangezien ze Duits sprak.

“Doen we dit?”, vroeg hij toen ze ophing.

Inga knikte dapper.

Ze liepen snel verder en kruisten het park dat IJs had genoemd. Het park was zo groot dat het Louvre en de bekende glazen piramide ervoor nauwelijks te onderscheiden waren in de verte. Ze verlieten het park weer, zagen de Seine al liggen, staken een drukke verkeersweg over en wisten via een passerelle de kade onderlangs de rivier te bereiken. Dit was niet meer dan een asfaltpad van een paar meter breed langs het water en een rij bomen, onderaan een hoge kademuur. Het was er gelukkig niet erg druk.

Vincent drukte opnieuw zijn mobieltje tegen zijn oor en belde IJs, “Wat nu?”

“Recht zo die gaat. Radillo loopt nog steeds precies jullie richting op.”

“Hoe ver?”

“Vijfhonderd meter.”

Vincent kon zich niet inhouden om achter zich te kijken en zag ook net Saco en Goof haastig de trap afdalen naar de kade, “Waar zijn jouw vrienden?”, vroeg hij Inga.

“Die zijn nu aan het rennen om te proberen áchter Radillo terecht te komen”, zei Inga met een gespannen gezicht. Vincent nam haar hand in de zijne en ze liepen verder. Vincent kon zich niet bedwingen om te proberen Radillo al te onderscheiden tussen de andere flanerende toeristen.

Maar uiteindelijk vóelde hij hem eerder dan hij hem zag. Hij herkende het gevoel van de andere eximianten die hij had ontmoet, maar het was nu veel krachtiger en... duisterder.

“Voel jij het ook?”

Inga keek hem aan en er was onversneden angst in haar gezicht te zien, “Oh, Vincent, wat doen we in hemelsnaam?”

Vincent knikte haar geruststellend toe en ze hielden nog steeds niet in. Tot hij hem ook zag. Hij droeg een onopvallend grijs pak en had twee van zijn helpers bij zich; de Redneck en de zwarte die Vincent voor zichzelf nog steeds Tupac noemde. Alsof het zo moest zijn, leek het opeens minder druk; alsof alle andere aanwezigen door een magische kracht werden weggedrukt van deze plek.

Op vijftig meter van elkaar bleef Radillo staan en ook Vincent en Inga hielden in. Het volmaakt kale hoofd van Radillo glom in het avondlicht en Vincent beseftte dat de man groter was dan hij gedacht had. Radillo fluisterde enkele haastige bevelen richting de Redneck en leek geagiteerd. Tot Vincent's vreugde leek het alsof Radillo echt geschrokken was. Maar ook voelde hij nog beter wat voor een enorme kracht hun tegenstander uitstraalde. Alles in Vincent schreeuwde dat hij moest vluchten voor het duidelijke gevaar. Maar in plaats daarvan riep hij zo luid en duidelijk mogelijk: "Eindelijk zien we elkaar in het echt!" Hij hoopte dat de lichte trilling in zijn stem niet hoorbaar was.

Radillo staaarde hem alleen maar aan met een intense blik die kon doden en verplaatste toen zijn aandacht met een boze frons naar Inga.

"Je moet weten dat de rollen zijn omgedraaid", ging Vincent door, "Nu ben jij degene die opgejaagd wordt!"

Radillo verplaatste zijn aandacht weer naar hem en zijn gezicht vertrok tot een woedend masker: "Je speelt met vuur, mannetje. Ik weet niet hoe je me gevonden hebt, maar ik zal je vernietigen." Hij had de woorden nog niet uitgesproken of Vincent merkte hoe een enorme kracht hem probeerde te overweldigen. Met de grootste moeite wist hij zijn verdediging omhoog te krijgen, maar tegelijkertijd duizelde het hem. Hij drukte zijn ogen dicht en voelde alleen nog hoe Inga hem stevig beet pakte.

Toen hij zijn ogen weer opende bleek dat hij zonder het te merken op de grond gezakt was. Zittend op zijn knieën, richtte hij zijn blik op en staaarde weer naar Radillo. Die stond daar nog steeds met gebalde vuisten hen aan te staren.

"Dit is nog niet over!", klonk diens woedende stem. Radillo priemde een vinger in hun richting en leek zich al te willen omdraaien.

Maar Vincent wist dat hij hem niet zo makkelijk kon laten gaan, "We maken er een einde aan!", riep hij zo luid mogelijk, "Binnenkort! Ik zal je de tijd en plaats doorgeven."

Radillo leek een moment enigszins verward door dat bericht en knikte ten slotte kort. En toen keerde hij zich op zijn schreden om en beende weg. Zijn twee handlangers volgden hem haastig. Vincent merkte tot zijn verbazing dat zich intussen een klein groepje

omstanders had verzameld rondom hun opstootje. Waaronder de drie krakervrienden van Inga, met rode bezwete hoofden. Er opende zich snel een doorgang waar Radillo en zijn mannen doorheen liepen. En een moment later was hij al achter de mensen verdwenen.

Vincent merkte opeens dat er zwarte vlekken voor zijn blikveld zweefden en zakte vermoeid ineen. Inga knielde naast hem neer en ze hield hem stevig vast. Zo bleven ze enkele momenten zitten. Toen Vincent opkeek, stonden Goof en Saco al voor hun.

“Sodeknetter man”, bracht Saco uit met opengesperde ogen, “Wat de fuck was dat?”

Vincent kwam opeens adem tekort om iets te zeggen.

:

“Ik weet nu hoe dit allemaal moet eindigen!” Vincent sprak de woorden uit nadat de koffie uitgeserveerd was. Ze bevonden zich in een enorm chique zaaltje boven het gerenommeerde restaurant ‘55 Degrés’, dat was gelegen in het Achtste Arrondissement, de zakenwijk van Parijs. Iedereen moest die opmerking van Goof inmiddels wel begrepen hebben, over dat het hem een flinke cent gekost had.

Het laatste uur hadden ze besteed aan het gebruiken van een zeer copieus diner. Ondanks dat er voldoende tafels ongebruikt bleven, waren ze met zijn allen dicht bij elkaar gaan zitten rondom de grote ronde tafel in het midden van de ruimte, onder een reusachtige kroonluchter. Vincent had het afgelopen uur een grote saamhorigheid gevoeld en voor het eerst echt het idee gehad dat hij iets belangrijks vóór had op Radillo: een groep vrienden die hem door dik en dun wilde steunen. Want Radillo was, op zijn huidige drie geconditioneerde handlangers na, uiteindelijk helemaal alleen op de wereld!

Inga, die naast Vincent zat, keek hem nieuwsgierig aan. Vincent beseftte dat hij zelfs haar nog niet had verteld over het idee dat de afgelopen nacht bij hem was binnengevallen.

“Ik ben benieuwd naar wat je in gedachten hebt!”, zei Saco die naar voren schoof over de tafel.

“Iets spectaculairs toch zeker!”, zei Spyro met glimmende ogen van opwinding. Vincent kon niet nalaten te glimlachen. Die drie

krakersvrienden van Inga waren bijzondere types, dat was hem inmiddels wel duidelijk. Een klein uur geleden waren ze bezweet en besmeurd als laatste aangekomen bij het restaurant. Goof had moeten praten als Brugman om de maître d'hôtel, een stijve man in een onberispelijke smoking, zo ver te krijgen dat hij hen überhaupt binnen wilde laten; hij was duidelijk gewend aan clientèle met een iets ander allooi.

De drie hadden vervolgens een gloedvol verslag afgelegd van hun belevenissen. Ze waren Radillo en zijn handlangers te voet gevolgd tot hun hotel. En daar waren ze in staat geweest één van diens mannen te ontvoeren; de Redneck. Wederom was zo'n taser van Nyx goed van pas gekomen. Ze hadden de man mee gesleept naar de geblindeerde auto die ze die middag al op het vliegveld hadden gehoord, en hadden hem daar ondervraagd. Hij bleek zelf Wyatt te heten en zijn kompanen heetten Jizz (de Tupac-lookalike) en Gene (de militair met de bril). Voor de rest had hij echter weinig interessants kunnen vertellen. Niets over welke naam zijn baas gebruikte, of wat zijn plannen waren. Ze hadden hem vervolgens gedrogeerd. met een dosis die voldoende was, in de woorden van Nyx, om "een olifant drie etmalen te laten dutten". En vervolgens hadden ze Wyatt gebonden achtergelaten in de kofferbak van de huurauto, die inmiddels recht voor dit hotel stond geparkeerd.

Het nieuws was met instemming en zelfs gejuich begroet door de anderen, maar het was nog maar één van de succesjes die gevierd kan worden. Want het net sloot zich nu snel om Radillo! Buck, IJs en Sophie hadden met hun drieën uitgevonden dat Radillo zichzelf direct na terugkomst in zijn hotel uitgecheckt had en een gereedstaande auto in was gedoken. Samen met zijn twee resterende helpers, Jizz en Gene dus. Een gehackte verkeerscamera een paar straten verderop had het kenteken vastgelegd en zo was het niet moeilijk meer om Radillo te volgen. De auto was vanuit Parijs zuidwaarts gereden en werd nog steeds continu in de gaten gehouden.

"Die eindscène? Ik stem voor het dak van Silvercup Studios!", deed Säge een duit in het zakje. Zijn gezicht was rood, niet alleen door de opwinding, maar ook door de vele glazen bier die hij weggewerkt had.

Vincent wist even niet wat hij bedoelde, tot Nyx hem toesnauwde: “Dit is toch niet de film, idioot! Dit is de echte wereld!” Opeens herinnerde Vincent zich dat de drie krakers het tijdens het diner al geanimeerd over hun favoriete jaren ’80 film hadden gehad: “Highlander”. En over de gelijkenissen met deze hele toestand. Vincent kon zich herinneren dat grote eindgevecht belachelijk genoeg iets spectaculairs met zwaarden en vuur was geweest...

“Nee, daar niet. Het moet eindigen waar het begon”, verklaarde hij.

Inga staarde hem verbaasd aan, “In dat landhuis bij Lemberg? Bedoel je dát?”

Vincent keek haar aan en knikte, “Ik weet het niet; maar het vóelt juist. Maar er is een nog belangrijker reden!”

“Charles de Commenay”, bracht Inga ademloos uit.

Vincent knikte opnieuw, “Ik weet het; hij wil ons niet helpen. Maar hij is de essentiële schakel in het geheel, dat besef ik inmiddels heel erg. We hebben hem ècht nodig aan onze zijde om Radillo te verslaan.”

Inga knikte zwijgend en uiteindelijk verbrak Goof de stilte; “Wacht, hebben we het nou echt over diezelfde oude knar die mevrouw Waller heeft vermoord?”

Vincent knikte.

“En heb je het over Lemberg, als in hedendaags Lviv? In Oekraïne?”

Vincent knikte nog een keer: “Dat is de plek waar het driemanschap plofte. Waarin de kiem werd gelegd van alles. Daarom... Daarom móet het die plek zijn. Charles heeft dat laatste zetje nodig!”

“Je hebt gelijk”, fluisterde Inga, “Die man is een romantische ziel; iemand die leeft in het verleden... Het zou kunnen werken...”

“Het gáát werken, dat beloof ik je”, zei Vincent met zoveel mogelijk overtuiging.

“Dan gaan we dat doen!”, besloot Goof en hij keek de groep rond, “En daarmee is het nu zaak om het plan uit te werken en de taken te verdelen.”

Alsof het zo afgesproken was, staken ze allemaal tegelijkertijd letterlijk de koppen bij elkaar. Er moesten plannen gesmeed worden!

Hoofdstuk 36

“Dus dit is de plek waar je bent opgegroeid”, zei Vincent. Hij stond met Inga voor een hoog hek, met daarachter een vervallen tweelaags gebouw waarvan alle ramen en deuren waren dichtgespijkerd.

Inga legde haar hoofd tegen zijn schouder en trok hem wat meer naar zich toe en zuchtte bedroefd, “Vanaf mijn achtste tot mijn achttiende, ja.”

“Het ziet er naargeestig uit, zoals het er nu bij ligt”, fluisterde Vincent.

“Dat was het toen ook al.”

Vincent keek Inga aan en streek door haar blonde haren, “Wat vreselijk voor je.” Hij meende het. De afgelopen nacht hadden ze nog lang met elkaar zitten praten in Inga’s appartementje, waar zij ook al zo lang al niet meer was geweest. En daar had Inga blijkbaar eindelijk de moed gevonden om meer te vertellen over haar jeugd. Vincent kreeg nog kippenvel op zijn armen als hij er aan dacht.

:

Inga had verteld dat ze was geboren in wat toen Karl-Marx-Stad heette, een provinciestad niet ver van Leipzig. Ze was de jongste dochter in het gezin van een hoge partijfunctionaris. Een dominante, liefdeloze en zelfs nare man, die veel van huis was. In het gezin was Elisa, de oudere zus van Inga, altijd de oogappel geweest. Want zij was overal goed in geweest: sport, school, noem maar op. En dan was ze ook nog eens fanatiek lid van de communistische meisjesbond. Inga had altijd in haar schaduw gestaan en altijd het gevoel gehad dat ze

het nooit goed kon doen voor haar vader en moeder.

Dat was allemaal nog veel erger geworden, toen Elisa op een kwade dag was aangereden door een bus en in het ziekenhuis was overleden. Inga's ouders waren ontroostbaar geweest en sindsdien waren de zaken snel bergaf gegaan. Haar vader was nog vaker van huis en haar moeder vluchtte in de drank en besteedde nog minder aandacht aan Inga dan vroeger. En als ze eens een keer zich verwaardigde zich met Inga bezig te houden, leek er altijd een onuitgesproken verwijt onder de woorden van haar moeder te schuilen: "Waarom had het niet jij kunnen zijn, die onder de bus moest komen?"

:

"Maar dat is allemaal nog steeds geen excuus voor wat ik toen gedaan heb...", had Inga toen gefluisterd.

Ze zaten naast elkaar op de bank in Inga's woonkamertje en hadden elkaars handen vast. Ze sloeg haar blik neer en zweeg vervolgens.

"Wat is het?", vroeg Vincent voorzichtig, "Vertel het dan."

Inga keek op en keek hem met betraande ogen aan; "Ik heb dit nog nooit aan iemand verteld, weet je dat?"

Vincent nam haar gezicht in zijn handen, "Kom, kom, zo erg kan het toch niet zijn..."

Inga staaarde hem hulpeloos aan en zei; "Ik heb ze misschien wel de dood ingedreven... Vermoord..."

"Wat zeg je nou?"

Inga begon hikkend te vertellen hoe haar ouders haar die zomer hadden opgegeven voor een zomerkamp van de communistische meisjesvereniging dat vier weken zou duren. Inga had het idee afgrijselijk gevonden: ze had helemaal niets met die vereniging en bovendien zou ze terecht komen in een groepje gemene krenge die haar ook op school altijd al pestten. Ze had zelfs het idee dat haar ouders haar ermee wilden straffen.

"Hoe ik mezelf ook verzette, mijn vader en moeder waren onvermurwbaar. Ik weet nog goed hoe ik me voelde toen ik met al die andere meisjes klaar stond om in te stappen in de bus. Het voelde als een veroordeling. Ik kon het opeens niet meer opbrengen en rende

weg. Maar ik maakte de grote fout terug naar huis te rennen. Waar moest ik ook anders heen? Mijn ouders waren allebei thuis, want het was een zondag. En ze waren des duivels toen ze begrepen wat ik gedaan had. Mijn moeder schold me uit en mijn vader sloeg me en sleurde me mee naar de auto. Daar was hij heel trots op, want het bezit van een auto was toen nog niet aan iedereen voorbehouden...”

“En wat gebeurde er toen?”

“Ze besloten me dan maar persoonlijk te brengen! En zo reden we niet veel later de stad uit. En ik was zó boos op ze, daar zittend op de achterbank! Ik wenste vurig dat mijn vader de auto van de weg zou sturen; de auto tegen een boom zou verpletteren. Alles om maar niet naar dat zomerkamp te moeten. En toen... gebeurde dat echt...”

Vincent staaarde haar verbijsterd aan en probeerde te bevatten wat ze gezegd had.

“Het gebeurde zomaar; we reden op een gewone rechte weg door een bos en opeens draaide mijn vader zonder enige reden het stuur naar rechts. Ik geloof dat mijn moeder nog gilde. Maar toen was daar die klap al...” Inga wist niets meer uit te brengen en keek Vincent wanhopig met een betraand gezicht aan.

Vincent wist niet wat hij moest zeggen en probeerde de consequentie te doorgronden van wat ze gezegd had.

“Ze waren allebei op slag dood”, fluisterde Inga nog nauwelijks hoorbaar, “Alleen ik overleefde, alhoewel ik weken in het ziekenhuis lag. Ik herinner me dat er wat familieleden op bezoek geweest zijn, maar niemand wist blijkbaar wat die met me aan moest. Ten slotte werd me volgens mij door een arts meegedeeld dat ik naar een weeshuis in Leipzig zou worden gebracht...”

“Jezus Christus”, wist Vincent uit te brengen, “Wat vreselijk...”

Inga greep Vincent’s handen en klemde die stevig vast; “Maar je begrijpt toch wel wat ik eigenlijk wil zeggen?” Ze klonk wanhopig.

“Dat je je ouders vermoord hebt, bedoel je?”, formuleerde Vincent voorzichtig, “Door je vader te ... manipuleren? Die gedachte in zijn hoofd te planten?”

Inga knikte heftig.

“Maar Inga, je was acht jaar oud! Een klein kind nog”, bracht

Vincent uit, “Toen ik zo oud was, wist ik nog niets van mijn Gave. Laat staan dat ik die kon gebruiken!” Hij trok zijn vriendin naar zich toe en streelde haar hoofd, “Het moet een ongeluk zijn geweest. Je vader verloor de macht over het stuur, dat soort dingen gebeuren nou eenmaal. Verwijt jezelf dat toch niet...”

Inga huilde in zijn armen en hij trok haar nog dichter naar zich toe, “Het was een ongeluk”, bleef Vincent herhalen. Maar intussen vroeg hij zichzelf af of dat wel echt de hele waarheid was... Hij beseftte dat hij nog steeds werd verrast door onverwachte aspecten van de Gave.

:

“Kom, laten we gaan”, stelde Inga voor.

Vincent knikte en ze begonnen te lopen en lieten het voormalige weeshuis achter zich. Het was inmiddels helemaal donker geworden. “Werd je daar eigenlijk ook erg gepest?”, vroeg hij. Hij voelde de aandrang nog één keer achter zich te kijken.

“Ja, dat denk ik wel. En... één begeleider heeft me een keer proberen te verkrachten”, zei Inga zacht.

Vincent keek haar perplex aan. Hij vroeg zich af wat voor een vreselijke verhalen Inga nog meer nooit aan hem verteld had: “En?”

Inga keek hem aan en lachte schaapachtig: “Ik wenste alweer iets heel vurig, zal ik maar zeggen...”

“Hij is toch niet tegen een boom gereden?”, flapte Vincent er uit.

Inga schoot in de lach; die heerlijke lach waar Vincent geen genoeg van kreeg, “Nee, joh, gekkie! Ik heb er alleen maar voor gezorgd dat hij ging walgen van alles wat met seks te maken had...”

“Dat zal hem leren”, grijnsde Vincent en hij kneep in Inga’s hand. Ze liepen een tijdje in stilte verder door de straten van Leipzig, toen Inga zei: “Maar laten we het hebben over wat er te komen is. Over een kleine week is het al zover, weet je wel!”

Vincent knikte; het was al zondagavond en hij had Radillo gesommeerd om komende vrijdag, 4 november 2006, te verschijnen in Lemberg! Het duizelde hem nog steeds over hoe snel de ontwikkelingen waren gegaan. Na de groepsvergadering in Parijs, was de groep uiteen gegaan om allerlei verschillende taken te vervullen en sindsdien was er al weer zó veel gebeurd.

Spyro en Säge, ten eerste, waren Radillo achterna gereisd, die was neergestreden in een hotel met zicht op de Middellandse Zee bij Nice. Daar hadden ze niet alleen heel voorzichtig van een afstandje hem in de gaten gehouden, ze waren er ook in geslaagd nóg een handlanger van Radillo te taseren en te ontvoeren; Jizz deze keer. En zo hadden ze inmiddels al twee mannen van Radillo te pakken; Vincent verbaasde zich nog steeds over die wonderlijke krakersvrienden van Inga.

Maar niet alleen Spyro en Säge waren *'on a roll'*; het team bestaande uit Saco, IJs en Goof, had ook hard gewerkt. Saco was vooruit gereisd naar Oekraïne en het was hem wonderbaarlijk genoeg gelukt het landgoed Velykyy Lozha per direct voor een hele maand te huren. Zoals Vincent over Vi-Gen had vernomen, was de villa sterk verwaarloosd. Intussen hadden Goof en IJs het bestelbusje, dat eerder goede diensten had verleend in Burg Reuland, opgehaald uit Nederland. Dat busje was zowaar een hobby-project van IJs geworden, en hij noemde het inmiddels, tenenkrommend genoeg, liefkozend Nina. Hij had het laadruim helemaal volgebouwd met de meest moderne technische snufjes. Als het goed is waren IJs in 'Nina' en Goof met zijn camper op dit moment al op weg vanuit Nederland naar Lviv. En als het goed was, kwamen ze daar morgen, maandagmiddag dus, aan.

Dan was er natuurlijk nog Buckminster Bell, die vanuit de VS volop betrokken bleef. Hij had het als zijn taak opgevat om de hype die op de socials was ontstaan over de 'Waldo-Hunt' zo snel mogelijk te laten doven. Het was echter niet te voorkomen geweest dat het de afgelopen dagen op de socials nog steeds had gegonsd van de geruchten. Er waren beelden verschenen van de *'face off'* op die kade aan de Seine in Parijs. En omdat fanatieke internetters al snel hadden uitgeknobbeld dat zowel Vincent als Goof ter plekke waren geweest, allebei oprichters van GetIt, gingen de theorieën al snel de ronde dat zij, net als andere oprichters of grootaandeelhouders, zoals Buckminster Bell zelf, op de één of andere manier belang hadden bij dit alles. Buck had die geruchten als een kans gezien om meteen officiële berichten in de wereld te brengen dat zij inderdaad onderling een speurtocht opgezet hadden en dat alles inderdaad een grote grap

was. Er werd door de gezamenlijke platforms GetIt, SeeMee en SeeYoo een niet kinderachtige prijs uitgereikt aan degene die de eerste foto van Radillo had gemaakt op LAX International. En hiermee was de kous af. Alhoewel, niet helemaal, want fanatiekelingen bléven op zoek naar waar Radillo nu was, en wie? Hij werd zelfs gespot in het hotel in Nice, maar niemand kwam iets te weten over de identiteit van de man. Maar dat had óók te maken met het werk van Buck, die het register van zowel het hotel in Parijs, als in Nice, wist te saboteren. En zo doofde uiteindelijk toch al heel snel de hype uit en werd die overgenomen door vele andere, precies zoals Goof al voorspeld had. De uitdaging om een hap kaneel te nemen bijvoorbeeld, of de rel rondom een gevallen popsterretje die wel of niet in een afkick-kliniek zou zijn opgenomen...

En dan ten slotte waren Nyx, Sophie, Inga en Vincent zelf over. Zij waren gezamenlijk naar Leipzig gevlogen, wat hun wel een logische tussenstop had geleken, voordat zij ook verder zouden reizen naar Lviv. Sophie moet er enkele dringende privé-zaken afhandelen en Nyx was aan de slag gegaan om nog meer wapens te regelen.

:

“Zou Radillo de uitnodiging aannemen?”, vroeg Inga.

“Ik weet het niet. Hij heeft wel het teken gegeven...” Natuurlijk doelde hij erop dat ze bij de receptie van het hotel in Nice een boodschap voor Radillo, die nog steeds reisde onder een pseudoniem, had achtergelaten. Vincent had het wel een passende manier van communicatie gevonden, heel ouderwets èn ook omdat al weer dik een jaar geleden mevrouw Waller óók op die manier contact met hem gezocht had; toen hij in dat hotel in Brussel had verbleven.

“Heer Girti, ik nodig u uit voor een ontmoeting op vrijdag 4 november om 12:00u stipt, op landgoed Velykyy Lozha. Kom alleen! Als u akkoord gaat met de uitnodiging, wuif dan met een witte doek op het balkon van uw hotelkamer”, had er op het door hem ondertekende briefje gestaan. En inderdaad hadden Sypro en Säge niet veel later kunnen rapporteren op Vi-Gen dat ze van een veilige afstand konden zien dat Radillo op het balkon stond, wapperend met een wit T-shirt.

“En Charles? Wat zou hij doen?”, vroeg Inga door.

Vincent haalde krachteloos zijn schouders op; “Ik heb er weinig vertrouwen in.” Gisteren hadden ze een brief op de post gedaan naar het adres van De Commenay in Coímbra. Met een dringend verzoek om óók aanwezig te zijn bij de ontmoeting komende vrijdag in Lemberg. Maar ondanks dat Vincent en Inga hun telefoonnummer en email-adres hadden gedeeld en hadden verzocht om een bericht, was het onrustbarend stil gebleven...

“Dan zullen we hem zelf moeten verslaan”, zei Inga. Ze keek Vincent vastberaden aan, maar hij kende haar inmiddels goed genoeg om de twijfel en angst te herkennen die ze probeerde te verhullen.

Hij knikte: “En ik heb een plan voor hoe we hem kunnen verslaan. Het is zeer risicovol, maar we zullen het moeten proberen!”

Inga zei: “We hebben nog één dag hier, om ons voor te bereiden en te trainen. Dinsdagochtend vroeg gaat ons vliegtuig naar Lviv.”

Vincent vroeg zich af of een máánd genoeg zou zijn om zich goed voor te bereiden, maar hij probeerde zo luchthartig mogelijk te glimlachen; “Dat zal maar voldoende moeten zijn.”

Hij trok Inga naar zich toe en zo liepen ze beiden verder, arm in arm als het stelletje dat ze inmiddels toch wel waren. Maar de zorgen voor wat komen ging, maakten dat Vincent er niet echt van kon genieten.

:

“Welkom allemaal, fijn dat jullie er allemaal zijn!” Goof klapte in zijn handen als een leraar en het geroezemoes in de kamer verstomde. Ze bevonden zich in de absurd grote kamer die Vincent en Inga hadden betrokken in het George Hotel in het centrum van Lviv, een gedateerd art-deco gebouw dat stamde uit de tijden dat Lemberg nog een rijke provinciehoofdstad was in de Donau-Monarchie. Hun kamer bestond uit twee en-suite ruimtes van balzaal-afmetingen: één slaapkamer die werd gedomineerd door een monsterlijk groot metalen hemelbed en een woonkamer. En die woonkamer werd nu bevolkt door een flinke club mensen. Sophie en Nyx waren er; zij waren met Vincent en Inga mee gereisd hier naar toe vanuit Leipzig. Saco was er; hij was van hen allen ook al het langste in deze stad. En ten slotte waren ook IJs, Goof en... Erica van de partij.

:

Vincent herinnerde zich hoe ontstemd hij was geweest, toen hij had begrepen dat zijn eigen zus met Goof was meegereisd in diens camper: “Je had thuis moeten blijven! Dit kan allemaal heel gevaarlijk worden hier!”

“Heb je dan niets begrepen van wat ik eerder tegen je hebt gezegd, broertje?”, had Erica gezegd, “Jij staat niet alleen; ik wil je helpen waar ik maar kan!”

Vincent had machteloos met zijn hoofd geschud; “Als je die bewuste dag in ieder geval maar niet in de buurt van Velykyy Lozha komt, belooft me dan dat dan nog!”

Erica had instemmend geknikt, maar dat had Vincent nauwelijks gerustgesteld.

:

“Laten we dan alles doornemen”, ging Goof intussen door. Hij vertelde zelf hoe hij samen met IJs, Goof en Erica afgelopen dagen had benut om landgoed Velykyy Lozha te voorzien van aan groot aantal verdekt opgestelde bewakingscamera’s. “En niet alleen dat; we hebben een uitgebreid alarmsysteem opgetuigd; niemand kan ongemerkt het landgoed betreden.”

“Hoe groot is het daar eigenlijk?”, vroeg Sophie. Ze hing nonchalant tegen de deurpost aan.

“Ruim twintig hectare”, antwoordde Saco, diep onderuit gezakt in een stokoude fauteuil.

“Ja, we hebben ruim twee kilometer aan detectiekabels moeten leggen”, voegde IJs toe.

“Wij, als in Saco en ik dan”, grijnsde Erica, “jij zat intussen op je reet in die bus van je, Nina, heet ze toch?”

“Iemand moet de techniek doen”, grijnsde IJs. Vincent had opeens het idee dat IJs voorwaar nog dikker was geworden de laatste tijd.

“En hoe staat het met Spyro en Säge”, vroeg Inga.

“Ik heb een uurtje geleden nog een bericht van hun gehad”, zei Nyx meteen, “Ze zijn vanochtend weggereden en zijn nu ergens halverwege of zo; ze waren toen net Slovenië binnen gereden, in ieder geval.”

Vincent knikte; hij had begrepen dat de krakersvrienden van Inga

in de vroege ochtend van deze dag, dinsdag 1 november, Radillo het hotel hadden zien verlaten. Samen met zijn laatste helper, Gene, was hij naar het vliegveld gegaan en op een vliegtuig gestapt.

Het had Buck aan de andere kant van de grote plas, maar heel weinig tijd gekost om te achterhalen dat beide mannen een vlucht hadden geboekt richting Lviv, met een tussenstop in Wenen. Dus Radillo leek ècht in te gaan op de uitnodiging, had Vincent meteen gedacht, een mengeling van opwinding en angst voelend.

Meteen na Radillo's vertrek hadden Spyro en Säge besloten ook naar Lviv te komen, in een gehuurde bestelbus weliswaar, ze hadden ten slotte nog steeds die twee gevangenen bij zich, die "vast niet als handbagage mee het vliegtuig in mogen", zo had Spyro droogjes opgemerkt over de Vi-Gen. Waarna Säge meteen enthousiast had uitgeroepen dat precies dit zijn favoriete actieheld 'Arnie' wèl gelukt was; het mocht inmiddels maar bekend zijn dat de kraker een filmfanaat was. In de film 'Commando' had Arnie namelijk naast een lijk gezeten in het vliegtuig gezeten, had Säge erover door gerateld; hij had de stewardessen gemaand de man met rust te laten, want zijn reisgenoot was 'dead tired'. Säge had er een hoge kakel-lach bij laten horen.

"Van Nice naar Lviv. Poeh, wat een monsterlijke rit", vond Inga, "Hoe lang duurt het voordat ze hier zijn?"

Nyx haalde zijn schouders op; "Het is nu... dinsdagavond? Ik denk niet veel eerder dan woensdag einde van de middag of zo..."

Goof tikte op de tafel waar hij voor stond, in dat typische gebaar dat Vincent nog maar goed kende van alle GetIt-boardmeetings, om de aandacht weer te krijgen: "Uitstekend. Dan zijn ze nog steeds op tijd voor als we de hele show draaiende willen hebben!" Vincent begreep dat hij donderdagmiddag 12:00u bedoelde; al eerder hadden ze immers besloten dat ze precies een etmaal vroeger alles al in stelling wilden hebben voor de ontmoeting met Radillo. Voor het geval hun tegenstander het in zijn hoofd haalde vroeger ten tonele te verschijnen om hen te verrassen. "*You can't be too sure*", had Buck er over gezegd op Vi-Gen.

"Wat moet er dan nog gebeuren?", vroeg Sophie.

“Morgen gaan we alle installaties nog eens testen en verfijnen. En het lijkt me goed dat iedereen die de villa van Velykyy Lozha nog niet gezien heeft, eens een kijkje neemt.”

“Dat lijkt me goed, als ik morgen alleen wel Sophie van je mag lenen”, zei IJs snel, “Ik moet haar nog inwijden in alle geheimen van Nina! Ik kan niet álles alleen!”

“Graag”, zei Sophie glunderend.

Nyx stak zijn hand op; “Mag ik nog iets anders zeggen?”

Goof maakte een handgebaar, “Natuurlijk!”

“Mijn contactje Mikolaj komt morgen of overmorgen de lading tasers en verdoovingswapens bezorgen die ik besteld heb; direct op het landgoed, dat wilde ik nog even zeggen.”

Goof knikte hem waardierend toe, “Goed werk!” Hij keek de groep rond, “iemand anders nog?”

“Ja, ik nog wel. Waar is Radillo nu, op dit moment?”, vroeg Vincent.

Goof knikte; “We houden hem natuurlijk in de gaten; dat weet je ook al. Maar om iedereen even te levellen hierover: hij is het einde van de middag aangekomen en heeft zijn intrek genomen in een hotel vlakbij het vliegveld. Sindsdien is hij niet meer buiten geweest. Buck houdt hem goed in de gaten via het bewakingssysteem van dat hotel.”

“Zijn we dan hier eigenlijk wel veilig? Zo in dit hotel in de binnenstad?”, vroeg Erica.

Vincent haalde zijn schouders op; “Inga en ik reizen nog steeds op valse paspoorten die Radillo niet kent. Saco zit ook in dit hotel, maar het lijkt me sterk dat Radillo hem van naam kent. Voor de rest verblijven jullie allemaal op die camping buiten de stad.”

Erica knikte, blijkbaar gerustgesteld.

“Bovendien... heb ik niet het idee dat die man zo bedreven is in de moderne techniek”, bracht IJs in.

“Maar kan hij jou en Inga niet... voelen, als hij in de buurt is?”, vroeg Sophie.

Inga knikte; “Dat klopt, maar dan moet hij echt op minimaal honderd meter afstand of zo zijn; de kans dat dat gebeurt lijkt ons toch niet erg groot.”

“En bovendien, dan voelen we hem óók”, bracht Vincent in.

Goof tikte alweer op de tafel en iedereen draaide zich om naar hem, zijn methode werkte echt, “Dan is denk ik alles gezegd. Morgen hebben we dus nog een hele dag om ons voor te bereiden. En daarna: showtime!”

:

Vincent dwaalde alleen door de verlaten donkere kamers op de bovenverdieping Velykyy Lozha en liet zijn gedachten de vrije loop. Alle gebeurtenissen van het laatste jaar trokken aan hem voorbij, vanaf het moment dat hij mevrouw Waller ontmoette in Brussel. En dat alles had geleid tot dat hij hier was, een landgoed in een voormalige Sovjet-republiek. Het was bizar. Steeds als Vincent eraan dacht dat hij hier Radillo zou moeten confronteren, trok een steek van angst door zijn lijf. Was het geen hoogmoed dat hij meende dat hij die man de baas kon? Hoe kon dit alles niet vreselijk slecht aflopen? Niet alleen voor hem, maar ook voor Inga? Waar had hij haar eigenlijk in meegetrokken?

Hij liep een grote slaapkamer binnen en vroeg zich af of dit de kamer was waar Igone Waller, of Igone Martin zoals ze toen blijkbaar had geheten, had geslapen. Het leek hem best waarschijnlijk. Vincent besepte dat dit dan ook de plek was waar Guglielmo had geprobeerd had te overweldigen; het incident dat de kiem vormde voor alles wat daarna was gevolgd.

Vincent staarde peinzend naar het kale bed en schrok op toen hij de roepende stem hoorde van Inga. Hij draaide zich om en hoorde haar opnieuw zijn naam roepen. Er was iets in haar stem gaf aan dat er iets goed mis was! Zijn hart leek een slag over te slaan en hij liep snel de kamer uit.

“Ik kom!” Hij snelde door de overloop en toen hij bij de grote centrale trap van de villa was aangekomen, zag hij Inga beneden aan de trap stond met haar mobiel in haar hand; haar ogen waren groot van schrik.

“Vincent, ik ben net gebeld door Goof. Hij ... hij...”

Ze kwam even niet meer uit haar woorden. Vincent was inmiddels afgedaald van de trap en pakte haar vast, “Wat zeg je nou?”

Inga keek hem met grote angstige ogen aan; “Radillo, hij is heel onverwacht opeens in beweging gekomen. Hij is opgepikt door een kolonne van militaire voertuigen en ze rijden recht hier naar toe!”

Vincent probeerde zich te bedenken waarom hij niet was gebeld; hij voelde in zijn broekzak en merkte dat zijn mobieltje niet in zijn broekzak zat, hij moest het ergens in het huis hebben laten liggen, “Hoe ver zijn ze nog verwijderd?”

“Een paar minuten maar”, zei Inga.

“Godverdomme, we moeten weg, nu!”, gromde Vincent. Hij probeerde zijn gedachten verzamelen, “Wie is er allemaal hier nu?”

“Tja, alleen wij en ... Saco.”

“Ho, wacht even; ik ben er ook nog”, zei Nyx die bovenaan de trap verscheen. Hij was weer gekleed in die lange dikke wollen jas en zijn haar stond alle kanten uit. Alsof hij zojuist ergens in één van die vervallen kamers een dutje gedaan heeft. Voor hem als verstokte krakers moest dit hele gebouw waarschijnlijk er ook best bewoonbaar uit zien!

“Goed. En waar is Goof zelf?”, vroeg Vincent. Hij bedacht zich dat ze niet eens vervoer hadden; ze waren hier eerder op de dag naar toe gebracht in Nina, het busje van IJs.

Inga haalde haar schouders op.

Vincent zag opeens zijn winterjas hangen die hij binnen had uitgedaan. Hij snelde er naar toe en greep het mobieltje uit zijn binnenzak. Meer dan tien gemiste Vi-Gen-oproepen. Hij belde snel Goof en die nam meteen op: “Hé, Vin! Waar was je nou?”

Vincent probeerde de vraag niet eens te beantwoorden: “Waar zijn jullie? Jullie moeten ons meteen weg halen hier!”

“Gaat niet lukken! We zijn nu zojuist in Lviv voor een boodschapje en het is een dik kwartier rijden, dat halen we niet!”

“Hoe ver is Radillo?”

“Dichtbij, Vin. Heel dichtbij! En hij heeft een klein leger bij zich! Je moet daar nú weg! Ren maar het bos in of zo, maar zorg dat je weg bent.”

Het koude zweet brak Vincent uit toen hij besepte wat de situatie was en hij keek wanhopig Inga aan; “We moeten rennen, schat. Waar

is Saco dan toch?” Inga en Nyx begonnen zijn naam te roepen terwijl Vincent naar de voordeur liep. Hij keek door het raampje en als in een kwade droom zag hij daar een rij van drie zwarte Hummers de poort door rijden! Geschokt trok hij hoofd terug en siste naar zijn kompanen: “Ze zijn er al!”

“Nee!”, zei Inga geschokt, die zich naar hem omdraaide. Achter haar dook opeens Saco op, met een rode kop van opwinding.

“Vin”, begon hij, “er zijn auto’s ...”

Vincent hief een hand om hem het zwijgen op te leggen en draaide zich weer op naar de deur. Hij vóelde het weer; dat onheilspellende gevoel dat door zijn lijf trok en hem waarschuwde voor de nabijheid van een Ander. Hij tuurde weer door het kleine raampje en zag dat twee Hummers zich opstelden voor het huis. Een derde reed verder. Portieren zwaaiden open en tot Vincent’s afgrijzen braakten die een groot aantal in zwart geklede mannen uit, zwaar bewapend met automatische wapens. Dit werd menens! Pas toen merkte Vincent op dat Radillo er ook tussen stond, ook in het zwart gekleed en geflankeerd door zijn laatste handlanger, Gene, die alleen door zijn bril was te onderscheiden van de andere militairen.

“We moeten voor een afleiding zorgen”, hoorde Vincent Nyx achter zich zeggen. Vincent draaide zich om en zag dat Nyx een geweer in de handen drukte van Saco; zelf had hij er ook één. Het leken gewone tweeloops jachtgeweren. Waar had Nyx die nu vandaan gehaald?

“Die lagen hierboven te verstoffen”, zei Nyx alsof hij Vincent’s vraag had gehoord; “laten we proberen of ze werken. Het is het enige wat ik nu heb; Mikolaj komt pas later vandaag of morgen!”

“Ja, laten wij ze hier op een afstandje houden”, siste Saco, “Dan moeten jullie via achteren ontsnappen.” Hij liep naar het grote raam naast de entree en duwde de stoffige vitrage een stuk opzij. Nyx knikte en posteerde zich bij het andere raam, terwijl hij zijn geweer laadde met patronen, die hij blijkbaar ook had gevonden.

“... Vegelyn”, klonk opeens een stem van buiten en Vincent herkende het donkere basgeluid van Radillo zelf! Vincent spoedde zich naar het kleine raampje in de voordeur en zag meteen dat hij zich inmiddels geposteerd had te midden van zijn militairen, die op een rij

stonden. Vincent vroeg zich opeens af of Radillo zijn militairen wel geconditioneerd had, “Kom nu naar buiten en geef je over!”

“Wegwezen, nu”, siste Nyx naast hem en hij keek hem dringend aan. Nyx sloeg daarna met de loop van zijn geweer een ruitje in van het raam, stak de loop van het geweer naar buiten en brulde op de top van zijn stem: “Nooit!” Het schot daverde door de hal. En of; dat die oude wapens nog werkten! Vincent keek naar Saco, die inmiddels hetzelfde gedaan had als Nyx en ook aanlegde, “Ga!”, beet hij Saco toe.

Vincent keek wanhopig toe hoe ook hij een schot waagde en voelde zich daarna weggetrokken worden. Het was Inga en zij keek hem dringend aan: “Rennen, nu!”

Ze ging hem voort en eindelijk zette Vincent zich ook in beweging; hoe moeilijk het ook was hun vrienden in deze penibele situatie achter zich te laten. Ze kwamen in de keuken en Inga rende gebukt verder naar de achterdeur. Vincent knielde naast haar neer.

“We moeten oppassen, ze bewaken waarschijnlijk de achterkant”, siste Vincent. Hij keek voorzichtig door het raam en zag inderdaad hoe de derde Hummer traag over het achterterrein reed. Het voertuig stond op het punt uit het zicht te raken achter een tot monsterlijke proporties gewoekerde conifeer achter de villa en Vincent begreep wat dit betekende. Hij wachtte nog één tel en zei: “Nu!”

Hij opende de achterdeur en ze renden gebukt richting de conifeer en schuilden daar achter. Achter zich hoorde Vincent steeds meer schoten en geschreeuw. Er leek een bitter vuurgevecht gaande en hij werd bijna gek van angst.

“We moeten verder!”, siste Inga.

Vincent knikte en hij probeerde voorzichtig te zien waar de Hummer was. Die reed nog steeds op een langzaam tempo verder, maar over een paar seconden zou die achter een oude plantenkas langs rijden. Hun volgende kans!

Vincent wachtte nog even en sprong toen op en rende over het verwaarloosde gazon in de dekking van de plantenkas. Het was zeker dertig, veertig meter en Vincent beseftte dat het te ver was voor de Hummer weer in het zicht zou verschijnen.

“Hier”, hoorde hij Inga en Vincent werd door haar meegetrokken.

Ze renden naar waar wat oude planken op de grond lagen. Maar daar vlak naast bevond zich een groot gat in de grond. Ze sprongen er zonder nog na te denken in. Meteen zakte Vincent weg in de vochtige modder en het duurde ook niet lang voor een weeïge stank merkbaar was. Die planken, waren dat de resten van wat ooit een buitentoilet was geweest?

“Daar zijn ze weer”, siste Inga. Vincent volgde haar wijzende hand en inderdaad was de Hummer weer in het zicht verschenen. Hun situatie was er niet beter op geworden, begreep hij; ze hadden nu geen enkele beschutting meer! Maar toen draaide de Hummer zich om, wellicht om een volgend bewakingsrondje te maken. En Vincent zag meteen de kans, over enkele seconden zou de plantenkas opnieuw beschutting bieden!

“Nu”, siste Inga. Ze werkten zich moeizaam uit hun modderige gat en renden zo snel ze konden richting de plantenkas. Ze waren maar net op tijd. Inga trok de roestige deur open en ze gooiden zichzelf naar binnen. Een enkele rat schoot weg, maar voor het overige was de kas vrijwel leeg. De ruiten waren echter zo vuil, dat ze niet bang hoefden te zijn van buiten te worden opgemerkt. Ze liepen snel door naar de andere zijde van de kas, waar zich ook een toegang bevond. Vincent keek door een spleet van een kapotte ruit en zag opnieuw de Hummer. Ze waren nog steeds niet opgemerkt blijkbaar, want die reed rustig door.

“Nog dertig meter tot de bosrand”, fluisterde Inga, “Dat is haalbaar! Maar we moeten snel zijn!” Vincent knikte haar toe; ze had een modderveeg op haar wang die haar echt iets van de uitstraling van een GI Jane gaf. Hij was onder de indruk hoe kalm ze leek in deze situatie. In de tussentijd hoorde hij achter zich nog steeds geweerschoten. Hij probeerde zich er geen voorstelling van te maken hoe wanhopig de situatie was voor hun vrienden.

“Nu!” Inga trok de deur open en Vincent volgde haar toen ze gebukt richting de bomen rende. Vincent durfde niet achter zich te kijken of ze werden opgemerkt en rende mee. Maar zonder iets op te merken, bereikten ze het bos. Hijgend vielen ze neer in de beschutting van struiken. Inga keek meteen al weer als een waakhond om zich

heen en zei; “Misschien redden we het echt! Maar dan moeten we nu rennen! Zo snel mogelijk zo ver mogelijk weg van hier! Klaar?”

Vincent knikte ademloos. Ze sprongen op en begonnen te rennen.

:

Misschien wel een kilometer verder voelden Vincent’s longen aan alsof ze in brand stonden. Maar Inga voor hem leek nog steeds niet te willen inhouden; het leek wel alsof ze vluchtte voor de duivel. En misschien was dat niet eens zover bezijden de waarheid! Ze renden nu langs een steile rotswand, nog steeds door het bos. Maar opeens week de rotswand terug en bevonden ze zich op een karrespoor. Op nog geen dertig meter van hun vandaan stond een donkere auto.

Inga schrok zo hevig dat ze pardoes achterwaarts op de grond viel. Vincent stopte bij haar en trok haar overeind terwijl hij het voertuig niet uit het oog verloor. Het was geen Hummer, dat zag hij meteen. Het was een bestelbusje en het was ook niet zwart, maar donkerblauw. Een portier werd geopend en iemand stapte uit.

“Weg hier”, hijgde Inga opkrabbelend.

Maar Vincent hield haar tegen, want hij herkende opeens de blonde hanenkam: “Säge!”

“W-wat?”, bracht Inga haperend uit.

Vincent zag hoe nu ook Spyro uit de auto was gestapt; “We konden de weg naar het landhuis niet vinden, we zijn verdwaald”, riep die in het Duits, “Maar... wat doen jullie hier?”

Vincent trok Inga overeind en ze renden naar hun vrienden toe. Die keken hen met verbijsterde ogen aan. Spyro zei: “Wat zien jullie er uit!”

“Jullie stínken!”, voegde Säge toe.

Vincent had bijna iets willen zeggen over diens eigen lage hygiënische standaarden, maar hield zich in en hij zei: “We moeten zo snel mogelijk weg hier, nu!”

“Maar... wat...?”

“Radillo, hij heeft het landhuis aangevallen.”

Haar krakersvrienden keken haar verbijsterd aan.

“Kom, nu!”

Ze kwamen met zijn allen in beweging. Bij het busje aangekomen,

opende Spyro het zijportier. Vincent sprong in het laadruim en Inga volgde hem. Hij schrok zich een hoedje, toen hij merkte dat er zich al mensen bevonden in het busje. Toen zijn ogen gewend waren aan het weinige licht, zag hij dat het de twee gevangen handlangers van Radillo, Jizz en Wyatt waren. Natuurlijk, dat had hij ook kunnen weten! Ze zaten vastgebonden aan tie rips en knevels in hun mond beletten hun te praten. Ze leken erg opgewonden. Was het omdat ze Vincent en Inga herkenden als hun tegenstanders? Was het omdat ze allebei zo stonken? Of voelden beide mannen misschien wel dat hun baas in de buurt was?

Inga en Vincent gingen zo ver mogelijk van de mannen vandaan op de vloer van de laadruimte zitten. Tot zijn grote opluchting zette het busje zich in beweging. Het busje werd gekeerd en niet veel later stoof het busje over het smalle karrenpad...

:

Een smadelijke vlucht, dat was het...

Hoofdstuk 37

Vincent schrok op door een piepend geluid. De achterportieren van Nina, het busje van IJs, werden geopend, merkte hij meteen. Het was Sophie die verscheen en ze zei gejaagd en met angst in haar ogen: “Er komt een voertuig deze kant op!”

Iedereen in de groep, die het zich zo comfortabel mogelijk had gemaakt op de campingstoeltjes uit de camper van Goof, veerde meteen op. Vincent sprong zelfs zo snel overeind, dat zijn stoeltje omviel. Hij merkte meteen weer hoe gespannen iedereen was. Sinds de vorige middag, toen alles vreselijk scheef was gelopen, stond iedereen op scherp. De afgelopen nacht hadden ze nauwelijks geslapen en iedereen moest inmiddels, net als hij, wel op van de zenuwen zijn.

Vincent keek op zijn horloge; het was inmiddels op een paar minuten na twaalf uur ‘s middags; donderdag welteverstaan. Over exact een etmaal hadden ze in het landhuis afgesproken met Radillo voor de laatste ‘show-down’, maar de bizarre situatie was dat die inmiddels al lang daar was en dat landhuis nu feitelijk bezet hield!

Zijn hoofd tolde van alles wat er sindsdien was gebeurd. De hele groep was gisteren aan het einde van de middag bij elkaar gekomen aan de rand van het landgoed. Dat was bij het begin van de lange toegangsweg die vanaf de openbare weg richting de poort voor het landhuis voerde. Nina, Goof’s camper en het busje van Spyro en Säge stonden hier in dicht bij elkaar in een cirkel opgesteld, alsof ze gezellig aan het kamperen waren.

Maar er hing geen vakantiestemming, verre van zelfs! Ze waren

allemaal volledig ontdaan geweest, vooral omdat de beelden van de camera's aantoonde dat Nyx was doodgeschoten, toen die manmoedig het landhuis had verdedigd tegen de huurlingen van Radillo. In een laatste heldendaad, had hij Saco gemaand zich uit de voeten te maken, en die was uiteindelijk de trap op gerend. Het lot van Vincent's oude studievriend was sindsdien volledig onzeker. Nadien was hij namelijk niet meer op een bewakingscamera gespot. Vincent bleef zich voorhouden dat het bemoedigend was dat ook nergens uit was gebleken dat Saco opgepakt was en had nog steeds hoop op een goede afloop. Saco had, als hij slim was, zich diep in een kast verstopt!

Natuurlijk hadden ze meteen geprobeerd om hem via de mobiele telefoon te bereiken, maar toen Vincent, in Nina met IJs, was begonnen met een heel voorzichtig sms-je, had de übernerd hem al heel snel teleurgesteld aangekeken. Een miniem ooggebaar was genoeg geweest om de aandacht te vestigen op het oplichtende schermje van een mobieltje dat op het dashboard lag: die van Saco....

“Verrek”, had Erica gezegd, de derde aanwezige in het busje, “Ik herinner me opeens dat hij zei dat zijn broek een beetje te strak zat voor zijn nieuwe model. Hij had het erover dat de maatjes skinny en koelkast zich niet goed tot elkaar verhielden, zo zei hij dat, ja!”

“Verdomme”, had Vincent gefluisterd, beseffend dat ze volledig in het duister tastten over Saco's lot.

Dat kon van Nyx niet meer worden gezegd, want zijn lot was zonneklaar: hij was letterlijk doorzeefd met kogels. Vooral Spyro en Säge waren volledig over de rooie gegaan toen ze hadden begrepen dat hun vriend was gedood en de anderen hadden hen moeten tegenhouden om niet meteen naar het landhuis te gaan om zich te wreken...

:

En zo was er een rare *stand-off* ontstaan. Radillo en zijn militairen hadden zich verschanst in het landhuis en van buiten hielden Vincent, Inga en hun getrouwen hen heel goed in de gaten. En dat had inmiddels dus alweer een doorwaakte nacht en een hele ochtend geduurd.

Vincent had al die tijd verwacht dat Radillo weer zou willen

uitbreken, maar tot zijn verbazing was dat toch niet gebeurd. Niet voor het eerst besepte dat hij Radillo nog steeds helemaal niet kon peilen. En dat vond hij tegelijk heel angstwekkend.

“Hoe kon het nou dat hij hier zo plotseling was?”, had Vincent midden in de nacht aan IJs gevraagd, “En hoe kwam Radillo opeens aan dat kleine leger?”

IJs had ernstig geknikt; “Buck belde me daarover; hij heeft de bewakingsbeelden teruggekeken van dat hotel bij Lviv waar Radillo verbleef. Er viel hem opeens was op. Namelijk dat Radillo dan wel niet zijn kamer daar uit geweest, maar hij heeft wèl veel bezoek gehad. Het lijkt erop dat al die tien militairen die hij ingehuurd heeft, allemaal bij hem langs zijn geweest. En dat betekent...”

“... dat Radillo ze allemaal geconditioneerd heeft...”, zei Vincent ademloos.

IJs keek hem verward aan: “Eh, geconditioneerd? Ik bedoelde eigenlijk dat ze daar het hele aanvalsplan voorgekookt hebben.”

Vincent haalde zijn schouders op; “Dat ook.”

En IJs had ernstig geknikt.

:

Het voertuig dat hun kant op reed, bleek een roestig vrachtwagentje te zijn. Het stopte op zo'n twintig meter van hun en de bestuurder, en zo te zien enige passagier, stapte uit. Het was een forse ruige man in een openvallende versleten leren jas en met een vreemde muts op. Vincent bekeek hem verscholen achter de camper; zoals iedereen zich had verstopt. Even verderop zag hij Goof met getrokken pistool staan; hij was de enige die überhaupt een vuurwapen had en Vincent voelde zich net zoals wel vaker het laatste kleine etmaal heel kwetsbaar en weerloos.

“Oy, Mikolaj hier. Ik kom voor Nyx”, riep de bestuurder van het vrachtwagentje. Hij hief zijn handen in zijn vriendschappelijk gebaar en liep op hen toe met een brede grijs op zijn verweerde gezicht.

Goof toonde zich als eerste aan hem; het pistool op hem gericht, “Stop daar!”

De man die zich had voorgesteld als Mikolaj hief zijn handen opnieuw, “Ho, dat is toch niet nodig! *Mikolaj good friend of Nyx!*”

Spyro en Säge toonden zich nu ook, “Helaas ga je Nyx hier niet vinden.”

Mikolaj keerde zich naar hen toe. Hij grijnsde nog breder: “Hé, bekende gezichten? Mikolaj vergeet nooit iemand, moet je weten. Vijftien jaar geleden, schat ik? De demonstraties bij de val van de muur? Die matpartij op het Richard Wagnerplatz? Mikolaj was toen nog...”

“Petliura, verrek!” Spyro lachte nu ook en stapte op Mikolaj toe en schudde hem kameraadschappelijk de hand. Säge volgde zijn voorbeeld.

“Ah, Säge”, grijnsde Mikolaj, “Heb je dat figuurzaagje nog steeds?” Hij bulderde van het lachen. Vincent herinnerde zich opeens de achtergrond van Säge’s bijnaam; toen hij voor het eerst mee was gevraagd om een kraak te zetten, met het verzoek zelf voor gereedschap te zorgen, was hij aan komen zetten met niets meer bij zich dan een roestige figuurzaag. “En wat gaan we daarmee doen?”, had iemand gevraagd: “Sleutels uit triplex zagen soms?” En zo had de jonge kraker met het blonde piekhaar meteen een reputatie verworven.

Vincent stapte nu ook tevoorschijn; “Je hebt jezelf vernoemd naar die legendarische Oekraïense generaal, zeker!” Hij had de naam onthouden uit Igone’s dagboek over haar laatste gedoemde dagen in Lemberg.

Mikolaj grijnsde zo mogelijk nog breder: “Ah, heel goed! Een kenner van onze trotse nationale geschiedenis! En elke vriend van Oekraïne is een vriend van Ome Miko!”

Vincent schudde nu ook zijn hand en zei: “De vroegere bewoner van dit landhuis daar heeft nog onder hem gediend!”

“Mikolaj had graag met het hem willen ruilen!” Hij wees op zijn hoofddekse, wat een ouderwetse leren pilotenhelm was, zag Vincent nu pas, “Maar deze jongen zat bij de luchtmacht.”

Vincent knikte en vroeg: “Maar je komt dus de wapens brengen?”

Mikolaj maakte een breed gebaar achter zich; “Alles wat me gevraagd is!” Hij grijnsde; “En ietsje meer! Maar, waar is Nyx dan?”

De gezichten van Spyro en Säge betrokken, “Tja...”

:

Het duurde iets meer dan een half uur voor ze Mikolaj het belangrijkste verteld hadden. Ze zaten in een ruime kring voor de camper van Goof en dronken koffie. Ze vertelden dat ze in oorlog waren met de mensen die nu het landhuis bezetten en dat zij degenen waren die Nyx hadden gedood; èn mogelijk zelfs nog een andere vriend van hen. IJs toonde Mikolaj zelfs enkele van de bewakingsbeelden laten zien en Mikolaj's gezicht verstrakt meteen: "Ah, Mikolaj ziet het al. Russische huurlingen. Het ergste uitschot denkbaar!" Hij had erbij op de grond gespuugd begonnen hoe de kwaadaardige Russen altijd al zijn land hadden willen overheersen, "*Mark my words*", declameerde hij in zijn dikke steenkolen-engels, "Binnen twintig jaar vallen ze opnieuw Oekraïne binnen. Jullie westerlingen dachten zeker dat veroveringsoorlogen in Europa na de vorige grote oorlog, die tegen de nazi's, niet meer zouden voorkomen? Ha! Denk opnieuw, vrienden! Want hier gaat het gebeuren, mensen, hier in dit met bloed doordrenkte land!"

Vincent kon zich er weinig over voorstellen; het leek hem onwaarschijnlijk. En bovendien stond zijn hoofd er niet naar na te denken over de geopolitieke verwickelingen in deze regio. Goof verwoordde meteen wat hij ook dacht: "Dat zal allemaal vast. Maar nu hebben we eerst onze eigen veroveringsoorlog te voeren, zogezegd."

Mikolaj knikte, "En jullie willen ze uitschakelen met die tasers en verdoovingsgeweren die Nyx me gevraagd heeft? Wat nobel van jullie. Ik herinner me ook hoe pacifistisch Nyx altijd al was.... Maar vergeet niet wie jullie tegen je hebben: geharde militairen die gewend zijn te doden!"

"Maar we moeten Nyx wreken!", bracht Säge vurig in, "Ik zeg dat we ons bewapenen en nu gaan. Nu meteen!"

Mikolaj schudde minzaam lachend zijn hoofd; "Mikolaj heeft hier niets mee maken, natuurlijk, maar wacht ten minste tot het duister is ingevallen. Dan zijn je kansen veel groter!"

"Kun je ons helpen?", vroeg Goof op de man af, zakelijk en doelgericht als hij altijd was.

Mikolaj grijnsde opnieuw; "Een kans om een paar van die Russen

dwars te zitten? Die laat goeie ouwe Miko niet schieten! En ik voorspel je: jullie hoeven helemaal niet het initiatief te nemen. Dat doen zij wel!” En hij spuugde opnieuw op de grond.

:

Dat Mikolaj het bij het rechte eind had gehad, bleek later op de dag toen de avond begon in te vallen. Het was inmiddels frisjes geworden en iedereen had zich teruggetrokken in een voertuig. Vincent bevond zich met Inga, Sophie, Erica en natuurlijk IJs in Nina en daarom was hij vrijwel de eerste die op een camera, die was geïnstalleerd op de toegangspoort, zag hoe er opeens een reuring was bij de voordeur. Een groep schimmen splitste zich in tweeën en snelde richting de camerapositie. Toen ze iets dichterbij waren, kon Vincent duidelijk zien dat ze wapens droegen. Het waren in totaal acht mannen.

“Godverdomme”, fluisterde IJs onder de indruk; “Dit ziet er uit als professionele militairen. Heel erg *Black Hawk Down!*”

“En ze komen onze kant op!”, piepte Erica, met wijd open gesperde ogen.

Vincent voelde meteen ook bij zichzelf de spanning door zijn lijf gieren, maar dwong zichzelf om rust uit te blijven stralen, “Kom, we moeten nu in actie komen! We kennen het plan!”

Plompverloren viel Erica om zijn schouders en klemde zich stevig aan hem vast, “Wees voorzichtig, broertje!”

“Ik heb erger meegemaakt”, hoorde Vincent zichzelf dapper zeggen, zonder het te menen. Uit zijn ooghoek zag hij hoe Sophie intussen Inga moed in praatte. Met een fermere stem zei hij: “We moeten gaan!” Hij bevrijdde zich uit de omklemming, schoof de deur open en stapte naar buiten. Inga volgde hem op de voet.

“Jij haalt Goof en Mikolaj”, gebod ze kortaf, op een neutrale toon alsof ze bespraken wie de vuilnis vandaag buiten zette. Zelf zette ze al koers naar het huurbusje van haar Duitse vrienden, wiens verwachtingvolle bleke gezichten al achter de voorruit zichtbaar waren.

Vincent vroeg zich af of ze net als hij heel veel moeite moest doen om zo rustig te blijven, of dat ze echt zo’n koele kikker was. Hij liep snel door naar Goof’s camper en klopte op de deur. Meteen werd die

geopend door Mikolaj, alsof die daarachter had staan te wachten.

“The game is on?”, was het enige dat hij vroeg.

Vincent knikte en vroeg zich af of hij de Oekraïner nu al moest bedanken. Niet alleen was hij degene geweest die had voorspeld dat de Russen zelf een move zouden maken, ook had hij een strijdplan met hun voorbereid.

Maar Mikolaj verdween al in de camper en toen hij weer tevoorschijn kwam, had hij een half dozijn verdovingsgeweren in zijn armen en stond Goof achter hem. Vincent knikte hem kort toe, draaide zich om en ze liepen snel terug naar het busje, waar inmiddels de achterportieren waren geopend en Inga en de Duitse krakers al klaar stonden.

“Statusrapport?”, riep Goof richting IJs in diens busje, die met Sophie ingespannen alle schermen in de gaten hield.

“Ze zijn in twee groepen gesplitst, elk vier man, elk aan weerszijden van de toegangsweg. Ze komen recht op ons af.”

Vincent begreep dat ook dit precies was wat ze hadden verwacht; hij draaide zich om en zei: “Dan weten we wat we moeten doen. Succes!” Säge gaf een potsierlijk militair saluut ten beste en kreeg meteen een vermanende pets van Spyro. En daarna zetten de Duitsers zich in beweging. Samen met Mikolaj renden ze naar hun positie in het bos links van de toegangsweg.

Vincent knikte naar Inga en Goof, “Klaar?”

“Zo klaar als we ooit kunnen zijn”, zei Goof en opeens viel het Vincent op dat diens stem licht trilde. Een steek van schuldbesef schoot door hem heen; wat deed hij zijn vrienden eigenlijk aan? Welke psychopaat liet nou zijn vrienden in een Oekraïens bos vechten tegen een stel grimmige Russische huurlingen? Hij drukte de gedachte weg, draaide zich om, en liep in een snel tempo richting hun positie in het bos aan de rechterzijde van de weg.

Het duurde nog geen vijf minuten voor ze hun zorgvuldig gekozen plek bereikt hadden; het vervallen restant van een houten schuurtje midden in het bos, en waarvan alleen nog één wand min of meer overeind stond. Het gaf exact de juiste beschutting gaf die ze nodig hadden. Ze zakten tegen de wand op hun hurken.

“Hoe weten we zeker dat hier langs komen?”, siste Goof.

“Dat weten we niet”, zei Vincent, “maar het is alleen wel het meest logisch. Verderop is het terrein veel ruwer...” Hij wist waarover hij sprak; eerder vandaag had hij de omgeving met Mikolaj verkend.

“En wat nou als de Russen dat ook weten, en daarom juist niet deze route pakken?”, ging Goof door.

Vincent keek zijn vriend aan; hij had altijd de neiging te gaan ratelen als hij nerveus was; en zei zo vriendelijk mogelijk: “Kop dicht, Goof!”

Goof knikte en richtte zijn aandacht op zijn verdovingsgeweer.

Vincent draaide zich om naar Inga en pakte haar hand; “Ben je er klaar voor? Ken je het plan nog?”

Inga knikte.

“Sorry dat ik je hier in meegesleept heb”, fluisterde Vincent en hij drukte in haar hand.

“Doe niet zo belachelijk. Dit is net zo goed mijn strijd als de jouwe! Hij heeft Lakshmi vermoord! En nu ook al Nyx!”

Vincent keek dankbaar in haar ogen en besefte hoe ontzettend hij van haar was gaan houden. Het besef dat ze misschien niet allebei deze dagen zouden overleven, was bijna teveel voor hem. Hij draaide zich snel om en spiedde heel voorzichtig om het hoekje. Nog geen enkele beweging te bespeuren. Maar dat was volgens verwachting.

Vincent liet zijn hoofd zakken en prutste aan zijn eigen geweer. Eén verdovingspijl was geladen, drie extra hingen klaar. Wat in hemelsnaam dachten ze toen ze hier aan begonnen? Die Russen hadden militaire automatische wapens die tien kogels per seconde of zo konden afvuren! Hij zat net te overwegen of ze de hele missie maar moesten afblazen en het op een rennen moesten zetten, toen hij opeens iets hoorde; een tak die afbrak?

Hij keek meteen naar Inga en die knikte; de Russen kwamen eraan! Vincent keek nog voorzichtiger dan de vorige keer om het hoekje en zag ze meteen, vier mannen die in een rij dicht achter elkaar tussen de bomen door liepen. Niet langzaam, maar wel heel beheerst en oplettend.

Vincent wees naar Goof en Inga en maakte snelle gebaren met zijn

vingers. Goof moest op de eerste schieten, Inga de tweede, Vincent de derde. De vierde; daar hoopten ze dan later nog mee af te werken. Goof kroop naar zijn eind van de muur en legde zijn geweer op een omgevallen boomstam. Inga liep naar de andere zijde en legde haar geweer aan op haar schouder. Vincent, in het midden nu, vond een groot gat in de wand, waar een plank was afgebroken en stak daar zijn geweer door. Door het gat kon hij zien dat de Russen snel dichterbij waren gekomen en aan de zijde van Goof het vervallen schuurtje zouden passeren.

Vincent ademde diep in, legde nu zelf ook aan en keek over zijn geweer. Zijn doelwit kreeg hij angstwekkend moeilijk in het vizier. Hij dwong zichzelf rustig uit te ademen en gaf toen het teken; één harde klop tegen een verrotte plank. Het moment daarna drukte hij af...

Daarna ging alles opeens heel snel. Er klonken gedempte kreten van de Russen en ze verdwenen uit het zicht toen ze zich op de grond lieten vallen. Een moment later begonnen ze te schieten; Vincent zag minstens drie vuurmonden oplichten in het duister van het bos. Hij draaide zich weg en probeerde zich zo klein mogelijk te maken terwijl hij hoorde hoe kogels zich in het houtwerk boorden. De paniek gierde door zijn lijf. Hadden ze dan alle drie gemist?

Vincent probeerde uit alle macht de aanwezigheid van de mannen te voelen. Zoals hij eerder in penibele situaties had gedaan, zoals in dat leegstaande restaurant in St. Anthonis. Maar hij besefte dat hij ze toch ten minste moest zien! Toen een vuursalvo was uitgedoofd, kroop hij overeind en keek door het gat in de wand. Hij zag drie bewegende schimmen; twee gingen er naar rechts; de andere naar links. Nóg een keer probeerde hij of hij contact kon leggen. Op dezelfde manier zoals hij die allereerste keer had gedaan met die jongen in dat park. En in een flits zag hij één hen en had meteen beet! De achterste van de twee militairen heette Yuri, wist hij opeens zeker. Afkomstig uit Jekaterinburg. Gevochten in Tsjetsjenië, gewond geraakt, daarna voor zichzelf begonnen. Maar het was niet genoeg, want alweer werd er geschoten en moest Vincent zich op de grond werpen.

Goof tijgerde zijn kant op; “Mijn pijltjes zijn op”, zei hij met een verwilderde blik in zijn ogen. Vincent schoof hem zijn geweer toe en

draaide zich om. Door een spleet in de wand kon hij opnieuw een glimp van Yuri opvangen. Er vielen hem nog meer dingen in. Hoe Yuri's oude moedertje Stalin verafgoedde, bijvoorbeeld. Maar Vincent zocht naar iets anders; het eekhoornhol. En héél even kon hij die in een glimp zien.

“Ze sluiten ons in”, klonk Inga's jachtige stem.

Hij keek haar aan en siste haar toe: “Hou het nog een paar seconden vol, ik ben er bijna!”

Ze staaarde hem ongelovig aan. Inga had bewezen dat ook zij haar Gave kon gebruiken, de scene in die gevangenis in Coimbra stond Vincent nog vers in het geheugen, maar dat was natuurlijk wel een situatie geweest waarin ze tijd en gelegenheid had gehad om op een vroeger moment fysiek contact te maken. En waarin ze niet onder vuur lag! “Ik heb nog maar één pijltje!”

“Gebruik die goed”, siste Vincent weer en hij spiedde weer door een spleet in de wand. Alwéér zag hij Yuri, toen die heel voorzichtig van boom naar boom naar hun toe sloop. En dat was genoeg, want Vincent zag voor de tweede keer héél even de opening voorbij flitste en nu sprong hij meteen toe.

Nóg meer informatie over Yuri stroomde binnen; de dramatische dood van zijn broertje, enkele horror-achtige herinneringen uit de Tsjetsjenië-oorlog en nog veel meer. Vincent moest er zo snel mogelijk tegenin waden om te komen waar hij wilde zijn: de intentie van Yuri hem en zijn vrienden te uit te schakelen. Razendsnel ging Vincent aan het werk.

Geen moment te laat, want op precies hetzelfde moment dook de ándere militair op. Hij grijnsde breed toen hij zag dat Inga haar lege wapen liet vallen en Vincent zelfs helemaal ongewapend was. Het was meteen het laatste dat hij deed, want een moment later klonk een knal en spoot het bloed opeens uit een wond in zijn nek. De militair greep zijn wond verbijsterd vast, draaide met zijn ogen en zakte neer op de grond. Yuri verscheen in het zicht met een getrokken pistool. Hij bleef schijnbaar onaangedaan boven zijn gevallen kompaan staan en leek van zins om voor de zekerheid nog een paar kogels af te schieten, toen zijn kompaan zich opeens enigszins oprichtte. Met een mond vol

opborrelend bloed grauwde hij “Suka!”, voor hij de Kalasjnikov die hij nog steeds vasthield oprichtte en een salvo afvuurde. Yuri’s lijf schokte door de inslag van de kogels en ook hij stortte ter aarde. Zijn kompaan zakte, voor wat het leek, nu ook definitief neer.

“Wat de fuck”, klonk opeens een gruizig klinkende stem. Vincent keek om en zag dat het Goof was; zijn blik was gefixeerd op de twee Russische lijken. Hij liet zijn geweer uit zijn handen glijden en liet zich naast Vincent op de grond zakken, alsof zijn benen hem niet langer konden dragen.

“Waar is de vierde Rus?”, vroeg Vincent jachtig.

“Diep in slaap, voltreffer. Hebben ik ten minste toch nog één keer raak geschoten...”, grauwde Goof met een stem die nog steeds nauwelijks van hem leek.

“Ze zijn allebei dood...”, klonk Inga’s stem. Ze stond boven de lijken van Yuri en de andere Rus.

“Maar goddank leven wij nog!”, zuchtte Goof. Hij plukte een bos tie-rips uit zijn jaszak en snoerde, zoals ze hadden afgesproken, de alleen maar verdoofde militairen stevig vast aan handen en voeten.

Heel even was het stil, maar toen klonk ergens van verder weg het geluid van schoten en geschreeuw. Hij begreep meteen dat die afkomstig waren van het tweede team.

Vincent sprong op, “Shit, ze zijn in problemen zo te horen!” De adrenaline spoot weer door zijn lijf en hij keek om zich heen, “Hebben we nog wapens?”

Inga liep snel naderbij, “Aan die verdovingsgeweren heb je niets meer. Maar wel aan deze wapens.” Ze hield het pistool van Yuri omhoog en de Kalasjnikov van de andere Rus.

Vincent knikte en nam het pistool van haar over. Hij keerde zich naar Goof: “ga jij kijken bij de auto’s of iedereen in orde is. Inga en ik gaan de anderen helpen.”

Goof, die overduidelijk zijn portie spanning wel weer gehad had, knikte zichtbaar opgelucht en gromde: “Spuug ze in de bek.” Vincent grijnsde; de laatste keer dat hij Goof dat horen zeggen, was vlak voor de vergadering met de eigenaren van SeeMee, daar in die wolkenkrabber in New York. Wat was er duizelingwekkend veel

gebeurd sindsdien! Hij klopte Goof dankbaar op de bovenarm en daarna zetten hij en Inga het op een rennen en lieten Goof achter zich.

In het schemerduister bereikten ze al snel de toegangsweg; een brokkelig asfaltstraatje tussen de bomen.

“Het lijkt van verderop te komen”, hijgde Inga; ze wees met haar pistool verder de weg af.

“Check”, zei Vincent en hij keek een moment Inga bezorgd aan, “Gaat het wel?”

Ze staaarde hem aan met een geïrriteerde blik: “Laten we het afmaken nou, ja!” Ze draaide zich om en rende verder over de brokkelige asfaltweg in de richting van het landhuis. Vincent volgde haar op de voet.

De schoten en stemmen verderop klonken luider en dreigender en leken ook snel dichterbij te komen. Ze waren nog maar enkele honderden meters gevorderd, toen er opeens schimmen tevoorschijn kwamen uit een bocht. Drie mannen die op hen toe kwamen rennen. Heel even dacht Vincent dat het hun Duitse vrienden en die gekke Oekraïner waren, maar toen herkende hij de militaire kleding al en de automatische wapens in hun hand. Er klonken wat ronkende Russische vloeken en plompverloren werden Vincent en Inga onder vuur genomen. In een reflex dook Vincent naar rechts en hij vond beschutting achter een boom. Tot zijn opluchting zag hij dat Inga veilig achter een rotsblok links van de weg was gedoken. Ze werkte zich meteen overeind, legde aan met haar Kalasjnikov en... er gebeurde niets.

“Verdómmme, hoe werkt dit ding?”, hoorde Vincent haar foeteren. Hij verplaatste zijn aandacht naar de Russen, die ineengedoken lopend aan weerszijden van de weg, nog steeds dichterbij kwamen. Hij vuurde enkele schoten met zijn pistool en de Russen doken weg.

Vincent had geen idee hoeveel kogels zijn pistool nog had en besepte hoe penibel de situatie alweer geworden was. Duistere vermoedens over wat er was gebeurd met Säge en Spyro spookten door zijn hoofd. Hij drukte ze weg en vuurde nog enkele keren.

En toen gebeurde het. Op het moment dat Inga nog steeds met haar wapen worstelde en de Russen misschien op nog maar dertig

meter van hun waren, dook er achter hun opeens iemand anders op. Zijn wilde blonde piekhaar gaf hem meteen weg. Hij had in elke hand een geweer en rende schreeuwend op de Russen af. Wat riep hij nou? “Die motherfuckers” of zo? Het kwam bizar op Vincent over. Alsof dit allemaal een actiefilm was of zo... Maar hij wist dat hij van de verwarring gebruik moest maken en sprong overeind. De Russen wisten zich nu gevangen tussen twee vuren en leken even niet te weten waar ze het moesten zoeken. Vincent mikte op de dichtstbijzijnde vijand en vuurde twee keer. Tot zijn verbijstering troffen allebei de kogels blijkbaar doel, want de man ging neer. Vincent wilde nog eens schieten, maar voelde een klik. Leeg! Maar dat was nog niet het meest angstwekkend; dat was dat Inga van achter haar rotsblok tevoorschijn was gekomen en zichzelf helemaal blootgaf. Ze legde opnieuw aan en nu werkte haar Kalasjnikov eindelijk wel! Haar kogelregen leek eveneens doel te raken, want een tweede Rus, die zijn wapen juist op Säge had gericht, schokte opeens als iemand met een epileptische aanval en viel op de grond.

De derde Rus, bedacht Vincent zich paniekerig, waar is die? Maar toen zag hij een derde roerloos lichaam langs de weg liggen en hoe Säge zijn twee verdovingsgeweren al had laten zakken. Een moment later kwam ook opeens Mikolaj tevoorschijn vanuit het bos. Vincent liep snel naar Inga toe. Ze trilde toen hij haar hand vastpakte en ze liet de Kalasjnikov uit haar greep glijden. Vincent nam het wapen van haar over. Ze liepen snel richting hun vrienden.

“Ze hebben Spyro te grazen genomen”, schreeuwde Säge bijna, met een verwilderde blik in de ogen.

“Nee...”, bracht Inga uit.

“H-hoe....?”, begon Vincent aan een vraag die hij eigenlijk niet wilde stellen. Nog een dode onder de zijnen? Dat zou onacceptabel zijn...

“Hij heeft een beenwond, hij zal het wel overleven”, zei Mikolaj op zakelijke toon, die een snel controlerondje langs de dode Russen had gemaakt en hen allemaal nog een venijnige schop na had meegegeven.

Vincent voelde de opluchting door zijn lijf gaan en sloeg een arm om Inga, “Goddank. Dan hebben we allemaal slag overleefd...”

“Én hebben we acht van die Russische klootzakken te grazen genomen!”, grijnsde Mikolaj opgetogen, “Oh ja! Ome Miko is blij! Heel blij!”

Vincent knikte hem dankbaar toe, hoe dubieus diens beweegredenen misschien ook waren, “Ik ook. Het is goed zo...”

Inga knikte instemmend, “Laten we terug gaan naar ons kampement. We hebben wel weer voldoende spanning gehad voor een dag!”

Säge keek hun afwisselend aan met een verbijsterde blik, alsof ze allemaal gek geworden waren en riep: “Wat? Gaan we stoppen? Nu? Oh, nee! Ik zeg: we pakken ze allemaal, vanavond nog!”

Inga pakte een arm van de kraker en zei: “Wees verstandig. We hebben al een gewonde, het is genoeg geweest, Dieter.”

Dus hij heeft ook een burgernaam, dacht Vincent verbaasd. Maar Säge, of Dieter, was niet tot rede te brengen. Hij trok zich los en zei: “Die klootzakken hebben allebei mijn vrienden gepakt. Ze gaan eraan!”

Inga wilde nog iets zeggen, maar toen had Säge zich al van hem afgekeerd en het op een lopen gezet. Richting de toegangspoort van het landhuis! In het voorbijgaan griste hij een door één van de dode Russen achtergelaten Kalasjnikov van de grond en smeed hij zijn beide verdoovingsgeweren neer.

“Säge!”, riep Vincent, maar hij wist dat het al te laat was.

“Oh, verdomme”, fluisterde Inga, “Hij gaat zijn actieheldenfantasie nog even voortzetten... We moeten hem volgen! Anders gaat hij eraan!”

Mikolaj grijnsde alweer breed, “En het feest gaat verder! Het kan niet op! Zullen we?”

Vincent beseftte dat er niets anders op zat en knikte; “Laten we ons op zijn minst fatsoenlijk bewapenen. Help je ons even, Mikolaj?”

“Ik doe niets liever”, grijnsde die. Hij nam Vincent’s Kalasjnikov over, klikte het magazijn los en verving die door een nieuwe die hij uit zijn versleten pilotenjas haalde. Hoe komt hij daar nu weer aan?, vroeg Vincent zich verbijsterd af. Maar hij besloot het niet te vragen aan de Oekraïner, die druk bezig was twee andere wapens gereed te

maken en daar in een mum van tijd klaar mee was.

Mikolaj maakte een wijzend gebaar met zijn vinger, “Let’s go!” Hij zette zich in beweging en Vincent en Inga renden achter hem aan.

De paar honderd resterende meters tot de toegangspoort overbruggden ze zonder problemen. De poort stond gewoon open en ze renden er door. Op een meter of honderd lag het donkere landhuis, als een reusachtig slapend dier. Alleen bij de ingang waren enkele lichten ontstoken.

En toen brak de hel alweer los. Vijftig meter voor hun, opende Säge het vuur en nu pas merkte Vincent de twee mannen op die het landhuis hadden staan te bewaken; de twee resterende Russische huurlingen. De twee wierpen zich achter de balustrade en beantwoordden al snel het vuur. Säge, die niet de moeite had genomen zich ergens achter te verschuilen, werd zichtbaar geraakt. Hij struikelde vervolgens, viel hard op het grind, en sleepte zich vervolgens naar de beschutting van een vermolmden stenen bloembak naast de inrit.

“Säge!”, gilde Inga over haar toeren en ze rende naar hem toe. Meteen werd ook zij onder vuur genomen en het hart schoot meteen in Vincent’s keel. Woedend legde hij aan met zijn geweer en hij zag dat Mikolaj al hetzelfde had gedaan. Samen vuurden ze enkele salvo’s af op de balustrades van het voorplateau van het landhuis. Dit had in ieder geval tot gevolg dat de beide Russen een goed heenkomen moesten zoeken en Inga schijnbaar ongehavend Säge bereikte en zich ook liet vallen achter de stenen plantenbak.

Mikolaj maakte snelle gebaren met zijn vingers en Vincent begreep dat hij wilde dat ze zich verspreidden. Meteen rende Mikolaj naar rechts en zocht beschutting achter de stam van een eenzame boom op het verwilderde gazon. Vincent rende naar links, maar realiseerde zich te laat dat hij hier nergens dekking had. Voor hij het wist, was hij degene die onder vuur genomen werd en angstwekkend genoeg zag hij om zich heen kogels inslaan in de grond. Hij liet zich plompverloren vallen, kwam pijnlijk neer en drukte zich wanhopig in het gras. Maar tot zijn opluchting werd hij niet geraakt. Toen hij voorzichtig opkeek, zag hij tot zijn verbijstering hoe nota bene Säge weer overeind was

gekomen. Trekkebenend rende hij richting het landhuis. Zijn kamikaze-actie leek de twee Russen dermate te verrassen, dat ze hun verdediging lieten zakken. Eén van hen kwam overeind vanachter de balustrade om Säge voor eens en altijd uit te schakelen. Hij wist één keer te schieten, maar werd vervolgens zèlf meerdere keren geraakt. In een flits zag Vincent dat het Mikolaj was, die had geschoten. Maar ook zag hij hoe Säge alwéér neer ging.

“Nee”, hoorde hij Inga gillen en tot zijn afgrijzen zag hij dat ze andermaal wilde proberen haar krakersvriend te redden. Vincent sprong op, rende richting het landhuis en richtte meteen zijn aandacht op de laatste Rus, in een poging om hem te zien, en binnen te dringen. Maar hij had nauwelijks kans om zich te concentreren, voor de kogels alwéér om zijn oren vlogen. Hij liet zich vallen achter een zelfde soort oude stenen plantenbak, alleen was deze vrijwel geheel uit elkaar gevallen. Hij keek op en zag hoe de laatste Rus een wanhopige poging deed om de voordeur te bereiken, ogenschijnlijk om het veilige landhuis in te vluchten. Hij dook weg voor de kogels en leek succesvol weg te komen, maar toen was daar opeens Säge die miraculeus nóg een keer was opgestaan. De Rus draaide zich nog half naar hem om, voor hij vol werd geraakt door een kogelregen. Säge stortte meteen, schijnbaar voor het laatst, opnieuw ter aarde en meteen schoot Inga toe om hem op te vangen. Vincent rende intussen naar het bordes en ontmoette daar Mikolaj.

“Zullen we het dan maar afmaken ook?”, grijnsde die, alsof alles een grote grap was, “Hoeveel mensen zijn nog binnen?”

Vincent haalde zijn schouders op; “Twee. Alleen nog Gene en Radillo zelf...” Over Saco wilde hij even niet nadenken... Net als dat hij er niet over wilde nadenken of Radillo op dit moment pogingen deed één van zijn vrienden over te nemen! Het was gruwelijk gevaarlijk hier!

“Let’s go!”, grijnsde Mikolaj en hij maakte alweer dat wijzende gebaar met zijn vingers. Hij liep met de Kalasjnikov voor zich richting de voordeur. Die stond op een kier open en Mikolaj schopte die verder open. Hij deed nog enkele stappen, voor er opeens schoten klonken. Mikolaj sprong meteen opzij en Vincent drukte zich aan de andere

zijde van de deuropening tegen de muur.

Mikolaj spiedde even om het hoekje en kreeg meteen weer een kogelregen als antwoord. Hij trok zich op tijd terug en beet Vincent toe: “Die fucker staat bovenaan de trap. Er is geen mogelijkheid dat we hier binnen komen!”

Vincent werd afgeleid door Inga’s stem en ving op: “... zwaar gewond. Hij heeft hulp nodig!”

“Shit”, prevelde Vincent tussen zijn tanden door. Hij keek weer naar Mikolaj en zei: “We moeten terug!”

“Zo dicht bij de hoofdprijs? Ome Miko is niet meer blij!”, zei die met een scheve grijs. Maar hij snapte het.

“Volgend probleem: hoe komen we veilig weg?”, prevelde Vincent meer voor zichzelf.

Alsof het zo gepland was, hoorde ze opeens achter hun het geluid van een brullende motor. Het was het huurbusje van de krakers, zag Vincent toen hij omkeek! Achter het stuur zat Goof.

“De cavalerie!”, grijnsde Mikolaj! Hij bewoog zijn Kalasjnikov om de deurpost en vuurde een salvo af naar binnen, “Na jou!”

Vincent knikte en rende gebukt richting Inga; die uit alle macht probeerde Säge overeind te krijgen. Hij hielp haar door Säge bij de andere arm te pakken en samen sleurden ze hem naar het busje, dat inmiddels op het grind tot stilstand was gekomen. De schuifdeur schoof bruusk open en daarachter verscheen Erica. “Snel”, riep ze gehaast en ze nam Säge van hen over en trok hem naar binnen. Inga en Vincent stapten snel achter haar aan naar binnen en meteen zette het busje zich al in beweging; een draai makend richting de uitgang.

“Wacht, Mikolaj nog!”, riep Vincent naar Goof. Hij keek naar buiten en zag hoe de Oekraïense wapenhandelaar hun richting op rende. Vincent greep zijn hand en trok hem het optrekkende busje binnen. Het grind spatte op toen ze koers zetten richting de poort.

Vincent liet zich opeens uiterst vermoeid neervallen op de achterbank en keek door de achterraut naar het landhuis. Heel even meende hij een glimp op te vangen van Radillo, achter een slaapkamerraam, maar toen was het moment vervlogen en reden ze de donkere nacht in.

Hoofdstuk 38

Vincent keek op zijn horloge op precies het moment dat de lange wijzer zichzelf over de korte wijzer vlijde en beide recht omhoog gericht waren.

“Het is twaalf uur precies zeker?”, vroeg Inga, die naast hem stond. Vincent knikte; inderdaad was het Uur U aangebroken, de vrijdagmiddag waarop ze hadden afgesproken met hun grote vijand. Ze stonden voor de geopende poort van het landhuis in een stralende najaarszon. Een meter of dertig achter hen stond het huurbusje van de krakers aan de kant van de weg opgesteld met Goof, Erica en Mikolaj er naast.

“Zullen we dan maar?”, vroeg Vincent en hij merkte dat zijn stem schor was.

Inga knikte, pakte zijn hand vast en nam de eerste stap. Vincent volgde snel en besepte dat dit het moment was. Alles wat er de laatste tijd was gebeurd, had geleid tot dit: de ultieme confrontatie met hun grootste tegenstander. En het duizelde hem om te bevatten hoe ze nu op dit moment waren uitgekomen. Ongelooflijke dingen waren er gebeurd, niet in de laatste plaats dat ze gisteravond eigenhandig het privé-legertje van Radillo uitgeschakeld hadden, een ongelooflijke prestatie! Hij corrigeerde zichzelf meteen; want natuurlijk was het niet helemaal goed gegaan: zowel Säge als Spyro waren gewond geraakt! Gelukkig wist hij dat ze allebei door Erica goed verzorgd waren en dat hun verwondingen uiteindelijk toch nog meevielen; ze zaten nu ongetwijfeld ingezwachteld en met rode konen op de wangen in Nina

de camerabeelden te volgen!

Het besef dat wel de dood van Nyx te betreuren was, bezwaarde echter meteen weer zijn gemoed. En dan was er óók nog Saco, die nog steeds in groot gevaar verkeerde...

“Hou er rekening mee dat Radillo misschien zal proberen Saco als wapen in te zetten”, fluisterde Inga en ze kneep in zijn hand, terwijl ze over het grind liepen.

Vincent keek haar aan, en gromde: “Dat zal ik niet toestaan!” Het deed hem nog steeds pijn eraan te denken wat er gebeurd was afgelopen nacht. Op een onzalig uur was hij gewekt door Sophie, die in haar eentje de wacht had gehouden en die hem en IJs daarna huiveringwekkende camerabeelden had laten zien. Saco, die zich blijkbaar al die tijd ergens had verstopt, had geprobeerd te ontsnappen! Maar toen hij net via de overloop de trap naar beneden had willen nemen, was hij stomtoevallig gestuit op Gene, die blijkbaar niet sliep en de wacht hield. Het was op een gemeen handgemeen uitgelopen, en uiteindelijk had Saco zijn tegenstander met meer geluk dan wijsheid van de trap geduwd. De beelden hoe Gene’s nek volledig dubbel klapte toen hij meters lager de traptreden raakte, waren ijzingwekkend. Vincent had moeite moeten doen om niet te kolhalzen en had zijn blik afgewend om niet te hoeven zien hoe het slappe lijk van Gene voor de trap op de halvloer neer was gesmakt.

Maar dat was nog niet eens het ergste geweest, want dat was toen Saco zèlf snel de trap wilde afdalen en hij opeens al bij de eerste trede... ja wat? Bevroor? Net op het moment dat Vincent zich had afgevraagd of er iets mis was met camera-verbinding, had hij Radillo opgemerkt, die achter Saco opeens op de overloop was verschenen, gekleed in een donkere kamerjas, alsof hij het zich hier heel comfortabel had gemaakt.

“Kom jij maar eens heel rustig terug, Saco van Kaam”, had Radillo met een kille stem gezegd, de naam van Vincent’s vriend met een gek accent uitsprekend, “Want, met je welnemen, ik heb jou nog even nodig!”

Het besef dat Radillo zijn vriend klaarblijkelijk had óvergenomen, had Vincent vervuld met afschuw en hij had zichzelf afgekeerd van de

camera's, was het busje uit gestommeld en had uiteindelijk tòch nog moeten overgeven in de bosjes.

"Ik zie beweging!" De stem van Inga bracht hem weer terug bij de realiteit. Ze waren inmiddels tot een kleine vijftig meter van het landhuis gevorderd, dat er bedrieglijk roerloos bij lag, als een roofdier dat wachtte op het juiste moment om toe te slaan.

Vincent oog viel op de lijken van twee Russen, die nog op precies dezelfde plek op het voorterras lagen. Maar natuurlijk waren zij het in ieder geval niet, die bewogen.

"Achter een halraam", siste Inga, "Zou Radillo zich dan tòch aan de afspraak houden?"

Vincent keek haar aan. Ze had het natuurlijk over wat er eerder die ochtend had plaatsgevonden. In een wanhopige poging om de door Radillo overgenomen Saco te redden, hadden ze Nyx gebeld op zijn mobieltje. Het was Erica geweest die op het idee was gekomen en Vincent had zich afgevraagd waarom ze daar niet eerder aan hadden gedacht. Want ook diens lijk was onaangeroerd en lag nog steeds in de hal! Via de camera daar, die ook geluid opnam, hadden ze gehoord dat het mobieltje nog over was gegaan ook! In de beltoon had Vincent zelfs een houseversie herkend van een onheilspellend liedje van Death can Dance. Niet veel later was Saco verschenen, blijkbaar op pad gestuurd door zijn nieuwe meester om de bron van het geluid te zoeken. Hij had het mobieltje gevonden uit Nyx' broekzak getrokken, en was ermee weer terug gegaan naar de grote slaapkamer op de verdieping, waar Radillo zich nog steeds verschanste. Wat daar was gebeurd was onduidelijk, want er hing geen camera in deze ruimte. Maar het einde van het liedje was, dat het Saco was die had opgenomen. Het gesprek was gelukkig maar heel kort geweest, maar nog steeds heel ongemakkelijk. Vincent had gezegd dat wat hem betreft de afspraak nog steeds stond, maar dat Radillo dan eerst Saco moest teruggeven. Daarná pas zouden hij en Inga hem confronteren; alleen en ongewapend. Radillo had daarna via Saco's stem, die bijna onherkenbaar was, kortweg geantwoord dat dit akkoord was.

Maar Vincent, noch iemand van zijn vrienden had gedacht dat hij er zich ècht aan zou houden. Groot was dan ook zijn verbazing dat,

toen de voordeur van het landhuis naar binnen zwenkte, het toch echt Saco was die in de deuropening verscheen. Stram zette hij zich in beweging en liep in een rechte lijn naar Vincent en Inga, die allebei meteen stil hielden.

“Hij heeft toch geen bom of zo op zijn lijf?”, siste Inga, “Een gevalletje zelfmoord-actie? Of heeft hij een wapen bij zich?”

Vincent kon beide niet ontdekken; zijn vriend had zelfs niet eens een jas aan en was gekleed in diens normale kloffie, een nette pantalon en ruitjesoverhemd.

Op een paar meter van hen bleef Saco stil staan. Hij trok met zijn gezicht, als iemand met ingewikkelde zenuwtik en sprak ten slotte in een stem die opnieuw niet de zijne was: “Mijn meester zal u ontmoeten in de hal.”

Daarna leek het wel alsof hij zich verslikte. Hij maakte een gorgelend geluid, zijn ogen draaiden zich om in hun kassen, zijn hoofd werd rood en hij zakte zwaar op zijn knieën op de grond. Vincent had geen idee wat er gebeurde, maar snelde naar zijn oude studievriend toe en probeerde hem overeind te houden. Het leek wel alsof hij een hartaanval had!

In een flits zag hij dat Inga zich had omgedraaid en stond te zwaaien. “Die klootzak laat hem stikken in zijn eigen tong!”, gilde ze met woedende stem, “Kom snel!”

Dus dat was het! Vincent keek zijn vriend aan die hem nog een moment met wijd open ogen aankeek, voor hij in elkaar zakte. Vincent vlijde hem voorzichtig op het grind, terwijl de paniekerige gedachten door zijn hoofd schoten. Was er ook een Heimlich-manoeuvere voor zoiets? Hij werd opgeschrikt door het geluid van een brullende motor en opspattend grind. Toen hij opkeek, sprongen Erica en Mikolaj al uit de cabine van het krakersbusje. Ze renden naar Saco toe, trokken hem overeind en sleurden hem met zijn tweeën naar het busje. Vincent krabbelde verward overeind.

“Begin pas met reanimeren als jullie weg rijden, hier is het veel te gevaarlijk voor jullie”, commandeerde Inga. Vincent wist precies wat ze bedoelde; net als hem was ze bang dat Radillo nog meer van hun vrienden zou overnemen!

Mikolaj en Erica waren alweer in het busje gesprongen en trokken de schuifdeur dicht op hetzelfde moment dat Goof alweer het busje in gang zette. Het grind spatte opnieuw op, terwijl hij bruusk deels over het verwilderde gazon keerde en weer richting toegangspoort koerste.

“De klootzak”, siste Inga terwijl ze het busje nakeek, ”Ik wist wel dat hij hem niet zomaar zou laten gaan.” Ze draaide zich bruusk om en staarde strak naar het landhuis. Vincent zag dat ze haar handen gebald had, “Dit moet stoppen, nu! Kom, Vincent!”

Ze trok hem mee richting het landhuis en Vincent volgde haar verbaasd; hij had zijn vriendin nog niet eerder zó boos gezien. Terwijl ze de laatste meters overbrugden naar het voorterras probeerde Vincent nog een laatste keer het aanvalsplan door te nemen; hetgeen dat hij en Inga hadden doorgenomen in die laatste dagen samen in Leipzig. En alleen al denken aan het krankzinnige plan dat ze hadden bedacht, zorgde ervoor dat hij spontaan kippenvel op zijn armen kreeg. Hij probeerde wanhopig rustig te blijven ademen.

Ze beklommen de lage trap van het voorterras, liepen langs de Russische lijken en bleven een moment voor de half geopende deur staan.

“Klaar?”, vroeg Vincent fluisterend.

Inga keek hem heel even aan; “Zo klaar als maar kan!” Ze knikte dapper en opnieuw was zij het die zich het eerst in gang zette. Na de drempel sprong ze soepel over de eerste haltegel en Vincent volgde haar snel. Het kostte hem even tijd om zijn ogen te laten wennen aan het duister en daarom zag hij niet meteen dat Nyx niet langer op de vloer lag. Hij was samen met Gene neergezet op een bankje tegen de muur en het leek bijna alsof hij alleen maar sliep. Wat was dit? Een zieke grap? Had Saco dit gedaan? Hij had weinig tijd om erover na te denken, want op hetzelfde moment hoorde hij de jachtige stem van IJs in zijn oortje. “... waarschuwen ... dat iemand...”, was het enige dat hij kon opmaken uit wat hij zei, want voor de rest was er veel storing. Inga keek hem onbegrijpend aan; haar oortje had klaarblijkelijk een even slechte ontvangst. Toen opeens ging het gekraak over in een plof en daarna was het definitief stil. Was er iets in deze ruimte waardoor het apparaat het had begeven?

“Meneer Vegelyn”, klonk opeens een luide basstem, “Jongedame!” Het duurde een moment voor Vincent beseftte dat het Radillo was, die was verschenen. Was het soms zijn nabijheid geweest die de elektronica het had doen begeven? Hun aartsvijand stond bovenaan de trap en had zich voor de gelegenheid gekleed in een keurig donker pak. Statig schreed hij de trap af, alsof hij zich ging mengen in een chique receptie, “Ik moet toegeven dat u me verbaasd heeft, meneer Vegelyn”, ging hij door. Hij sprak nog steeds Vincent’s achternaam op zijn Frans uit, zodat die rijmde op Chopin, “Het zal wel de positieve invloed zijn van deze bijzondere dame.”

Radillo was inmiddels halverwege de trap en bleef even staan. Vincent vroeg zich af hoe lang hun tegenstander zou blijven doorgaan met ‘*small talk*’, toen het opeens gebeurde. Het leek wel alsof een machtige golf opeens tegen hem aan beukte. Het duizelde Vincent en hij wankele enkele stappen achterwaarts. Het was Radillo, beseftte hij: hij probeerde hem binnen te komen! En wat hij deed had niets te maken met het speuren naar een eekhoornhol of zoiets; Radillo’s poging leek meer op een bloeddorstig leger dat zich van alle kanten tegelijk op één tegenstander stortte. Vincent probeerde met al zijn macht zijn verdediging overeind te houden en zakte duizelig op zijn hurken. Alsof de wereld opeens een heel stuk vager was geworden, merkte hij met moeite op dat Radillo intussen de trap was afgedaald en nu nog maar op een vijftal meter van hem stond. Hij leek een minachtend lachje op zijn zelfvoldane gezicht te hebben.

Even plotseling als het begon, eindigde het. Het voelde bijna alsof Vincent al die tijd onder stroom had gestaan. Een grote last viel opeens van hem af en zwaar hijgend moest hij met zijn handen op de vloer zijn evenwicht bewaren. Tot zijn verbijstering merkte dat hij hevig was gaan zweten. Maar nog verontrustender was dat Inga nu was gaan gillen; ze viel zijwaarts op de grond en kroop in een foetushouding in elkaar terwijl ze bleef gillen. Radillo had overduidelijk zijn aandacht verlegd op haar.

“Hou op daarmee”, bracht Vincent uit, maar zijn stem had nauwelijks kracht. Hij dwong zichzelf om op te staan en zei luider: ”Hou op daarmee!” Hij probeerde zich te focussen op Radillo, hem

ècht te zien, maar werd verblind door zijn krachtige, ja wat? Wezen? De angst kreeg vat op hem; zijn presentie was zó sterk, hoe hadden ze ooit gedacht dit monster te kunnen verslaan?

Radillo maakte een wegwerpgebaartje en keerde zich naar hem toe, “Jullie zijn niets! Allebei! Amateurs, ongelooflijk zwak. Wat haalden jullie je in je hoofd de confrontatie aan te gaan met mij! Weet je niet hoe sterk ik ben? Dat ik al vrijwel onsterfelijk ben?”

Vincent probeerde zo onaangedaan mogelijk te blijven; “U overschat uzelf, meneer Girti. In dat Onzalige Triumviraat van u, was u de minst sterke, daarvan ben ik overtuigd.”

Radillo lachte vals naar hem; “U probeert me van mijn stuk te brengen omdat u iets van mijn verleden weet. Meer dan me lief is, ik ben wel zo ruiterslijk dat toe te geven. Maar dat is toch allemaal al verre geschiedenis!”

“Daar kunt u zich wel eens in vergissen”, ging Vincent door. Hij besepte zelf maar al te goed dat hij alleen maar blufte. Tot zijn opluchting zag hij dat ten minste Inga zich weer moeizaam overeind werkte; ook zij had de eerste aanval doorstaan.

“Ik hoef niet eens in uw hoofd te zitten, om te weten dat u onzin praat! En het maakt me alleen maar bozer!” Radillo deed één stap naar hem toe.

Nu was Vincent voorbereid op wat komen ging en hij deed wat ze geoeffend hadden in Leipzig: hij liet het eekhoornhol open staan en trok zich terug in zijn vooraf gecreëerde ‘schuilplaats’, zo hadden hij en Inga het genoemd, dagen geleden in Leipzig, toen ze eindeloos geoeffend hadden op wat hun meesterzet moest worden.

Het was verbijsterend hoe snel Radillo zichzelf naar binnen had gewerkt en het voelde vele malen erger aan dan die paar keer dat mevrouw Waller hem kortstondig had overgenomen. Wellicht was dit wat een slachtoffer te van een gewelddadige verkrachting! Maar misschien was dit nog wel erger dan dat, want het was niet zijn lichaam dat werd verkracht, maar zijn geest! Vincent voelde hoe Radillo door zijn gedachten waadde en er woedend in tekeer ging, als een nijdige tuinier in een overwoekerde tuin.

Bijna afwezig, alsof hij alleen nog maar toeschouwer was,

registreerde Vincent hoe Radillo op hem toe liep en hem een pistool aanreikte, dat hij zelf verscholen had gehouden onder zijn jasje.

“Zo, meneer Vegelyn”, zei Radillo met de harde stem van iemand die gewend is om bevelen te geven, “En nu gaat u het volgende doen. U neemt dit pistool van me over, haalt de beveiliging ervan af, richt het op die liefvallige juffrouw daar, en schiet haar door het hoofd. Hoort u dat?”

Vincent merkte dat hij zelf zei: “Ja, meneer.” Maar dat was niet het meest enge; dat was dat hij voelde dat hij opeens een sterke aandrang had om Radillo, nee: meneer Girti, te behagen. Om álles te doen wat hij van hem verlangde. Vincent voelde zich opeens heel angstig worden; had hij niet veel te veel van zichzelf weg gegeven? Was hij niet de macht al definitief kwijt?

Hij merkte hoe Radillo hem nog steeds in een heel stevige greep hield, toen Vincent het wapen van hem overnam, het hendeltje van de beveiliging omklapte en zich naar Inga keerde.

Die had enkele stappen achterwaarts gezet en stond ineengedoken met haar handen omhoog; “Vincent, alsjeblieft”, smeekte ze.

Was dit spel van haar, of was het meer? Vincent kon het niet zeggen, en dat verwarde hem. Hij merkte hoe Radillo met een sardonische grijns enkele stappen naar achteren deed en Vincent intens aankeek, “Doe het!” Hij richtte zijn blik even op de doodsbanne Inga vallen en liet daarbij even, heel even, zijn greep op Vincent verslappen.

Dit was het moment waarop Vincent had gewacht! Bij alle oefeningen in Leipzig hadden ze naar dit toe gewerkt, het moment waarin Vincent, de èchte Vincent, de macht terug zou grijpen in zijn eigen overweldigde geest, door opeens uit te breken uit dat hele kleine ‘sanctorium’ waar hij zich verstopt had. En precies dat was wat hij deed! De nog maar net ingebouwde intentie om voor alles zijn nieuwe meester te behagen, verkruimelde in een oogwenk en nog vóór Radillo door had wat er gebeurde, had Vincent zijn verdediging weer opgetrokken. Het was een enorme opluchting dat hij zijn tegenstander niet langer in zijn geest voelde, maar op hetzelfde moment wist hij ook dat hij dat vreselijke gevoel gebruikt te worden, nóóit meer wilde

ervaren!

“W-wat?”, stamelde Radillo en hij deed een stap naar achteren. Hij was klaarblijkelijk uit zijn lood geslagen door de onverwachte tegenaanval. Vincent kon een glimlachje niet onderdrukken, toen hij het pistool op zijn tegenstander richtte, “Dat had je niet verwacht hè, mijn beste Guglielmo?”

“Schiet hem dood, Vincent, nu!”, hoorde hij Inga’s stem. Het viel hem in dat ze ook dit voorbereid hadden in Leipzig: als ze er dan in zouden slagen Radillo uit zijn evenwicht te brengen, moesten ze metéén toeslaan. Want het moment dat ze de overhand hadden, kon in een oogwenk ook weer gevlogen zijn.

Radillo staarde hem met een blik van onvervalste haat aan; “Jij domme jongen!”

Vincent bedacht zich dat ook mevrouw Waller dit al eens tegen hem gezegd had en besloot dat het voldoende was: hij richtte en wilde de trekker overhalen. Maar op hetzelfde moment was het alsof er... een bom ontplofte. Een enorme explosie van, ja wat... energie? Hij werd door de kracht ervan achterover geblazen. De kogel die hij toch nog afvuurde, verdween ergens in het plafond terwijl hij hard en pijnlijk op zijn rug smakte. Het pistool schoot uit zijn hand en kletterde op de halvloer. Vincent keek opzij en zag hoe ook Inga weggeblazen was door de krachtsexplosie. Verbijsterd zag hij dat Radillo zijn handen had geheven, alsof hij hiermee die enorme kracht aanstuurde.

“Dit heeft lang genoeg geduurd”, brulde Radillo met woedende stem, “Hier eindigt het!” Hij leek zich te concentreren voor het vreselijke dat komen ging, tot er opeens een andere stem klonk: “Niet zo snel, mon cher Guglielmo.” Het Franse accent was onmiskenbaar.

Vincent draaide verbijsterd zijn hoofd en merkte de figuur op in de deuropening die nu naar binnen schreed, steunend op een wandelstok. Het was schier onmogelijk, maar hij was het toch echt: Charles de Commenay! Vincent besepte dat dit hetgeen moest zijn geweest waar Goof hen voor had willen waarschuwen, voor hun oortjes het hadden gebeven. De man was eveneens onberispelijk gekleed als de oude adel die hij natuurlijk ook was, inclusief het sjaaltje om zijn hals. Ademloos keek hij toe hoe De Commenay een bekende leren schoudertas naast

de voordeur op de grond zette en daarna tussen hem en Inga door schreed. Hij bleef op vijf meter afstand van Radillo staan.

“D-dat is onmogelijk!”, bracht Radillo, nee: Guglielmo Girti, uit, “Je bent dood! Ik... ik heb je zelf in die kloof zien vallen!”

“Ik moet toegeven dat ik daar ook meer dood dan levend uit kwam”, zei De Commenay op een rustige conversatietoon; “Ik had geluk dat Taras, die ongelukkige stalmeester, weet je nog, me nog steeds heel stevig vasthield en fungeerde als een soort stootkussen toen we ergens halverwege op een richel landden. We vielen vervolgens allebei verder omlaag, maar daar waren het de hoge bomen die mijn val deels wisten te breken.”

“Hoe...”, bracht Girti ademloos uit.

“Ik werd gevonden door lokale schapshoeders. Ze verklaarden me voor dood, maar ik wist hun ervan te ... overtuigen me toch mee te nemen naar hun schamele dorp. Daar werd ik verzorgd en heb ik maanden tussen dood en leven gezweefd. Maar uiteindelijk werd dat het laatste... Alhoewel ik daar zelf niet al te blij mee was...“ De Commenay viel stil, alsof hij weer werd meegevoerd aan de herinneringen aan die tijd.

“Waarom ben ik je nooit meer tegengekomen?”, vroeg Girti ademloos.

De Commenay maakte een gebaar met zijn hand, “Ik was niet meer geïnteresseerd in de wereld, ik was er hevig door teleurgesteld. Eerlijk gezegd wilde ik niet eens meer leven. Ik heb me decennia lang terug getrokken op afgelegen plekken op de wereld. Ik moet echter bekennen dat ons noodlottige triumviraat me nooit helemaal heeft losgelaten. Maar ik richtte mijn woede onterecht op Igone. Zij was het immers die me verraden had; daarvan was ik, toen nog, overtuigd. Verschillende keren heb ik geprobeerd haar op te sporen, maar nooit met succes en elke keer verloor ik op een bepaald moment weer de motivatie om haar te blijven opjagen.”

“En toen?”, vroeg Girti. Nog steeds liggend op de vloer kon Vincent zien hoe bleek de man was geworden; hij leek ten diepste geschokt. Omdat hij De Commenay alleen op de rug zag, kon hij bij hem de emotie niet peilen. Maar de oude Franse heer leek volledig

onaangedaan, alsof hij rustig keuvelde op een chique receptie of soiree.

“Ik stuitte toevallig op nieuws over jou!”, De Commenay lachte kort, “Je had je laten meeslepen in die dwaze oorlog! En je was zelfs zo dom was erin te sneuvelen!”

“Ha”, schamperde Girti meteen, “Je had toch niet gedacht dat ik écht zo dom zou zijn dat te laten gebeuren? Uiteraard heb ik mijn Gave gebruikt om er tijdig tussenuit te knippen!”

De Commenay haalde zijn schouders op: “Misschien had ik toen beter moeten weten. Maar ik moet bekennen dat ik alleen maar opgetogen was door het nieuws dat je dood was, zozeer haatte ik je, toen al. Onlangs las ik in Igone’s dagboek over wat zij dacht over de aanstichter van die oorlog, dat malle Oostenrijkse korporaaltje, en ik moet zeggen dat ze voorwaar geen ongelijk had. Ze doorgrondde uiteindelijk misschien wel beter de wereldpolitiek dan ons mannen...” “De Commenay maakte een weids gebaar: “Herinner je niet onze vele discussies die we hier hadden met Kostya...?”

Girti zuchtte vermoeid: “Dat zal wel. Waar wil je naar toe met dit hele relaas?”

“Dat je incarnatie als SS-officier maar één van de dingen was, waardoor ik steeds ben gaan inzien dat jij ernstige karakterzwaktes hebt, Guglielmo! Die ongezonde voorkeur voor het megalomane. Je hebt een verwrongen zelfbeeld! En pas veel te laat ben ik gaan inzien dat ik mijn haat al die tijd op de verkeerde persoon heb gericht!”

“Igone”, begreep Girti en met een gemene grijns op zijn gezicht vroeg hij: “De schat, hoe is het eigenlijk met haar?”

Vincent zag hoe De Commenay verstijfde, “Ik heb haar uiteindelijk gedood, een jaar geleden, nadat ik haar eindeloos heb laten bundelen. Ja, Guglielmo, ik heb me op haar gewroken, God ja. Uiteindelijk. Maar het bracht me niet de genoegdoening die ik zocht. Want ik had me dus op de verkeerde gericht. En deze jongeman hier”, De Commenay woof heel kort richting Vincent achter zich, in een bijna denigrerend gebaar, “heeft me dat laten inzien.”

Girti lachte breed, “Aha, en nu kom je eindelijk ter zake, mijn beste Charles. Is dat dus waarom je hier bent? Wraak om iets dat meer dan

driekwart eeuw geleden heeft plaatsgevonden? Mijn lieve Charles, besef je niet dat je een fossiel bent? Je hebt al die tijd stil gestaan! In tegenstelling tot mij!”

“Jij?”, beet De Commenay hem toe, “Je hebt je alleen maar ontpopt tot gewetenloze seriemoordenaar, een vreselijke psychopaat. Je toont eindelijk je ware aard en ik walg van je!”

Girti spreidde zijn handen in een toegeeflijk gebaar, “Kom, wie zou nou niet de kans pakken om onsterfelijk te worden? Of nog beter: meester van het universum?”

Vincent herinnerde zich dat mevrouw Waller ook ooit die term gebruikt had. Hij spiedde een moment naar Inga, maar zag dat ook zij nog steeds roerloos op de vloer zat en ademloos toekeek. Midden tussen hun in lag nog steeds het pistool, maar Vincent besepte dat het zinloos was om dat te proberen te pakken.

“Walgelijk misbaksel”, zei De Commenay nog feller, “Je bent niets, je bent onbeduidend en ondanks alles weet je dat ook!”

Girti's gezicht werd rood van woede; “Dat laat ik me niet zeggen! Weet je wel hoeveel Voedingen ik heb verzameld? Vele tientallen, misschien wel meer dan honderd! Ik ben onoverwinnelijk geworden! En vele malen sterker dan jij, oude, zwakke, man!”

De Commenay liet een schamperend lachje horen, “Ha! Quatsch! Ik ben altijd sterker geweest dan jij, *mon cher* Guglielmo, en ook dat weet je!”

Vincent herinnerde zich dat hij De Commenay dat ook al eerder had horen zeggen. Hij voorvoelde dat de bom elk moment kon barsten en hij kroop verder naar achteren en hij gebaarde Inga hetzelfde te doen. Geen moment te vroeg, want wat er vervolgens gebeurde, was verbijsterend. Het was alsof de hele halruime opeens zinderde van een enorme geladen energie. Vincent merkte dat de halramen trillen in hun spanningen. De enorme kroonluchter boven hun begon te beven en rinkelde. En terwijl Vincent en Inga zich schrap zetten in een hoek van de ruimte, stonden alleen nog twee mannen midden in de hal, volledig roerloos, maar trillend van inspanning.

Vincent had zich heel lang afgevraagd hoe de mogelijke confrontatie tussen Radillo en Charles er uit zou kunnen zien. Hij had

angstvisioenen gehad van heuse oorlogen tussen de marionettenlegers die door beide mannen aanstuurden. Op één doorwaakte nacht had hij absurd genoeg een nachtmerrie gehad over een levend schaakspel, waarbij beide mannen alle schaakstukken aanstuurden en die elkaar met elkaar lieten vechten tot de dood. Het waren allemaal dwaze gedachten geweest, want uiteindelijk bleek de confrontatie een gevecht van de geest te zijn! Vincent keek ademloos toe hoe de twee kemphanen, die al de spieren in hun lijf gespannen leken te hebben, elkaar bewegingloos aanstaarden.

Het was Girti die het eerst iets van verslapping liet zien. Het leek alsof hij even losliet en met een lachje bracht hij uit; “Ik moet toegeven, ik ben onder de indruk, ma-“ Hij had niet eens de kans om zijn zin af te maken, voor blijkbaar Charles alweer terugsliep. Met een rood gezicht van inspanning verweerde Girti zich. De Franse heer deed intussen een aantal stappen naderbij en zei: “Geef je gewonnen, Guglielmo, en accepteer je lot!”

Girti deed enkele stappen achterwaarts en drukte zich tegen het einde van de leuning van de trap, “Nooit!”, grauwde hij als een dier. Zijn hoofd was inmiddels bijna paars en zijn ogen sprongen bijna uit hun kassen en hij leek zich opnieuw schrap te zetten. De kroonluchter begon nog luider te rinkelen en bizar genoeg spatte een grote spiegel uiteen in scherven. Het lijk van Gene gleed bizar genoeg van het bankje waarop hij neergezet had. Vincent klemde zichzelf tegen een muur en legde zijn handen op zijn oren, maar dat deed de enorme druk in zijn hoofd niet verstommen; alsof er vlakbij enorme machine stond die een oorverdovend lawaai maakte.

“Nee!”, brulde Girti intussen. Maar hij kon niet voorkomen dat De Commenay nóg een aantal stappen dichterbij deed en zijn uitgestrekte handen om diens hals klemde.

“Je moet boeten voor alles wat je misdaan hebt”, sprak De Commenay op strenge toon, “Dus nú is het tijd te sterven.”

Vincent zag hoe de benige vingers van De Commenay steeds dieper in het vlees van Girti drukten. Zou hij Girti nu op dezelfde wijze om het leven brengen als mevrouw Waller? Het leek erop, want de man bracht een gorgelend geluid uit en spartelde tegen, maar het was

allemaal overduidelijk niet genoeg. De Commenay verslaptte geen moment en klemde net zo lang de keel van zijn opponent dicht, tot die zichtbaar verslaptte. Een moment later vond dat merkwaardige fenomeen plaats dat mevrouw Waller ‘de Voeding’ genoemd had, en Lakshmi de ‘transmissie’. Een enorme energie leek vrij te komen. De ruiten rammelden nog steeds als gekken in de sponningen en de kroonluchter leek elk moment naar beneden te kunnen komen.

En toen... was het allemaal voorbij...

:

Toen Vincent weer opkeek, liet De Commenay het levenloze lichaam van Girti uit zijn handen glijden. Het lijk smakte op de vloer onder aan de trap en was verbijsterend genoeg opeens verschrompeld en helemaal uitgeteerd, zag Vincent in een flits. Maar De Commenay wendde zich alweer van zijn opponent af, alsof hij zijn interesse in hem al geheel verloren had.

Vincent krabbelde moeizaam overeind en hij zag dat Inga op hetzelfde moment hetzelfde deed. Hij liep snel naar haar toe en hij sloeg een arm om haar schouder. Het verbaasde hem niet dat ze trilde en waarschijnlijk deed hij dat zelf ook.

“Meneer Vegelyn”, klonk de strenge stem van De Commenay.

Vincent keerde zijn gezicht naar de oude Franse heer, die er op de één of andere manier... bijzonder levend uit zag: hij leek opeens wel tien jaar jonger te zijn geworden. Kwam dat door de enorme hoeveelheid levensenergie van Radillo, waaraan hij zich zojuist had gevoed?

Vincent bekroop opeens de gedachte dat als De Commenay op dit moment zich op hem en Inga zou storten, ze volledig weerloos waren! Hij voelde zich opeens heel kwetsbaar en voelde hoe de paniek weer opwelde in zijn buik. Hij vroeg zich af of hij tòch had moeten proberen het pistool te pakken.

“Ik moet u danken voor de gelegenheid die u me heeft gegeven om mijn oude vriend te confronteren”, ging De Commenay door, “En u natuurlijk ook, mevrouw Ziegler.” Hij keek om zich heen en huiverde even licht; “Alhoewel terugkeren op deze plek me liever bespaard was gebleven. Wat dacht u wel niet?”

Hij liep een hun kant op en vervolgde; “En denk alstublieft niet dat we hiermee vrienden zijn geworden. Ik zal u vertellen wat er gebeurt: ik zal deze plek voor eens en altijd verlaten en trek me daarna weer terug in afzondering. Ik heb geen enkele aandrang u beiden ooit nog te zien, ben ik daarmee volledig duidelijk?”

“Ja...”, bracht Vincent moeilijk uit. In zijn ooghoek zag hij dat Inga instemde.

De Commenay knikte schijnbaar tevreden; “Dan hebben we deze affaire afgesloten!” Hij tastte in zijn jaszakken, haalde daar een stel dunne leren handschoenen uit een deed ze aan. Daarna diepte hij een smal sigaartje op en liep hij verder. Als afgesproken verwijderden Vincent en Inga zich van elkaar en lieten ze de heer tussen hen door lopen, als een onbedoelde mini-erehaag. De Commenay opende de voordeur en draaide zich nog één keer om; “Ik geef u uw tas terug, meneer Vegelyn. Ik heb er geen belangstelling meer voor.” Hij zette het sigaartje in zijn mond, stak het aan en nam een teug. En daarna draaide hij zich pas om, stapte naar buiten en trok de deur achter zich dicht, Vincent en Inga ademloos achter latend...

:

Die avond waren ze met zijn allen bij elkaar. Ze hadden de grote eetzaal afgehuurd van het George Hotel in het centrum van Lviv en hadden zich zojuist een copieuze maaltijd laten voorzetten. Een overheerlijke borsjt als voorafje en daarna onder meer Kip Kiev met salade. Zee hadden het met zijn allen verslonden, alsof ze allemaal uitgehongerd waren.

In de hoek van de grote ruimte, die vooral vergane glorie uitstraalde, speelde een oud mannetje intussen op een prachtige vleugel, maar het geluid kwam nauwelijks uit boven de levendige gesprekken.

Met zijn tieners waren ze. Vincent en Inga zaten met Goof, IJs, Erica, Sophie en Mikolaj rondom de grote ronde tafel. Säge en Spyro zaten rechtop in de ziekenhuisbedden die door het hotelpersoneel naar binnen waren gereden. Maar de belangrijkste aanwezige was misschien wel Saco, die diep in een monsterlijk grote fauteuil naast de haard was weggezakt! Vincent kon zich niet heugen dat hij ooit zo

opgelucht was geweest, dan toen hij had begrepen dat hij van een zeker lijkende verstikkingsdood gered was door Erica. Saco was nog wel verzwakt van de ontberingen, maar had erop gestaan er ook bij te zijn. Met een breekbaar glimlachje overzag hij de gezelligheid.

De tafel was zojuist door het personeel opgeruimd, toen Inga met een mes op haar wijnglas tikte. Meteen verstomden de gesprekken en zelfs de pianist stopte voor een moment. Vincent en Inga gingen allebei staan. IJs richtte scherm van de laptop die midden op tafel stond naar hen toe. Daarop was het gezicht van Buckminster Bell was te zien, met deze video-verbinding eigenlijk de elfde aanwezige!

“Kun je ons goed zien en horen, Buck?”, vroeg Vincent.

De man knikte en stak een duim op. In een glimp zag Vincent dat Rita achter Buck's rug opdook en hij kon zich niet inhouden even te zwaaien. Daarna begon hij een lang en welgemeend dankwoord aan iedereen. Hij sloot af met: “Echt waar, zonder jullie had ik het echt niet gered!”

Mikolaj, die angstwekkend snel de glaasjes wodka weg klokte die hem werden voorgezet, riep: “Oy! Ik drink op mijn nieuwe vrienden!” Iedereen beantwoordde lachend zijn proost.

“En wat gebeurt er nu met Charles de Commenay?”, vroeg Erica.

“Ik ben ervan overtuigd dat we niet meer van hem horen...”, zei Vincent. Dat de man de zaak had gesloten en afscheid had genomen van zijn verleden, was wel gebleken uit de schoudertas die hij had achtergelaten. En daar hadden natuurlijk de dagboeken van Igone in gezeten.

“Is het dan hiermee dan afgelopen?” Het was Goof die dat vroeg, “En pas op. Want dat heb je eerder gezegd, jongetje Vegelijjn? Is het nu écht weer terug naar normaal?”

Vincent lachte: “Dat beloof ik!” En hij hief zijn glas en proostte daar op.

Epiloog

Augustus 2008

**Sint
Vincent**

Vincent had verwacht het nooit meer te zullen voelen. Of misschien was het wel met name dat hij dat vooral vurig had gehóópt. En toch gebeurde het, op een dag dat hij op weg was naar een zakelijke lunch had in downtown New York City.

:

Inmiddels was het ruim twee jaar geleden dat die hele toestand met Radillo had plaatsgevonden en werd het steeds meer een verre herinnering. Zó veel andere dingen hadden immers sindsdien al weer plaatsgevonden! Het was onmogelijk om dat kort samen te vatten.

De periode na terugkeer uit Oekraïne was het meest hectisch geweest, toen hij en Inga zich meteen bij de politie hadden aangegeven; er ging immers nog steeds een internationaal opsporingsbevel naar hun uit. Het was een tijd waar Vincent niet graag naar terug keek, en met name de lange ondervragingen van inspecteur Koedijk waren een kwelling geweest. Maar uiteindelijk bleef geen enkele aanklacht tegen hun staan, mede door de hulp van een zeer begaafde en peperdure advocaat die door Buck Bell was ingezet. Bij geen enkele van de zaken, of het nu die KNSM-eiland, St. Anthonis, San Francisco of Sacramento betrof, kon immers worden bewezen dat Vincent of Inga iets strafbaars had gedaan. En de hele toestand in Lviv was de politionele macht zelfs volledig ontgaan. Daarvoor hadden Vincent en zijn vrienden zelf wel gezorgd! Ze hadden hier grondig al hun sporen gewist en met alle losse eindjes afgewerkt. Inclusief hun nog overlevende tegenstanders, de Russen en de handlangers van Radillo, die ze hadden vrijgelaten.

Uiteindelijk hadden ze het landgoed zelfs gekocht en geschonken aan hun Oekraïense vriend Mikolaj, die er waarschijnlijk inmiddels wel een schimmig en verre van legaal handeltje zou bestieren.

Toen dit alles eindelijk uit de weg was geruimd hadden Vincent en Inga eindelijk kunnen beginnen met hun nieuwe leven. Ze hadden zich gesetteld in New York, Vincent was in dienst getreden van SeeYoo en Inga had haar studie afgerond en een mooie baan gekregen bij Cornell University. Maar niet alleen dat; ze waren zelfs met elkaar getrouwd! Ze waren daarna verhuisd naar de suburbs: dezelfde straat als waar het gezin Mayweather-Bell woonde. Inmiddels waren de beide stellen de beste vrienden met elkaar geworden en liepen ze bij elkaar de deur plat. Buck Bell was überhaupt een centrale persoon in Vincent's leven geworden: vriend, zakenpartner, buurman, wat was hij eigenlijk niet? Ze gingen tegenwoordig zelf heel vaak samen naar wedstrijden van de New York Yankees en Vincent was een groot fan geworden.

Wat meer op afstand was hij natuurlijk ook nog steeds bevriend met al die anderen. Goof en IJs, aan de andere zijde van de grote plas, waren goed beschouwd concurrenten, maar ze gingen altijd respectvol en vriendschappelijk met elkaar om. Vincent was ook nog steeds vaak te vinden in Nederland, waar hij dan altijd zijn jaarclubvrienden en familie bezocht. Hij logeerde dan veelal bij zijn zus Erica en fêteerde haar twee zoontjes, Krijn en Freek, weer met exorbitante cadeaus. Hij deed zelfs het '*Monnie Paaiten*'-loopje als ze aandrongen.

Bij de gelegenheden dat Vincent samen reisde met Inga, zorgden ze ook altijd dat ze een bezoek brachten aan Leipzig. Daar hadden ze samen het kraakpand waar Vincent ook zelf een nacht had verbleven gekocht en volledig laten opknappen. Boven de voordeur hadden ze een steen laten in metselen met de gegraveerde tekst: "Hoc est Nyx in domo", als eerbetoon aan hun gevallen vriend. Säge en Spyro woonden er ondertussen nog steeds en waren een nieuw bestaan begonnen als producenten van techno-festivals. Inga mocht soms zelfs nog soms als dj optreden als ze in de gelegenheid was.

Maar wat het meest bijzondere toch wel was geweest, was het nageslacht! Hoe groot was de opwinding wel niet geweest, toen Rita zwanger bleek te zijn! Iedereen was meteen dol op de über-schattige,

koffie-met-melk-kleurige Eve toen zij eenmaal geboren was. En alsof het zo moest gebeuren, was niet zo lang daarna ook Inga zwanger geraakt!

“Willen we wel een kind op deze wereld zetten?”, had Inga bezorgd gevraagd, toen ze die nacht tegenover elkaar in bed hadden gelegen, “We weten hoe vreselijk die kan zijn!”

“Ja”, had Vincent meteen vol overtuiging gezegd, “Want ik heb alle vertrouwen in ons!”

:

Vincent moest nog terugdenken aan dat gesprek, nu hij hier door het centrum van New York liep. Inmiddels was Inga hoogzwanger en kon het niet lang meer duren voordat zij zou bevallen. Het idee dat hij binnenkort vader zou zijn vervulde hem van zowel een ongelooflijke blijdschap als angst. Konden ze hun kind een goede toekomst bieden? En wat nou als hun kind, net als diens ouders, de Gave zou hebben? Niets wees erop dat hun speciale eigenschap erfelijk overdraagbaar was, maar stel nou als dat wèl zo was? Ze hadden zelf ervaren hoe gevaarlijk dat was!

Tja, die Gave! Zelf hadden Vincent en Inga besloten er geen gebruik meer van te maken. En ze hadden gemerkt dat hen dat in hun dagelijkse leven prima af ging. Vincent had gemerkt dat er veel subtieler manieren waren om mensen te manipuleren en was er bij SeeYoo inmiddels een expert in geworden. Inga deed er zelfs onderzoek naar bij haar academische functie bij de afdeling Toegepaste Psychologie.

Vincent bedacht zich dat het idee dat zij binnenkort jonge ouders zouden zijn hem nog steeds deed duizelen! Hier wandelend over straat in New York besloot uiteindelijk dat hij heel veel zin had in wat komen ging.

Hij moest er opeens aan denken hoe hij een half uurtje eerder nog aan de oever van de Hudson River gelopen had. Van een afstandje had hij zelfs het park kunnen zien liggen, waar hij twee jaar eerder ook al eens geweest was. Toen was hij volledig radeloos geweest en volstrekt eenzaam en had hij zelfs een moment overwogen zich maar in het koude rivierwater te gooien en er een einde aan te maken. Ach,

hoeveel kon er veranderen? Het bijna onvoorstelbaar!

Hij schudde de herinnering van zich af, keek om zich heen en merkte dat hij bijna bij zijn bestemming was, een kantoorgebouw op de hoek van Park Avenue en 18th Street. Het viel hem ook nu pas op hoe druk het eigenlijk op straat was. Maar het was dan ook een heerlijke dag met een gul stralende voorjaarszon, bij uitstek het weer waarop mensen naar buiten trokken.

:

Precies op dit moment kreeg het gevoel opeens vat op hem: het onheilspellende gevoel dat er een Ander nabij was. Vincent schrok zo erg, dat hij plotsklaps stil bleef staan. Iemand botste van achter tegen hem op en gaf een ronkende vloek ten beste, maar dat merkte Vincent nauwelijks. Hij was alleen maar op gefocust op dat gevoel en vooral ook: waar het vandaan kwam! Hij keek schichtig om zich heen, en opeens zag hij hem. Een grote man gekleed in een antracietkleurige trenchcoat. Hij had van onder een winkelluifel Vincent staan te bekijken, maar nu hij merkte dat hij zelf gezien was, draaide hij zich razendsnel op. Een moment later was hij al verdwenen in de menigte.

Vincent had nog een moment de aandrang om te roepen, maar wist dat het zinloos was. Het enige wat hij kon doen was verbijsterd stil blijven staan. En hij begreep opeens heel duidelijk met een ijzingwekkend gevoel: dit is nog niet voorbij!

:

Nee, dit is nog lang niet voorbij!

Einde

Vincent bezit een gave waarmee hij altijd heel makkelijk mensen voor zich kan winnen. Maar pas als hij in contact komt met een mysterieuze oude dame, Igone Waller, begint hij te begrijpen dat zijn gave misschien wel iets méér is dan alleen een 'charme nudge'. Ondanks dat Vincent intuïtief terughoudend is met het verder exploreren van zijn gave, staat hij toe dat mevrouw Waller zijn mentor wordt.

Maar zijn voorgevoel wordt al snel werkelijkheid en hij komt steeds verder in de problemen. Hij raakt betrokken in zaken waar hij liever buiten had willen blijven, wordt ontvoerd en moet diverse malen met geweld het vege lijf redden, waarbij ook zelf bloed aan handen krijgt.

Inmiddels beseft Vincent dat hij niet meer terug kan en dat hij eerst ten volle zal moeten aangaan wat zijn gave voor hem betekent. Maar net als hij enig grip lijkt te krijgen op zijn lot, dient er zich een vreselijke tegenstander: iemand die jaagt op mensen als hij. Hij zal de hulp van ongedachte medestanders nodig hebben om zijn vijand te verslaan!

Christian Deterink (1976) heeft een groot deel van zijn leven geschreven en hij plaatst al ruim tien jaar vele verhalen en recensies van boeken, films en tv-series op zijn blog www.christiandeterink.nl. Enkele jaren geleden won hij bij een schrijfwedstrijd met de roman 'Het ware paradijs' de tweede prijs en een studie bij de Schrijversacademie. Hij publiceerde eerder de novelle 'Het goud van Lupe Mirando'. 'Sint Vincent' is zijn tweede roman.